SEZEN AKSIN

Şirket OYUNLARI

Oyun... İnsanlığın çağlar boyu çekimine karşı koyamadığı, vazgeçilmez uğraşı...

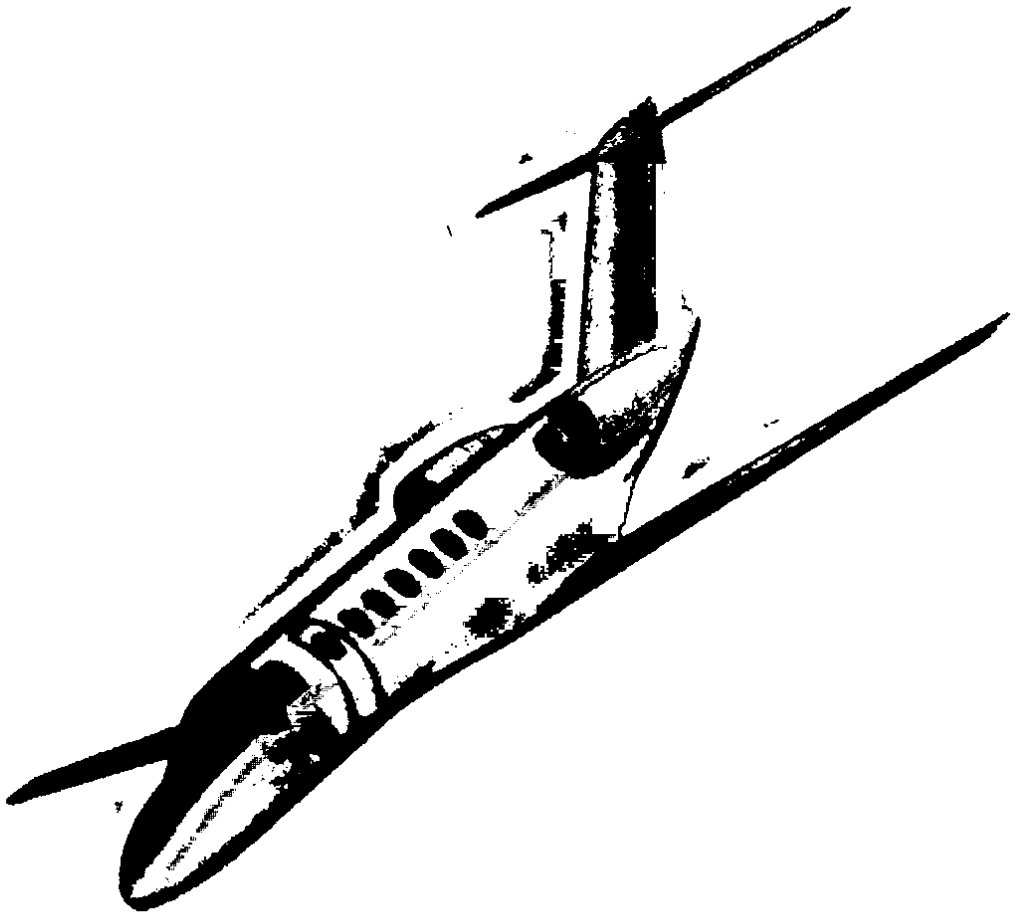
Ekonomist Defne Dorsay'ın hayatında aşkın yeri yok. O, erkek egemen iş dünyasında, 7/24 dur durak bilmeden çalışan bir CEO. Güvenli bir rutini, sıkı sıkıya bağlı olduğu prensipleri var.

Ne var ki hayat, güçlü CEO'ların bile kontrol edemediği, rutinleri altüst edecek, prensipleri rafa kaldırtacak, mantık dışı sürprizlerle dolu.

Annesi Ayşen Dorsay kaderle el ele verip, Defne'nin iş ve aşk hayatına iki koldan müdahalelerde bulununca işler rayından çıkacak ve Defne kendini, kurallarını bilmediği bir oyunun ortasında bulacak. Aynı gün tanıştığı, rasyonellikten nasibini almamış iki adam, sakin ve düzenli hayatını adım adım kaosa sürüklerken Defne, iş hayatında içgüdüsel olarak geliştirdiği oyun stratejilerini onlara karşı uygulamaya kalktığında neler olacak?

Oyun, vazgeçilmezliğini kışkırtıcı doğasına borçludur. Ve kirli oynamak da kurallara dâhildir.

ARTEMİS YAYINLARI

Şirket OYUNLARI

SEZEN AKSIN

Bu romanda geçen isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar, yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilere, kurumlara, mekânlara ve olaylara yapılan atıflar kurgu gereği yapılmış olup, harici herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Prolog: Defne Dorsay

Thomas Carlyle, ekonomi için "kasvetli bilim" der. Eser miktarda eğlenmek, çokça da aşağılamak amacıyla kuşkusuz. Ekonomistler, mesleklerinin tabiatı gereği biraz fazla ihtiyatlı hareket ettikleri için olsa gerek bu deyim tutmuş ve bu "kasvetli şöhret" ekonomistlerin peşini bir türlü bırakmamıştır. Seveni az, eleştireni boldur ekonomistlerin. Kimi, ekonomiyi insani yanından soyutlamakla ve sayısal metotlara endeksli hâle getirmekle suçlar onları; kimi de onların konuşmalarını muğlak, ekonomik modellerini yetersiz bulur. Kemer sıkma politikalarının mimarıdır ekonomistler ve dolayısıyla çok tat kaçırırlar.

Defne Dorsay, kasvetinden payına düşeni aldığı, pek çok eleştiriye mazhar olmuş bu zorlu ama merak uyandırıcı mesleği; henüz küçük bir çocukken, Dorsay Holding'in Gebze'deki beyaz eşya fabrikasının beton duvarının üzerinde dedesiyle dondurma yerken, vardiya sonunda evlerine dağılan işçileri izlediği gün keşfetmişti.

Ne çok insan çalışıyordu fabrikada. Dedesi, nasıl olmuştu da böyle bir fabrika kurabilmişti? Minik bacaklarını ileri geri sallayıp çilekli dondurmasını yalarken, "Dede?" diye seslenmişti Muzaffer Bey'e. "Sen patron olmak için ne okudun?"

Sorusu, dedesini güldürmüştü. "Patron olmak için değil de ekonomiyle ilgilendiğim için, yeteneklerimi de yatkın bulduğumdan iktisat okudum ben."

Ne acayip geliyordu kulağa öyle. "İktisat ne demek ki?"

"İktisat, kıt kaynakların insanların ihtiyaçlarını karşılamak üzere verimli kullanımını sağlamaya çalışan bilim dalıdır. 'Ekonomi' de deriz."

Defne, "ekonomi" diye bir şey duymuştu ama bunun ne olduğunu da bilmiyordu ya! "Kıt kaynak da ne demek?"

Muzaffer Bey, yaptığı ekonomi tanımıyla torununun kafasını karıştırdığını fark edip, "Mesela bugün bakkalda paramız çıkışmayınca aynı anda hem dondurma hem de cips alamadık," diye açıklamaya çalıştı. "Paramız da bir kıt kaynaktır, bu yüzden de dondurmayla cips arasında bir tercih yapmamız gerekti. İktisat da tercihlerimizi inceler. İktisatçılar, bu tercihlerin sonuçlarını anlamaya çalışırlar. Başkalarını da kıt kaynaklar hususunda uyarırlar."

"*Bakkala giderken dikkat edin, paranız çıkışmayacak* mı diyorlar? Falcı gibi mi yani?" diye sormuştu Defne, saf saf.

Muzaffer Bey, "Tam olarak değil," demişti sabırla gülümserken. "Geleceği tahmin etmeye çalışırlar ancak bunu eldeki bilgiye dayanarak yapmaya çalışırlar. Şartlar değişirse tahminlerini yenilerler."

Defne'nin kaşları çatıldığı için minik alnı kırış kırış olmuştu. "Sen hiç bizi uyarmadın ama? Bir baktık, paramız yok."

Muzaffer Bey, üzerinde fazla para taşımayı sevmezdi. Henüz yeni yeni türeyen kredi kartları da bakkalda geçmiyordu. Muzaffer Bey'in gülüşü biraz mahcuplaşmıştı. "Çünkü ben unutkan ve yaşlı bir iktisatçıyım." Hemen anlatmaya koyulmuştu peşi sıra. Modern iktisadın kurucusu Adam Smith de unutkanlığıyla meşhurdu. Neyse ki Muzaffer Bey, şimdilik sadece yanına para almayı unutmuştu fakat yakın bir gelecekte, gecenin kör vaktinde gece entarisiyle sokağa fırlayıp hülyalar içinde yirmi beş kilometre yürürse şaşırmamak lazımdı!

Defne, dedesinin yaşlandığını asla kabul edemezdi. "Sen yaşlı değilsin ki, dedeciğim!" demişti. Fakat dondurmanın üzerine yiyeceği cipsin de hayalini kurduğu için biraz çekinerek, "Belki biraz unutkansındır ama... Bize hiç haber vermedin paramızın az kaldığını," diye eklemişti.

Ekonomistlerin insanlara bildirmekle mükellef oldukları -ya da böyle hissettikleri- iç karartıcı haberler, kasvetli şöhretleri adına pek iç açıcı olmasa da insanlığın temel sorunlarından birine işaret eder aslında: Her şeyi aynı anda elde edemezsiniz çünkü Muzaffer Bey'in de söylediği gibi kaynaklar kıttır. Bu yüzden, insan sınırsız isteklere sahip olsa da bir şeyi diğerine tercih etmeye mecburdur hep.

Hayat, böyle tercihlerden ibaret değil midir zaten?

Defne'ye göre *bedava öğle yemeği* diye bir şey yoktu. Hayatta her daim herhangi bir şey için başka bir şeyden vazgeçerdiniz. O gün dondurma yemiş olması, cipsten vazgeçtiği anlamına geliyordu. Ricardo'nun günümüzde uluslararası ticaret prensiplerinin temelini oluşturan karşılaştırmalı üstünlükler teorisine göre *mutlak maliyetler* değil, fırsat maliyetleriydi önemli olan. Yani bir şeyleri elde etmek için nelerden vazgeçtiğiniz önemliydi.

"Dede, sence ben de senin gibi iktisatçı olabilir miyim, peki?" Nasıl söylemişti dedesi? "Benim de yeteneklerim yatkın mıdır acaba?"

"Sen, istediğin her şey olabilirsin, Defneciğim," diye yanıtlamıştı Muzaffer Bey, gönülden gelen bir inançla.

Dorsay Holding'in CEO'su olarak, alkışlar eşliğinde kürsüdeki yerini aldığında, kalbi heyecanla çarpıyordu Defne'nin. Dedesinin sevecen sesi, kulaklarındaydı âdeta. Sevinçliydi. *Clarissa Estés*'in kurtlarla koşan vahşi kadınının duyabileceği türden bir sevinçti bu; ancak insanın sınırlarını zorlayan, risk almasını gerektiren aşamaların sonucunda gelen bir başarının tezahürü olabilecek bir sevinç. Defne, geri planda bırakılmış ama ezelden beri kadınların içinde bir yerde hep var olagelen güçlü kadın doğası-

nın köklerine inebilirmiş, çağlar ötesinden yankılanan unutulmuş kadın bilgeliğini yeniden hatırlayabilirmiş gibi hissediyordu o an kendini. Sanki eksik parçalarına kavuşup bir bütün olduğu, varoluşunun amacına ulaştığı yerdeydi. Burada şüphe de korku da yoktu; özgürce var olmak, merak etmek ve başarmak mümkündü. O, başarmıştı. Vahşi kadın, ateşin etrafında dans edip şarkı söylüyordu şimdi.

Defne, alkışlar nihayet dindiğinde, yüzündeki tebessümle, otelin dolu konferans salonunda gözlerini gezdirdi, derin bir nefes alıp mikrofona yaklaştı.

"Sayın Divan Heyeti, değerli Türkiye Sanayicileri Derneği üyeleri ve kıymetli basın mensupları... TÜRSAD, benim için bir aile geleneği ve çok değerli bir miras. Rahmetli dedem Muzaffer Dorsay'ın kurucular protokolünde imzasının bulunduğu ve babam Kemal Dorsay'ın da bir dönem yüksek istişare konseyi başkanlığı yaptığı bu güzide kurumun yönetim kurulu başkanı seçilmek, tarifsiz bir onur. Beni ve arkadaşlarımı bu göreve layık gören genel kurula saygılarımı ve teşekkürlerimi sunuyorum."

Akabinde, patlayan alkışların yeniden dinmesi için uzunca bir süre bekledi. "Çok teşekkür ederim."

"Derneğimizin, Türkiye'nin ekonomik büyümesindeki lokomotif rolü tartışılmaz. Bu bütünün bir parçası olabildiğim için gururluyum. Çıkış noktamızdan itibaren, özel teşebbüsün ülke kalkınmasındaki önemini vurguladık. Dünyanın hızla değişen dinamiklerine ayak uydurabilecek bir serbest piyasa ekonomisini destekledik. Bireysel özgürlüklerin yanında her daim yer almakla birlikte, hukukun üstünlüğünün savunucusu olduk. Sürdürülebilir bir büyüme, ancak ve ancak adalet sisteminin kusursuz işlemesiyle mümkün kılınabilir.

Değerli üyeler...

Bugün dünyada terör, bölgesel savaşlar, insan hakları ihlalleri, gelir dağılımı eşitsizliği, genç işsizliği, pandemi tehdidi, küresel ısınma, çevre kirliliği, açlık, obezite ve ülkemizin de aralarında

bulunduğu gelişmekte olan ülkelerdeki yavaşlayan ekonomik büyüme gibi pek çok sorunla boğuşuyoruz. Öte yandan, son yüzyıl çok büyük bir teknolojik sıçramaya da sahne oldu. Gelişen teknolojiyle birlikte, üretim ve servis sektörlerinde kolaylıklar sağlandı, mesafeler her anlamda kısaldı, yeni iletişim kanalları açıldı. Bilgi en önemli üretim faktörü hâline geldi. 20. yüzyıl şirketlerinin en önemli varlığı, üretim donanımıyken; 21. yüzyılda kurumların en değerli varlığı, bilgi işçileri ve onların verimlilikleri oldu. Ancak gelişen teknoloji aynı zamanda birçok şirketi oyun dışında bıraktı, bırakmaya da devam edecek. Yıkıcı inovasyon çağında, endüstriler dramatik bir değişim geçiriyorken, geleneksel yaklaşımlarla iş dünyasında var olmak imkânsız hâle gelmiştir. Sermayeyi ve iş gücünü daha verimli alanlara kanalize ederken, toplumların refahı adına bu süreci olabildiğince hasarsız atlatmayı da amaçlamalıyız.

Mücadele ettiğimiz bu çok taraflı karmaşık meseleleri tek bir kurumun, devletin, sivil toplum kuruluşunun ya da şahısların çözmesi mümkün görünmüyor. Çözüm, uluslararası ölçekte geniş bir iş birliği gerektiriyor. Ben, iş çevresinin de yenilikçi yaklaşımlarla çözümün bir parçası olabileceğine inanıyorum. Bir an evvel, son derece dar olan hissedar zihniyetinden uzaklaşıp paydaş felsefesini rota edinmeliyiz. İçinde bulunduğumuz toplumun ve dünyanın gerçeklerine seyirci kalamayız. Bu noktada, araştırma ve geliştirmenin öneminin özellikle altını çizmek isterim. Yurt içinde ve yurt dışında çeşitli üniversitelerle olan mevcut iş birliklerimizi güçlendirerek sürdürürken, bu ortaklıklara yenilerini de eklemeye devam edeceğiz. Bilim, dünyanın içinden geçtiği bu kritik süreçte en büyük ortağımızdır.

Önümüzdeki dönem, ülkemiz özelinde de belirleyici önem arz etmektedir. Hızla değişen dünya düzenine ek olarak, coğrafyamız gereği içinde bulunduğumuz siyasi iklim ve komşularımızla olan ilişkilerimizde göstereceğimiz tutum, bölgedeki ağırlığımızı belirlemekle kalmayıp toplumumuzun geleceğini de tayin eden önemli unsurlardan olacaktır.

Bir itirafla sözlerimi noktalamak istiyorum: Ben, gerçekten çok şanslı bir insanım. Çok küçük yaşlardan itibaren, rahmetli dedem ve babam gibi iki büyük iş insanını çalışırken izleme imkânım oldu, onların tecrübelerinden faydalanabildim. Onlar, finansal başarılarının yanında, iş ahlakının gereklerini de her zaman yerine getirdiler. Sorumlu birer birey olarak ülkemizin geleceğine katkı sağladılar. Ben de attığım her adımda onları örnek alıyorum. Elbette ki yolum uzun ve zorlu. TÜRSAD'daki yeni görevimiz, bana ve arkadaşlarıma ülkemiz adına bir şeyler yapabilme, etki gücü yüksek kitlelere ulaşabilme fırsatı verecek. Bu fırsat çok kıymetli. Tüm kurumsal tecrübemizi ortaya koyarak tüzüğümüze de uygun bir biçimde, bu görevi en iyi şekilde icra edeceğimize dair olan inancım tam.

Bizi bu onura layık gördüğünüz için şahsım ve arkadaşlarım adına sizlere tekrar teşekkür ediyor, saygılarımı sunuyorum."

Salondaki alkışlar bir kez daha patlarken, yıllar önce fabrika duvarının üzerinde dedesiyle yediği dondurmanın sütlü çilek tadı hâlâ Defne'nin damağındaydı. "Yüzyıllar önce yaşamış büyük iktisatçıların esas marifeti, kitleleri etkileri altına alıp zihinlerde hüküm sürebilmelerinden ileri gelir. Onların fikirleri, dünyayı geri döndürülemez bir biçimde değiştirip modern hayatın temellerini atmıştır," demişti Muzaffer Bey. "Tarihin akışını, önüne set çekilemeyen fikirler belirlemiştir. Fikirler, krallardan da ordulardan da güçlüdür!"

Defne, o zamanlar dedesinin bu cümlelerini tam manasıyla kavrayamamış olsa da fikirlerin gücüne tutulmuştu. "Krallar" diyordu dedesi, "ordular" diyordu! Defne de heyecanla parlayan gözlerini kocaman kocaman açıp, "Bu iktisatçılar çok akıllı olmalı, çok da zengin!" diye yorumda bulunmuştu.

Muzaffer Bey, yine uzun uzun gülmüştü Defne'nin bu yorumuna.

Muzaffer Bey'in açıklayacağı üzere, ekonomistler de herkes gibi kusurları olan kimselerdi. "Kasvetli bilim" yakıştırmasına yaraşır biçimde, tarih boyunca, kopacağını öngördükleri kıyameti ilk tahmin eden olmak adına bol bol yanılıp esas krizleri

tahmin edememeleri de sıklıkla rastlanan bir durumdu üstelik! Defne'nin düşündüğünün aksine, ekonomistlerin çoğu sefalet içinde bir hayat sürdü. Az bir kısmı üne kavuştu. Dünya görüşleri ve olaylara yaklaşım tarzları, birbirleriyle çoğunlukla taban tabana zıttı. Yeri geldi, büyük hatalar yaptılar; yeri geldi, fikirleri kötüye kullanıldı. İmparatorluklar yıkıldı, rejimler devrildi.

Defneciğin ağzı açık kalmıştı. "Kötü kimseler oldukları için mi öyle oldu?"

"İktisatçılarınki, bilimsel bir meraktı. Sosyal tarihi sorguladılar. Her biri, kendi penceresinden ideal bir toplum fikri öne sürdü. Ve bazen, Defneciğim, fikirler dünyayı öyle bir sallar ki sonuçları öngörülemeyebilir. Parlak bir fikir veyahut bir icat, insanlığın yararına da zararına da kullanılabilir. İnsanların kendi seçimi bu."

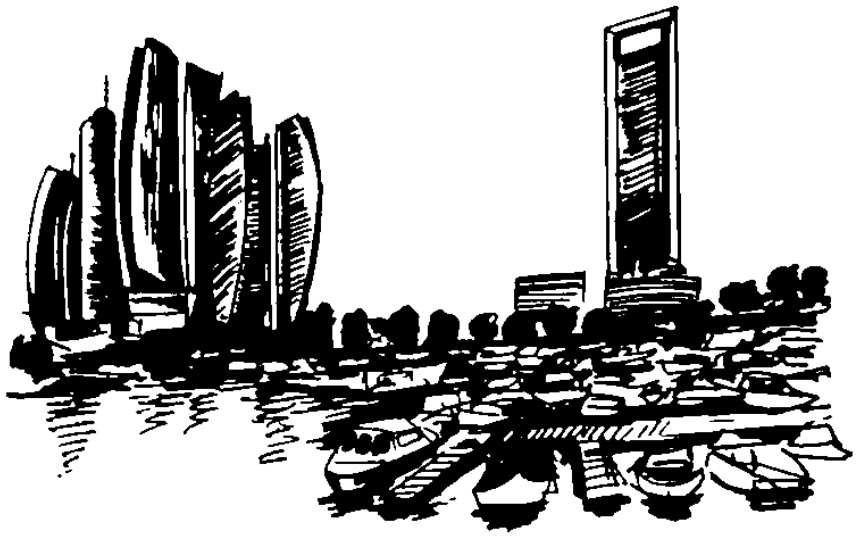
Defne yine pek bir şey anlamamıştı ama kendince bir sonuca varmıştı hemen. "Yani iktisatçıların bir suçu yok mu?"

"Hepimiz insanız sonuçta. 'Suç' belki doğru bir kelime değil ama mesleğimizden bağımsız olarak hatalarımız, kişisel hırslarımız, ön yargılarımız olabilir. Bazı soruların basit cevapları yoktur. Cevabını kendin için ancak sen bulabilirsin. Zamanı geldiğinde okuyup karar verirsin, olmaz mı?"

Defne'nin çocuk aklı karman çorman olmuştu. Yine de ta o zaman, o duvar tepesinde; dünyevi filozoflar, yüzyıllardır tüm insanlığa yaptıkları gibi onun da aklını çelip merakını celbetmişti bir kere. "Olur... Okuyup karar veririm ben o zaman."

"Sen bir düşün bakalım bu işi." Defne, bir yandan hızla eriyen dondurmasını yalayıp bir yandan da kafasını hevesle sallarken, Muzaffer Bey dirseğiyle yavaşça dürtmüştü torununu. "Dondurma yediğimizi akşam babaannene sakın söyleme, olur mu, Defne?" Hatun bir duymayagörsün, "*Şeker, kolesterol!*" diye söylenir dururdu. "Canımıza okur valla!"

Gülümseyen Defne'nin ağzında ufak bir boşluk belirdi, önceki gün üstteki süt dişlerinden biri düşmüştü. "Peki, dedeciğim, söylemem."

Prolog: Mehmet Oğuz Demiralp

Kumandan Bassam Al Salami, güçlü ve önemli bir adamdı. Belki açıkça kabul etmek istemezdi ama şüphesiz ki biraz da talihliydi. On yıllardır süren siyasi karışıklıklar içindeki Yemen'de son yıllarda iyice alevlenen iç savaş, tabiri caizse ona yaramıştı çünkü.

Ticari bir *yanlış anlama* nedeniyle Yemen'in güneyindeki Aden vilayetinde on beş yıllık bir hapis cezasına mahkûm edilmişti ki -Allah'ın hikmetinden sual olunmaz- darbeciler, başkent Sana'yı işgal etmeye karar verdi. O zamanki hükûmetin başı da önce Aden'e kaçtı, ardından da Suudi Arabistan'a sığınmak üzere ülkeyi tümden terk etti. Çıkan kargaşada oluşan otorite boşluğundan yararlanan aşırı dinci militanlar, Bassam'ın da içinde ikamet ettiği cezaevini basıp kendi militan arkadaşlarını kurtarırken, Bassam'ı da hapisten böylece kurtarmış bulundular.

Bassam, yeni edindiği cihatçı çevre ve Suudi Arabistan destekli geçici hükûmetle birlikte darbecilere karşı savaştı. Kurbanlarını bu dünyadan ötekine dualarla uğurladığı için namı "Hafız Kumandan" olarak aldı yürüdü. Dua ederken ganimet toplamayı da ihmal etmiyordu. Aden'den darbecileri attıklarında, işleri büyütüp Aden Limanı'ndaki sevkiyatları haraca bağladı. Geçici

hükûmet, onun hakkında çok sayıda tutuklama kararı çıkardıysa da Bassam, hepsinden bir şekilde sıyrılmayı başardı.

Ticari kaygıları, onu zaman içinde radikallerden de uzaklaştırdı. Bu, ona muhtelif suikast girişimlerinde kaybedilen bir kulak kepçesine, biraz işitme kaybına ve iki parmağa mal olduysa da, o arada Dubai ve Abu Dabi'deki askerî zümreyle dost oldu. Onlarla çok sayıda kazançlı, ticari kontrat bağladı. Şimdilerde Birleşik Arap Emirlikleri destekli, Yemen'in bölünmesini isteyen ayrılıkçı tarafa daha yakın durmakla birlikte, geçici hükûmetle de tümden düşman sayılmazdı zira kendini tek bir davaya adayamayacak kadar fırsatçıydı. Bu fırsatçı yaradılışı sayesinde, etkili yerel milis güçlerinden birinin başına geçebilmiş, bölgede söz sahibi olabilmişti; iç savaşı para ve prestije çevirebilmiş birkaç adamdan biriydi.

Saadiyat Adası'nda, o bunaltıcı akşamüstü, kiraladığı lüks arabanın arka koltuğunda otururken tam da bu yüzden sinirden küplere binmiş, telefon rehberinde hatırı sayılır ne kadar adam varsa hepsini aramıştı. Birleşik Arap Emirlikleri'nde yüksek rütbeli subaylarla, üst düzey devlet yöneticileriyle her zaman teklifsiz görüşebiliyorken, kendini bilmez bir tüccar parçasının kapısından nasıl geri çevrilebilirdi, aklı almıyordu.

Kapıya da ulaşamamıştı ya gerçi.

Palmiyeler arasındaki devasa villanın girişine varan köşeyi daha dönemeden arabasının önünü korumalar kesmişti. Bassam, camı indirip kendini tanıttıktan sonra, Mehmet Oğuz Demiralp'i görmek istediğini söylemişti. Korumalardan en kıdemli görünen, beyaz saçlı olanı, Bassam'ın gelişine dair bilgileri olmadığını, tüccarın o an çok meşgul olduğunu ve kesinlikle rahatsız edilemeyeceğini, o onaylamadan da kimseyi içeri alamayacaklarını söylemişti. Bassam, bir dahaki sefere randevu alsa iyi olurdu.

Ne var ki Bassam'ın randevularla kaybedecek zamanı yoktu. İçeri girmesi ve o adamla görüşmesi şarttı. Ama korumalar Nuh dedi peygamber demedi. Onlar yol vermedi, Bassam da pes edip geri dönmedi. Arabada oturduğu her dakika Bassam'ın öfkesi

katlanarak büyüyordu. Bel bağladığı hatırlı adamlardan da bir numara çıkmamıştı. Yarım saatin sonuna gelindiğinde, "Artık ne olacaksa olsun!" deyip korumaları bizzat tepelemesine ramak kala, Allah'tan Emir'in büyük amcasının torunu aradı ve tüccarın güvenlik şefine ulaştığını, az sonra adamla görüşebileceğini haber verdi de Bassam biraz olsun yatışabildi. Birkaç dakika içinde tüccar da büyük lütufta bulunarak korumalarına haber yollayıp, Bassam'ı içeri almalarını söyledi. Böylece araba o son köşeyi de dönebildi. Villanın, kale kapılarını andıran ağır demir kapısı aralanabildi.

Araba, zemine yerleştirilmiş kameralarla girişte güvenlik taramasından geçti. Arabadan inen Bassam ve yanındakilerin üzerleri de arzu edilenden biraz daha detaylı arandı. Bu aşamadan sonra da bekleyiş sonlanmadı. Adamları avluda bekletilen Bassam, tek başına bir odaya alındı. Buyur edildiği odada da tüccar tarafından karşılanmadı; sadece orada beklemesi söylenmişti.

Bassam, etrafına sıkıntı içinde bir göz attı. Maun mobilyalar, hızla azalmakta olan gün ışığında kızıl kızıl parlıyordu. Binanın arka tarafındaki yeşil alana bakan geniş pencerenin hemen önündeki cilalı çalışma masasının üzerinde duran kapalı bir dizüstü bilgisayar dışında bir şey yoktu. Masanın başında deri kaplama döner bir sandalye, hemen önünde iki deri koltuk, bitişiğinde ise üzerinde sıra sıra içki şişeleri olan iki katlı bir servis arabası bulunuyordu. Kütüphanedeki, yetmişlerden kalma ansiklopediler; duvarlardaki klasik natürmort tablolar; ortadaki sehpanın üzerine yayılmış, tarihi geçmiş dergiler... Hepsi, ortalık boş kalmasın diye emlakçı tarafından rastgele yerleştirilmiş izlenimi veriyordu. Tüccar, burada kalıcı değildi herhalde; sık sık yer değiştirmek, kariyer seçimi de düşünüldüğünde onun menfaatine olurdu.

Bassam'ın volta atmaktan artık başının dönmeye başladığı sırada, bir yarım saat daha geçmişti, meşhur silah tüccarı ağır adımlarla odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı. Bassam, bunun bir güç gösterisi olduğundan şüphe duymadı. Mehmet Oğuz Demiralp de kendisinin çok önemli bir adam olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Sonunda," dedi Bassam, dişlerinin arasından. "Ulaşılması çok zor bir adamsın."

Türk'ün yüzünde, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi. "Geleceğinden haberim yoktu." Yetkin bir Körfez lehçesi[1] konuşuyordu silah tüccarı. "Kusura bakma," dedi samimiyetten uzak. "Beni, yarım bırakamayacağım bir toplantıda yakaladın."

Bassam, yıllar içinde birkaç defa çeşitli merasimlerde gördüğü tüccarla daha önce yüzeysel selamlaşmalar haricinde hiç konuşmamış, bir odada baş başa da kalmamıştı. Adam şimdi zebella gibi ona tepesinden bakarken, çıkışma isteği biraz törpülenmiş olan Bassam, tüccarın karşısında gayriihtiyari sanki biraz daha az yer kaplamaya başlamıştı. "Saraya girerken bu kadar aranmadım ben."

Adamın, attığı her adımda ışığa göre farklı bir renge bürünen gözleri vardı. Bir an kahverengi, bir an yeşil, bazen gri. Kırkında yoktu. Ama o uğursuz gözlerdeki bakışta, çok görmüş geçirmişlik vardı. Umursamaz bir biçimde, "Bizim işler nasıldır, bilirsin," diye cevap verdi, Bassam'a elini uzatırken. "Dikkatli olmak şart."

Bassam, yüzük parmağından yoksun sağ elini uzattı. Tokalaştılar.

Tüccar, çalışma masasının önündeki deri koltuklardan birini gösterdi. "Oturmaz mısın?" Servis arabasına yöneldi. "Bir şey içer misin? Ben, içeceğim. Uzun bir gün oldu."

Bassam, sinirden kendinden geçmek üzereydi ve iyi bir viskiye *hayır* demezdi. Tüccarda kötü viski içecek göz de yoktu. "Zahmet olmazsa bir viski alabilirim."

Tüccar, servis arabasının alt katındaki boş viski bardaklarından birini, seçtiği şişeden iki parmak kadar doldurup Bassam'a uzattı, kendisine de bir bardak aldıktan sonra çalışma masasına geçip oturdu. "Ziyaretini neye borçluyum, Kumandan Al Salami?"

---

[1] Fasih Arapça (Fusha), Arap ülkelerinde ortak dil olup edebî metinlerde, resmî yazışmalarda, gazete ve televizyonlarda kullanılır. Günlük konuşmalarda ise Avamca gibi farklı yerel lehçeler kullanılır.

Bassam, bardaktan hızlıca bir yudum alıp, "Alışveriş," diye kısaca yanıtladı. Viski enfesti. Bassam'ın en son Cibuti'den bir sürü para bayılıp güç bela kaçak getirttiği viskiden bile daha pürüzsüz ve yumuşak bir tat bırakıyordu ağızda.

"Neye ihtiyacın var?" diye kayıtsızca sordu tüccar. "AK-47?"[2]

Aklı olan, AK-47 için bu kadar zahmete girmezdi. "Yemen'de daha fazla AK-47'ye ihtiyaç olduğunu sanmıyorum." Başta AK-47 olmak üzere, el altından ülkeye sokulan hafif silahlar, bölgeye yığılmıştı âdeta. Yemen, kendi üretmediği silahları çevre ülkelere ihraç eder olmuştu son zamanlarda. "Suudi Arabistan'ın kara, hava ve deniz ablukasına rağmen, İran, darbecilere yüksek infilaklı harp başlıklı insansız hava araçları, tanksavarlar, uçaksavarlar, uzun menzilli balistik füzeler sağlıyor. Onlara kafa tutabilmek için daha ağır silahlara ihtiyaç var. Ancak mevcut ambargolarla bu ihtiyacı karşılamak biraz zor." Bugün bu çileyi çektiyse ambargoları delebildiği söylenen bu adamı görmek içindi. Rivayetlere göre, tüccarın Rusya'dan Arap Yarımadası'na, oradan da Afrika'ya kadar uzanan sağlam bir lojistik ağı vardı, silahtan, insani yardıma kadar uzanan geniş bir de yelpazesi.

Usulca kafasını sallarken, "Öyle," diye onayladı tüccar.

Bassam, sabrının son demlerindeydi. "Senin temin edebileceğini iddia ediyorlar."

"Senin de söylediğin gibi bu istediğin çok kolay değil, özellikle bu aralar."

"*Olmaz* mı diyorsun?"

"Olmaz diye bir şey yok," dedi tüccar, kendinden emin. "Ama her şeyin bir bedeli var."

Açgözlü tüccar, çok para isteyecekti belli ki. Ama denize düşen yılana sarılacaktı çaresiz. "Ne kadara patlar bana?"

Tüccar bir müddet sessiz kaldı. Kendince bir şeyler ölçüp biçti. Sonunda, "Sana istediğin ağır silahları temin ederim," dedi

[2] AK-47, Kalaşnikov saldırı tüfeği.

yavaşça. "Ve daha fazlasını." Artık iyiden iyiye zayıflamış güneş ışığının vurduğu, yeşil görünen gözlerinin içinde hiç de hayra alamet olmayan pırıltılar geziniyordu. "Bedelsiz." Bassam nefesini tuttu, adam içkisinden aheste bir yudum aldı. "Karşılığında ufak bir iyilik isteyeceğim ama. Aslına bakarsan gelecekte ikimiz için de oldukça kazançlı olabilecek bir istek bu."

Memnuniyet duymak şöyle dursun, Bassam'ın içine bir fenalık çöktü. İçinden bir his, ödeme yapmayı tercih edeceğini söylüyordu. "Neymiş o?"

"Abyan'ın kontrolünü ele geçirmeni istiyorum," dedi tüccar, oldukça önemsiz bir şey istiyormuş gibi.

Bassam nüfuzlu bir adamdı. Ama o kadar da uzun boylu değil. Abyan koca bir valilikti. Tüccar, ya fazla naifti ya da bir aptal. "Sen aklını mı kaçırdın? Neden böyle bir şey istiyorsun benden?"

"Abyan'ı operasyonlarım için kullanabilirim," dedi tüccar, sakince. "Umman üzerinden kara sevkiyatı yapmak her geçen gün zorlaşıyor. Hava ulaşımı bu aralar neredeyse imkânsız. Abyan'ın uzun bir kıyı şeridi var. Bölgede istikrar sağlanırsa Zinjibar, Aden'e alternatif olabilir. Deniz yolunun kendine göre tehlikeleri olsa da seçenekleri çeşitlendirmek lazım, öyle değil mi? Bütün yumurtaları aynı sepete koymak olmaz."

Olmazdı tabii ama ufak bir mesele vardı. "Abyan, kökten dincilerin kalesi!"

"Abyan'ı teröristlerin elinden kurtaran büyük komutan olursun fena mı?"

"Bahsettiğin teröristler her yerde beni arıyor. Başıma ödül koydular! Sense tutmuş, burunlarının dibine girmemi istiyorsun!"

Tüccarın bakışları, Bassam'ın olmayan kulak kepçesine kaydı. "Hakkında iyi şeyler duydum, Kumandan. Hayatta kalma becerine güvenim tam."

"Canımı ortaya koyacağıma, ihtiyacım olan silahları parasıyla alabilirim," diye fikir yürüttü Bassam.

"Alabilirsin tabii. Fakat ihtiyacın olanın birkaç katını, hiçbir bedel ödemeden almak kadar kârlı olmaz, sanıyorum," diye gözlemde bulundu tüccar. "Hem geleceğin ne göstereceği belli olmaz. Teröristler bir yanda, darbeciler diğer yanda. Topraklarının ilelebet güvencede olduğunu iddia edebilir misin?"

Edemezdi. Tüccar, onu zayıf yerinden vuruyordu: İstediği nitelikte bedava silah ve peşi sıra gelecek güç. Bassam, temkinli temkinli, "Ne kadar silahtan bahsediyoruz?" diye sordu.

"Abyan'ı almana yetecek kadar silahtan. Top, obüs, havan, mayın, omuzdan ateşlemeli roketatar, uzun menzilli tanksavar ve uçaksavar füze sistemleri, zırhlı araçlar, hatta tank ve helikopter. İlgili mühimmat. Özetle, gerekli gördüğün her şey."

Bassam'ın midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. "Nasıl getireceksin ki o kadar ağır silahı?"

"Niyetin beni işsiz bırakmak mı?" diye gülerek sordu tüccar. "Bırak da onun için ben endişeleneyim."

"Peki ya istediğini aldıktan sonra? Ne olacak o silahlar?"

"Sen ne istiyorsan o olacak."

"Gerçekten bedava mı vereceksin?"

"Sonrasında alacaklarım için bunu bir avans olarak düşün."

Adamın kıyıda köşede boş boş oturan milyon dolarları vardı zahir. "Peki, nereden getireceksin silahları?"

"Rusya." Tüccar, Bassam'ın yüzünde beliren tereddüdü fark edince hemen ekleme gereği hissetti: "Gerekli eğitimleri almanızı sağlarım ihtiyaç durumunda."

80'lerde, Sovyetlere ait silahlar Güney Yemen'de kullanılmıştı ancak o silahların büyük bir kısmı, Suudi Arabistan öncülüğündeki koalisyon tarafından yok edilmişti. Son yıllarda Bassam'ın bölgesinde kullanılan silahlar, çoğunlukla Batı menşeli silahlardı, hafif silahlar dışında Rus silahlarıyla pek haşır neşirliği yoktu. "Peki ya Amerikan ya da Alman silahları istersem?"

"Benim için fark etmez," dedi tüccar, yine umursamazca. "Ama senin için fark edeceğini düşünüyorum. Özellikle Avrupa'da, silah üreticilerinin üzerindeki baskılar yoğunlaştı, denetimler de sıklaştı. Kime gidersen git, silahları Batı'dan temin etmek çok daha uzun zaman alacaktır ve büyük miktarlarda da olmayacaktır. Helikopteri ve tankları unut. Sana, içinde bulunduğun durumu çözmek için fazla bir yardımı dokunmayacağı gibi Abyan'ı da alamazsın. Ben de kıyı şeridimi alamam. Maliyet de artacağından, yaptığım teklif geçerliliğini yitirir."

İlk etapta bir uyum sorunu yaşanacağı kesindi fakat Bassam'ın biraz biraz aklı yatıyordu sanki tüccarın teklifine. "Tam bir kaos var orada," diye söylendi, daha çok kendi kendine. Abyan'daki köyler, kasabalar neredeyse saat başı el değiştiriyordu. "İstediğim çapta silahları bize ulaştırsan dahi en azından on bin adam lazım bana." Hâlihazırda, Bassam'ın elinde en iyi ihtimalle üç-dört bin kadar adam vardı.

"O konuda benim yapabileceğim bir şey yok. Artık tarafını seçmek zorundasın sanırım." Tüccar, kafasını yana yatırıp uğursuz gözleriyle içini okurmuş gibi bir müddet Bassam'ı izledi. "Bir fikir sadece..."

Bassam rahatsızlıkla yerinde kıpırdandı. Radikaller, seçenekler arasında dahi yer almıyordu. Kökten dinciler yüzünden daha büyük bir uzuv kaybetmek niyetinde değildi. Ayrılıkçılarla hükûmet taraftarları -darbecilere karşı savaşmış olsalar da- son zamanlarda ciddi görüş ayrılıkları yaşıyordu. Hükûmetin arkasında Suudi Arabistan, ayrılıkçıların arkasında Birleşik Arap Emirlikleri vardı. Geçici hükûmetin radikal Islah Partisi tarafından ele geçirilmiş olması, Bassam'ın canını çok sıkıyordu. Üstelik kulaktan kulağa aktarılanlara göre Suudi Arabistan bu süreçte fazlasıyla yıpranmıştı. Ama acele karar vermek de istemiyordu. Bir taraf seçecekse kazanacağı garanti olan tarafı seçmeliydi. "Teklifini düşünmem lazım, Demiralp."

Tüccarın sahte gülümsemesi o an yüzünü terk etti, bakışları karardı, odada kalan tüm ışığı yuttu âdeta. "Bu teklif bir kerelik bir teklif, Kumandan. Sen, Abyan'ı ele geçirmek için lobi faaliyetlerinde bulunup kabile savaşçıları toplayacaksın, ben de istediğin silahları vereceğim sana. Mevcut şartlar altında, herhangi bir devletin himayesinde dahi hayal edemeyeceğin bir şey bu. Şimdi kabul et ya da reddet. Sen bilirsin."

Bassam yutkunmamak için kendini zor tuttu. Rahat görünmeye çalışarak arkasına yaslandı. "Ya silahları alıp kafama eseni yaparsam?"

"Silahlar mucizevi bir biçimde yığınaklarında belirmeyecek. Takdir edersin ki taksit taksit gelecek. O arada, anlaşmamıza sadık kalıp kalmayacağından benim haberim olur, endişen olmasın."

Bassam ahir ömründe insan havsalasının alamayacağı boyutta vahşete tanıklık etmişti, hem kendi elinden hem de başkalarının. Ancak karşısında oturan Türk, cilalanmış medenî görüntüsünün altında, Bassam'ın o güne kadar muhatap olduğu katillerden de işkencecilerden de daha tehlikeli görünüyordu. Güldü içten içe. Şeytanla yaptığı anlaşmadan kazançlı çıkan olmuş muydu acaba? Bassam, gücün çekiciliğine kolayca kapılan bir adamdı. Yine karşı koyamayacak, deneyip öğrenecekti bu sorunun cevabını. "Merak ettiğim, kıyı şeridini neden bizzat ele geçirmediğin. Bana çok da ihtiyacın varmış gibi görünmüyor."

"Kimin nereyi ele geçirdiği, sadece ticari çıkarlarımı etkilediğinde beni ilgilendirir," derken buz gibi gülümsedi tüccar. "Ben, yalnızca bir kuryeyim. Ama işimi iyi yaparım, Kumandan Al Salami."

Prolog: Cem Mermercioğlu

Türkiye'nin en büyük lojistik firması olan Translojistik, müşterilerine, ürünlerinin *A* noktasından *B* noktasına en kısa sürede, olabilecek en düşük maliyetli rota üzerinden, güvenli bir biçimde taşınacağını taahhüt eder. Şirketin kurucusu Hikmet Mermercioğlu'nun oğlu Cem Mermercioğlu'nun ise -ki kendisi de bir lojistik uzmanıdır- Cahit Sıtkı Tarancı ölçüsüyle yarıladığını düşündüğü hayatında, *B* noktasını hedeflerken bir *C* noktasında gözünü açması, sıklıkla rastlanan bir durumdur. Başlangıç noktasını unutturan birçok badire atlattıktan sonra *B* noktasına varabilse dahi bu, muhakkak en dolambaçlı, en yüksek maliyetli yoldan olmuştur; yolda uğranan zarar da cabası!

İşin kötüsü, hayatta yeni başlangıçların, yeni hedeflerin, o arada yanlış gelinen adreslerin sonu gelmez. İnsan, sonsuz bir kısır döngünün içinde hapsolmuştur. Sürekli arzularının peşinden gider, elde eder, sonra yeni arzuların peşine düşer. Her şeyi elde edemeyeceğinden, yeni hedeflere kilitlenirken elde edemediklerinin de yasını tutar. Cem'e göre tatmin olunması mümkün olmayan, acıdan başka bir şey vermeyen bu hayatta, *Schopenhauer*

tipi bir karamsarlıkla hiç doğmamış olmayı dilemek son derece makuldür. Ancak bu dünyaya bir defa gelmiş bulununca da hiç gelmemiş olmayı dilemek pek bir işe yaramaz. Maalesef.

Cem, yurda kesin dönüş yapalı daha yirmi dört saat olmadan, asgari mutsuzluk peşinde, İstanbul'un en popüler gece kulüplerinden birine can simidi gibi sarılmıştı. Bar taburesinin üzerinde otururken, jet-lag yüzünden gözleri fal taşı gibi açıktı. İçinde, öfkeyle iç içe geçmiş, dibi görünmeyen fakat tanıdık, kötü huylu bir enerji biriktirmişti. Yirmili yaşlarından bu yana değişen pek bir şey yoktu. Hikmet Bey'le ana fikri değişmeyen o rutin kavgaya tutuşulur, kapıyı çarpıp evden çıkılır, vakti gelince de zaten Amerika'ya dönülürdü. Ritüelin son kısmı artık eksik kalacaktı. Babasından kaçıp sığındığı, kimsenin ismini bilmediği, okyanus ötesindeki tek kişilik hayatı kendi isteğiyle bırakmıştı. Aynı yerde uzun süre duramayan, sıkılgan mizacına rağmen yıllardır itinayla kaçındığı ailevi sorumluluklarla yüzleşme zamanı -ona göre bile- gelmişti. Ne var ki Hikmet Bey, ilerleyen yaşına ve önceki yıl geçirdiği kalp krizine rağmen işleri Cem'e devretmeye pek de gönüllü değildi. Cem, Hikmet Bey'e göre büyümekle sorunu olanlardandı. Üzerine basa basa, "Sorumsuz. Ukala. Saygısız," demişti o gece. Hâlâ aklı beş karış havadaydı. Onun yaşındayken Hikmet Bey'in iki çocuğu, bir de şirketi vardı! Eğlencesinden başka bir şey düşünmeyen Cem gibi bir adama şirket nasıl teslim edilirdi? İki güne kalmaz, batırırdı Translojistik'i.

Cem, kulaklarında babasının kızgın sesi çınlarken, derin bir iç geçirme isteğini bastırdı. Karşısındaki bar taburesinde oturan kadının anlattıklarını dinliyormuş gibi göründüğü düşünülürse bu hareket gecenin sonrası için hiç de akıllıca olmazdı.

Adı Yeliz, Deniz ya da Melis'ti. Bir an düşündü. Yoksa Ceren mi?

Kadın, otuz yaşlarında, uzun boylu ve oldukça fitti. Koyu yeşil mini elbisesinin cömert sayılabilecek dekoltesinden göründüğü kadarıyla göğüslerinde silikon yoktu. Parlak, pembe dudakları

da dolgun ama dolgusuzdu. Yarı karanlık kulüpte, gözleri kahverengi görünüyordu; bir ihtimal ela olabilirdi. Cem, kadının kızıl saçlarının boya olduğundan emindi ama. İstanbul'da doğal kızıl sayısı tahminen sekizdi.

Kadının dakikalardır ne anlattığı hakkında en ufak bir fikri bile olmayan Cem, gerektiğinde kafasını sallayıp onaylıyor; şaşırması gerektiğini hissettiği yerlerde gözlerini açа açа sadece yüklemden oluşan ünlemli cümleler kuruyordu.

Biraz olsun konuşmaya odaklanmaya çalıştı.

Yeliz, Deniz ya da Melis, belki Ceren, "Bütün metni değiştirmiş editör," diyordu şimdi. "Basılan hâliyle kendi yazımı tanıyamadım. Düşünebiliyor musun?"

Gazeteci gibi bir şeydi herhalde. "İnanmıyorum!"

"Sorma. Dergiden, bir iletişim hatası olduğunu söyleyip geçiştirdiler. Telif sözleşmesi yaptıklarına şükretmem lazım aslında..." Kadın, bacak bacak üzerine attı. "Serbest çalışmak çok zor. Umarım yeni yazı dizimde böyle bir şey yaşamam." Oturma pozisyonunu değiştirince Cem'in dizine değen dizini geri çekmedi.

"Umarım."

Acılar içinde bir yaşama doğmuş olmanın verdiği kalıcı bunalımın bir çaresi olmasa da insan basit arzuları olan, basit bir yaratıktı. *Bentham*'ın da onaylayacağı üzere, insanın eylemlerinin altında mutlu olma ihtiyacı yatardı. Cem'e göre ise bu, hiç değilse mutsuzluğu azaltma ihtiyacıydı. Cem, *Aristoteles*'in aksine, hayatın temelinde bulunup çıkarılması gereken ulvi bir anlam, hakiki bir mutluluk kaynağı olduğuna inanmıyordu. Schopenhauer da bunu tasvip etmezdi muhakkak ama insanı birden aydınlatacak, her şeyi anlamlı kılacak bir gerçek yoktu. İnsan, keyif veren tecrübeler edinip, acı veren tecrübelerden de kaçındığı müddetçe, kesintisiz bir mutluluk yakalayamasa da küçük hazlar yaşayabilirdi yine de. Mutluluk denen kavramı alıp asla ulaşılamayacak ütopik bir yere koymak ne kadar saçmaydı. Hazzın nereden geldiğinin bir önemi yoktu. Bazı hazlar diğerlerinden daha aşağılık

değildi. Her şey çok basitti: Ne kadar haz, o kadar mutluluk.

Bir de kadının adını hatırlayabilseydi Cem!

Cem'in kulübe birlikte geldiği arkadaş grubundan Murat, nasıl bir kurtarıcı olduğundan habersiz, oturdukları locanın içkilerini yenilemek üzere tam o sırada bara geldi.

Cem de fırsattan istifade, yıllar boyu onlarca kez yaptığı gibi arkadaşının koluna yapıştı. Bu taktik genelde işlerdi. "Bak, seni kiminle tanıştıracağım, Murat."

Murat, kadının yüzüne cansız bir gülümsemeyle bakarken son derece heyecansız şekilde, "Kiminle tanıştıracaksın, Cem?" diye sordu.

Cem, hemen yanındaki iri yarı, koyu kumral, adamı kadına işaret etti. "Çocukluk arkadaşım Murat."

Kadın, uzanıp Murat'a elini uzatırken, "Ben de Açelya," dedi.

Peki ya Yeliz, Deniz, Melis veya Ceren kimdi? Belki vestiyerde ayaküstü sohbet ettiği kadındı ya da tuvalet sırasındaki. Cem, konu üzerinde daha fazla kafa yormadan, "Açelya," diye tekrarladı hemen, kadının arkasından. "Açelya, gazeteci." Kadın hakkında bildiği her şeyi bir cümle içinde kullanmıştı böylece.

Murat, "Ne güzel, çok memnun oldum," deyip kadınla tokalaştıktan sonra, barmene dönmeden önce Cem'in kulağına doğru belli belirsiz, "Bazı şeyler hiç değişmiyor, Cemocuğum," diye ekledi.

Murat siparişleri verip locaya dönerken, Açelya da yeni yazı dizisini anlatmaya başlamıştı bile. "Yeni projemde masallardan ilham alıyorum. Bilirsin. Sindirella, Rapunzel, Pamuk Prenses, Denizkızı... İkili ilişkiler üzerine yoğunlaşacağım. Tavsiye dizisi gibi düşün."

Cem, düşünürken yüzünü buruşturmamaya özen gösterdi. "Ne kadar da ilginç..."

Problemin en büyük kaynağı, bize çocukluğumuzdan itibaren anlatılan masallardı belki de. Çekilen tüm sıkıntıların sonunda, sonsuza dek sürecek bir mutluluk vaadinde bulunan masallar,

insanlığın koduna işlenmişti. İnsan, hayatın amacının sonsuza dek sürecek bu mutluluğu aramak olduğuna koşullanıyordu ister istemez. Kadınlar, prenslerin peşine düşüyordu. Zavallı erkekleri acayip bir standarda tabi kılıyorlardı. Oğlanlar cesur ve zengin, kızlar evcimen ve biraz safça. *Masallar*, toplumsal cinsiyet rollerinden pazarlamaya kadar her alandaydı!

Denizkızı'nın fedakârlığı, Pamuk Prenses'in kar beyaz teni, Sindirella'nın ayakkabıları ve Rapunzel'in saçları, yakışıklı prense giden yolu açıyordu. Kadınlar, toplumun uygun gördüğü davranış biçimlerini benimseyip, ne işe yaradığı çok da bilinmeyen kırk yedi farklı cilt ürününü aynı anda kullanınca ya da bir çift ayakkabı satın alınca hayatlarının değişeceğine; parlak saçlara sahip olurlarsa gözü pek beyaz atlı prensi kendilerine âşık edebileceklerine inandırılıyorlardı. Kötü haber: Erkek, o çağlar boyu dillere pelesenk olmuş müthiş vasıfları taşıyabilecek bir varlık değildi. Beyaz atı olabilirdi. Hatta prens bile olabilirdi. Ancak masallardaki kriterlere uyacak erkek, yeryüzüne gelmemişti; gelmeyecekti. Aslında dinî ya da toplumsal duyarlılıklarla yumuşatılmamış ilk masallarda tarifi yapılan prense de rastlanmamıştı. Pamuk Prenses'in hikâyesindeki prens, ölü bir kıza âşık olması bir yana, figürandan hâlliceydi. Prensesi -neyse ki- hiç öpmemişti! Pamuk Prenses, prensin hizmetkârları tarafından cam tabutundan düşürülünce, zehirli elma boğazından fırladığı için uyanmıştı. Sindirella'yı baloda gören kral, onunla zorla evlenmişti; kızın merdivenlerde bırakabileceği cam pabuçları hiç olmamıştı çünkü kralın elinden kaçamamıştı. Kötü perinin sözlerine inanan prens, bir ara hamile bıraktığı Rapunzel'i kaybettiğini düşünüp kendini kuleden atmışsa da ölemeyip kör kalmıştı. Yıllar sonra Rapunzel ve çocuklarıyla ormanda tesadüfen karşılaşmasaydı asla kavuşamayacaklardı. Denizkızı ise masalın sonunda köpük oluyordu. Prens, burnunun ucunu göremeyen bir embesil olduğundan, kuşkusuz.

Yani, erkek denen canlıdan fazla bir şey beklememek gerekirdi. Erkekler masallarda bile pek matah değilken, herkes beklen-

tilerini cilalanmış masallara göre değil de gerçekleri baz alarak belirlese hayat daha yaşanır olurdu. Yanlış bir anlama olmasın, Cem'in pürüzsüz bir cilde, parlak saçlara ya da topuklu ayakkabılara -hele de kadının bacak boyu kısaysa- itirazı yoktu ama erdemli bir hayat da sonsuz mutluluk vaadi de umurunda değildi.

Açelya, "Çok iyi bir dinleyicisin, içimi dökmek çok iyi geldi," derken ne kadar müteşekkir olduğunu göstermek adına bir an için Cem'in koluna dokundu. "Ee, sen neler yapıyorsun?"

"Şu sıralar fazla bir şey yapmıyorum. Amerika'dan yeni döndüm Türkiye'ye."

"Uzun süre mi yaşadın orada?"

"On yıl kadar."

"O kadar zamandan sonra uyum sağlamak zor olmalı."

"Aslında çok gelip gittim. Tam manasıyla hiç kopmadım Türkiye'den."

"Nerede oturuyorsun şimdi?"

"Bizimkilerle Emirgan'dayım şimdilik." Cehennem azabının bitmesine az kalmıştı neyse ki. "Ama taşınıyorum yakında."

"Yaa. Nereye?"

"Ulus." Cem de sırf ilgili görünmek adına, "Sen nerede oturuyorsun?" diye sordu.

"Ben de 1. Levent'teyim. Tesadüfe bak!"

Cem'in bu noktada bir sevinç gösterisi yapması gerekiyordu muhakkak. Bu girizgâh dansından nefret ediyordu. Neden insan ne istediğini karşısındakine olduğu gibi söyleyemiyordu? Neden ilgilenmediği meseleleri dinleyip, cevabını merak etmediği soruları sormakla yükümlü hissediyordu kendini? Etiket bunu gerektiriyordu muhakkak. Anlık bir hazzın peşinde bin dereden su getirmek... Aristoteles, anlık hazların peşinde dolaşmaktansa, daha iyi bir insan olmaya çalışmayı salık verirdi. Kimdi peki bu *iyi insan*? Aristoteles'in zamanında iyi insanların köleleri vardı mesela. İyi insanın tanımını yapan ahlak anlayışı, ülkeden ülkeye ve çağdan çağa değişen, otoritesi sallantıda olan yargılar silsilesiydi. Dünya

üzerinde hiçbir konuda mutlak bir fikir birliği yoktu ama birey, göreceli bir kurallar bütününe sırf yaşadığı zaman ve toplum yüzünden uymak zorundaydı. Peki ama neden? İşte, Cem de geceyi kadınla geçirmek istiyordu. Bu kadar basit. Bunu direkt söylemek çok daha kolay olmaz mıydı? O da istiyorsa ne âlâ! Yanında eşantiyon olarak gelen nezaket gösterilerine ne gerek vardı?

Cem, elini kadının bacağına çekmemek üzere yerleştirmiş, kulağına da aslında neyin peşinde olduğunu fısıldamak için eğilmişti. Tam o anda, locadaki bir diğer arkadaşı Bora, Cem'in omzunu sarstı. Bunun üzerine kendine gelen Cem, arkadaşının esmer yüzünde büyük bir telaş, gözlerinde ise korku gördü. "Ufak bir sorunumuz olabilir!"

Cem, ne olduğunu anlamak için kafasını kaldırdığında, gözünün önünde uçuşan kötü anılara engel olamadı. Aristoteles'le hemfikir olduğu bir konu vardı aslında: Mutluluk biraz da şansa bağlıydı. Ancak şans denen şey tam bir dönekti. İşlerin bir an iyi gidiyor olması, iki dakika sonra da iyi gideceği anlamına gelmiyordu. Bora'nın sözünü ettiği olası sorun, ufaktan biraz büyüktü maalesef. Cem'in karşısında dikilmekte olan kadın, hayatında gördüğü gelmiş geçmiş en güzel kadın olmakla birlikte, âşık olduğu tek kadındı.

Ve tam bir psikopattı.

Aşkın ilk soluğu, mantığın son soluğudur, diye boşuna dememişti *Antoine Bret*. Cem, yirmili yaşlarının başını Derin'e sırılsıklam âşık olarak geçirdi. O dönem kendini çok şanslı hissetmişti çünkü Derin gibi bir kadın onu seçmişti. Zamanla aşkı körelen Cem, yeniden mantıklı düşünebilmeye başladığında, Derin'in ne çeşit bir manyak olduğunu gördü ve ondan ayrılmak istedi ama Derin, bunu öylece kabullenmedi elbette. Aralarındaki kaçma kovalamaca bir süre sonra bambaşka bir boyuta ulaştı. Cem'in annesi Servet Hanım, can güvenliğinden endişe duyduğu oğluna Amerika'ya gitmesini önerdi. Cem de pılısını pırtısını toplayıp Boston'da aldı soluğu.

Cem, Amerika'ya giderken Hikmet Bey'den kaçtığı kadar Derin'den de kaçmıştı. Yıllar içinde Derin'le birkaç cemiyet toplantısında denk gelseler de baş başa konuşacakları bir ortam olmamıştı. Bunda Cem'in üstün çabalarının da payı yok değildi. Masallarla üstü örtülmeye çalışılsa da herkesçe bilinen bir gerçek vardı ki o da erkekliğin onda dokuzunun kaçmak olduğuydu.

Derin, her zamanki gibi güzel ve zarifti. Üzerinde, kadınsı ama tutucu denebilecek siyah bir elbise vardı. Düz, parlak sarı saçları, beline kadar uzanıyordu. Açık mavi gözleri, Cem'e odaklanmıştı ve hâlâ tazeliğini koruyan bir öfkeyle titriyordu. "Vay vay vay... Bakın, burada kimler varmış! Dönmüşsünüz ama hiç haber vermiyorsunuz, Cem Bey."

Cem, ateşe değmiş gibi elini kadının bacağından çekip ayağa fırladı. Üzerinde, Derin'in hâlâ böyle bir etkisinin olması ilginçti. Sesi ona ait değilmişçesine çatlak ve tedirgin çıktı. "Derin, bu ne tesadüf!" Söz konusu *Derin* olduğunda tesadüflere yer olmadığını, Cem çok iyi bilirdi aslında. Biraz nefessiz, "Çok uzun zaman oldu... Muhteşem görünüyorsun. Nasılsın?" diye sordu.

Derin, yüzünü buruşturup önce Cem'in yanındaki kadına sonra Cem'e baktı. "Son on yıldır şahaneyim, sormak için on yıl beklemen büyük incelik doğrusu!"

Derin'in sesi yüksek müziğe rağmen rahatça duyulabildiğinden, yakın çevrelerindeki kafalar yavaş yavaş malum üçlüye dönmeye başladı. Cem, bir şeyler yapması gerektiğini düşündüyse de bir çözüm üretemedi. Mesele *Derin* olduğunda Cem'in basireti çözülmemek üzere bağlanıyordu sanki. "Araya mesafeler girince..." diye geveledi. "Hiç değişmemişsin ama," diyerek bitirdi.

"Sen de hiç değişmemişsin. Geceyi yine boş geçmiyorsun," diye cevapladı Derin. Olayı hâlâ anlamlandırmaya çalışan Açelya'ya döndü. "Standartların biraz düşmüş ama."

Açelya, konuşmaya dâhil edilişine de işittiği hakarete de anlam veremedi. "Anlamadım?"

Derin'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Şaşırmadım.

Cem, IQ'su oda sıcaklığını geçen kadınlardan hoşlanmaz."

Açelya, "Sen de kim oluyorsun?" diye sorduktan hemen sonra Derin'e biraz daha dikkatli bakınca sorusunun cevabını kendi verdi. Derin de en az Cem kadar şöhretliydi zira. "Sen, o manyak kadınsın!"

Derin'in yüzündeki alaycı gülümseme bir anda silindi, yanaklarındaki kan çekildi. "Ne dedin sen?"

Her şey bir anda gelişti.

Açelya bir vardı, bir uçtu. Derin, kadını saçından tuttuğu gibi piste sürüklemişti. Deli kuvveti hâlâ yerindeydi. Yalnız, Açelya da hiç fena değildi. Kendini kurtarır kurtarmaz yere yatırdığı Derin'in üzerine çıktı. Birbirine giren iki kadını ayırmak için kulüpteki müşteriler âdeta seferberlik ilan etti. Kısa sürede güvenlik görevlileri de olaya dâhil oldu.

O arada kavgayı gören Murat da Bora'yla Cem'in yanına koşup geldi. Beyaz teni pembeleşmiş, açık kahverengi gözleri heyecanla parlamıştı. "Dönüşünü de başka türlü kutlayamazdık zaten!" dedi. Biriken kalabalığın üzerinden manzarayı daha net görebilmek için kafasını biraz kaldırmıştı ki, "Aa! O alttaki Derin değil mi?" diye sordu hayretle. "Açelya da üzerinde? İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsun, Cemo!"

Bora, Cem'in sırtına avucuyla pat pat dokundu. Onun da yüzünde alaycı bir gülüş vardı. "Hayat meğer sensiz ne sıkıcıymış, ağız tadıyla kavga izlemiyorduk ne zamandır."

"Hem de kavganın böylesi!" diye cıvıldadı Murat, neşe içinde. Cem'in varlığında şahit olduğu bar kavgaları, genelde Cem'le magazinciler arasında vuku bulurdu.

Cem, havada uçuşan ayakkabılarla çantaları izlerken, "Döndüğüm iyi olmuş o zaman. Size de eğlence çıktı," dedi sıkıntıyla. İç geçirdi ve bar kavgaları için çok yaşlı olduğunu hissetti aniden. Bütün hevesi kaçmıştı. "Ben gidiyorum."

"Ne?" diye sordu Murat, hayal kırıklığı içinde. İşaret parmağı piste doğru havalandı. "Ama baksana, daha yeni başladılar!"

"Benlik bir durum yok." O sırada, Derin kendisini belinden yakalayan korumanın yüzüne bir dirsek geçirip yeniden Açelya'nın üzerine atladı. "Uykum da geldi. Gelmişken yatıp uyuyayım. Yarın işe giderim."

Cem vestiyerden montunu alıp kulüpten adımını dışarı attığı an, çıktığına çıkacağına pişman oldu. Karşısında bir gazeteci ordusu vardı ve flaşlar ardı ardına patlıyordu. Gözleri kamaşınca elini yüzüne siper etti. Babası, sabah haberleri gördüğünde döndüğüne bir kez daha şükür dualarını edecekti.

"Cem Bey, hoş geldiniz, yurda kesin dönüş yaptığınız söyleniyor. Bundan sonra sizi eskiden olduğu gibi sık sık gecelerde görecek miyiz?"

"İyi akşamlar. Efendim, ayağınızın tozuyla İstanbul'u karıştırdığınız söyleniyor, ne diyeceksiniz?"

"İçeride iki kadın sizin için saç saça baş başa kavgaya tutuştu, deniyor! Bir açıklama yapacak mısınız?"

"Kadınlardan biri, eski sevgiliniz sosyetik güzel Derin Adalı mı?"

Cem, ardı ardına sıralanan soruları yanıtsız bırakırken, valenin getirdiği arabasına koşar adım yöneldi.

Magazincilerden biri pis pis sırıtarak, "Cem Bey, *dönüşünüz muhteşem oldu,* diyebilir miyiz?" diye bağırdı arkasından.

Cem'in dönüşü, muhteşem olmaktan uzaktı ancak epey gürültü patırtı koparacağa benziyordu.

Bölüm 1

Defne Dorsay, otelin toplantı salonuna fırtına gibi girdi. Telefonda hızlı hızlı konuşurken burnundan soluyordu. Evrak çantasını bir kenara, üzerinden zar zor çıkarabildiği pardösüsünü başka bir kenara attı. Bir eli belinde, yüksek tavanlı salonun Boğaz'a bakan geniş pencerelerinin önünde bir aşağı bir yukarı yürürken, topuklu ayakkabıları parke zemini acımasızca dövmeye başladı. Konuşmasına o kadar konsantre olmuştu ki kendisinden çok önce gelip yerleşmiş, uzun toplantı masasında çalışmakta olan Mehmet Oğuz Demiralp'i fark etmedi.

"Halit Bey, bunu kabul etmemiz mümkün değil."

TÜRSAD'ın yeni yönetim kurulu başkanı, birkaç yıl önce iki abisini ekarte edip Türkiye'nin en büyük holdinglerinden biri olan Dorsay Holding'in başına geçmişti. İnşaattan otelciliğe, otomotivden bilişim teknolojilerine kadar birçok sektörde aktiftiler.

"Tarih hususu, aylar öncesinden karara bağlanmıştı"

Oğuz, daha önce birkaç kez uzaktan görmüş olduğu Defne Dorsay'ın bir iki konuşmasını da dinlemişti. 1.70 boylarında, etkileyici bir kadındı. O gün, vücuduna oturan siyah etek-ceket bir takım giymişti. İçindeki beyaz ipekli bluzun birkaç düğmesi açıktı.

Koyu kestane saçları, ensesinde sıkı bir topuz yapılmış, zarif yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Hafif çekik, iri, kahverengi gözleri öfkeden olsa gerek, o an bir odak noktası bulmakta zorlanıyordu.

Kadın, sabırsız bir nefes verip sırtını tamamen Oğuz'a döndü. Boğaz'dan geçen gemileri izlemekte karar kılmıştı herhalde. "Bakın, beyefendi. Sözleşme koşulları net. Bu sözleşme nasıl ki sizi bağlıyor, bizi de bağlayan sözleşmeler var. Emri geçememeniz demek, üretim bandının durması demek. Dilerseniz taşerona başvurun, orası beni alakadar etmiyor ancak yükümlülüklerinizi taahhüt ettiğiniz şekilde yerine getirmediğiniz takdirde hukuki yollara başvurmak zorunda kalacağız."

Oğuz, Defne'nin muhatabının söylediklerini duyamasa da adama biraz acımaya başlamıştı. Öyle görünüyordu ki kadın geri adım atmayacaktı.

"Yarın mesai bitimine dek size mühlet veriyorum. Parti o zamana kadar yola çıkmış olmazsa sözleşmeyi tek taraflı feshedip gelecekteki alımlarda başka çözümlere yöneleceğiz. Uğradığımız zararı da telafi etmek mecburiyetinde kalacaksınız."

Oğuz, telefonun diğer ucundaki adamın ecel terleri döktüğünden emindi. Dorsay Holding'i kaybetmek tedarikçi firmaların korkulu rüyası olmalıydı. Dorsay Holding, pek çok sektör için en büyük alıcı konumundaydı.

"Sizden haber bekliyorum o hâlde. İyi günler."

Defne, koca salonda yalnız olduğunu düşündüğünden, görüşmeyi sonlandırdığı gibi elindeki telefonu hırsla masaya fırlattı. Cilalı masada sırtüstü kayan telefon, tam karşısında oturan Oğuz'un elini buldu.

Oğuz, nihayet fark edildiğinden memnun bir hâlde, "Biraz gergin gibisiniz," diyerek malumu ilam etti.

Defne, salonda yalnız olmadığını fark ettiğinde, kalbi ağzından fırlayacakmış gibi olduysa da çaktırmamaya çalıştı. Adamın gereksiz samimiyetinden de hiç hoşlanmamıştı. Adamın yeşil gözleri, yüzündeki küstah gülümsemeyle ufalmıştı. "Siz de kimsiniz?"

Oğuz, oturduğu yerde hiç istifini bozmadan, "Oğuz Demiralp. *Miracle Solutions* grubunu temsil ediyorum," diye cevap verdi.

Miracle Solutions, dünyaca ünlü bir vegan kozmetik firmasıydı. O gün anlaşma sağlanırsa firmanın ürünleri Dorsay Holding'e ait otellerde kullanılmaya başlanacaktı. Bu hamle, holdingin çevre ve hayvan dostu imajını pekiştirirken, konukların otel deneyimlerini de kişiselleştirecekti.

Defne, adamı şöyle bir süzdü. Adam, pahalı olduğu her hâlinden belli olan siyah bir takım giymişti. Defne'nin alışık olduğu göbekli iş adamlarının tersine, fit gözüküyordu. Keskin yüz hatları yüzündeki gülümsemeyle hafif yumuşarken, kahverengi gür saçları pencereden giren kış güneşinin ışığında pırıl pırıl parlıyordu. "Böyle bir bilgi verilmedi bize."

"Markanın satış hakları henüz el değiştirdi."

"Öyle bir bilgi de verilmedi bize," diye tekrar etti Defne, biraz daha sertleşen bir tonda.

Buna karşılık Oğuz'un gülümsemesi genişledi. "Şimdi tebliğ ediyorum o hâlde."

Böyle profesyonellik mi olurdu? Defne ağzını açıp adama da aynısını söyleyecekti ki hâlâ adamın parmaklarının ucunda duran telefon birden çalmaya başladı.

Oğuz, parmaklarını çekip meraklı gözlerle ekrana baktı. "Anneniz arıyor..."

Ne hadsiz bir adamdı bu böyle. Defne masanın üzerinden elini uzattı. "Telefonumu rica edebilir miyim?"

Dorsay Holding'le iyi ilişkiler kurmak Oğuz'un yararına olurdu. Tabii bu, onun biraz eğlenmesine mâni değildi. Telefonu uzatmak yerine, masanın üzerinden Defne'ye geri fırlattı.

Defne, böyle bir hareket beklemediği için az kalsın telefonu tutamıyordu. Bir kaleci gibi yana uzanıp güçlükle telefonu yakalarken gözleri öfkeyle kısıldı ama yorumda bulunmadı. Doğrulurken, "Müsaadenizle, Oğuz Bey," dedi, içinden gelmeyen bir nezaketle.

Demek ki bu telefon görüşmesi koridorda yapılacaktı. Oğuz, başıyla kibar bir jest yaptı. "Müsaade sizin, Defne Hanım."

Defne, "Annem" ibaresi ekranda yanıp sönerken, daha konuşmaya başlamadan içinin daralmasına engel olamadı. Annesini kaç defa uyarmıştı mesai saatlerinde aramaması için. Ayşen Hanım, kızının bu uyarısına asla kulak asmadığı gibi bir de cevap alamazsa aramaya devam eder, aramaktan sıkıldığında da izini sürüp yanına kadar gelirdi. Defne, aramayı mecbur cevapladı. "Efendim, anne."

"İnsan böyle mi açar telefonu annesine? Hiç değilse sesimi duyduğun için biraz olsun sevinmiş gibi yap. İncelik göster. Şu hayatta hiçbir şey öğretemedim ben sana."

Ayşen Hanım'ın memnuniyetsizlikle buruşmuş yüzü, Defne'nin gözünün önünde canlandı. "Toplantıya girmek üzereyim. Fazla zamanım yok."

Kaybedecek bir saniyesinin bile olmadığını gören Ayşen Hanım, sitemi bırakıp direkt konuya daldı: "Servet'in oğlu Cem, Amerika'dan kesin dönüş yapmış. Bu akşam bir yemek yeseniz diyorum."

Defne, biliyordu ki annesi *yeseniz diyorum* diyorsa İstanbul'un en lüks restoranlarından birinde Boğaz manzaralı rezervasyonları çoktan hazırdı. Ayşen Hanım, Defne'yi evermeyi kutsal bir ülkü edindiğinden, sıklıkla böyle girişimlerde bulunurdu. Erkek dediğin yetmişinde de evlenirdi, kadın öyle miydi ama? Kendisine göre Defne'nin önünde birkaç *iyi* yılı kalmıştı ve hâlâ yüzüne bakılıyorken hayırlı bir kısmet bulması şarttı yoksa tren büsbütün kaçacaktı.

Evlilik, *Virginia Woolf*'un *onurlu üst tabaka* dediği tabakada, sevgiyle ilişkili bir konudan ziyade statü ve servetle alakalıydı. Bir kadının toplum içindeki sosyal pozisyonunu yaptığı evliliğin belirlediği zamanlar öyle çok da geride kalmamıştı aslında. Ayşen Hanımca, âşık olunması gereken kişi pekâlâ seçilebilirdi (Defne'nin durumunda bizzat kendi elleriyle.) Bir kadının

yapabileceği üç çeşit evlilik tanımlardı zat-ı şahaneleri: Sosyal statüyü yükselten evlilikler, sosyal statüyü koruyan evlilikler, bir de Allah korusun, sosyal statüye zeval veren evlilikler. *Dorsay* soyadını taşıyan biri için sosyal tırmanış adına daha yukarıda gidecek yer kalmadığından ve olası evliliklerin yüzde doksan dokuz nokta dokuzu sosyal statüye zeval vereceğinden, Defne en azından sosyal statüsünü koruyabilecek bir evlilik yapmalıydı. Ancak olası aday havuzunun darlığı, Ayşen Hanım'ı büyük sıkıntıya sokuyordu. O sebepledir ki Ayşen Hanım'ın 7/24 açık, geniş kapsamlı radarına bir aday takıldığı an, akşamında Defne kendini bir yemek masasında buluveriyordu.

Mermercioğulları da Ayşen Hanım'ın kriterlerine uygun, sosyetenin tanınmış ailelerindendi. Defne, annesinin zoruyla katıldığı organizasyonlarda Servet Hanım'ı arada görürdü. Öte yandan, eşi Hikmet Mermercioğlu'nu iyi tanırdı. Aile şirketleri *Translojistik*, Türkiye'nin, hatta dünyanın sayılı lojistik şirketlerindendi ve Dorsay Holding'le birlikte çalıştıkları pek çok proje vardı. Servet Hanımların, Defne'nin yaşında bir kızı vardı. Defne, onu hatırlıyordu ancak Cem'in varlığından haberdar değildi. Annesinin de rahatlıkla duyabileceği derin bir iç geçirdi. "Hiç vazgeçmeyecek misin?"

Ayşen Hanım, çoktan kendi dünyasına dalmıştı, Cem Mermercioğlu'nun kayınvalidesi olacağı günlerin hayalini kurmaya başlamıştı. "Boylu boslu çocuk. Nasıl yakışıklı olmuş şimdi, bir görsen! Duymuşsundur, Harvard'da MBA yaptıktan sonra New York'ta büyük şirketlerde çalıştı, şimdi de döndü, Translojistik'in başına geçecek."

Defne, duymamıştı ve ilgilenmiyordu. O ana kadar adamın varlığından dahi haberi yoktu ki! "Hep böyle emrivaki yapıyorsun." Adaylar genelde iş ilişkisinin de olduğu saygın ailelerden geldiği için Defne'nin geri çevirmesi de kolay olmuyordu. "Son dakikada da haber veriyorsun ki reddedemeyeyim. İstemiyorum, anne. Bunu anlamak bu kadar mı zor?"

"Bensiz senin bir şey becereceğin yok. Sana kalsa ancak toplantıdan toplantıya koş, sonra da akşamdan uyuyup kal. Biraz çaba harcamak lazım, canım. Baktın kafanız uyuşuyor, evleniverirsiniz. Fena mı?"

Fena değildi elbette. Defne'nin hayatının nihai amacıydı zaten evlilik, böylece aradan çıkması çok iyi olurdu!

Kadın, ne denli büyük başarılar elde ederse etsin, yeryüzündeki misyonunu evlenmeden tamamlayamıyordu. Defne, otuzunu geçmesine rağmen evlenmediği müddetçe annesinin gözünde de çevresinin gözünde de eksikti. Pek çok kadının da gönülden desteklediği, evcilleştirilmiş ideal bir kadın tanımı oluşturulmuştu zihinlerde. Erkek, hep güçlü taraf olduğundan, tarih boyunca kendi üzerinden *diğer*ini tanımlamış, kadına kendi uygun gördüğü özellikleri taşıma rolü vermişti. Kadınlar kadın olarak doğmuyordu; *Simon de Beauvoir*'ın da söylediği gibi erkek egemen toplumda zamanla kadın hâline getiriliyorlardı. Kadının evcilleştirilemediği bir toplum, bilinen -yani ataerkil- toplumun sonuydu. O yüzden bir kadının içgüdülerine göre hareket etmesi ayıptı, evlenmemesi muhakkak bir arızası olduğunu gösterirdi.

Evlenmeye niyeti olmamakla birlikte, aslında evlilik kurumuyla bir derdi yoktu Defne'nin. Onu esas sinirlendiren, kadınlar için başka bir hayat düşünemeyen hayal gücü yoksunluğuydu. Birileri elbette evlenmek isteyecekti, birileri tabii ki çocuk sahibi olmak isteyecekti ama birileri de başka şeyler bekleyecekti hayattan. Keşke kadınları rahat bırakabilseydiler ama insanı annesi bile rahat bırakmıyordu bu dünyada! Defne, tüm bunları annesine anlatmaya çalışmanın bir faydasını da görememişti o güne dek. Ayşen Hanım'a göre tüm bu fikirler, kâğıt üzerinde akla yatkın, hatta belki doğruydu ancak pratikte işe yaramazdı. Bir cemiyetin içinde yaşanıyorsa o cemiyetin normlarını da kabullenmek elzemdi. Yüz sene sonra, isteyen evlenmesindi, kendisi çoktan terk-i diyar etmiş olacaktı!

Defne, daha fazla nefesini tüketmeden, "Detayları mesaj atarsın ama çok heveslenmemeni tavsiye ediyorum," diyerek yenilgiyi o raunt için kabul etti.

Kazanabileceği savaşlar seçerdi Defne. Herhangi bir durum karşısında maliyet-fayda analizi yapmak, onun için içgüdüseldi. O akşam o yemeğe gitmeyi reddedebilirdi elbette. Ancak karşılaştırmalı üstünlükler teorisi yine iş başındaydı; kaytardığı takdirde annesinden onca laf işitmektense kırk beş dakikalık bir yemeğe katlanmak ufak bir fedakârlıktı, karşılığında koruyacağı iç huzuru ise paha biçilmezdi. Zaten yemek yediği adamlar da annelerinin zoruyla oturuyorlardı o masaya. Bu işin yürümeyeceğine Cem Mermercioğlu'nu ikna etmek, Ayşen Dorsay'ı ikna etmekten çok daha kolay olacaktı ve Defne bundan adı gibi emindi.

Toplantı salonuna geri döndüğünde, Defne Dorsay'ın canı -şayet mümkünse- daha da sıkılmış gibiydi. Masa başında bir sandalye seçip oturdu. Oğuz, kadının annesinin bu kadar canını sıkacak ne söylemiş olabileceğini merak etmekten kendini alamadı. Ama konu üzerinde uzun uzadıya düşünemeden, hem kendi grubundan hem de Dorsay Holding tarafından katılımcılar birer ikişer gelmeye başlayınca düşüncelerinden ister istemez uzaklaştı.

Oğuz, namını duyduğu sert iş kadınını toplantı başladığında karşısında buldu. Kadın, çetin pazarlık ediyordu ve Oğuz, umduğu kâr marjından çok daha azına razı gelmek durumunda olduğunu kısa sürede fark etti. İstişareler son bulduğunda Defne anlaşmayı imzalamamış, öncelikle bir pilot uygulama istemişti. Dorsay Holding bünyesindeki otellerden birinde ürünler denenecek, konukların tepkileri ölçülecekti. Hazırlanacak ön protokolün ardından her şey olumlu ilerlerse ancak o zaman sözleşme imzalanabilecekti.

Kısa vadede izlenecek adımlar da karara bağlandıktan sonra Defne aceleyle kalktı masadan. Saat neredeyse altı olmuştu. Saat yedide Cem Mermercioğlu ile yiyeceği yemeğe yetişebilmek için bir mucizeye ihtiyacı vardı.

Görünen oydu ki Oğuz'un da acelesi vardı. Salondan eş zamanlı ayrıldılar. Her ne kadar henüz istediğini alamamış olsa da hızlı adımlarla çıkışa ilerlerken, "Verimli bir toplantı oldu," dedi Oğuz. "Dilerim, pek çok kazançlı iş birliğinin başlangıcı olur bu toplantı."

O toplantıyı kiminle yapacağından Defne'nin de önceden haberi olsaydı keşke! İlk etapta edindiği izlenim, adamın iş dünyasındaki köpek balıklarından biri olduğuydu. Başkasıyla ayarlanmış bir toplantıyı ele geçirebilen, öz güveninden anlaşıldığı üzere istediğini elde etmeye alışkın olan bir adamdı. Defne'nin daha önce onun adını bile duymamış olması tuhaftı. Sessiz ve derinden yüzen bir köpek balığıydı belli ki. Pilot uygulama, hiç değilse kiminle muhatap olduğunu anlayana kadar Defne'ye biraz zaman kazandıracaktı. "Umarım, Oğuz Bey."

Oğuz, otelin tablolarla bezenmiş koridorlarında ilerleyip gösterişli lobisini de geçtikten sonra, hemen dışarıda, döner kapının önünde durdu. Elini kadına uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Defne Hanım."

Defne de kendine uzanan eli sıktı. "Ben de memnun oldum, Oğuz Bey. Öngördüğümüz takvimin dışında, üzerinden geçtiğimiz konularla ilgili bir pürüz çıkarsa sekreterimi arayabilirsiniz. Gerekirse bir görüşme daha ayarlarız."

Oğuz, inceden gülümsedi. Demek, sekreterini arayabilirdi hanımefendinin. "Pekâlâ. O hâlde önümüzdeki günlerde haberleşmek üzere, Defne Hanım. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Oğuz, girişteki merdivenlerden inerken etrafta oluşan hareketliliği fark etmemek imkânsızdı. Birden adamın çevresini siyah takım elbiseli adamlar sarmıştı. Defne, kendi arabasına yönelirken göz ucuyla Oğuz'u ve korumalarını izledi. Dört araçlık konvoy hâlinde, aceleyle oteli terk ettiler. Defne, böyle adı sanı duyulmamış bir iş insanının neden bu kadar çok korumayla gezdiğini düşünmeden edemedi. Ayağını denk almalıydı. Bu adamla ilgili içini bulandıran bir şeyler vardı.

Bölüm 2

Carlyle'ın ekonomistlere kafayı bu kadar takmasının ana sebebi su katılmamış bir ırkçı olması ve ekonomi biliminin işçi piyasası için öne sürdüğü arz-talep kurallarının, onun köleliği savunan argümanlarını desteklememesiydi. Ancak ekonomiyi *kasvetli bilim* ilan etmesinin yolundaki ilk adım, karamsarlığıyla nam salmış *Malthus*'un nüfus kuramıydı. Bu kurama göre, besin kaynaklarının artış hızı, nüfus artış hızına yetişemeyeceğinden dolayı insanlık kaçınılmaz bir sefaletle karşı karşıyaydı.

Defne, Malthus'u annesiyle tanıştırabilmeyi çok isterdi çünkü Malthus, insanlığın önlenemez felaketinin en büyük suçlularından biri olarak, toplumun evlilik takıntısını görürdü. O, tat kaçıran ekonomistler arasında başı çekiyordu. Başta düğünler olmak üzere, eğlenceli organizasyonlarınıza davet etmek isteyeceğiniz biri kesinlikle değildi. Sohbetlerinde, cinsel birliktelikler den kaçınmayı, mümkünse evlenmemeyi, illa evlenilecekse de geç evlenmeyi ve az sayıda çocuk sahibi olmayı öğütlerdi. Açlık, hastalık ve savaşın, nüfus artışını kontrol altında tutmak için büyük yardımcılar olduğunu dile getirirdi.

İnsanların ütopyalardan bahsettiği bir devirde, felaket senaryoları yazan, saçlarını pembe pudrayla renklendirdiği için kimileri tarafından *tarihteki ilk punk* olarak anılan ekonomist, on beş milyonluk İstanbul'u görse ne hissederdi acaba?

Defne, saat 19.15'te arabanın camından, akmayan trafiğe sıkıntıyla bakarken, her ne kadar varsayımlarında ve hesaplamalarında sıkıntılar olsa da Malthus'un büsbütün yanılmadığını düşündü. Öngördüğü büyük felaket gerçekleşmemişti. Çalışmalarında baz aldığı gelişmiş ülkeler, teknoloji ile açığı kapatmıştı. Global ölçekte büyük bir kıtlıkla karşılaşılmamıştı. Ne var ki Malthus'un kehanetleri gelişmekte olan ülkelerde ve özellikle de yükselen *fakir mega şehirde* karşılık buluyordu. İstanbul gibi çok fazla göç alan metropollerdeki altyapı, nüfus artış hızına yetişemiyordu. Gelir dağılımındaki uçurum, suç, çevre kirliliği, gürültü, trafik... Malthus'un mevcut yüzyılda da derin bunalımlara sürüklenmesi işten bile değildi ve Defne, çözüm önerisini duyar gibiydi: *"Pek sevgili hanımlar, beyler, İstanbul'da yaşıyorsanız evlenmeyin, efendim!"*

Defne restorana girdiğinde saat neredeyse sekiz olmuştu.

Defne, adlarına ayrılan masaya kadar garsonun eşliğinde geldi. Orada bulunmaktan hiç de hoşnut olmadığını asık yüzüyle belli eden bir adamla karşılaşmak, Defne'nin biraz olsun içini rahatlattı. En azından yalnız değildi. Adamın asık yüzü, neredeyse bir saattir onu bekliyor olmasına da yorulabilirdi tabii.

Defne'yi görünce adam ayağa kalktı. Uzun boylu ve kalıplıydı. Pürüzsüz bir cildi, sarıya çalan açık kumral saçları, karanlık tam çökmeden gökyüzünün aldığı rengi andıran koyu mavi gözleri vardı. Defne, hayatında daha önce böyle bir benzetme yapmamıştı, kabul etmeliydi ki annesinin ayarlamaya çalıştığı adamlar arasında Cem Mermercioğlu açık ara en yakışıklısıydı. Net. Koyu lacivert bir kot pantolon ve kollarını dirseklerine kadar sıvadığı uçuk mavi bir gömlek giymişti.

Defne, üzerini değiştirecek zaman bulamadığı için -Ayşen Hanım sağ olsun- adamın karşısında biraz ciddi kalmıştı. Elini uzatıp hemen özür dilemeye girişti. Beklemeyi de bekletmeyi de sevmezdi. "İyi akşamlar, Cem Bey. Kusura bakmayın, geciktim. Bir toplantıdan geliyorum da. Trafik berbattı." Cem'in ekilmeyi tercih edeceğini bilmiyordu elbette.

Cem, "Önemli değil," dedi ve tokalaştıktan sonra karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Son derece soğuk ve mesafeliydi. "Buyurun, oturun lütfen."

Defne, zorlama bir samimiyettense böylesini tercih ederdi. Kendisi de fazla cana yakın sayılmazdı zira. Fakat garsonun siparişleri almasının ardından masaya çöken sessizlik, anbean rahatsız edici bir hâl almaya başlıyordu.

Cem'e göre, Defne'nin kılığı nedeniyle bir ilkokul müdiresini andırması dışında, güzelliği su götürmez bir gerçekti. Vücudu, tüm gün masa başında oturan bir kadın için fazlasıyla atletikti. Üstelik asil ve duru bir yüzü vardı; düzgün bir burun, yüksek elmacık kemikleri, iri kahverengi gözler, ne çok ince ne çok dolgun olan, kararında dudaklar. Cem'in normal şartlar altında pekâlâ takılabileceği bir kadındı. Koca holdingi yönettiğine göre mutlaka akıllıydı da. Yine de kadının şu yemeğe gelmiş olması bile Cem'in ondan soğuması için yeterli bir nedendi. Bir kadın, hayatta neler başardığından bağımsız, otuzuna bastı mı evlenme kaygısına düşüyordu demek ki. Sessizliği bozan o oldu. "Defne Hanım, bu saçmalığa birimizin son vermesi gerektiğini düşünüyorum. Hoş kadınsınız ama emrivakilerden nefret ederim ve sizinle herhangi bir birliktelik düşünmüyorum. Bunu peşinen söyleyeyim ki sonra kimse incinmesin."

Defne'nin hislerine tercüman olmuştu. Fakat bunu son derece kaba ve kibirli bir şekilde ifade etmişti. Defne, bacak bacak üstüne atıp geriye yaslandı ve Cem'in gözlerinin içine bir süre baktı, baktı. Yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı. "Aynı dili konuşuyor olmamıza memnun oldum," dedi ve ardından başını hafif yana yatırıp üzgün bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben de kimse incinsin istemem çünkü."

Cem'in beklediği tepki tam olarak bu değildi. Fazla kolay olmuştu. "Güzel," dedi, kadının niyetinden hâlâ emin olmaya çalışırken. "Anlaştığımıza sevindim."

Bir anlığına bozulan sessizlik, yemekleri geldikten sonra da sürdü. Ne var ki Cem bu işten nasıl bu kadar kolay sıyrılabildiğine anlam veremişti. İçi içini kemiriyordu. Tabağındaki bifteğe konsantre olan Defne'ye gözlerini dikti. Sormazsa meraktan çatlayacaktı: "Madem öyle, neden geldiniz bu akşam?"

"Annemle uğraşmaktansa..." dedi Defne, kayıtsızca. Çatal tutan elinin işaret parmağını kaldırarak Cem'i ve kendisini gösterdi. "Bu işin olmayacağını size anlatmak, bana daha mantıklı geldi. Neyse ki gerek kalmadı. Siz benden önce davrandınız."

"O kadar emindiniz yani..." Cem de bir yandan balığını didiklerken işaret parmağıyla Defne'yi taklit etti. "Bu işin olmayacağından."

Defne, usulca başını salladı. "Elbette. Üzerinize alınmayın, eminim ki evlenilecek bir adamsınızdır ama benim evlenmek gibi bir niyetim yok." Sonra çatalını ve bıçağını tabağının iki yanına bırakıp bir sır verecekmiş gibi Cem'e doğru eğildi. "Anneme anlatamıyorum ama romantik bir ilişki bile aramıyorum ben."

Cem'in vücudu istemsiz bir şekilde Defne'yi taklit ederek masaya doğru eğildi. Gözleri, cümlesini tamamladıktan sonra bir yudum su içen kadının nemlenen dudaklarına kaydı. Cem, gayriihtiyari, "Nedir peki aradığınız?" diye sordu.

"Fazla bir şey değil. Sadece biraz huzur." Defne, su kadehini bırakıp tabağına geri dönerken, "Durumdan bu kadar şikâyetçiyseniz sizin burada ne işiniz var?" diye sordu.

Hikmet Bey, Cem'le günlerdir konuşmuyordu. Cem'in, son olanlardan sonra annesinin teklifini reddetmeye yüzü olmamıştı sadece. O masada oturması, hayatını hâle yola koyma yolunda bir iyi niyet göstergesiydi. Cem, üzerine düşeni yapmasına rağmen, o gece bekleneni veremeyecekti. Ne yazık. Anlık girdiği transtan çıkıp arkasına yeniden yaslandı. "Gelmek zorunda bırakıldım, diyelim."

"Demek, aynı kaderi paylaşıyoruz."

"Öyle görünüyor..." Cem, şarabından bir yudum alırken hâlâ Defne'ye bakıyordu. Kadının tabağındaki bifteğe gösterdiği samimiyet, Cem'e gösterdiğinden çok daha fazlaydı. Bu durum, Cem'in kafasında parlak bir fikir filizlendirmeye başlamıştı. "Aslında benim size bir önerim olacak, Defne Hanım."

Defne, kafasını tabağından kaldırdı. Biraz meraklanmıştı. Cem Mermercioğlu'ndan herhangi bir konuda herhangi bir öneri beklemiyordu. "Nedir?"

"Akıllı bir kadına benziyorsunuz ve sonradan başıma dert açmayacağınıza inanıyorum."

"Ah, bir kadının duymak isteyeceği şeyleri ne kadar da iyi biliyorsunuz," diye cıvıldadı Defne. "Dinliyorum," dedi sahte bir ilgiyle.

Cem, umursamadan, yine işaret parmağıyla Defne'yi ve kendini göstererek sordu. "Bu işin olmadığını bizimkilere söylemesek?"

Defne, yüzünü ele geçiren hayal kırıklığını saklayamadı. "Bu da ne demek oluyor? Ben az önce anlaştığımızı sanıyordum!"

İkili ilişkilerde üzerine düşülen, ısrarlara maruz kalan taraf genelde Cem olurdu. Kadınların üzerindeki etkisini kaybediyor olmalıydı, belki de gerçekten yaşlanıyordu. Sabırsız bir nefes verip, Defne'nin devam etmesine engel olmak adına elini kaldırdı. "Durun bir saniye, beni yanlış anladınız. Öyle demek istemedim. Bakın, şimdi. Ne sizin aileniz ne de benimki, biz en nihayetinde hayallerindeki damat ve gelin adaylarıyla dünya evine girene kadar bu emrivakileri kesmeyecekler. Doğru mu? Bugün benimle buluşacaksınız, yarın bir başkasıyla?"

Defne, kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Gerçekler acıydı. "Öyle."

"Şimdi onlara, *kafamız uyuştu, birbirimizi tanımaya karar verdik,* dersek yakamızdan düşecekler. En azından bir süreliğine. Bu da 'kafa dinlemek' demek. Ayda birkaç kez buluşur, yemek yeriz. Bence, huzurumuz karşılığında ufak bir fedakârlık." O arada belki şirketin başına da geçiverirdi Cem. Kesinlikle çok mantıklı bir plandı bu. Çok. "Ben, size katlanmaya hazırım."

Adam, Defne'nin hislerinin gönülsüz tercümanıydı resmen. Defne, onun son cümlesini komik bulmuşçasına gülümserken düşündü. Yazık ki annesini iyi tanıyordu. "Ya 'evlenin' diye tuttururlarsa ne olacak?"

Cem üzerine tereyağı sürdüğü ekmek parçasını keyifle ağzına attı. "O zaman da *yürümedi, ayrıldık,* deriz. Kalbimiz çok kırıldığı için en azından bir süre de öyle dokunmazlar."

" 'Neden ayrıldınız' diye sorarlarsa?"

Cem'in her soruya verecek bir cevabı vardı. Lokması hâlâ ağzındayken, basına demeç verir gibi, "Özel nedenlerle. Üçüncü şahıslarla alakası yok," dedi.

"Annem bütün detayları öğrenmeden rahat bırakmaz."

"Kalbimiz çok kırılırsa -ki kırılacağını söylüyorum- detay falan soramazlar."

Annesinin vaazları, Defne'nin ikinci kez yemeğe çıkmayı reddettiği her bir erkek için bazen günlerce sürebiliyordu. Ne zor bulunuyordu o adamlar, Defne'nin haberi var mıydı acaba? Hiç zannetmiyordu Ayşen Hanım. Haberi olsaydı, adamları böyle kovalamazdı. Dorsaylara layık damat adayları ağaçta yetişmiyordu ki. Defne'nin dudakları yaramaz bir tebessümle kıvrıldı. Bifteğinden bir parça daha alıp çiğnerken, Cem'in kadınları kıskandıracak kadar zarif yüzüne baktı. *Annesini kendi silahıyla vurmak.* Fikir, fazlasıyla cezbediciydi. "*Ayda iki kez yemek*, diyorsunuz..."

"Aynen öyle diyorum."

"Kırk beş dakikalık?"

"İsterseniz yarım saatlik." Cem, çarpık gülümsemesini bahşetti Defne'ye. "Aslında, ne kadar hızlı yemek yiyebildiğinize bağlı."

Defne, çok hızlı yemek yiyebilirdi. "Dört beş ay sürse?"

"Taş çatlasa on yemek eder."

Defne, dudaklarını büktü. "Sonrası, ayrılık ve kalp kırıklığı."

"En ağırından. Bir yılda ancak kendimize geliriz." Gözleri mutluluktan ışıl ışıl olan Cem, olabilecekleri hayal ediyordu. "Kim bilir. Belki de iki yıl!"

Kulağa bayağı mantıklı ve zararsız geliyordu. Sürdürülebilir bir fikir değildi ama biraz kafa dinlemek hiç de fena olmazdı. Defne, aradığı huzuru bu kendini beğenmiş, gıcık adam sayesinde bulacaktı belki de. "Pekâlâ." Defne, ilk kez kadehini Cem'e kaldırıyordu. "Ortaklığımız hayırlı olsun, Cem Bey. Umarım korkunç bir ayrılık olur!"

Cem de kadehini Defne'ninkiyle tokuşturdu. "Korkunç bir ayrılığa!"

Eve varmasına yakın Defne'nin telefonu çalmaya başladı. Annesinin takip çipi taktırdığından şüpheleniyordu; büyük olasılıkla kulağının arkasına, deriye gömülü.

"Hıh, ne yaptınız, Defne?"

Son derece heyecansız, "Ne yapacağız?" dedi Defne. "Yemek yedik."

"Onu mu soruyorum ben?"

"İyiydi, konuştuk işte."

"Bir daha görüşeceksiniz yani?" diye hevesle sordu Ayşen Hanım.

Defne de temkini elden bırakmadan, "Görüşürüz herhalde," dedi yavaşça.

Annesi, yanındaki her kimse ona, "Ben demedim mi? Olacak bu iş!" diye neşe içinde bağırıp Defne'ye de alelacele, "Benim aramam gereken yerler var," dedikten sonra telefonu yüzüne kapattı. Annesinin kimleri arayabileceğini düşünmek, Defne'nin midesine kramplar soktu.

Defne, ayaklarını sürüye sürüye Levent'teki evine adım attığında, saat gece on biri bulmuştu. İşle ilgili bir gereklilik olmazsa hafta içi dışarı çıkmamayı tercih ederdi. Onun kadar yüksek tempoda çalışan biri, sosyal hayat ve sağlıklı yaşam arasında bir tercih yapmak zorundaydı. Defne, kırkına gelmeden kalp krizi geçirmek istemediği için, sosyal hayatından büyük ölçüde

vazgeçmişti. Hafta içi gece on bir olmadan uyur, her sabah altıda uyanıp evinde sporunu yaptıktan sonra sekizde evden çıkardı ve holding binası da Levent'te olduğu için on beş dakika sonra ofisteki masasına oturmuş olurdu.

Defne, yattığı yerde akşamın muhasebesini yaparken bir türlü uykuya dalamıyordu. Annesi, o heyecanla İstanbul'un yarısını durumdan haberdar etmiş olabilirdi. Annesinin anlattıkları dışında, hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamla böyle bir anlaşma yaparak iyi mi etmişti acaba?

Yatakta dönüp durmak yerine sonunda teslim bayrağını çekip komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. Translojistik'in internet sayfasındaki "Hakkımızda" sekmesinin altında sıralanmış birkaç yöneticiyle birlikte, "*Operasyon Direktörü* Cem Mermercioğlu" da tüm karizmasıyla gülümsüyordu. Sayfada kısa bir öz geçmişi de vardı. Defne gibi o da Boğaziçi mezunuydu. İşletme bölümü. Mezuniyetten sonra bir süre kendi şirketlerinde çalışıp ardından Ayşen Hanım'ın da anlattığı gibi Amerika'ya gitmişti. Buraya kadar anormal bir durum yoktu.

Ne zaman ki Defne, Google'a *Cem Mermercioğlu* yazdı, o zaman cehennemin kapıları aralandı. Magazin haberlerini takip etmemesinin eksikliğini hayatında ilk kez o an hissetti. Adamın sayısız kadınla boy boy fotoğrafları, türlü türlü vukuatları vardı! Sadece, karıştığı bar kavgaları bile sayfalarca yer tutuyordu. En taze olay, henüz birkaç gün önce İstanbul'da yaşanmıştı ve iki kadın, Kuruçeşme'deki bir kulüpte Cem için birbirine girmişti. *Ünlü Playboy olay yerini kaçarcasına terk etti*, diyordu bir başlık.

Ünlü Playboy.

İnsana annesi böyle yaparsa hayat ne yapmazdı?

Hayat, tuzaklarla ve bilinmezliklerle doluydu. Girdiğimiz her tür etkileşim, bilgi asimetrisinden mustaripti; sıklıkla, bir taraf çok şey bilirken diğer taraf konuya o kadar hâkim olmazdı. Ve burada "konuya o kadar hâkim olmayan diğer taraf" Defne oluyordu.

Akerlof, ekonomide bilgi asimetrisinden doğan sıkıntıları "limon problemi" olarak adlandırmıştı. "Limon" bilgi eksikliğinden doğan kötü yatırımları simgeliyordu. İkinci el araba piyasası, durumu açıklamak için ders kitaplarında tipik örnek olarak gösterilirdi: İkinci el araba satan bir satıcı, sattığı araba hakkında, arabayı satın alacak kişiden daha fazla bilgiye sahipti. Alıcı, arabanın gerçek değerini bilemediğinden, arabaya ortalamanın üzerinde bir fiyat vermek istemeyecekti. Bunu öngören satıcıysa sadece bu fiyat üzerinden kâr yapabileceği bir arabayı satmak isterdi. Piyasada, ters seçim problemi söz konusuydu. Yani ortalamanın altındaki "limon" arabalar, daha ziyade ikinci el piyasaya düşüyordu.

Defne'nin analojisinde Ayşen Hanım limon satıcısı, Defne limonu limon olduğunu bilmeden almış gibi yapan ve bunun sonuçlarına katlanacak sahte limon alıcısı, Cem de ekşi ve sarı tabiatına uygun bir şekilde limonun ta kendisi oluyordu! Huzur ise bir hayal.

Defne uzun zamandır böyle faka basmamıştı.

Bölüm 3

İş hayatında, itibar en önemli sermayeydi. Defne, bu noktada kim olduğunuz kadar kiminle çalıştığınızın da önemli olduğuna inanırdı. Tedarikçilerden dağıtımcılara kadar tedarik zincirinin her bir halkası, şirket itibarına ya bir şeyler katar ya da şirket itibarından bir şeyler götürürdü. İtibar kazanabilmek için onlarca yıl çalışmanız gerekirken, tek bir kötü olay tüm emeklerinizi boşa çıkarır, başladığınız noktaya sizi geri döndürürdü. Hatta bazen başladığınız noktadan da geriye düşerdiniz.

İtibar, yıldan yıla büyüyüp gelişen, şirkete büyük geri dönüşleri olan bir yatırım olduğundan, kârlı bir anlaşmadan çok daha değerliydi. İtibarlıysanız piyasada pazarlık gücü sizindi, büyük yetenekleri bünyenize çekebilen işveren olurdunuz. Tüketici, kalitesine güvendiği için ürünlerinize daha yüksek fiyatlar öderdi. Yatırımcılar, sizin hisselerinizi satın almak için birbiriyle yarışırdı. Bu sebepledir ki Defne çalışacağı kişi ve kurumları seçerken çok dikkatli davranırdı. Hele ki kanunsuz işlere bulaşan ya da bulaştığı rivayet edilenlerle asla çalışmazdı. Dedesinin canla başla çalışarak var ettiği kurumsal kimliklerine zarar gelmesine izin veremezdi.

O sabah, Dorsay Holding güvenlik şefi, emekli emniyet müdürü Dursun Şenocak, elinde kalınca bir dosyayla, Dorsay Kule'nin en üst katındaki geniş köşe ofisin kapısını çalıp içeri girdi. Üç tarafı tavandan tabana camla çevrili ofis gösterişten uzak, minimalist bir yaklaşımla döşenmişti. Az sayıdaki mobilya siyah, yerler gri ahşap parkedendi. Girişin sol cephesinde kalan camın önündeki makam masasına bağlantılı bir etajer, masanın hemen arkasında, üzerinde birkaç plaket bulunan kapaklı bir konsol vardı. Odanın tek duvarının ortasındaki plazma televizyonun etrafı çapraz raflarla çevriliydi; kimi bölmede kitaplar, kiminde dergiler sıralanmıştı.

"Günaydın, Defne Hanım."

Dursun Bey, hafif toplu, ufak tefek bir adamdı. Beyaz pos bıyığı, birkaç günlük sakalına karışmış; dağınık saçları, yılların verdiği yorgunlukla ağarıp seyrelmişti. Siyah bej pötikareli oduncu gömleğinin altına koyu gri fitilli kadife bir pantolon giymişti. Çok cepli bej yeleğinin tüm cepleri şişkindi. Defne, Dursun Bey'in ayağındaki sabit bağcıklı ortopedik siyah deri ayakkabıların aynısından evinde en az on çift daha olduğundan emindi. Masasının ardında, adamı ayakta karşıladı. "Günaydın, Dursun Bey, oturun lütfen."

Dursun Bey, masanın önündeki siyah deri koltuklardan birine ilişti. Sağından solundan kâğıt parçaları fırlayan dosyayı da dizinin üzerine yerleştirdi. Babacan, açık kahverengi minik gözleri, gözlüğünün üzerinden Defne'ye endişeyle bakıyordu. "Ben biraz soruşturdum bahsettiğiniz adamı. Merakımı mazur görün fakat neden bu adam hakkında araştırma yapmamı istediniz?"

Defne, koltuğuna yeniden yerleşti. "Bizim oteller için ürün tedarik edecek." Aradığı bilgileri kamuya açık kaynaklarda bulamayacağını düşünmüştü, her nedense. Dursun Bey'in de eli kolu uzundu, herkesin kolay kolay ulaşamayacağı bilgilere kısa sürede ulaşabilecek tanıdıkları vardı. "Neden? Ne buldunuz ki?"

Dursun Bey, dosyayı masanın üzerinden Defne'ye uzattı. "Bırakın iş yapmayı, bu adamın semtine dahi uğramamanızı tavsiye ederim, naçizane."

Dursun Bey'den dosyayı alırken Defne'nin kalbi bir ritim atladı. Şüpheleri boşa çıkmamıştı demek. "Mehmet Oğuz Demiralp," dedi, gözleri dosyanın içindeki fotokopilerin üzerinde gezinirken. Elindeki, birkaç gün içinde göz gezdirdiği ikinci erkek öz geçmişi derlemesiydi. Ve bu sefer, masaların üzerinde dans eden kızların boy gösterdiği makaleler görmeyeceğine dair içinde bir his oluşmuştu. "Ankara doğumlu. Otuz yedi yaşında. Anne babası öğretmen emeklisi. İstanbul'da ikamet ediyorlar." Bir sonraki cümleye iki kez bakması gerekti. "ODTÜ Elektrik-Elektronik mezunu?" Kafasında canlanan mafya patronu, ODTÜ mezunu değildi.

Dursun Bey de Defne'nin aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. "Kanunsuzları yönetecek, pahalı takım elbiseler giyen, zeki birilerine de ihtiyaç var."

Defne hızla sayfaları çevirmeye başladı. Adam, ithalattan reklamcılığa, liman işletmeciliğinden bilgi teknolojilerine uzanan pek çok işle alakadardı. Yurt içi ve yurt dışında faaliyet gösteren şirketleri vardı. Silah ticareti yapıyordu. Özellikle Rusya, Arap Yarımadası ve Afrika'daki bağlantıları kuvvetliydi ve aslında buraya kadar her şey kılıfına uygundu. Bu noktadan sonra, Defne'nin yüzünün rengi, okuduğu her satırda biraz daha attı. Hakkında açılan birçok davada -çoğu organize suça ilişkin- delil yetersizliğinden takipsizlik kararı verilmişti. Defne, "Silah ve uyuşturucu kaçakçılığı?" diye mırıldandı.

"Biz, hâkim karşısına çıkarırız böylelerini ama arkası kuvvetli olanlar, bir şekilde yakasını hep sıyırır."

Jonathan Swift, "Yasalar örümcek ağı gibidir; küçük sinekler örümcek ağına takılır, yaban arıları ve eşek arıları ise ağı delip geçerler," dememiş miydi?

Defne'nin kafasında âdeta arılar vızıldıyordu. Dursun Bey, Defne'nin dalgınlığını tereddüt yaşadığına yordu ve onu ikna edebilmek için daha güçlü iddialar ortaya koymaya çalıştı. "Adam hakkında, dosyada gördüklerinizden çok daha ciddi rivayetler dolaşıyor. Hatta onunla ilişkilendirilen faili meçhuller söz konusu. Elinizdekiler, benim kısa sürede toplayabildiklerim yalnızca."

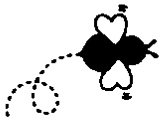
Defne'nin, fazlasında gözü yoktu. Sadece okudukları yetip de artmıştı zaten. "Neden bana vegan duş jeli satmanın derdinde?" Belli ki çevre ve hayvan dostuydu, insan sevmiyordu yalnız.

"Her illegal işin legal bir vitrine ihtiyacı var. Kazandığı paranın önemli bir kısmını yasal yollardan kazandığına eminim. Kara para aklamak için böyle bir çark kurmak şart. Onun açısından, Dorsay Holding gibi bir şirketle çalışmak meşruiyet ve saygınlık kazanmak adına akıllıca bir adım."

Defne'nin midesi bulandı.

Silah kaçakçısı. Uyuşturucu taciri. Katil.

Nasıl bir bela gelip de onu bulmuştu böyle. Dosyanın kapağını kapatırken sakin olmaya çalıştı. Paniklemesini gerektirecek bir durum yoktu henüz. Dursun Bey tedbirli bir adamdı ve tedbirli olmakla paranoya arasında ince bir çizgi vardı. Adamın suçluluğu kanıtlanmamıştı. Her rivayet gerçek çıkacak diye bir şey de yoktu. Üstelik Mehmet Oğuz Demiralp, sırf onunla çalışmak istemediği için Defne'yi çekip vurmazdı herhalde. HERHALDE.

Bir CEO ne yapar? sorusuna verilebilecek çok fazla yanıt vardı: Şirket kaynaklarını yönetir. Bilgiyi yönetir. İnsanları yönetir. Karar verir. Harekete geçer.

İşletme gurusu *Henry Mintzberg*'e göre, yöneticiler tüm bu fonksiyonları yerine getirirken sistematik planlamacılar gibi davranmazlar, aksiyona öncelik verirlerdi, oturup uzun uzadıya düşünmeyi ise hiç sevmezlerdi.

Defne, tam olarak aynı kanıda değildi. En azından onun ideal yönetici profili bu tanıma uymuyordu.

Şu bir gerçekti ki CEO'lar yoğun insanlardı. Her daim katılmaları gereken bir toplantı, iş yemeği, hayır işi organizasyonu olurdu. Bir yerlerde kesilmesi gereken bir kurdele illa ki hazırda

beklerdi. Çoğu CEO'nun bu koşuşturma içerisinde durup nefes alacak, düşünecek, planlar yapacak zamanı kalmıyordu. Ancak düşünmemek, hayal etmemek, kısa vadeli sorunlara odaklanan yöneticiyi uzun vadede eksik bırakırdı.

Defne'nin feyz aldığı yöneticilerden, hayata Rusya'da fakir bir Yahudi keşiş olarak başlayan, Titanik batarken kurtarma botlarının güvenle karaya ulaşmasını sağlayan, radyo ve televizyonu evlere sokan, NBC'nin de dâhil olduğu bir telekomünikasyon ve medya imparatorluğunun efsanevi CEO'su David Sarnoff, bazen saatlerce ofisine kapanıp hiçbir şey yapmaksızın sadece düşünürdü.

Defne de sabah öğrendiklerini bir süreliğine rafa kaldırıp ofisinin güvenli duvarlarının arasına sığınmıştı.

Fırsat buldukça böyle boşluklar yakalayıp bir sonraki çeyreğe odaklanmaktansa, yıllar ötesini düşünmeyi severdi. Okumayı aksattığı süreli yayınlarla arayı kapatırken, araştırma-geliştirme raporlarını uzun uzun değerlendirip geleceğin dünyasını hayal eder ve o dünyaya nasıl katkı sağlayabileceğine dair fikir yürütürdü. Bazen de inovasyon grubunu toplayıp saatler süren beyin fırtınası seansları düzenlerdi. Dorsay Holding'in gelecekteki rekabet üstünlüğünü koruyabilmek için bugünden adımlar atmalı, inovasyonu sürekli kılmalıydı. Böylece fırsat ve riskler önceden belirlenebilir, doğru aksiyon planları hayata geçirilebilirdi. Şirketler bu konuda paslanabilse de aslında bu tutum, şirketi meydana getiren bireylerin doğasının bir parçasıydı. Yaratıcılık ve keşfetme ihtiyacı herkesin içindeydi, çocukken oyunlar icat etmek içgüdüseldi. Ancak yolun bir yerinde, yetişkinliğin verdiği yükle ezilirken kendi doğamıza yabancılaşıyorduk. İş yerinde yaratıcılık ve inovasyonu teşvik etmek, oyun sahasını ofise taşımak demekti. Bunu başarabilen şirketler, çalışanları için de tüketici için de ilham veren, heyecan uyandıran yerlerdi.

Defne, sürücüsüz araçların ticarileşme süreci ile ilgili bir makaleyi okumaya dalmıştı ki ofis telefonu çaldı. Kafasını kaldırmadan telefonun cevaplama tuşuna bastı. "Efendim, Elif?"

"Defne Hanım, programınızda bir görüşme görünmüyor ancak aşağıdan az önce haber verdiler, Mehmet Oğuz Demiralp gelmiş, sizinle görüşmek istiyormuş. Hâlen yarım saatlik bir boşluğunuz var. Ne yapalım?"

Adamın ismini duyduğu an Defne'nin eli ayağı boşaldı, kalbi güm güm atmaya başladı. Neden gelmişti? Dursun Bey'in araştırmasının üzerine gelmesi tesadüf olamazdı. Derin bir nefes alıp, göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Elif, hâlâ hattın diğer ucunda sabırla bekliyordu. "Gönderin, gelsin."

Oğuz, birkaç dakika sonra Defne'nin anımsadığından çok daha heybetli bir biçimde ofis kapısını doldurdu. Gözleri, giydiği füme takımın rengine bürünmüştü.

Defne, üzerinde çokça çalışılmış, profesyonel gülümsemesiyle masasının etrafından dolaştı ve kapıda karşıladığı adamın elini sıktı. Normal davranmalıydı. Bunlar, olağan iş görüşmeleriydi. Evet. "Hoş geldiniz, Oğuz Bey."

"Hoş bulduk."

"İçecek bir şey alır mıydınız?"

"Sade bir Türk kahvesi alabilirim, teşekkürler."

Defne'nin esmer ve minyon bir kadın olan sekreteri Elif, Oğuz'un ardında kaybolmuştu. Defne'nin kadını görebilmesi için yana doğru bir adım atması gerekti. "Elif, bize iki sade Türk kahvesi."

"Hemen, Defne Hanım."

"Buyurun, oturun lütfen, Oğuz Bey."

Sekreter odayı terk ederken Oğuz da Defne'nin gösterdiği koltuğa oturdu. Oğuz, evrak çantasını orta sehpaya bırakıp, rahat hareketlerle koltuğuna oturan Defne'ye gözlerini dikti. Defne, koyu kestane saçlarını sıkı bir atkuyruğunun içine hapsetmişti bu kez ve yüksek topuklu siyah stilettoları, pilili bordo kumaş pantolonu, dökümlü beyaz bluzuyla yine çok etkileyiciydi. Çok da iyi bir oyuncuydu, kuşkusuz. "Açıkçası bugün sizi görmeyi beklemiyordum."

"Geçerken uğradım," dedi Oğuz, gerçekten de geçerken uğramış gibi. Bu görüşmenin gidişatını az çok tahmin edebildiğinden, kartlarını açık oynamaya karar vermişti. "Belki hakkımda merak ettiklerinizi bir de benden dinlemek istersiniz diye düşündüm."

Defne'nin korktuğu başına geldiyse de yüzü, ifadeden yoksun bir maske gibiydi. "Standart prosedürdür. Takdir edersiniz ki kiminle çalışacağımı bilmem lazım."

"Demek, standart prosedür." Oğuz, rahatça arkasına yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu, sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine yerleştirdi. "Kayda değer bir şeyler bulabildiniz mi bari?" diye gülerek sordu. Yüzündeki gülüş, insanın bütün tüylerini diken diken ediyordu.

Defne, cevap vermeden önce bir süre bakışlarını Oğuz'un üzerinden çekmedi. Ondan korkmadığını göstermek istiyordu. Yeniden gülümsemeye zorladı kendini. O da bacak bacak üstüne atarken arkasına yaslandı. "Kabul etmeliyim ki epey geniş bir ithalat yelpazesine sahipsiniz."

"Arzu ettiğiniz şeyi söylemeniz yeterli," dedi Oğuz, alayla. "Yarın kapınızda."

Defne, yüzüne sabitlediği gülümsemeyle bir müddet daha meydan okurcasına adamı izledikten sonra sadede geldi. Lafı dolaştırmanın âlemi yoktu. "Madem buraya kadar geldiniz, açık konuşacağım, Oğuz Bey. Sizinle çalışabileceğimizi sanmıyorum. Pilot projeden vazgeçeceğiz."

Oğuz'un dudaklarındaki gülüş de milim oynamadı. Fakat kararmış gözlerinde yeşil kıvılcımlar çakmaya başlamıştı. Sesi, hâlâ neşeliydi ve durumun ciddiyetinden hâlâ uzaktı ancak söyledikleri, çok başka şeylerin emaresiydi. "Bir söz verdiniz ve sözünüzden dönmeniz sizin için ciddi sonuçlar doğurabilir."

O sırada Elif kapıyı çaldı, kahveleri ışık hızında hazırlamıştı. Ne var ki elinde tepsiyle odaya girecekken daha eşikte kalakaldı. Zaten ürkek bir mizaca sahipti. Yüzüne oranla çok iri olan siyaha yakın kahverengi gözleri, çoğu zaman şaşırmış gibi bakardı. Bu

sefer şaşırdığı kadar da vardı çünkü gördüğü manzara daha önce şahit olduğu hiçbir toplantıya benzemiyordu. Ne Oğuz ne Defne konuşuyor; geçmiş, karşılıklı gülüyorlardı ama odaya derin bir sessizlik çökmüş, ortalık buz kesmişti.

Defne, onun geldiğini fark edip ufak bir baş hareketiyle girmesini işaret etti. Elif, kahveleri aceleyle önlerine bırakıp kaçarcasına odadan çıktı. Kapı sessizce kapandığında, Defne bakışlarını tekrar Oğuz'un gözlerine çevirdi. "Evet, nerede kalmıştık, Oğuz Bey?" Bir an unutmuş da hatırlamış gibi kafasını aşağı yukarı salladı. "Ah, evet, siz güpegündüz, üstelik de kendi ofisimde beni tehdit ediyordunuz."

"*Tehdit* demeyelim. Sadece olacakları söylüyorum."

"Elinizden geleni ardınıza koymayın."

Defne'nin bu cümlesiyle bakışma düellosu son dönemece girdi. Defne, izlediği taktikten bir an emin olamadı. Sağlam bir duruşla adamı geri püskürtebileceğini düşünmüştü. Bir türlü ne renk olduğuna karar veremediği gözlerinde öyle deli bir ışık vardı ki sonsuz olasılık vadediyordu. Geri adım atmak yerine topyekûn saldırıya geçerse ne olacaktı?

Oğuz'un sorusu, Defne'yi düşüncelerinden kopardı: "Son sözünüz bu mu?"

Defne, gözünü kırpmadı. "Evet, Oğuz Bey. Bu."

"Bana müsaade o hâlde. Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim. Zaten zamansız geldim." Oğuz, evrak çantasını eline alıp ayağa kalkarken, ikisi de kahvelerine dokunmamıştı. "İyi çalışmalar." Ofisi olduğundan çok daha küçük hissettiren birkaç iri adımda kapıya ulaştı. Çıkmadan hemen önce yüzünü tekrar Defne'ye döndü. Defne, Oğuz'un soyunu sopunu araştıracaktı da Oğuz boş mu duracaktı? "Az kalsın unutuyordum. Önümüzdeki hafta yapılacak liman ihalesinde başarılar dilerim." Saatine baktı. Teklifler için verilen süre, o akşam saat beş itibarıyla doluyordu. "Süre dolmadan, biz de Alport Liman İşletmeleri olarak teklifimizi vereceğiz. Ankara'da görüşmek üzere, Defne Hanım."

Defne'nin kan beynine hücum ederken, masanın üzerindeki elleri yumruk oldu. Oğuz, aldığı reaksiyondan memnun, kibar bir beyefendi gibi başıyla selam verdikten sonra kapıyı arkasından usulca çekip çıktı.

Adamdaki cesarete bak!

Defne, dizüstü bilgisayarını adamın o küstah suratının ortasına fırlatmamak için kendini çok zor tutmuştu. İnceden bir ağrı giren sol şakağını ovuştururken düşündü: *Bir CEO ne yapar?*

Böyle bir adama boyun eğmezdi en azından.

Defne, holdingin adına leke düşürmektense ihaleyi kaybetmeyi tercih ederdi ve henüz nasıl becereceğini bilmiyordu ama ihaleyi kaybedecekse Oğuz'un kazanmasına da engel olacaktı.

Bölüm 4

Defne, hafta sonlarını Yeniköy'deki yalıda geçirirdi genelde. Rum bir banker tarafından on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında yaptırılan Neo Barok tarzındaki yalı, üç kuşaktır Dorsay ailesine aitti. Ağaçlar içindeki, cumbalı binanın Arnavut kaldırımı döşeli avlusu yüksek bir duvarla cadde cephesinden ayrılmış, taş giriş katının üzerine iki ahşap kat daha inşa edilmişti. Dorsay Yalısı, deniz cephesindeki geniş, bakımlı bahçesi ve elli metrelik rıhtımıyla görkemli bir yapıydı.

Defne kahvaltısına hiç dokunmamış, pencereden uzaklara dalıp gitmişti. Ayşen Hanım'ın bahçeye elleriyle diktiği renk renk siklamenleri, kamelyaları, çuha çiçeklerini gözü görmüyordu. O cumartesi sabahı, içi gibi Boğaz da kapkaranlıktı. Koyu gri yağmur bulutları alçalmış, gökyüzüyle deniz bir olmuştu âdeta. Sakin pıtırtılar, camlara hafif hafif çarpmaya başladığında Defne geride bıraktığı haftayı düşündü. O kan dondurucu gülüşle birlikte sonsuz tehlike vadeden yanardöner bakışların hayali bile Defne'nin ürpermesine yetiyordu. Mehmet Oğuz Demiralp, dediğini yapacak mıydı acaba?

Nazlı'nın neşeli melodik sesi, Defne'yi kahvaltı masasına geri döndürdü. "Cem Mermercioğlu çapkın adam. İyi düşün, sonra çok üzülürsün, Defne."

Önceki akşam çok büyük bir davetin onur konuğu olabilirdiniz, daha az evvel hayati bir toplantıdan çıkmış da olabilirdiniz. Kocaman kocaman unvanlarınız da olabilirdi pekâlâ. Ama bunların hiçbiri, birinin eltisi olmaktan da başka birinin görümcesi olmaktan da kurtaramazdı sizi. Defne'nin büyük abisi Mete'yle Nazlı, iki yıl önce, magazin deyimiyle *dillere destan bir düğünle* evlenmişlerdi. Defne, o sıralar daha yeni CEO olmuşken, görümcelik makamına da nail olmuştu böylelikle.

Nazlı, varlıklı bir ailenin tek kızıydı. Hasbelkader bir üniversiteyi bitirebilmişti ama çalışmamayı tercih ediyordu. Fanatik bir pilates tutkunu olmasının yanı sıra, modadan anlamaması elbette düşünülemezdi. Defne bahse girerdi ki Nazlı, birkaç yıla kadar Nişantaşı'nda başında fazla zaman geçirmeyeceği bir butik açacaktı. Balyajlı kumral saçları, iri ela gözleri ve taş gibi bir vücudu vardı. Ne var ki biraz patavatsızdı işte. Defne'yle herhangi bir arkadaşlıkları yoktu. Eşinden on iki yaş, Defne'dense üç yaş küçüktü. Fazla samimiyetle saygısızlık arasında gezinen bu tavır, nereden ileri geliyordu? Artık akraba sayılmalarından mı?

O hafta sonu, sanki başka başka dertlerinin dile getirilmesine ihtiyacı vardı Defne'nin. Cevap verirken, o an masanın başında oturan, söz konusu sorunun esas kaynağını muhatap aldı. "Annem için bir mahsuru yoksa benim için de yok."

Her an saldırmak için tetikte bekleyen bir panterin gözlerini andıran yeşil gözler, Defne'nin gözlerini buldu. Defne'yle annesinin kişilikleri nasıl yüz seksen derece zıtsa fiziksel görüntüleri de öyleydi. Ayşen Hanım, sarışın, hastalık derecesinde beyaz tenli, minyon bir kadındı. Defne'yse babasının kızıydı kesinlikle.

Ayşen Hanım, elindeki çatalı umursamazca havada salladı. "Gençlikte olur öyle. Yarısı yalandır zaten."

Peki ya doğru olabileceği yönünde mutabık kaldıkları diğer yarısı?

Defne'nin, tartışarak konuyu dallandırıp budaklandırmaya niyeti yoktu. Ama çok da ümit vermemeliydi ki yalandan ilişkileri yalandan bittiğinde olay çıkmasın. "Yarın evlenecekmişiz gibi

şimdiden endişelenmeye gerek yok zaten. Birbirimizi tanımaya karar verdik sadece. Hepsi bu."

O ana kadar konuşmaya hiç katılmayan Mete, gazetesinden gözlerini ayırmadan, "Hayret..." diye söylendi. "O şerefe bile kimseler layık olamazdı oysaki."

Defne'nin çaprazında oturup gazete okuyan abisinin, birkaç tel beyaz düşmüş kalın ama düzgün, koyu kahverengi kaşları hafif çatılmış, ince dudakları çizgi hâlini almıştı. O da Defne gibi babasına benzerdi. Boğaziçi Bilgisayar Mühendisliği mezunu, aynı zamanda şirketin de CTO'suydu.[3] İnsanlar Defne'den bahsederken şirketi iki abisinin elinden aldığını söylerlerdi ama bu doğru değildi. Cenk'in umuru olmazdı şirket; Defne, şirketi Mete'nin elinden almıştı.

Türkiye'deki şirketlerin yaklaşık %95'i aile şirketiydi. Hâkim kanı, birinci neslin şirketi kurup emek verdiği, ikinci neslin servetin üzerinde keyif çatıp ense yaptığı, üçüncü neslinse en nihayetinde şirketi batırdığıydı. Hatta çoğu zaman bu aileler servetlerini ikinci nesle dahi aktarmayı beceremezdi. Çünkü aile şirketleri pek çok soruna gebeydi. Dorsay Holding de her ne kadar büyük ölçüde kurumsallaşıp kısmen halka açılmış olsa da bir aile şirketiydi.

Kimi zaman kuşaklar arası çatışmalar kimi zaman kardeşler arası kavgalar, aile şirketlerinin sonunu getiriyordu. Dorsay Holding, IBM'in kurucusu Thomas Watson Sr.'la oğlu Thomas Watson Jr. arasındaki nefret ve tutkuyla bezeli bir yönetim krizine ya da kardeşler arasındaki anlaşmazlıktan kaynaklanan -Adidas ve Puma ayrılığında olduğu gibi- şirket bölünmesine gidebilecek kavgalara sahne olmamıştı. Dorsay Holding'de, Defne yönetim basamaklarını tırmanmaya başladığından beri abisiyle arasında süregelen, arada ufak sürtüşmeler yaşansa da açık açık ortaya dökülmeyen bir soğuk savaş hüküm sürüyordu. Neyse ki en azından Defne'nin yönetiminde, şirketin üçüncü neslin elinde iflas edeceğine dair herhangi bir emare yoktu.

[3] CTO (Chief technology officer): Teknolojiden sorumlu müdür.

Nazlı, hazırladığı tereyağlı ballı ekmeği ısırması için Mete'nin ağzına uzatırken, Defne yüzünün buruşmasına engel olamadı. İnsan, kardeşini seçemiyordu ama eşini seçme gibi bir lüksü vardı. Neydi ortak noktaları? Cidden, zıt kutuplar mı çekiyordu birbirini? Donuk Mete, içi kıpır kıpır Nazlı'yı; sığlıktan mustarip Nazlı, kodların içinde kaybolmuş Mete'yi nasıl bulup çıkarabilmişti? Defne, akıl sır erdiremiyordu.

Ayşen Hanım, Mete'nin kinayesine, "Servetçiğim dünya iyisidir. Yetiştirdiği çocuk da kendi gibi olacak elbette," diyerek destek çıktı. Panter gözleri, Defne'ye bakıyordu. "Benim endişem bizden yana. Bakalım, bizimki layık olabilecek mi?"

Ayşen Hanım ne yaptıysa Defne olmamıştı çünkü. Çalan telefon Allah'tan dikkatini dağıttı da Defne, ne kadar soğuk nevale, ne kadar sevimsiz, ne kadar burnu büyük bir kadın olup çıktığını hiç değilse bu seferlik duyamadı.

Annesinin, ekrana bakarken gözleri sevinçle ışıldadı. "Ah, bak, görüyor musun, iyi insan lafının üzerine arıyor!" Daha ikinci kez çalmadan hemen açtığı telefonu kulağına götürdü. "Servetciğim, hayatım, nasılsın?" derken yanakları mutluluktan pembe pembe olmuştu. "Teşekkürler, hayatım, biz de iyiyiz. Bugün Defne de geldi, evdeyiz." Akabinde Ayşen Hanım sessiz kaldı, Servet Hanım'ı uzun uzun dinledi bir müddet. Dinlerken de gözlerine konan ışıltı gittikçe güçlendi. "Ne güzel fikir!"

Ayşen Hanım, "güzel" kelimesini iki "z" ile telaffuz ettiğinde, Defne oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Annesinin bu kadar keyiflenmesi ve bir fikri bu kadar hevesle onaylaması, asla Defne'nin yararına olamazdı.

"Tabii tabii, yok bir işi."

Hayır.

"Oldu, hayatım. Onlar haberleşirler."

Olamaz.

Annesi telefonu kapatıp Defne'ye döndüğünde, Defne nefesini tutmuş, bekliyordu. "Bizim Nurdan yok mu? Onun yeğeni

Meltem'in Beyoğlu'nda bu akşam sergi açılışı varmış. Şimdi yalnız bırakmak olmaz. Siz, bizi temsilen Cem'le gidiverirsiniz. İyi olur."

Defne'nin ayda yalnızca bir iki kez katlanacağına inandığı yemeklerin yerini çok daha sık olabilecek, annesinin aracı olacağı organizasyonlar almaya başlıyordu anlaşılan. "Anne, bana bir sorsaydın keşke."

Ayşen Hanım, ince kaşlarındaki kavis daha da belirginleşirken alayla sordu: "Benim bilmediğim bir planın mı vardı acaba?" Olmadığından o kadar emindi ki.

Defne, "Yok ama..." dedi, biraz bozuk.

"*Birbirimizi tanıyacağız,* diyorsunuz. Alın, tanıyın işte." Ayşen Hanım'ın yüzüne sinsi bir gülümseme yayılmıştı. "Gitmişken holdinge bir heykel, bir şey de alırsın."

Tam bir sanat ve sanatçı dostuydu Ayşen Dorsay.

Hiçbir işi olmadığı meydandayken, şiddetle karşı çıkmak sadece daha fazla şüphe çekerdi. Defne, yenilgiyle sessiz bir nefes verirken, "Peki, anne," dedi. "Ama bir dahaki sefere lütfen önce bana bir sor, olur mu?"

Ayşen Hanım'ın gönülsüz yanıtı, Dorsay Holding Yönetim Kurulu Onursal Başkanı Kemal Dorsay'ın aşağı inmesiyle arada kaynadı. Mete'nin biraz daha esmer, yaklaşık yirmi beş yıl kadar ileri sarılmış hâli, altmış yaşını çoktan devirmiş olmasına karşın hâlâ dimdikti. İki yıl önce, aktif çalışma yaşantısını bırakmıştı. Ayşen Hanım'la birlikte sabah sporlarını sektirmeden yapıyor, günün geri kalanında da bol bol okuyup hobilerine zaman ayırıyordu artık.

Kemal Bey, elinde bir yığın gazete, masanın etrafına sıralanmış aile fertlerine sert bir bakış attı. Ters tarafından kalkmışa benziyordu. "Cenk Beyler teşrif etmediler mi?"

Defne nasıl babasının kızıysa Cenk de annesinin oğluydu. Annesi, her zaman olduğu gibi Cenk'in en ateşli savunucusu rolünün hakkını verecekti. "Bu aralar çok çalışıyor, Kemal. Dokunma çocuğa."

Cenk'in Caddebostan'daki evden bozma atölyesinde bu aralar gerçekten başını kaşıyacak zamanı yoktu. O kadar ki koltukta tüm gün oturduğu nokta içeri göçmüştü. Babasının yüzündeki gülüş, alaycı olduğu kadar sinirliydi de. "Çocuk dediğin, otuz beş yaşında koca herif oldu ama bir baltaya sap olamadı."

"Sabah sabah neden tadımızı kaçırıyorsun?" diye isyan etti Ayşen Hanım. "Ne güzel kahvaltı yapacağız, bir günaydın bile demeden başlıyorsun oğluşuma verip veriştirmeye."

Kemal Bey, masanın diğer başına otururken bir kahve koydu kendine. "Ayşen, 'oğluş' deme şuna. Bu çocuk senin yüzünden böyle oldu."

Cenk evin ortanca çocuğu olmasına rağmen ve Defne'den beş yaş büyükken her nasılsa evin küçüğü gibiydi. Ayşen Hanım tarafından korunup kollanmıştı hep. "Aman, bu evde ne olsa benden biliyorsunuz zaten. Ne yaptım ben şimdi? Rüyanda mı gördün, be adam? Gözünü açtın, 'Cenk' diyorsun?"

Kemal Bey, kendi kapasitesini zorlayarak biraz olsun mahcup gözüktü. "Evet. Ne olmuş? Rüyamda gördüm. Geçmiş karşıma, 'Baba, para versene' diyor. Sabah sabah sinirlerimi hoplattı, hayta."

Nazlı, kahkahayı kopardı. "Ay, Baba! Çok âlemsiniz!"

Defne'ye göre bayağı gerçekçi bir rüyaydı bu. İster istemez kıkırdamaya başladı. Mete bile gazetesinin üzerinden belli belirsiz gülümsüyordu sanki.

Ayşen Hanım, kocasına ayıplar bir bakış attı hemen. "Aşk olsun, Kemal. İnsan gördüğü rüyaya sinirlenir mi, canım? Yaşlandıkça iyice huysuzlaşıyorsun."

"Yaş mevzusuna hiç girmeyelim istersen, Ayşen. Üzülen sen olursun."

Ayşen Hanım, Kemal Bey'den altı ay kadar büyüktü. O yüzden, yaş mevzusunun gündeme gelmesinden hiç hoşlanmazdı. Birden bakışları değişti, beti benzi attı. "Sen, bana bir şey mi demek istiyorsun?"

Kemal Bey, onu duymazdan gelip sahte bir hüzünle iç çekti. "Ah, rahmetli anneciğim, 'Daha gencini alalım' demişti de ben istememiştim. Bilseydim böyle olacağını..."

"Geç değil, istersen hâlâ daha gencini alabilirsin, Kemal Bey!"

Kemal Bey kendini affettirmek için dil dökerken Ayşen Hanım'ın yalandan küskün ama her an barışmaya meyilli tavırları, Defne'nin içini sıcacık etti. Çok genç yaşta evlenmişlerdi. Birbirlerine karşı duyguları öyle güçlüydü ki yaşları küçük olduğu için bu evliliğe onay vermeyen aileleri bile önlerine set çekememişti. Babası, annesine onca yıldan sonra hâlâ dünyadaki tek kadınmış gibi bakarken, Defne böylesi bir birlikteliğin şanslı azınlığa özel olduğunu düşündü. Defne'yi de ancak Cem gibiler bulurdu. O da yalandan işte.

Bölüm 5

Cem, kaşmir paltosunun yakasını iyice kaldırdı. Sıkıntıyla verdiği nefes, ağzının çevresinde koca bir buhar bulutu oluşturdu. Beklemek, eylem olarak sıkıntı veren bir deneyimdi. Özellikle de hiçbir şey yapmadan dondurucu soğukta bekliyorsanız kuyruğu birbirine bağlı bin bir kötü düşünce aklınızdan geçer, öfke seline kapılmanızın önünde en sağlam baraj duvarları dahi duramazdı. Galatasaray Lisesinin önünde, iliğine kadar işlemiş soğukta, elleri paltosunun ceplerinde kaskatı dikilirken, Cem de için için söylenmekten kendini alamıyordu.

Nasıl bir yanılsamanın içine düşmüştü ki annesini uyutabileceğini sanmıştı?

Zannettiği kadar basit olmayacaktı, öyle ayda iki yemekle sıyrılamayacaktı bu işten. Kendi üstün çabalarıyla kısıldığı kapandan, bir süre çıkış görünmüyordu. Çünkü annesinden gelecek herhangi bir talebe itiraz edecek gücü de yüzü de yoktu. Kuruçeşme'deki olay hâlâ unutulmamıştı, muhtelif magazin programlarında ısıtılıp ısıtılıp servis ediliyordu. Uzun uzun kritikler yapılıyordu ve görgü tanıkları, magazin masalarında enine boyuna Cem Mermercioğlu uğruna edilen kavgayı anlatıyorlardı. Beş

dakikalık bir olay, ancak bu kadar uzatılabilirdi. Hikmet Bey'inse kadınların paylaşamadığı oğluna söyleyecek sözü hâlâ yoktu. Gerçi konuşmasındansa konuşmaması belki daha hayırlıydı.

Cem bol buharlı sıkkın bir nefes daha verirken saatine baktı. Defne yine geç kalmıştı. İnsanlar, kıymetli vaktinize nadiren sizin kadar kıymet verirdi. Bari ucunda beklemeye değecek bir şey olsaydı. Kendi kafasının içinde sinirlenmekle meşgul olduğundan, karşıdan ona doğru koşar adımlarla gelen kadının Defne olduğunu ancak burun buruna geldiklerinde anlayabildi. Şimşeklerinin yeni hedefini nefes nefese karşısında bulunca bu kez için için söylenmek yerine, yüksek sesle, "Ömrüm sizi beklemekle geçiyor bu ara..." diye çıkıştı hemen. Göstere göstere, hiç çekinmeden kadını tepeden tırnağa süzdü. Saçları, taktığı mor berenin altından kabarık, iri dalgalar hâlinde taşmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve hafif kalkık minik burnunun ucu kıpkırmızıydı. Açık mavi, bol bir kot pantolon, krem rengi boğazlı bir kazak ve şişkin lacivert bir mont giymiş, ayağındaki düz spor ayakkabılarla Cem'in çene hizasına ancak ulaşabilmişti. Omzuna çapraz astığı rengârenk baskılı postacı çantasının kayışını sıkı sıkı kavramıştı ve bu hâliyle de olduğundan en az on yaş küçük görünüyordu. Sanki arkadaşlarıyla ertesi günkü sınava çalışıp geceyi de onlarla geçirecekmiş gibi bir hâli vardı. "Evden aceleyle çıktınız muhakkak," dedi Cem. Defne, şu özensiz kılığa rağmen geç kalmayı başarmıştı.

Defne de üzerine baktı. Kıyafetiyle dalga mı geçiyordu bu? Dikkat çekmek istememişti sadece. "Siz ne ima ediyorsunuz?"

"Sanat galerisine gidiyoruz, pijama partisine değil."

Cem, sanat galerisi için bile fazla şıktı doğrusu. Uzun, siyah kırçıllı lacivert paltosunun arasından Defne'nin seçebildiği kadarıyla lacivert bir takımın içine beyaz bir gömlek giymişti. Kravat takmamıştı. Yeni olduğu belli, bağcıklı, klasik, siyah deri ayakkabıları pırıl pırıl parlıyordu. Yana kayık ukala gülümsemesine eşlik eden, sert rüzgârda ters tarafa yatmış saçları da hiç fena durmuyordu. Beyaz sokak ışığının vurduğu teni, neredeyse şeffaftı. Dudaklarıysa kan kırmızısıydı.

O gece, şu haddinden bihaber tavırla karşı karşıya kalacağına, Defne evde otururak zamanını çok daha verimli geçiriyor olabilirdi. Ama işte, hayat seçimlerden ibaretti ve seçimler, insanı hiç ummadığı bir yere getirip orada bırakıveriyordu. Defne, Cem'in neden bahsettiğini hiç anlamamış gibi boş bakıp ellerini iki yana açtı. "Olmamış mı?" diye safça sordu. Akabinde, takındığı ifadeyle bakışları sertleşip anlam kazandı. Aradaki fark gündüzle gece gibiydi. "Siz, tabii partiler söz konusu olduğunda tam bir otoriteymişsiniz. Maalesef sonradan öğrendim. Önceden haberim olsaydı bu zevksizliğime maruz kalmayacaktınız."

Cem'in gülüşü anında kayboldu, çene kasları bir anda kasılıp gevşedi. "Magazin basınında okuduklarınıza göre, tanımadığınız insanları hep böyle yargılar mısınız?"

"Okuduklarım yalansa özür dilemeye hazırım."

Yalan değildi, önemli bir kısmı tabii. Cem boğazını temizledi. "Hatırlatmam gerekiyor galiba. Biz gerçek bir ilişki yaşamıyoruz. Ne yapıp ne yapmadığım, hayatımda ikinci kez gördüğüm birini çok da ilgilendirmemeli." Dudakları hafifçe bükülürken, akşamın karanlığını yansıtan gözlerine kibirli bir ifade yerleşti. "Biraz fazla mı kafa yormuşsunuz acaba hakkımda?"

Adamdaki öz güven takdire şayandı. "Ben medyatik biri değilim," dedi Defne, tane tane. "Böyle de kalmasını istiyorum. Korumam gereken bir itibarım var. O yüzden, ne yapıp ne yapmadığınız maalesef birlikteymişiz gibi yaptığımız sürece beni ilgilendiriyor. Bu süreçte, geçen hafta yaşadığınız tarzda olaylar tekrarlanmazsa sevinirim."

"Ben de öncelikle her okuduğunuza inanmamanızı tavsiye ederim." Cem'in ses tonunda, birikmiş öfkesini duymak mümkündü. Defne Dorsay kim oluyordu ki kurallar dikte edebileceğini sanıyordu? "Ayrıca, insanların yanımda görmeye alışık olduğu tarzda bir kadın sayılmazsınız. Yan yana yürümekten fazlasını görüntülemedikleri müddetçe, aramızda bir şey olduğuna kimse inanmaz. Merak etmeyin."

Bu adam, Türkiye'nin sayılı çapkınlarından değil miydi? Kadınların sevgisini, onları böyle aşağılayarak mı kazanıyordu? "Bu tavırlarınızla kadınları nasıl etkileyebiliyorsunuz, büyük muamma doğrusu."

Cem'den yarı kahkaha yarı homurtu bir ses çıktı. "*Bütün* kadınları etkilemeye çalışmak çok yorucu olmaz mıydı?" Defne'ye doğru hafifçe eğilirken, sesi çok derinlerden geliyordu. "Enerjimi idareli kullanmayı tercih ediyorum ben."

Defne de ona doğru eğildi. "Bu soğukta kalıp da enerji stratejilerinizi dinlemeyi inanın çok isterdim ama bir an evvel şu galeriye gidelim ki bu işkence ikimiz için de son bulsun, ne dersiniz?" Beyefendi ne iddia ederse etsin. Beyoğlu, Etiler kadar olmasa da magazin medyasının yoğunlukla bulunduğu semtlerdendi ve Cem'le Defne'nin yan yana olması maalesef ki haber değeri taşıyordu. "Ayrı ayrı girer, ayrı ayrı çıkarız. Belki tanıdıklar vardır, kimse şüphelensin istemiyorum."

Cem, sağ elini kalbinin üzerine koydu. "Ah... Oysaki ben bu eşi benzeri görülmemiş aşkı tüm dünyaya ilan edelim istiyordum."

Defne, dişlerini gıcırdatmamak için zor tuttu kendini. "İki dakika ciddi kalamaz mısınız, siz?"

"Her an kıyamet kopacakmış gibi davranmayı bırakırsanız neden olmasın? Biraz olsun rahatlamayı deneyin. Emin olun, iyi gelecek."

Rahatlamayı denesinmiş! Densiz. Annelerinin tuzağına kıskıvrak yakalanmışken rahatlamak nasıl mümkün olabilirdi? "Bu saçmalık, medyaya sızmadan bitsin istiyorum sadece."

"Ben de sizinle yakalanmak için can atmıyorum." Cem, işaret parmağıyla havada Defne'yi içine alan daireler çizdi. "Şu zevksizliğiniz de göz önünde bulundurulursa yan yana gözükmemek benim de işime gelir." Hain hain sırıtırken, "Benim de korumam gereken bir itibarım var sonuçta," diye ekleme yapma fırsatını kaçırması ise düşünülemezdi.

Defne, Cem'i arkasında bırakıp, galerinin bulunduğu Fransız Sokağı'na doğru yürümeye başladı. Laf yetiştirmeye çalışmak bile ödüldü bu adama. Defne önde, Cem bir adım arkada, yaklaşık on dakikalık tempolu ama sessiz bir yürüyüşün ardından, galerinin bulunduğu ara sokağa ulaştılar. Binanın önünde büyükçe bir kalabalık toplanmıştı. Kimileri sigara içiyor, kimileri içkilerini yudumluyordu. Şuh kahkahalar karanlık havaya karışırken, Defne hızla kalabalığı taradı. Tanıdık birilerini görmüyordu neyse ki. Galerinin girişine iyice yaklaştıklarında, içeri adımını atmak üzere olan Cem'in kolunu yakaladı. Cem önce kolundaki, soğuktan kızarmış ufak ele, sonra da *ne var?* diye sorarcasına, Defne'nin yüzüne baktı.

Defne, planını Cem'in kulağına doğru fısıltıyla açıkladı. "Bakın, plan şu: Yarım saat-kırk beş dakika kadar içeride kalacağız, sonra ben size işaret verdiğimde dışarıda buluşup evlere dağılacağız. Eminim, cumartesi gecesi yapacak daha önemli işleriniz vardır."

Cem de Defne'nin kulağına eğilip fısıltıyla, "Nasıl bir işaret vereceksiniz acaba?" diye sordu. "Bu incelikli planın her detayını bilmem lazım da. Bir yanlış yapmayayım sonra."

"İşareti verdiğimde anlarsınız," dedi Defne, sesini zor zapt ederken. "Benden iki dakika sonra girin içeri! İçerideyken de benden uzak durun!" diyerek hışımla galeriye daldı.

Cem bu kez sesli söylenmekten kendini alamadı. "Akıllılar zaten beni bulmaz ki..." Defne'nin arkasından seslenmeyi de ihmal etmedi. "Senin emir erin mi var karşında?"

Meltem Keskin'in "Göç" temalı sergisindeki tüm heykellerin ham maddesi bakır teldi. Defne, Nurdan Hanım'ın yeğeni Meltem'in, Meltem Keskin olduğunu ancak galeri girişindeki fotoğrafını gördükten sonra anlayabilmişti. Nurdan Hanım'la kardeşine, babalarından Beylikdüzü'nde panel radyatör fabrikası kalmıştı. Defne, iki Meltem'in aynı Meltem olabileceğini -belki

biraz ön yargıyla- tahmin etmemişti. Oysaki kadınla daha önce birkaç kez sohbet etmiş, başka sergilerde de eserlerini incelemişti.

Defne içeride bir tur attıktan sonra gördüğü Meltem Keskin'in yanına gitti. "İyi akşamlar, Meltem Hanım."

Meltem, Defne Dorsay'ı sergisinde görmekten büyük memnuniyet duydu. "Hoş geldiniz, Defne Hanım. Sizi burada görmek ne güzel!"

"Hoş bulduk. Sizi görmek de öyle. Nurdan Hanım'ın yeğeni olduğunuzu bilmiyordum. Bu sefer annem aracılığıyla haberim oldu serginizden. Tebrik ederim. Çok etkileyici bir sergi olm..." Beline sarılan kolla irkilen Defne, cümlesini tamamlayamadı.

Cem, arkasından gelip Defne'ye sessizce sokulmuş, yüzündeki içten gülümsemeyle masum masum Meltem'e bakıyordu şimdi. "Aşkım, beni Meltem Hanım'la tanıştırmayacak mısın?" Defne'nin kasıldığını hissetse de protesto edemeyeceğini bildiğinden, belini daha da sıkı kavradı. Bu hareketin sonucunda da Defne, kalçasından omzuna kadar Cem'in vücuduyla bir oldu.

Cem ne Nurdan Hanım'la ne de yeğeni Meltem Keskin'le tanışmak için can atıyordu. Galerinin girişinde fotoğrafını gördüğü kadını Defne'yle konuşurken bulunca, aklına giren intikam fikrine fazla direnememişti sadece. Böyle akıl çelen fikirlere ekseriyetle direnemezdi zaten.

Defne tüm gücüyle gülümseyerek öfkesini gizleyebildiğini umdu. Bunları yaparken adamın aklından ne geçiyor olabilirdi acaba? Her ne kadar renk vermemeye çalışsa da sinirden bütün kanı yanaklarına hücum etmişti. Cem'in o güzel kafasını vücudundan ayırmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Fakat kanatlarının altına girmiş bulunduğu Cem'i mecburen Meltem'e takdim edecekti. Sonra da tüm bu yaptıklarını Cem'in burnundan fitil fitil getirecekti. "Meltem Hanım, Cem Mermercioğlu. Kendisi, Translojistik'te operasyon direktörüdür," dedi, gayet resmî. Tabii, eli kolu rahat durmayan adama rağmen sağlamaya çalıştığı resmiyeti korumak hususunda fazla başarılı olduğu söylenemezdi.

Cem boşta olan sağ elini Meltem'e uzatmak için öne hamle yaparken, Defne de onunla birlikte Meltem'e doğru biraz eğilmek zorunda kaldı. "Tatlım, Meltem Hanım yabancı sayılmaz, Nurdan Hanım'ın yeğeni sonuçta." Kahkahasını içinde tutarken porselen yüzü pespembe olmuştu. "Birlikteliğimizi ondan saklamamıza hiç gerek yok."

Meltem önünde canlanan sahneye anlam vermeye çalışırken Cem'in elini sıktı. Adamın yakışıklı yüzünü fazlasıyla tanıdık bulmuştu. Onu daha önce bir yerlerde gördüğünden neredeyse emindi. Ama kim olduğunu çıkarmak için fazla çaba harcamadı. Karşısında şekilden şekle giren ikilinin -dertleri her neyse- baş başa konuşması gereken şeyler olduğunu düşünüyordu. "Memnun oldum, Cem Bey. Siz de hoş geldiniz." Yanlarından ayrılmadan ellerini kavuşturdu. İyi bir ev sahibi gibi, "Rahatınıza bakın lütfen. Birer içki alın," dedi. Hem belki havadaki tansiyonu da düşürürdü. "Ben de yeni gelen misafirlerimle ilgileneyim. Görüşürüz yine."

"Tabii, Meltem Hanım, biz sizi meşgul etmeyelim," dedi Cem, bütün sevimliliğiyle. "Görüşmek üzere."

Kadın diğer misafirlerini karşılamak üzere girişe yönelirken Cem'le Defne, aldatıcı bir sükûnet içinde, arkasından onu izlediler. Meltem görüş alanından çıktığında, Defne, belini hâlen sıkıca kavrayan Cem'in kolundan hiddetle kurtuldu ve Cem'e öyle bir baktı ki eğer bakışlar insanı parçalara ayırabilseydi, Cem emindi ki en usta olay yeri inceleme uzmanları tarafından bile tek bir parçası bulanamazdı. "Ne o öyle sinsi sinsi yanaşıyorsun? *Benden uzak dur* demedim mi ben sana? O yılışık hareketler, *aşkım, tatlım* demeler de ne oluyor? Anlama güçlüğü mü çekiyorsun yoksa bir rahatsızlığın mı var?"

"Bakıyorum da kibar çizginizden hemen kayıverdiniz," diye cevap veren Cem, yediği azarı pek önemsememiş, hemen önlerinde duran parçaya odaklanmıştı. Modern sanattan pek anlamazdı. Ona göre, önündeki heykel ne idiği belirsiz bakırdan bir tel yığınıydı. "Ee, sanatçı burada ne anlatmak istiyor, sevgilim?"

Kelime dağarcığında sevgiliye söylenebilecek ne kadar muhabbet sözcüğü varsa hepsini kullanacağa benziyordu. "Senin amacın beni delirtmek mi?" dedi Defne.

Cem, ilgiyle önündeki heykele bakarken başını biraz sağa eğdi. Çözmesi oldukça zor bir bilmeceyi çözmeye çalışan bir hâli vardı. "Olabilir." Bilmeceyi her an çözebilirmiş gibi eğilip periyodik aralıklarla heykelin sağına, soluna ve arkasına başını uzatmaya başladı. "Biraz ihtiyacın var bence..." Uzaktan bakan bir göz, onları heykel hakkında derin sanatsal tartışmalara girişmiş iki sanatsever zannederdi büyük olasılıkla.

"Sana fikrini sordum mu?"

"Sen bana düzgün davrandığın sürece ben de sana düzgün davranırım. Bana emirler yağdırabileceğini düşünüyorsan bir daha düşün." Cem heykelin üzerinden tatlı tatlı sırıttı Defne'ye. "Hayatın işkenceye dönebilir çünkü."

Herkes, sıraya girmiş, Defne'nin sabrını deniyordu o hafta. Sürekli tehdit işitiyordu. Ömrü hayatında görüp görebileceği en şişkin egoya sahip iki adamdan biri, iş hayatını; diğeri, özel hayatını mahvetmeye yemin etmişti sanki. "Bak, benim seninle mücadele edecek isteğim de enerjim de yok." Ciddi manada yorgun düşmüştü artık. "Niyetim sana emir vermek de değil. Çok rica ediyorum, bir daha az önce yaptığın şeyi yapma. Lütfen."

Defne alttan alınca, Cem ufak atışmalarında üstünlük sağladığı sonucuna vardığından fazla uzatmadı. Galibiyetlerini derinden irdelemezdi. Kafasıyla heykeli gösterdi. "Ee, soruma cevap vermeyecek misin?"

Defne de bakışlarını telden heykele çevirdi. "Sanatçı burada bir arayışı anlatıyor. Bir iç çatışma söz konusu. Farklı bir kültürde var olmaya çalışırken kimliğini, aidiyetini sorguluyor."

Cem bu sefer gözlerinde soru işaretleriyle bir Defne'ye bir de önündeki tel yığınına baktı. Birbirine sarılmış, ağaç kökünü andıran bakır teller yukarı uzandıkça seyreliyordu ama bu hâliyle ağaca da pek benzemiyordu. "Bunu cidden bundan mı çıkardık?"

Defne kayıtsızca dudak büküp omuzlarını silkti. "Ben de broşürde okudum." Okuduktan sonra mantıklı gelmişti aslında. "Sanırım holdinge bunu alacağım."

Ayşen Hanım da hemfikir olurdu ki sanat eseri satın almak güç ve prestij göstergesiydi. Kimine göre de bir yatırım aracıydı aynı zamanda. Defne, sanatı bir yatırım aracı olarak görmese de borsadan katbekat yüksek performans gösteren sanat eserleri de vardı elbette. Sanat piyasasının işleyişini ekonomik açıdan açıklamak biraz güçtü. Leonardo da Vinci'nin *Salvator Mundi*'sine 450 milyon dolar vermenin mantıklı bir açıklaması yoktu Defne'ye göre. Ekonomistler, sanat eserlerinin sahibine psişik fayda sağladığını söylerlerdi. Psişik faydaya paha biçmek olanaksızdı ve bunun 450 milyon dolar edip etmeyeceği de büyük tartışma konusuydu. Fakat sanat, temsil sorununun derin olduğu alanlardan biriydi. Bir sanat eseri satın alırken, Defne'nin en büyük motivasyonu kadınları ve diğer dezavantajlı grupları desteklemekti.

Defne'nin açık sözlülüğü Cem'i güldürdü. Göründüğü kadar kasıntı değildi belki de. "Bir parça da bana bulmamız gerekiyor," dedi doğrulurken. "Annem tembihledi. Nurdan Hanım'a mahcup falan oluruz sonra, maazallah."

Defne, kızgınlığının biraz hafiflediğini hissetti o an. Cem de onun gibi annelerinin oyununda kader ortağı bir kurbandı sadece.

Sergi çıkışı, cebren ve hile ile ikisinin de araba almasına izin verilmediğini fark ettiler. Bu yüzden Cem, "Bir taksiye atlarız. Seni Yeniköy'e, dönüşte de beni Emirgan'a bırakır," diye önerdi. İki anne, arabasız kalan çocuklarını bir taksiyi paylaşmaya mecbur bıraktıkları takdirde, Eros'un bu işten vazife çıkarıp olaya el atacağını ummuşlardı herhalde. Gelgelelim, annelerinin ulaşım planına harfiyen uymak, Defne'nin öncelikleri arasında yer almıyordu. Cem'den derhâl kurtulmak niyetindeydi. "Ne gerek var yolu uzatmana, ben kendim giderim."

Yol da ne çok uzardı ama. Cem de Defne'nin ondan derhâl kurtulma niyetinin farkındaydı. Pis bir gülüşle yüzü parladı. "Hayatta bırakmam!" Sonra da *neden hayatta bırakamayacağını* olabilecek en zarif biçimde açıkladı: "Seni tek başına gönderdiğimi duyarsa annemin dilinden kurtulamam. İnan, seninle geçirilecek ekstra bir iki saat, annemle gireceğim bir tartışmadan çok daha tercih edilebilir bir şey."

Cem'le ne çok ortak yönleri vardı öyle.

Defne, laf dalaşından sıkıldığı için yine cevap vermemeyi tercih etti. Ortalıkta boş taksi yoktu, meydandan çevirmeleri gerekecekti. İnsafsız ayaz, insanın içini titretiyordu. Gecenin artık olabildiğince çabuk nihayete erebilmesi için ikisi de elleri ceplerinde, başları önlerinde koşar adım yürümeye başladılar. Henüz İstiklal'e dahi çıkamamışlardı ki sokak başında, kaldırımın kenarında duran üç çocuğu fark ettiler. Yol ıssız olsa da kendi hâllerinde, zararsız görünüyorlardı.

Ne var ki yanlarına iyice yaklaştıklarında, çocuklar seri hareketlerle yolu kesercesine karşılarına dizildi. İçlerinden en uzun olan çocuk, konuşurken direkt Cem'i muhatap aldı. "Hayırlı akşamlar, abi."

Cem, rahat bir biçimde selama karşılık verdi. "Hayırlı akşamlar, gençler. Ne var ne yok?"

"Abi, kötüyüz ya. Para yok, pul yok. Senin faça sağlam, maşallah." Yanındaki kız için aynısı söylemek pek olası değildi tabii. "Allah daha da çok versin. Bize de bir şeyler ateşlesen?"

Çocuğun kafası bir milyondu. Defne tutamadı kendini. "Bir şeyler ateşlerse havaya uçacaksınız. İyisi mi, çekilin yolumuzdan."

Çocuklardan en kısası, yine Cem'i muhatap aldı. "Abi, bu abla sana hiç benzemiyor. Biraz uyuz galiba."

Cem, Defne'nin anlam veremediği bir şekilde sırıttı. "Öyledir biraz. Siz bakmayın ona."

Defne, hayretle gözlerini açtı. "Şu an tinerci çocuklarla beni mi çekiştiriyorsun sen?"

Büyük çocuk, bu kez Defne'yi muhatap aldı. "Abla, ayıp oluyor ama. Ne o öyle tinerci falan?"

Defne, yüzündeki sinirli gülümseme eşliğinde, "Duygularınızı mı incittim?" diye sordu.

Çocuk, cebinden çakısını çıkardı. Tehditkâr bir biçimde havada salladı. "Abi, senin güzel hatırın için bu ablayı deşmeyeceğim. Siz de üstünüzde ne var ne yok vereceksiniz."

Defne, "Yok ya! Benim sizin gibi serserilere verecek tek kuruş param yok!" diye atıldı. Diğer çocuklar da birer çakı çıkardı.

Cem, hâlâ rahat gözükse de dişleri kenetlendiğinden çenesi kasılmıştı. Elini Defne'nin koluna atıp daha da ileri atılmasını engelledi. "Ne saçmalıyorsun, Defne?" Altı üstü bir telefon ve birkaç yüz lira paraydı.

Defne, kolunu anında kurtardı. Yeni hedefinde çocuklar değil, Cem vardı. "Esas sen ne saçmalıyorsun? Ne var ne yok alacaklar ve sen öylece bakacak mısın?"

O ana dek hiç konuşmamış olan çocuk, henüz oturmamış ergen sesiyle Defne'ye seslendi. "Abla, ver çantanı kurtul işte. Yoksa çok kötü olacak, bak. Gel sen, şu akıllı abiyi dinle."

Defne, baktı ki Cem'den fayda yok, dik durup çocukların ilk teklifini önerdi. "Bari para verelim."

"Zamanında anlaşacaktın, abla. Geçmiş olsun. Hiç uğraştırma bizi. Komple çantayı alayım ben," dedi en kısası, elini uzatırken. "Çanta da güzelmiş. Bir şey yaparım ben onu."

Defne postacı çantasını çıkarıp çocuğa fırlattı. Arada kick boks yapsa da tek başına üç ergen çocukla başa çıkabileceğini sanmıyordu, kum torbasından başka bir şey dövme tecrübesi yoktu. Dedesi gibi o da üzerinde fazla nakit taşımazdı neyse ki. Dünyanın sonu değildi yani. Fakat çanta da güzeldi hakikaten. "Alın çantayı ve fikrimi değiştirmeden de kaybolun."

Çocuklar, Cem'in telefonunu ve cüzdanını da aldıklarında, kapmış oldukları büyük ganimetin mutluluğuyla hoplaya zıplaya sokağın karanlığında kayboldular.

Defne, İstiklal'e doğru yine önden önden hızla yürürken, Cem'i oracıkta boğazlayacaktı. Bütün öfkesi, şiddetlenerek geri dönmüştü. "Sen ne ödlek bir şeymişsin!" O kadar kas hep boşa gitmişti demek!

"Senin de amma kıymetli malın varmış. Gören de milyar dolarlar içinde yüzmüyorsun sanır."

"Yüzecek zamanım yok. Nasıl çalışıyorum ben, senin haberin var mı?"

"Biraz pinti olabilir misin?"

Defne'nin ağzı beş karış açık kaldı. "Cüzdanımı gönüllü vermedim diye pinti mi oldum?"

"Bu kadar mal mülk başka türlü edinilmiyor galiba. Babamdan biliyorum." Cem hâlâ ayan beyan gülüyordu. "Bu hayatta senden daha az şanslı olanlara bir faydan dokunmuş oldu, fena mı?"

"Meğer tam bir Pollyanna'ymışsın da haberim yokmuş. Daha ne kadar saçmalayabileceksin, çok merak ediyorum."

"Bıçakları vardı, görmedin mi?" diye kendini savundu Cem. "Bir kaza olsa, birileri yaralansa, hatta ölse... Bu mu istediğin? Üç kuruş para için değer mi? Üstelik biraz sakin olsan belki yüz iki yüz lirayla yırtacaktık."

Defne birden yolun ortasında durdu. "Pinti" dediği yetmemişti beyefendinin, bir de utanmadan zeytinyağı gibi üste çıkıyordu. "Ha, şimdi bir de suçlu ben mi oldum?" Cem, cevap vermek yerine Defne'nin yüzüne alayla bakmayı tercih etti. Ne düşündüğü ortadaydı. "Kafası güzel üç ergen çocuğa, sayende cüzdanları verdik. Ellerindeki de bıçak değil, bildiğin çakıydı. Olan biten bu." Yüzünü, geldikleri sokağa döndü. Çocukların fikir değiştirip peşlerinden gelmediğinden emin olduğunda, montunun iç cebinden cep telefonunu çıkardı. Sonunda, İstiklal'e çıkabilmişlerdi. Etraf da artık daha kalabalıktı. "Neyse ki bazılarımızın risk yönetiminden haberi var."

Defne, şoförü Faruk'un numarasını tuşlayıp telefonu kulağına götürdüğünde, hâlâ gözlerinden alevler saçarak Cem'i izliyordu. Taksi tutup, soyulduklarını evdekilere ilan etmektense olayın üzerini sessiz sedasız kapatmak niyetindeydi. "Faruk abi, beni ve *bir arkadaşımı* Taksim'den alabilir misin?" Cem, *bir arkadaşım* sözünün altında arkadaştan çok daha tiksinç bir anlam yattığını düşündü. "Meydandan alırsın bizi." Defne'nin dudaklarında beliren cılız gülümseme, gözlerine fazla yansımadı. "Tamam, geldiğinde haber verirsin."

Defne es vermeden, Faruk'un peşi sıra Elif'i aradı. "Alo, Elif. Cumartesi gecesi, farkındayım, kusura bakma ama acil bir durum söz konusu. Çantam çalındı." *Çaldırmak* ne kadar doğru bir tabirse artık! "Tüm kredi kartlarını iptal etmemiz lazım. Yeni ehliyet ve nüfus cüzdanı da çıkarmamız gerekiyor. Yarın sabah Levent'teki eve de birini gönderirsin, kilitleri değiştirir. Anahtarları yedekleriyle birlikte Yeniköy'e gönderirsen iyi olur." Bir an duraksadı. Emirleri nefes almadan ardı ardına sıralamıştı. Omuzları düştü. Gözleri bir anlığına kapandı. "Bu saatte aradığım için lütfen kusura bakma, Elif." Bir cılız gülümseme daha belirdiği gibi kayboldu. "Teşekkür ederim. İyi geceler." Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Cem'e uzattı telefonu. "Aramak istediğin biri var mı?" diye sorarken, biraz daha sakinlemişti sanki.

Defne'nin günü kurtarması, Cem'in -ucuz erkeklik gösterilerinden hazzetmemesine rağmen- biraz da olsa gururuna dokunmuştu. Biraz suçlu, biraz mahcup, telefonu Defne'nin elinden aldı. "Annemler şimdi telaş yapar, Ece'yi arayayım." Ezberden, Ece'nin numarasını hızlıca tuşladı, telefonu kulağına götürdü. "Ece, Cem ben. Cüzdanı ve telefonu kaptırdım ama iyiyim, merak etme. Annemlere çaktırmadan Banu Hanım'ı arasana. Kredi kartlarını iptal etsin, yeni bir telefon sipariş etsin. Ehliyet gitti bir de. Tamam, sağ ol. Ben bir iki saate evde olurum. Görüşürüz." Telefonu kapatıp Defne'ye uzattı. "Ne yapacağız Faruk abin gelene kadar?"

"Kusura bakma, alışık olduğun tarzda bir eğlence organize edemeyeceğim." Defne, risk yönetimi dâhilinde, aklına gelirse ceplerine nakit sıkıştırırdı. Üzerini yoklarken kot pantolonunun cebinden on beş lira, montunun iç cebinden de yirmi lira çıktı. Gözleri, altın madeni bulmuş gibi parlıyordu. Diğer ceplerine de bir şeyler atmış olsaydı neredeyse taksi bile tutabileceklerdi. "Otuz beş liralık bir şeyler ayarlayabilirim ama."

Hemen yolun ilerisindeki tekel bayisine acele adımlarla yöneldi. Cem, onun peşinden merakla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Kanyak* alacağım." Aslında konyak ve türevlerini sevmezdi. Ama o an için en iyi fikri buydu. "Sonra da kaldırıma oturmayı düşünüyorum, senin için bir mahsuru yoksa."

Cem, ufak çaplı bir şok yaşarken, kulaklarına inanamayarak sordu: "Ayyaşlar gibi kaldırımda mı içeceksin?"

"Üşüyorum ve berbat bir gece geçiriyorum." *Berbat bir hafta* demek daha doğru olurdu. Çok lazımmış gibi en playboyundan bir adet sahte sevgili edinmiş, mafya tarafından tehdit edilmiş, yetmiyormuş gibi üzerine bir de tinerciler tarafından soyulmuştu. "Daha iyi bir fikrin varsa sen söyle?"

Cem'in daha iyi bir fikri yoktu. Saat hayli ilerlemişti. Birkaç fast food restoranı ve eğlence mekânları dışında açık bir yer bulmak zordu. "Annemin sözünü ettiği gelin adayı kesinlikle değilsin," dedi, ters ters.

Defne, tekel bayisinin eşiğinden geçmeden önce omzunun üzerinden konuştu: "Sen de annemin hayallerini süsleyen, *boylu boslu* olması münasebetiyle cesur olması da beklenen damat adayı sayılmazsın." *Boylu boslu* kısmını özellikle annesinin hülyalı sesini taklit ederek vurgulamıştı. "Üstelik son derece ukala olman yetmezmiş gibi kamuoyunca onaylı bir playboysun. Ben şikâyet ediyor muyum?"

Bir de şikâyet edecek olsa neler sayıp dökecekti, kim bilir.

Defne saniyeler sonra, adı sanı duyulmamış bir şişe kanyakla dükkândan çıktığında, Cem yine dayanamadı. "Zehirlenirsen seni olduğun yerde bırakırım."

Defne, "Senden bir şey isteyen oldu mu?" diye cevap verdikten sonra dediğini yaptı ve en yakındaki pasajın girişine çöktü.

Cem ne yapacağına karar veremeyip Defne'nin tepesinde dikilirken, rahatsız gözlerle etrafa bakındı, sonra şöyle bir dolandı ancak zaman geçmek bilmiyordu. Bir süre sonra çaresiz teslim olup, ütülü kumaş pantolonunun berbat olacağını bile bile, o da Defne'nin yanına dikkatlice oturdu. Olanlardan sonra oturmuş olması, aslında ne kadar cesur bir erkek olduğunu kanıtlamaya yetmeyebilirdi tabii.

İstiklal, kalabalık sayılırdı. Defne'yle Cem'in önünden akıp giden insanların birçoğu ya sarhoştu ya da yakında sarhoş olacaktı. Biraz ötelerinde yirmili yaşlarının başında bir genç, akustik gitar çalıyordu. Sesi kötüydü, iyi çaldığı da söylenemezdi ama dinlenmeyecek kadar da değildi. Çocuğun hafif kısılmış yorgun sesi yaşanmamışlıklardan dert yanarken, arabasıyla oradan geçen bir bozacının sesi şarkıya ara nağme oldu. Dört bir yanı sarmış mis gibi kestane kokusunu içine çekerken, Cem ilk kez İstanbul'u özlemiş olduğunu hissetti. Düşüncelerinde tam kaybolacaktı ki çocuğun daha neşeli bir şarkıya geçtiğini ve Defne'nin yeni şarkıya eşlik etmeye başladığını duydu. Tatlı ve yumuşak bir sesi vardı. Bir yandan da ayağıyla ritim tutuyordu. Ucuz alkol etkisini hemen göstermişti demek ki. "Bayağı iyi zaman geçiriyor gibisin." Cem'in aksine.

"Çok şey kaçırıyorsun," dedi Defne. İnceden gülümserken yassı kahverengi şişeyi Cem'e uzattı. "Söz veriyorum, şu dakika itibarıyla her şey çok daha güzel olacak."

Cem itiraz etmeden şişeyi aldı. Büyükçe bir yudumdan sonra içinin ısındığını hissetti. Tadı da fena sayılmazdı. Keskin içki, geçtiği her noktada bir alev topu bırakıp Cem'in gözlerini ve burnunu yaktı. "Ne acayip birisin sen," diye soludu.

Defne, göz ucuyla Cem'e baktı. "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Henüz karar vermedim."

Defne, umursamaz bir iç çekti. "Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz. Ama bir süre birbirimize katlanmak zorundayız, Cem Bey." O gece belki de ilk kez samimiyetle gülümsedi. "Durup dururken epey saçma bir işin içine girdik."

Kısa sürede şişenin dibini gördüler. Arada şarkı mırıldanmak dışında da pek konuşmadılar. Soğuk ve puslu geceyi -içkiden midir, bilinmez- sanki biraz daha aydınlık, biraz daha sıcak hisseden Cem, *gerçek Defne hangisi?* diye içinden geçirdi. Kaldırımda içmekte sakınca görmeyip yanında şarkı mırıldanan çocuk giyimli kadın mı, yoksa fragmanını bizzat en önde izlediği, herkese kök söktürdüğünü başkalarının da tasdiklediği soğuk ve gergin kadın mı?

Bölüm 6

O gece Defne nedense ışıkları yakmamıştı. Evde yalnızdı. Uzandığı koltukta puslu bahçeyi izlerken kuvvetli bir rüzgâr çıktı aniden. Pencerelerin pervazları ıslık çaldı, çimenler hışırdadı, kurumuş ağaç dalları birbirine çaptı. Salonun duvarlarına peş peşe üşüşen sinsi gölgeler, canları varmış gibi bir belirip bir kayboldu. Defne'nin aklının bir oyunuydu muhakkak. Yan odadan ufak bir çıtırtı geldi sonra. Telaşsız ayak sesleri takip etti onu.

Evin içindeydi.

Beyninde, kötücül düşünceler birbiriyle yarışmaya başladı. Birilerini araması gerekiyordu. Neden yakmamıştı sanki ışıkları? El yordamıyla zar zor telefonunu buldu. Araması gereken numara neydi peki? Hafızasını zorladı. Anımsayamadı.

Adamın eli, boğazına sarıldı.

Defne, adamın sıcak soluğunu yüzünde hissetti. Geç kalmıştı. Telefonu elinden düşürdü. Adamla göz göze geldi. Defne'nin ruhunu okuyacak gibi gözlerinin ta en içine bakan adamın renksiz gözleri haince parlıyordu. Bulup çıkardıklarından memnun, zalim dudaklarında tüyler ürpertici bir gülümseme belirdi. İstediğini elde etmişti.

Defne, eli boğazında, sıçrayarak uyandı.

Soğuk terler dökmüş, nefes nefese kalmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Yatağın başındaki komodinin üzerinde duran bardaktan bir yudum su içti, alnında birikmiş teri elinin tersiyle sildi. Sık nefesler alıp verirken kendini telkin etmeye çalıştı. Bir kâbustu sadece. Tanıdık bir kâbustu üstelik. Defne'nin iş yükü arttığında, stresli olduğu zamanlarda, karanlık adam böyle davet edilmeden onu ziyarete gelirdi.

Estés, pek çok kadının da gördüğü bu evrensel rüyayı bir *kalk borusu* olarak yorumlardı; karanlık adam düşü, bir erginlenme, uyanış habercisiydi. Karanlık adamın, bilinçaltının koridorlarında vücut bulması, kadınların iç dünyasında veya dış dünyada bir şeylerin fena hâlde ters gittiğine alametti ve karşı karşıya kalınan bu belayla savaşma zamanının geldiğini simgelerdi. Defne, bu rüyayı kişisel sebeplere yorardı. Dış dünyadaki engellerdense, Defne'nin kendi kendine koyduğu engeller en büyük yok ediciydi. Tabii, karanlık adamın bir yüzü olmadan önceydi bu.

Demiryolları Genel Müdürlüğüne ait Serince Limanı'nın özelleştirme ihalesi, Ankara'daki Özelleştirme Dairesinde yapılacaktı. Kazanan şirket, limanın otuz dokuz yıl süreyle işletim hakkını kazanmış olacaktı. Gün doğumunda, Dorsay Holding jeti kalkış için hazırlanırken, Defne ilk kez bir ihaleden önce kendini bu kadar gergin hissediyordu. Gördüğü kâbustan sonra gözünü kırpmamıştı.

O gün Defne'ye, Dorsay İnşaat CEO'su Cevdet Yüce eşlik ediyordu. Cevdet Bey, ellili yaşlarının başında, yüksek inşaat mühendisi, piyasayı iyi tanıyan, işinin ehli bir adamdı. İhalenin yapılacağı salona geldiklerinde, Defne kendilerine ayrılan kısma geçti. Evrak çantasından çıkardığı dosyaları fazlaca özenli bir hizada masaya dizdi. Oğuz'un tehditlerinden önce kazanacaklarına kesin gözüyle bakarken, artık bundan o kadar da emin değildi. Midesi kasıldıkça kasılıyor, içindeki huzursuzluk yatışmak bilmiyordu.

Gerekmediği hâlde, kendini meşgul etmek için son kez notlarına göz atarken, birden izlendiği hissine kapıldı. Başını evraktan kaldırdığı anda kâbusundaki renksiz gözlerle karşılaşınca avuçlarını ter bastı, boğazı kurudu. Mehmet Oğuz Demiralp, Defne'nin aksine gayet sakindi. Hafif bir tebessüm eşliğinde başıyla Defne'yi selamladı. Defne benzer bir baş hareketiyle karşılık verdi ancak gülümsemedi.

Önce elemesiz, kapalı turda verilen teklifler okundu. İhaleye Dorsay Holding'le birlikte toplam üç şirket katılıyordu. En yüksek teklif, 434 milyon dolarla Oğuz'un şirketi Alport Liman İşletmeleri tarafından verilmişti. Akabinde, açık artırmaya geçildi ve başlangıç miktarı 438 milyon dolar olarak belirlendi. Belli ki üç şirket de çok istekliydi ki bir dakika içinde fiyat 448 milyon dolara çıktı. Bunu takiben, firmalar birer milyon dolarlık artırımlara gitti ve kısa sürede fiyat 467 milyon doları buldu. 500 milyon dolara tırmanış ise çok daha hızlı gerçekleşti ve bunun sonucunda ihaledeki üçüncü şirket olan Demport, mola istedi.

O ana dek, olaylar Defne'nin beklentileri dâhilinde seyrediyordu, fiyatın 540 milyon dolar civarına kadar tırmanacağı beklentisi içindeydi. Moladan yararlanıp Cevdet Bey'den müsaade istedikten sonra tuvalete gitti, niyeti biraz oyalanmaktı. Boş tuvalette aynadaki yansımasını incelerken sakinleşmeye çalıştı. Uykusuz olsa da gözlerinin altına boca ettiği badana niteliğindeki kapatıcı sayesinde fena görünmüyordu. Fakat gözlerindeki tedirginlik aşikârdı. Yıllardır ilk kez o sabah, duygularını kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Aynadaki aksine dalmış düşünürken geri planda bir hareketlenme hissetti ve Oğuz, kâbusunda evine çöktüğü gibi bu kez tuvalet kapısına çöktü. Defne korkuyla öyle bir sıçradı ki Oğuz bile onun bu kadar ürkmesine anlam veremedi. Kapının eşiğinden atladı ve ayna üzerinden göz teması kurdu. Elleri ceplerinde, aheste birkaç adım atarken, "Korkuttum sanırım," dedi. Ancak korkuttuğu için özür dilemedi.

Göğüs kafesini döven kalbinin üzerine eline koyan Defne de Oğuz'a pek de dostça olmayan bir şekilde bakarken aynaya başvurmuştu. "Kadınlar tuvaletinde olduğunuzun farkındasınız, değil mi?"

Oğuz, soruyu yanıtsız bıraktı. Yüzünde yarım bir gülümseme, elleri ceplerinde, Defne'nin tam arkasında durdu. "Bir cümlenize bakıyor, biliyorsunuz, değil mi? İhaleden hemen çekilebilirim. Demport belli ki daha fazla dayanamayacak, ihaleyi umduğunuzdan çok daha ucuza kapatabilirsiniz."

Defne, elini kalbinden çekti, sessiz bir nefes vererek toparlanmaya çalıştı. Tam arkasında Oğuz varken toparlanabilmesi kolay değildi ama. "Birkaç yüz bin dolarlık bir tedarik anlaşması uğruna böyle bir ihaleye girmek ne kadar mantıklı?"

"O anlaşmanın bir başlangıç olacağını umuyordum."

"Bizimle çalışmak o kadar önemli mi sizin için?"

Oğuz, bir adım daha attı Defne'ye doğru. Artık aralarındaki mesafe bir nefesten daha uzak değildi. "Elbette, Dorsay Holding'den bahsediyoruz," dedi usulca.

Defne, yan dönüp Oğuz'la lavabo arasındaki rahatsız pozisyonundan kurtuldu. Yapbozun tüm parçalarını çoktan bir araya getirmiş, büyük sırrı çözmüş gibi kendinden emin, onu izleyen adama yüzünü çevirdi. Tehditlerini bir kenara bırakabilirse şayet, karşısındaki adamın gözü karalığını takdir etmesi gerekirdi. Yüz milyonlarca dolar söz konusuyken, hiçbir hazırlığı olmadan koca limanın işletmesine soyunuyordu. Hem de otuz dokuz yıl boyunca. Defne, aylar süren fizibilite çalışmalarını, ayrılması gereken devasa bütçe için kaynak arayışlarını düşündü. Bir hafta içinde nasıl böyle bir karar alınabilirdi? Bir inat uğruna nasıl böyle bir yükün altına girilirdi?

Belki de girilmezdi, yalnızca girildiği sanılsın istenirdi.

Hayatımız boyunca irili ufaklı birçok aldatmacayla karşılaşırdık. 1920'lerde *John von Neumann*, *Oskar Morgenstern*'le birlikte oyun teorisinin temellerini atarken, gerçek hayatta oynadığımız

oyunları pokere benzetmişti; şans, bir faktördü ancak kazanmak için tek başına yeterli değildi. Elindeki kartlardan bağımsız olarak, rasyonel bir oyuncunun kazanmak için kendini rakibinin yerine koyabilmesi ve yeri geldiğinde onu kandırabilmesi gerekirdi. Bunun yolu da "Bunu neden yapıyor?", "Eli kuvvetli mi zayıf mı?", "O, benim ne yapacağımı düşünüyor?" gibi soruları sormaktan geçerdi.

Defne'nin de kendine bu soruları sorması gerekiyordu.

Oyun teorisinin temelinde rasyonel beklentiler yatardı. Yani rakibiniz rasyonel bir oyuncuysa, oyun esnasında onun bir sonraki hamlesini tahmin etmeniz mümkündü. Ve Oğuz bile bir inat uğruna, otuz dokuz yıllık bağlayıcılığı olan böylesi büyük bir yatırımın altına girecek kadar mantık yoksunu olamazdı. Onunla çalışmayı reddettiği için Defne'yi alt etmek istiyordu ama limanın işletmesini almayı hiç planlamamıştı. Sadece Defne'den önce poker masasına oturmuş, sahneyi kurmuştu.

Belirsizlikler karşısında, oyun teorisinin işaret ettiği kazançlı stratejilerin ahlaki değerlerle bir alakası yoktu. Oyun teorisi, sadece neyin, nasıl kazanılabileceğini ortaya koyardı. Ve bazı insanlar kazanmak için her şeyi yaparlardı. Bu yolda rahatlıkla yalan söyleyip istediklerini elde etmek için türlü kılıklara girer, rakiplerini manipüle edip zaaflarını onlara karşı kullanırlardı.

Oğuz da rakibinin zaafını bulduğunu zannediyordu. Defne'nin ne pahasına olursa olsun ihaleyi almak için sonuna kadar gideceğine inanmıştı. Bu yüzden de blöfünü yaparken kendinden bu kadar emindi. O gün ya Defne'yi dize getirecek ya da tuzağına düşürecekti. Defne ihaleyi almakta direttiği takdirde Oğuz fiyatı tırmandırmaya devam edecek, Dorsay Holding'in gerekli ölçüde zarar ettiğine kanaat getirdiği an ihaleden çekilecekti.

Pislik.

İş dünyası, uygulanan agresif stratejilerle 1950'ler itibarıyla savaş meydanına dönüşmeye başlamıştı. Yöneticiler, zaferler kazanıp yenilgiler tadarken, askerlerini savaşa sokan generallerle kıyaslanır

olmuştu. Böylelikle, askerî liderlere atfedilen sertlik, hırs, ihtiras, kurnazlık, karizma gibi özellikler, zaman içinde yöneticilerde de aranan özellikler hâline geldi. Şirketler arası yaşanan ticari çekişmelerle savaş arasındaki paralellikler, tarihteki büyük komutanların öğütlerini, işletme biliminin radarına soktu. Savaş stratejileri, ticari arenaya uyarlandı.

Ve sıklıkla referans alınan büyük komutanlardan *Sun Tzu*'nun öne sürdüğü üzere savaş, aldatmaca üzerine kuruluydu. Saldırabilecek güçteyken saldıramaz, saldıramayacak kadar güçsüzken saldırabilir görünmeli; uzaktayken yakın, yakındayken uzakta olduğunuza düşmanı inandırmalıydı. Gafil avlamak istediğiniz düşmanın ummadığı bir yere gidip onu orada beklemeniz gerekirdi.

"Tehditlerinize rağmen hâlâ sizinle çalışacağıma gerçekten inanıyor musunuz?" Defne, içinden gelmese de gülümsedi. "İçeride ne kadar dayanabileceğinizi çok merak ediyorum," diyerek, Oğuz'u geride bırakıp hızla tuvaletten çıktı.

Mola bittiğinde, Oğuz'un beklentileri dâhilinde Demport ihaleden çekildiğini açıkladı. Artık sadece Dorsay Holding ve Alport Liman İşletmeleri kapışıyordu. Kısa sürede, fiyat 540 milyon dolara fırladı.

Cevdet Bey panik içindeydi, Defne'yi hiç böyle hırçın ve sinirli görmemişti. "Defne Hanım, dilerseniz bir mola alalım. Burada bırakmamız gerektiğine inanıyorum."

Defne'nin yüzü kızarmış, masanın üzerinde kenetlenmiş elleri bembeyaz kesilmişti. Kestirip attı. "Molaya gerek yok, ben ne yaptığımı biliyorum, Cevdet Bey. Endişelenmeyin lütfen."

Aldatmaca kurmak incelikli bir işti. Sun Tzu'nun öğretileri, sahte düzensizliğin mükemmel disiplin, sahte korkunun cesaret, sahte zayıflığın ise güç gerektirdiğini vurgulardı. Defne, ihaleyi kazanmak için yanıp tutuşuyormuş gibi görünmesine rağmen,

aslında ihaleden çoktan vazgeçmişti. Buna karşın, her ne kadar Oğuz'un limanı istemediğinden emin olsa da makul bir fiyata ihaleyi almasına da asla müsaade etmeyecekti. Kazanamıyorsa da onun için bu oyunun kabullenilebilir sonucu ancak bu olabilirdi.

Çevredekilerin şaşkın bakışları eşliğinde, takip eden dakikalarda, Dorsay Holding CEO'su ve Demiralp Şirketler Grubu'nun sahibi arasındaki atışma tadındaki açık artırma, karşılıklı artışlarla seri bir biçimde beklenen fiyatın çok üzerine çıktı ve Mehmet Oğuz Demiralp, "Teklifimiz 615 milyon dolar," dedi sonunda.

Salona mutlak sessizlik hâkim oldu.

Defne'nin yüzünde Oğuz'un anlam veremediği bir zafer gülümsemesi vardı. İlave yatırım şartıyla birlikte, hesaplamalarına göre Oğuz'un parasını bankaya yatırmasının çok daha makul olacağı noktadaydılar. Defne, mola istemeksizin başkanlık makamına hitaben, "Dorsay Holding ihaleden çekiliyor," dedi.

Sun Tzu, ne zaman savaşıp ne zaman savaşmayacağını bilenin kazanacağını söylerdi aynı zamanda. Büyük lider, yalnızca kazanabileceği savaşa girerdi.

Cevdet Bey, derin bir nefes alıp kravatını gevşetti. "Oh, çok şükür..." Ceket cebinden çıkardığı puantiyeli bez mendiliyle yüzünü pat pat kuruladı. Kalp krizi geçirmesine ramak kalmıştı. Neler döndüğünü pek anlayamasa da bir ihale kaybettikleri için ilk kez bu kadar mutluydu.

Defne ayağa kalkıp dosyalarını çantasına tıktı. Çok sinirli olmasına karşın, ihaleyi Oğuz'a da yar etmemenin haklı gururuyla biraz olsun teselli bulmuştu. Oğuz'un yanından geçip çıkışa yönelirken alaycı bir ses tonuyla, "Hayırlı olsun, Oğuz Bey," dedi. "Sizi çetin bir otuz dokuz yıl bekliyor."

Oğuz öfkeden kasılmış, oturduğu sandalyeye saplanmıştı. İşletmecisi olmayı hiç hesap etmediği ama on yıllar boyu gönlünce kullanabileceği bir limanı vardı artık. Defne için planladığı tuzağa nasıl olmuştu da kendisi düşmüştü?

Kazananın laneti[4] üzerine perde perde iniyordu. Limanın kontrolü için verdiği astronomik fiyat yetmiyormuş gibi yapılması gereken yatırım da peyderpey bir milyar doları bulacaktı. Böyle bir riski sırtlamasına karşın, ortalama bir getirinin üzerinde bir şey de elde edemeyecekti; Defne Dorsay bunu garantilemişti. O bir milyar doları toplayıp devlet tahviline yatırsa daha iyiydi.

Öyle iddialı iddialı konuşmuşken vazgeçmeyi de kendine yediremezdi ki.

Kendisini Serince Limanı'nın serin sularına gömen kadının rüzgârı yüzüne çarparken arkasından bakmadı bile. Defne Dorsay sadece iyi bir oyuncu değil, Akademi Ödülleri'ne layık bir oyuncu olduğunu da kanıtlamıştı. Hırsına yenik düşmüş zayıf kadın rolünde döktürmüştü âdeta. Ne var ki kadının ne yaptığını göremeyecek kadar hırsına yenik düşen, Oğuz'dan başkası değildi. Nereden geldiği bilinmez, birden kadının saygıdeğer bir rakip olduğu fikri belirdi kafasında. Beliren bu fikri derhâl savuşturdu; öfkeden ne düşüneceğini şaşırmıştı kesin. Evet.

[4] Değeri tam olarak bilinmeyen bir malın satıldığı açık artırmayı kazanan katılımcının, genelde malın değerinin üzerinde bir ödeme yapmış olmasına işaret eden durum. Diğer katılımcılar için satılan mal o kadar etmiyordur ki teklif vermemişlerdir.

Bölüm 7

Defne, haftanın geri kalanını, günde on sekiz saat çalışarak ve yakaladığı her fırsatta da evindeki kum torbasını Oğuz niyetine yumruklayıp tekmeleyerek geçirdi. Hafta sonu geldiğinde içi yatışmak şöyle dursun, hâlâ patlamaya hazır bir barut fıçısı gibiydi. Haddini bilmez, bütün planlarını altüst etmişti! Ancak yaptıkları cezasız kalmayacaktı. Yanlış kişiye çatmıştı ve istemeden üzerine kalan kârsız bir yatırımdan çok daha beteri gelecekti başına.

"İnsanlar gelince hiç değilse biraz gülümse."

Defne, dişlerini fark etmeden sıkmıştı. Kilitlenmiş çenesini aralarken sıkkın bakışlarını marinada sıralanmış yelkenlilerden annesine çevirdi. Çok daha verimli geçirilebilecek bir pazar gününde, yeni bir Ayşen Dorsay - Servet Mermercioğlu ortak prodüksiyonu, isteyeceği son şeydi. Açıkçası, hızlarına diyecek yoktu. Akşam yemeği, Nurdan Hanım'ın yeğeninin sergisi derken, ayda iki defa göreceğini umduğu Cem'i iki hafta içinde üçüncü defa görmüş olacaktı. Yeni aşama, Fenerbahçe'deki yat kulübünde aile kaynaşmasıydı. Olağan bir ilişkide bu aşamaya gelmek yıllar sürerdi. Tabii, ön koşul o ilişkinin olağan bir ilişki olmasıydı.

Defne, ortada gülümsenecek bir sebep göremiyordu. Sabrının sonundaydı. Vücudu, enerji tasarrufu modunda, kapandı kapanacaktı. Ertesi gün iş için Irak'a gidecekken, yatakta dosyalarına gömülmek yerine o masada oturuyorsa, sırf Hikmet Mermercioğlu'yla olan iş ilişkilerinin hatırınaydı. "Bu emrivakilerin gitgide tatsızlaşıyor."

Ayşen Hanım'ın bilmediği, çok da ilgilenmediği bir sebepten ötürü, o gün ekstra mendebur olan Defne'nin çekilecek hâli yoktu. Çekilmeyen bir kadını evermek ise hayli güçtü. "Rezil edeceksin bizi insanlara karşı. Biraz takdir etsen ne olur sanki? O kadar hazırlık yaptırdım."

Cem'le olası bir birliktelik için annesinin ne denli can attığı, tesisin kış bahçesindeki ambiyanstan anlaşılıyordu. Huzur verici bir enstrümantal müzik derinlerden kulağa çarpıyor, köşedeki şömine tatlı tatlı çıtırdıyordu. Defne, normal şartlar altında, eksiksiz donatılmış masayı da şüphesiz cazip bulurdu fakat iştahsızdı. Tüm bunların lüzumsuz bir çaba olduğunu bildiği için birazcık, çok azıcık suçluluk hissetmiyor da değildi. Ancak huysuzluğu baskın geliyordu o sabah. "Fikrimi almış olsaydın, yorulmana gerek kalmayacaktı. Yarın toplu ihale var Irak'ta. Şu anda benim çalışıyor olmam gerekiyordu."

Kemal Bey de Defne'den daha neşeli görünmüyordu. "Hakikaten, Ayşen, nereden çıktı şimdi bu brunch? Samimiyetimiz de yok insanlarla."

"Aman sen de başlama, Kemal, rica ederim. Kırk yılda bir çıkalım dedim, burnumdan getiriyorsunuz, baba kız."

Neyse ki Ayşen Hanım'ın daha fazla burnundan gelmeden, Mermecioğulları, Dorsaylara katıldı. İki ailenin bütün fertleri karşılıklı dizilmek suretiyle uzunca bir selamlaşma sürecine giriştiler. Ayşen Hanım, Servet Hanım'a sarılırken mutluluktan uçacaktı neredeyse; uzun yıllardır aradığı ruh eşine nihayet kavuşmuşa benziyordu.

Servet Hanım, Defne'nin önünde durduğunda, gözlerinden mutlu ışıltılar saçıyordu. Cem, zarif yüz hatlarını ve lacivert gözlerini annesinden almıştı. Sadece saç renginde ayrılıyorlardı. Kadının beyaz tenine tezat kuzgun siyahı saçları vardı. "Defneciğim, tatlım, nasılsın?"

Defne'nin cevabı, Servet Hanım'ın bağrında kayboldu. "İyiyim. Teşekkür ederim." Kadın öyle sıkı sarılmıştı ki Defne'nin kemikleri birbirine geçti. Belki gereğinden fazla samimi davranıyordu fakat yine de tavırları yapmacık değildi.

Hikmet Bey, Servet Hanım'ın aksine daha mesafeliydi. Hafif şişmanca, uzun boylu, sarışın bir adamdı ve su mavisi gözlere sahipti. Defne'nin elini sıkmakla yetindi. "Defne Hanım, merhabalar, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim, Hikmet Bey. Siz nasılsınız?"

Ayşen Hanım, bu resmiyet karşısında araya girmeden yapamadı. "Kızım, bari 'Hikmet Amca' de. Duyan da yedi kat el sanacak." Daha geçen ay bir proje toplantısı için bir araya geldiklerinde yedi kat eldiler mesela. Defne, Hikmet Bey'i ilk kez günlük kıyafetler içinde görüyordu, samimiyetlerinin derecesi buydu.

Servet Hanım da Ayşen Hanım'ı onaylamakta gecikmedi. "Öyle ya. İş toplantısı değil ki bu."

Defne de Hikmet Bey de sadece gülümsedi ikisine. Anlaşılan, Hikmet Bey de bu canciğer kuzu sarması olma rolüne henüz adapte olamamıştı.

Sırada, Cem'in minyon bir kopyası olan Ece vardı. Yüzünde sevecen bir gülümsemeyle Defne'ye yaklaştı. "Defne, merhabalar, uzun zaman oldu." Sarıldıklarında, muzip bir sesle fısıldadı: "Bizimki parasız pulsuz Taksim'de perişan olurdu. Sana teşekkür borçluyuz."

Defne ister istemez gülümsedi. "Ne demek, rica ederim."

En sona Cem kalmıştı. Gözlerindeki mahmur bakış ve her bir tutamı farklı yöne bakan saçlarıyla yataktan yeni kalkmış gibiydi. Feneri nerede, kiminle söndürdüğünü Allah bilirdi. Defne dalmış,

tokalaşmak için Cem'e elini uzatıyordu ki Cem onu iki omzundan tuttuğu gibi kendine çekip kollarının arasına aldı. Gözlerinin rengindeki yün kazağı, sabun gibi kokuyordu. Defne'nin yanağı kazağa yapışık, damarlarında akan kan fokur fokurdu. Kimsenin duyamayacağı bir şekilde, "Ne bu samimiyet? Kendini rolüne biraz fazla kaptırmıyor musun?" diye fısıldadı.

Cem, kollarını biraz gevşetirken kadife gibi pürüzsüz bir sesle güldü. Kim bilir kaç kadın o gülüşe kurban gitmişti. "Görüyorum ki yine formundasın."

Defne biraz olsun rahat hareket edebildiğinde, Cem'in omzunun üzerinden, babasının çatılan kaşlarını gördü. Cem, Kemal Bey'in çok da hoşlanacağı bir damat adayı değildi elbette. O an kızına ahtapot gibi sarılmış olması da gözünde onu daha sempatik hâle getirmekten uzaktı. Defne, Cem'in kıskacından, iki yanağına olması gerekenden birazcık daha sevgi dolu öpücükler kondurulmadan çıkamadı. Nihayet yan yana iki sandalyeye oturabildiklerinde, Defne'nin solgun yüzüne renk gelmişti. İşgüzar gıcık, anlaşmalarını ve beraberinde gelen görevleri gereğinden fazla benimsemişti. Defne'nin sinirlendiğini hissettikçe büsbütün abartıyordu.

Masadaki tek eksik, Cenk'ti artık. Hiçbir işle iştigal olmayıp her yere geç kalabilmek de bir marifetti. Kemal Bey, sıkıntıyla saatine baktı. "Ayşen, nerede kaldı bu oğlan? Acıktık."

"Şimdi konuştum, birazdan burada olur. Sahil trafiğine takılmış."

O kadar üşengeçti ki birkaç kilometreyi arabayla gelecekti demek. Evinden şu an çıksa, yürüyerek de birazdan marinada olurdu zaten. "Orası muhakkak. Varsa trafik, benim oğlum kesin takılmıştır."

Beş dakikalık, sessiz ve Ayşen Hanım açısından gergin bir bekleyişin ardından, Cenk nihayet kış bahçesinde göründü. Fiziksel olarak daha çok Ayşen Hanım'a benzerdi. Ufak tefek yapısı, çocuksu yüzüyle asla yaşını göstermezdi. Sırtı girişe dönük olan Defne'nin arkasından sinsice yaklaşıp, "Defdef, n'aber, kız?" diye kulağının dibinde bağırdı birden.

Defne korkuyla ayağa fırladı. İki haftadır sinirleri iyice laçka olmuştu. Abisi, Defne'den çok az uzundu. Defne, arkasından sinsice sokulanın kim olduğunu fark ettiğinde gözlerini kısıp, neredeyse aynı hizadaki muzip gözlere baktı. Kesik nefesler alıp verirken karşı saldırıya geçmekten geri durmadı. "Oo, *Cengo*, esas senden n'aber?" Defne, "Defdef"ten ne kadar nefret ediyorsa Cenk de bu takma addan o kadar nefret ederdi.

"Bu ne saygısızlık. '*Abi* diyeceksin' demedim mi ben sana?" Cenk, miskin bir kedininkileri andıran yeşil gözlerini iri iri açtı. "Kâr paylarımız ne zaman yatacak? Ondan haber ver bana. Ev halkı olarak sefalet içinde geçinmeye çalışıyoruz."

"Ev halkı" dediği, kendisi ve sarman kedisi Şakir'den ibaretti. Cenk, sanat piyasasının keşfedemediği bir ressamdı. Defne, onun tek bir tablo sattığına şahit olmamıştı henüz. "Belki batırdım şirketi, paylaşacak kâr kalmamıştır, nereden biliyorsun? Şirkete uğradığın da yok ki bileceksin."

Cenk, birden üzerine atılıp Defne'yi böğrüne sıkıştırdı. O sabah uğradığı en büyük saldırıydı kuşkusuz. Zar zor konuşabildi. "Abi, boğuluyorum, yeter!" Hikmet Bey'in gözünde bir ağırlığı vardıysa da artık kalmamıştı.

Defne'nin kafasının üzerinden, "Böyle saygı göstereceksin işte," dedi Cenk, mutlu mutlu. "Aferin, aferin."

Defne'nin imdadına Kemal Bey yetişti. "Oğlum, rahat bırak şu kızı, gel yanıma otur da seninle hasret giderelim. Çok ayrı düştük." Kemal Bey, oğlunu en son o malum rüyada görmüştü.

Cenk, Defne'yi azat ederken, serbest bıraktığı saçlarını gide-rayak iyice karıştırdı, herkesi selamladıktan sonra da kuzu kuzu gidip babasının yanına oturdu.

Defne'nin yüzü, son sarılmadan sonra artık kıpkırmızıydı. Cem, katıla katıla gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu yüzden o da biraz kızarmıştı. Defne'nin kulağına eğilirken, ne kadar iyi zaman geçirdiği sesine yansıdı. "Abine bayıldım, Defdef!"

Defne, kendini bildi bileli nefret ettiği lakabını Cem'in sesinden duyduğunda, yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Ne kadar sinir olduğunu göstermemeliydi. "Ona da bir sor bakalım, seninle aynı hisleri paylaşıyor mu?"

Cem, daha da kocaman gülümsedi. (Tabii bu mümkünse.) "Kız abileri, bana pek bayılmaz. Tek taraflı düşünüyorum ben, daha çok."

Defne hariç herkes, Ayşen Hanım'ın mekânın usta aşçılarına hazırlattığı lezzetli yiyecekleri zevkle yerken, masadaki konuşmalara cemiyet hayatı hâkimdi. Daha çok Servet Hanım, Ayşen Hanım ve Nazlı arasında gelişen sohbeti, Defne anahtar kelime seçerek dinliyordu. Ne de olsa kendisine sorulan bir soruyu kaçırmak istemezdi. Bir noktada, Servet Hanım'la Defne'nin annesi arasında manalı bir bakışma geçti. Tabii ki hiç mi hiç iyiye işaret değildi bu.

Nitekim Servet Hanım açılışı yaptı. "Hayatım, bizim vakfın bu cumartesi gecesi kimsesiz çocuklar yararına düzenlediği galaya geliyorsunuz, değil mi? Hamiyet'e davetiye için rakam vermek gerekiyor da."

Ayşen Hanım da Dorsayların kaderini mühürleyen kapanışı ustalıkla gerçekleştirdi. "Ah, tabii, şekerim. Gelmez olur muyuz? Hamiyet, bize altı kişilik davetiye ayarlasın. Her şey çocuklar için."

Anlaşılan, Cenk bile bu kez yakayı sıyıramamıştı. Nazlı'nın gözleri sevinçle parlarken, katılımı zorunlu tutulan diğer aile fertlerinin yüzü düştü. Tabii, her şey çocuklar içindi. Yardım gecesinin yanında, sanat galerisi solda sıfır kalırdı. Tüm jet sosyete orada toplanacaktı ve Defne ile Cem'in geceye beraber katılması, birlikteliklerinin de ilanı olacaktı.

Defne'nin bunalımı derinleşemeden telefonu çalmaya başladı. Arayan, Gebze'deki beyaz eşya fabrikasının müdürü Tuğrul Bey'di. Önemli bir şey olmasa pazar günü hayatta aramazdı.

Ayşen Hanım gözleriyle *sakın açma o telefonu*, derken, Defne masadan kalktı. "İzninizle, bunu cevaplamam gerekiyor," dedi. Masayla arasına mesafe koyup telefonu açtı. "Tuğrul Bey, günaydın."

"Günaydın, Defne Hanım," derken adamın sesi biraz telaşlı geliyordu. "Pazar günü rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Depoda bir kaza meydana geldi, ben onu haber vermek istedim. Jandarmaya haber verdik, ifadeler alındı, yaralanan iki işçimiz de hastaneye kaldırıldı. Birinin hayati tehlikesi bulunuyor."

Müdürün seri raporu karşısında Defne'nin kalbine seri ağırlık çöktü. "Nasıl oldu bu?"

"Forklift[5] kazası, efendim."

Geldi mi, hepsi üst üste gelirdi zaten. Lanetli hafta bitmek bilmiyordu. "Hemen geliyorum ben."

"Efendim, şart değil, rahatsız olmayın. Durum kontrolümüz altında."

Fakat durumun Defne'nin kontrolü altında olması gerekiyordu. "Siz fabrikadasınız, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Hastanede kim var?"

"İnsan kaynaklarından Fulya Hanım."

"Pekâlâ, fabrikada görüşürüz."

Defne telefonu kapattıktan sonra masadakilere döndü. "Müsaadenizle, benim gitmem gerekiyor. Gebze'deki fabrikada bir kaza olmuş."

Kemal Bey, elindeki çatal bıçağı hemen bırakıp sandalyesinde daha bir dik oturdu. "Ne olmuş, Defne? Ciddi bir şey mi?" diye endişeyle sordu.

"Forklift kazası, baba. Bir işçinin durumu ağırmış."

Cem, "Ben de seninle geleyim," diye araya girerken samimiydi. "Belki bir yardımım dokunur." Lojistik, onun uzmanlık alanıydı en nihayetinde.

---

[5] Forklift, çatal kaldıraçlı araç.

Servet Hanım destek verdi hemen. "Tabii, Cem de gelsin, kızım. Eşlik etsin sana."

Defne'nin acelesi vardı ve itiraz edecek zamanı yoktu. Ailelerinin yanında ihtilaf çıkarmamak üzere, "Olur," dese de Cem'in ne gibi bir yardımının dokunabileceğini çok merak ediyordu.

Bölüm 8

Pek çok kişi, kapitalist düzende şirketlerin yegâne varoluş nedeninin kâr elde etmek olduğunu düşünür. *Edward Freeman* bunu, hayatın yegâne amacının kırmızı kan hücresi üretmek olduğunu söylemekle eş değer tutar. Kırmızı kan hücreleri, hayatta kalmak için gereklidir fakat yaşamak, hayatta kalmaktan çok daha fazlasıdır. Şirketler de para basan birer makineden fazlasıdır. Girişimci, yaşadığı toplumun gelecekteki yönünü tayin edebilecek hayallerin peşinden giden insandır çünkü.

Freeman, dağınık saçları, kocaman gür sakalıyla meslektaşı *Karl Marx*'ı andırır. Marx, insanlık tarihini bir sınıf mücadelesi olarak ele almış, bir noktada kapitalist düzenin yıkılacağını ve işçi sınıfının kontrolü ele geçireceğini öngörmüştü. Kehaneti şimdilik tutmamış görünüyordu. Ancak *Schumpeter* ve *Galbraith* gibi çok sayıda ekonomist de kapitalizmin günümüzdeki şekliyle sürdürülebilir olmadığını düşünürdü. Ekonomik başarısına rağmen, kapitalizm sosyolojik bir başarı olamamıştı. Yine de bugün kapitalizmin sonu gelmiş sayılmazdı elbette.

Defne, daha kapsayıcı bir kapitalizmin mümkün olabileceğine inananlardandı. Devletlerin adaletli bir vergi sistemi aracılığıyla

servetin adil dağılımını sağladığı, şirketlerin özgürce rekabet etmesine olanak tanıyıp tekel ve kartelleri önleyen tedbirler aldığı bir dünya mümkündü. Sosyal güvenlik sisteminin tıkır tıkır işlediği, enflasyon ve işsizliğin düşük seyrettiği bir *sosyal* piyasa ekonomisi...[6]

Reçete basit görünse de pratikte bu tanıma uyan uygulamalarda başarı sağlayan ülkeler, güçlü üretim endüstrisine sahip, az nüfuslu ve/veya doğal zenginliklerden yana şanslı olanlardı sadece. Etkin bir sosyal güvenlik sistemi, *güçlü* işçi hakları ve yüksek vergileri beraberinde getirdiğinden, bazı sermaye sahipleri vergiden *kaçınabilecekleri*, işçi haklarını göz ardı edebilecekleri ülkelere gitmeyi tercih ediyorlardı.

İşte bunu önlemenin yolu da global iş birliğinden geçiyordu. Her daim sığınılabilecek güvenli limanlar varken, tek bir ülkenin veya bir grup ülkenin benzer sistemleri uygulaması yeterli değildi. Defne'nin TÜRSAD'daki konuşmasında da söylediği gibi, dünyanın sorunlarını çözmek kolektif çaba gerektiriyordu.

Dolayısıyla Defne bireysel olarak, sistemleri değiştirebilecek güce ve erişime sahip değildi. O da kendi gücünün ve erişiminin yettiğince bir hayalin peşindeydi: Dünyada bir fark yaratmak, insanların hayatlarını iyileştirmek en büyük hayaliydi. Ne demişti Walt Disney? "Eğer bir şeyi hayal edebiliyorsan, onu yapabilirsin."

Hâliyle, hayaller kurup o hayalleri gerçekleştirebilmenin peşindeyken, Dorsay Holding operasyonları yüzünden çalışanlarının ya da üçüncü şahısların maddi manevi zarara uğraması, Defne'nin şu hayattaki en büyük kâbusuydu.

Yat kulübünden çıktığında, hissettiği sorumluluğun altında omuzları çökük, kalbi ağzındaydı. Girişimciyi yalnız bir hayat beklerdi. Omzunda ağlayacağı kimsesi yoktu, düştüğü gibi kendi kendine kalkmayı, sorunlarını kendi içinde çözmeyi zaman

[6] Temeli 1930'lardaki Freiburg okuluna dayanır. 1940'lardaki adı, Ordoliberalizm'dir. İlk başarılı uygulaması olarak II. Dünya Savaşı sonrası Batı Almanya'daki yeniden inşa süreci gösterilir. Günümüzde cömert bir sosyal yardım sistemiyle serbest piyasa ekonomisini birleştiren İskandinav modelinin arkasında yatan temel fikirdir.

içinde öğrenirdi. O yüzden şimdi fabrikaya giderken Defne'nin yanında bir yol arkadaşının olması tuhaftı. Çok tuhaf. Acele adımlarla otoparkta park hâlindeki arabasına yürüdü. Sabırsız hareketlerle kapıları açıp sürücü koltuğuna geçti. Bir an evvel Gebze'ye ulaşmak istiyordu. Mümkünse ışınlanmak.

Gelgelelim bilmediği, yol arkadaşının kendi kullanmadığı arabaya kolay kolay binemeyeceğiydi. Taksim'de sırf kafası az biraz güzel olduğundan Faruk abisinin kullandığı arabaya fazla sorgulamadan binebilmişti. Kafası ayık olduğunda özel şoförlere mesafeli yaklaşırken, kırk yaş üstü-altmış yaş altı tecrübeli taksici, minibüsçü ve kamyonculara kendinden çok güvenirdi. Pilotlaraysa asla.

Cem yol arkadaşı olmayı yeniden gözden geçirirken, Defne parmaklarıyla direksiyonun üzerinde ritim tutmaya başlamıştı bile. "Binsene, ne bekliyorsun?"

Cem, "Pardon," deyip hareketlendi. Tinerci çocuklarla yaşananlardan sonra başkasının arabasına binmekle ilgili endişelerini Defne'yle paylaşmak hususunda çekimserdi. "Daldım bir an." Yolcu koltuğuna hızlıca geçip oturdu.

Defne, Cem'in kapıyı kapatmasıyla birlikte sert bir manevrayla otoparktan çıkınca, Cem'in tek kaşı istemsiz havalandı. Araba, motorundan alevler saçan bir canavar gibi şehir içinde olması gerektiğinden çok daha hızlı yola atıldığında, Cem yutkunup emniyet kemerini bağladı.

Defne, direksiyonun başında hiç mi hiç güven vermiyordu. Yola çıkalı daha on dakika olmadan en az bir düzine trafik kuralını ihlal etmişti. Cem, en azından birkaç ceza yediklerinden emindi. Tanınmamak için yüzünü eliyle kapatırken ön koltuğa iyice gömüldü. Çevrelerindeki sürücülerin iyi dileklerini toplaya toplaya gidiyorlardı. Sahilden TEM'e, trafiğe rağmen yirmi dakikadan az bir sürede çıktıklarında ecel terleri döküyordu artık. Yol büyük ölçüde boş olduğundan, Defne gazı kökledikçe köklüyor, vitesleri seri biçimde yükseltiyordu. "Defne biraz yavaşlasana! Kim bilir kaç ceza yedin şu ana kadar."

Defne, yoldan gözlerini ayırmadı. Cem kulağının dibinde vızıldayıp can sıkan bir sinekten fazlası değildi sanki. "Hatırlatsana bana, sen neden benimle geldin?"

"Bu genç yaşımda cinayete kurban gideceğimi bilsem, gelir miydim?"

"Artık çok geç. Gelmek için atlamayacaktın."

O sırada önlerindeki tır birden yavaşlayınca, Defne, sol şeritten hızla yaklaşan arabanın önüne direksiyonu ani bir refleksle kırıp tırı solladı. Önce tırın altına girmekten, sonra da arkadan gelen arabaya çarpmaktan kıl payı kurtulmuşlardı. Cem'in gözleri korkuyla açıldı. "Öldüreceksin bizi!"

"On dört yaşından beri araba kullanırım," dedi Defne, büyük öz güvenle. "Bugüne kadar tek bir kaza yapmadım."

O an Defne'nin ergenken ehliyetsiz araba kullandığını öğrenmek, Cem'e güven vermekten uzaktı. Bir eli kapı içindeki kolçakta, diğer eliyle koltuğun kenarını kavrayıp sıkı sıkı tutundu. "Bugün, o gün bence!"

Muzaffer Bey, "Kötü patron, insanı iş sahibi eder," derdi. Tecrübeyle de sabitti bu. Mesaisini burnundan getiren patronu yüzünden istifayı basmış, benzer patronlarla muhatap olmamak için de az birikmişiyle kendi işini kurmuştu. Bu berbat tecrübeden öğrendiği bir şey varsa o da temelde, iş sahibi olmanın çalışanların gücünü en faydalı şekilde kullanmakla alakalı olduğuydu; çalışma ortamını onlara dar etmekle değil.

Meşhur işletme aforizmasına göre, işletme sorunları yoktu çünkü yalnızca insan sorunları vardı.

Gıda sektöründe faaliyet gösteren ufak bir toptancı olarak yola çıkan Dorsay Holding, holdingleşme yolunda ilerledikçe takım olma ihtiyacı ön plana çıktı. Muzaffer Dorsay, artan çalışan sayısıyla birlikte girişimciden liderliğe geçiş yapacaktı. Başlarda enerjisi, fikirleri ve tutkusu yeterli olurken, sonradan fark etmişti

ki iş geliştirmek; yerleşik bir sistem, güvenilir prosedür ve süreçler geliştirmeyi de gerektiriyordu, yani profesyonel yönetim anlayışı gerektiriyordu.

Sermayesi biriktikçe farklı iş kollarına el atan Muzaffer Bey'in önünde iki seçenek oluşmuştu: Ya işe profesyonel yöneticiler alacak ya da yönetmeyi bizzat öğrenecekti. O, tercihini ikinci seçenekten yana kullandı. İş hacmi sınırları zorladığından ilk adım, acı da olsa her şeyi tek başına yönetemeyeceğini kabullenmekti; liderliğinin gereği bir vizyon ortaya koymak, stratejiye odaklanmak istiyorsa bazı işlerin sorumluluğunu çalışanlarına aktarması şarttı. Ancak personeli artık sadece ailesinden ya da ahbaplarından oluşmuyordu. Onları motive edip şirket için koyduğu hedeflere yönlendirebilmek, aralarındaki koordinasyonu sağlayabilmek için üstün iletişim becerilerine de ihtiyaç duymuştu.

Üstelik, nasıl ki profesyonel yönetici işe almayı reddedip yönetmeyi de öğrenemeyen bir girişimci iş hayatında başarılı olamayacaksa, işletmesi büyürken kendini yeniliklere kapatan, heyecanını yitiren girişimci de ayakta kalamayacaktı. Muzaffer Bey, girişimci ruhla kurumsal liderlik arasındaki hassas dengeyi tutturabilmişti. Bu, herkesin harcı değildi tabii. İyi girişimciden iyi lider, iyi liderden iyi yönetici olacak diye bir kaide yoktu. Paylaştıkları yönler olsa da hepsi farklı gereklilik ve sorumlulukları olan başka başka kimliklerdi.

Ve Muzaffer Dorsay üçü birden olabildi. Ömrü boyunca yeniye karşı duyduğu heyecan, o çocuksu merak hiç bitmedi. Vizyon sahibi zeki bir stratejist ve çalışanlarını motive edip belirlediği hedeflere yönlendirebilen başarılı bir yönetici oldu.

Defne de dedesinden feyz alıp üçü birden olmak için çabalıyor, dedesinin hiç de iyi anmadığı o kötü patron olmamak için elinden geleni yapıyordu. Ona göre bu yolda yararlanabileceği doğuştan gelen bazı kişisel özellikler vardı. Dedesi gibi meraklıydı. Fırsatların ona gelmesini beklemez, piyasadaki ihtiyacı herkesten önce görmeye çalışırdı. Sonra, iddialıydı. Boş bir iddia değildi bu. Emin olmadığı adımı atmazdı. Her zaman bir planı da vardı. Planının

başarısız olma ihtimaline karşın B, C ve D planları hazırda beklerdi. Karşılaştığı zorluklar karşısında kolay pes etmez, planlarının başarıya ulaştığını görmek için didinir dururdu.

Ne yazık ki doğuştan gelen özellikler insanı ancak bir yere kadar taşıyabiliyordu. Pratikte, üç farklı insan olmaya çalışmak hiç kolay değildi. Defne kendini iyi tanıyor, eksiklerini biliyordu. İletişime her zaman açık değildi bir kere. Kalpten inandığı ve kolay kolay değişmeyecek doğruları vardı. Çok inatçıydı, bazen de çok sabırsız. Sinir bozucu derecede detaycı, rahatsız edici derecede takipçiydi. Sonuç alınmadan insanların yakasından düşmezdi ki buradan da anlaşılacağı üzere sorumluluğu çalışanları arasında paylaştırmak yerine her şeyi kendisi yapmak istiyordu. Bazen bir bayi toplantısında, bazen de süreç iyileştirmesi için bir fabrikada ustalarla istişarelerde bulunurken onu görmek mümkündü. İyinin baş düşmanının *mükemmel* olduğunu bilmesine rağmen, dürtülerine sık sık yenik düşüp mükemmeli yakalamak için gereksiz bir çaba içine giriyordu.

Doğuştan gelen yeteneklerle birlikte, insanların sonradan kazanılabileceği yetenekler de vardı neyse ki. Psikolog Daniel Goleman'ın çalışmaları uyarınca, en etkin liderlerin ortak noktası, duygusal zekâlarının[7] yüksek olmasıydı. Bu liderler, hem kendilerini iyi tanıyıp tepkilerini kontrol edebiliyor hem de çevrelerindeki insanları anlayıp onlarla sağlıklı iletişim kurabiliyorlardı. Ve Defne için iyi haber şuydu ki duygusal zekâ geliştirilebilir, yaş ve tecrübeyle kendiliğinden artabilirdi. İş hayatında ona köstek olan kötü huylarını da olabildiğince törpüleyebilirse, hedeflediği mükemmeliyete yaklaşabilecekti. Her daim mükemmeli arzulasa da mükemmelin erişilebilecek bir hedef olmadığını kabullenmesi gerektiğinin farkındaydı. Sonsuzluktaki bir nokta olan hedefine doğru yol almanın verdiği tatminle yetinmek durumundaydı.

[7] Duygusal zekânın bileşenleri: Öz farkındalık, duyguları tanıma ve anlama yeteneği; öz regülasyon/düzenleme, dürtüleri ve duyguları kontrol etme yeteneği; motivasyon, hedeflere ulaşma arzusu; empati, diğer insanların duygularını anlama yeteneği; sosyal beceriler, ortak zemin bulma ve dostça ilişki kurma yeteneği.

Yalnız, onun da dedesinin de azla yetinemeyeceği bir konu vardı: Sorumluluk.

"En tepede de olsan, şirkette olan biten her şey hâlâ senin sorumluluğun," derdi Muzaffer Bey. "Hiçbir fabrika, hiçbir departman, hiçbir çalışan, senin sorumluluğunun dışında kalacak kadar uzak değil." Sözleri, Defne'nin beynine kelime kelime kazınmıştı âdeta. " 'Ben bilmiyordum' deyip sıyrılamazsın. Birileri işini iyi yapmıyorsa, birilerinin hakkı yeniyorsa, şirket içinde veyahut dışarıda birileri zarar görüyorsa, lider olarak bir şeyleri yanlış yapıyorsun demektir."

Göz göre göre yanlış yapmak, Defne'nin kabul edebileceği bir şey değildi. Yanlışını bir başkasının sırtına yükleyemezdi. Tuğrul Bey ne söylediyse Defne'yi o yüzden ikna edememişti ya.

Önce, Dorsay Holding'in anlaşmalı olduğu özel hastanenin Gebze'deki şubesine gittiler. Cem, ölüm yolculuğu sona erip de ayaklarını yeniden yere bastığında, hastanenin otoparkındaki asfaltı öpecekti neredeyse. Hayatında ilk kez araba tutmuştu.

Hastanede, insan kaynakları yöneticisi Fulya Hanım tarafından karşılandılar. Kadının anlattığına göre, işçilerden birinin bacağı alçıya alınmış, doktoru da eve gitmesinde bir sakınca görmemişti. Kırık dışında, birkaç sıyrıktan başka bir şeyi yoktu. Diğer işçininse karın bölgesinde iç kanama tespit edilmişti. Ameliyattan az önce çıkmıştı ve işin sevindirici yanı, hayati tehlikeyi atlatmıştı. Yine de anlaşılan oydu ki toparlanması biraz sürecekti. Hâlâ yoğun bakımda olduğundan, Fulya Hanım onları işçinin annesiyle görüştürdü. Sevimli, tombik kadın sarsılmış olsa da aldığı güzel haberle biraz kendine gelebilmişti.

"Teyzeciğim, merhaba, ben holdingi temsilen geldim. İsmim Defne." Sarılıp kadını iki yanağından öptü hemen. "Çok geçmiş olsun."

Cem, gözünün önünde şekilleniveren duygusal sahneyi hayretle izledi. Kucaklaşma sona erdiğinde, o da kadına başıyla selam verdi. "Geçmiş olsun."

"Hoş geldiniz, yavrum. Sağ olun."

"Var mı bir ihtiyacınız?" diye ilgiyle sordu Defne.

"Yok, kızım. Allah razı olsun sizden. Fulya Hanım söyledi, bütün hastane masraflarını üstlenecekmişsiniz. Özel hastane burası, kim bilir ne kadar isteyecekler!"

"Yapacağız tabii, teyzeciğim. Sigorta, acil kısmını zaten karşılıyor, ekstra bir şey çıkarsa da biz halledeceğiz."

"Hiç yoktan oldu böyle bir şey," dedi kadın, gözleri dolarken. "Az kalsın ölecekti, babası kılıklı. İşi gücü de kaldı. Ne yapacağız şimdi?"

Defne'nin tecrübelerine göre, ticarette en kıt kaynak sermaye değil, iş gücüydü. Kahramanlarından, sırf kadın olduğu için Harvard'ın kapısından çevrilen *Mary Parker-Follett* da şirketlerin soğuk, kişiliksiz binalardan ibaret olmadığını, yapıtaşlarının insan olduğunu çalışmalarıyla vurgulamıştı. Bu çalışmalar, dönemin işletme anlayışına uymadığından önce işe yaramaz ilan edilmiş, zamanla hak ettiği değeri bulup geniş çevrelerce kabul görmüş ve modern işletme biliminin temellerini atmıştı. Sonradan, ABD Başkanı Roosevelt'e danışmanlık da yapan Parker-Follett, endüstriyel ve mekanik bileşenlerdense, insanın şirketler için en önemli varlık olduğunu ortaya koymuştu. Şirketler de bu önemi çalışanlarına hissettirmeliydiler. "Bir müddet iş göremeyecek de olsa sıkıntıda bırakmayız sizi, işin o kısmını hiç merak etmeyin."

"Kızım, bizimkinin aklı beş karış havada. Ben bilmez miyim malımı?" Derin bir iç çekti kadın. "Zaten hızlı gidiyormuş o aletle. Bizim serseriye böyle iyi davranırsanız iyileşip bu sefer deponuzu başınıza yıkar, yemin olsun."

Her çalışanın şirketi farklı algıladığını, işini yaparken kendine has dürtüleri ve takıntıları olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Dorsay Holding'in binlerce çalışanı vardı. Her birinin hayata karşı değişik bir duruşu, kırılganlıkları, güçlü ve zayıf tarafları vardı. Önemli olan, tüm bu farklılıkları kucaklayıp bir potada

eritebilmekti. O pota da şirket kültürüydü. Akademik çalışmalarla da gösterilmişti ki güçlü şirket kültürü, insanların yeteneklerini sonuna kadar kullanmasını kolaylaştırır, onlara aidiyet duygusu kazandırırdı.

Ancak kültür çok hücreli bir canlı gibi çok katmanlı ve dinamikti, sürekli değişim geçirirdi. Bu yüzden yönetimi zordu. Yeni misyon bildirileri, ofis yenilemeleri, alttan alta verilen *burada çalışmak ne kadar da eğlenceli!* mesajları, genelde istenen etkiyi yaratmazdı. Sağlam bir şirket kültürü oluşturabilmek, çalışanlara uzun vadeli yatırımlar yapmayı gerektiriyordu; binalara ya da marka imajına değil. Kültür, yukarıdan yönetilirdi ancak aşağıda kök salıp büyürdü; o yüzden sabırla uzun zaman beslenmeye ihtiyaç duyardı.

Defne, kadının samimi tavrı karşısında gülümsemeden edemedi. "Estağfurullah, teyzeciğim. Demeyin öyle. Olmuş bir kaza." Cüzdanından çıkardığı kartını uzattı. "Bir sıkıntınız olursa dilediğiniz zaman beni arayabilirsiniz. Saat hiç önemli değil."

Kadın, kartı okuyunca dumura uğradı. "Sen holdingin genel müdürü müsün, kızım? Tüh maşallah!" Çok az tükürmüştü. Defne'yi baştan aşağı, bu kez daha bir alıcı gözle süzdü. "Pek de ufaktan bir şeysin. Nasıl tek başına çekip çeviriyorsun koca holdingi?"

Defne, ne cevap vereceğini bilemeyip kem küm etti. Sonunda, "Dedemle babam yetiştirdi beni... Yıllardır şirkette çalışıyorum," demeye karar verdi. "Tek başıma da değilim üstelik. Holding bünyesinde pek çok başarılı yöneticimiz var."

Teyzenin "Pek de ufaktan bir şeysin," cümlesi, Cem'in kalp çarpıntısının artçılarına ilaç gibi geldi. Defne Dorsay'a, *ufaktan bir şey olduğunu* her önüne gelen cesaret edip de söyleyemezdi muhtemelen. Böylece ölüm yolculuğunu biraz olsun unutabilmiş, içinde kabaran kahkahalardan olsa gerek, yolculuğun soldurduğu yanaklarına renk gelmişti.

Kadına tekrar *geçmiş olsun* diyerek veda ettikten sonra hastaneden çıktılar. Defne, rengi artık şeker pembesine çalan Cem'e ters ters bakıp suratını astı. Cem, başından sonuna mütemadiyen söylendiği araba seyahatini çabuk atlatmıştı. "İçinde tutma, rica ederim, rahat rahat gül. Betin benzin atmıştı, gülünce biraz olsun kendine gelirsin belki."

Teyzeye, şirkette tek başına olmadığını söylerken, Defne alçakgönüllülük etmiyordu. Ortaya koyduğu vizyon, fabrika müdürü Tuğrul Bey gibi yöneticiler olmasa hayalden ibaretti. Beyaz eşya fabrikasının iyi yağlanmış bir makine gibi işleyebilmesi için planlamadan bütçeye, altyapıdan personel alımına kadar her şey Tuğrul Bey'den sorulurdu. Tuğrul Bey, fabrikada maliyetleri düşürüp kaliteyi yükseltecek parlak fikirlerin ana kaynağı, verimliliğin lokomotifiydi.

Defne istediği kadar vizyon sahibi olsun, piyasadaki fırsatları herkesten önce görüp stratejik bir yol haritası belirleyebilsin, hayallerini gerçeğe dönüştürecek süreçler dizayn eden parlak yöneticilerin yokluğunda, Dorsay Holding'te kaos hüküm sürerdi.

Fabrikaya geçtiklerinde, Tuğrul Bey onları yönetim binasının kapısında karşıladı. Uzun boylu, esmer adam, başarısına karşın oldukça genç bir makine mühendisiydi. Defne, tokalaşmak üzere elini uzattı. "Tuğrul Bey, merhaba." Tokalaştıktan sonra, yanında dikilmekte olan Cem'i yok sayamadı. Maalesef. Onu işaret edip, "Cem Bey, Translojistik operasyon direktörü," dedi.

Tuğrul Bey, Cem'in elini sıkarken karşısındaki adamın varlığına çok anlam veremedi. Defne Dorsay, pazar günü tutup da Translojistik'ten olayı inceletmek için birini mi getirmişti? "Memnun oldum, Cem Bey."

"Ben de öyle."

Defne, Tuğrul Bey'in kafasından geçenleri tahmin etse de duruma açıklık getirmedi. Varsın Cem'i iş için getirdiğini varsaysındı. "Depoya gidelim mi, Tuğrul Bey?" diye sordu sabırsızca.

"Tabii, elbette. Bu taraftan buyurun lütfen."

Depoda, kazanın gerçekleştiği alana henüz dokunulmamıştı. Defne, etrafta hızlıca göz gezdirdi. Yan yatmış forklift, raf gruplarından birine belli ki çapraz bir biçimde çarpmış, çarptığı rafı komple devirmişti. Etrafa dağılmış birkaç parça büyükçe kutu vardı. "Pekâlâ. Nasıl oldu olay?"

"Forklift operatörümüz, önüne birden başka bir işçi çıkınca ona çarpmamak için direksiyonu kırmış ve solda gördüğünüz raf grubuna çarpmış. Çarpmanın da etkisiyle raftan düşen mallardan biri, arkadaşımıza isabet etmiş. Yaya arkadaş da forkliftten kaçarken ters bir şekilde bacağının üstüne düşmüş. Yürümemesi gereken bir yerde yürüyormuş. Forklift operatörümüz de hız limitinin biraz üzerinde seyrediyormuş."

Cem, *aynı patronları gibi,* diye düşündü. Olayın nasıl geliştiğini anlatmaya devam eden Tuğrul Bey'i takip edip olay yerini dikkatle inceledi, sanki oraya gerçekten de iş için gelmiş gibi. Tuğrul Bey kazaya dair tüm detayları paylaştığında, Cem, "Gelecekte kaza ihtimalini azaltacak birkaç önerim olabilir," diyerek, dağılmış kutuların arasından yayalar için ayrılmış yolu takip etti. "Yürüme yolları ve rafların dağılımı optimize edilebilir." Rafların önünde durup hasara yakından baktı. "Raf güvenlik sistemlerini de elden geçirin, derim. Darbeye çok dayanıklı görünmüyorlar. Geçen yıl bizim depolarda iyileştirmeye gittik ve kaza oranı yarı yarıya azaldı. Ölümlü kaza yaşamadığımız gibi ağır yaralanmalı kazalar da olmuyor artık."

Defne, tanıştıklarından beri belki ilk kez Cem'i bu kadar ilgiyle izliyordu. "Uygulamalarınızı diğer fabrikalar için de değerlendirebiliriz. Hikmet Bey'le de konuşup bir görüşme ayarlasak nasıl olur?"

"Olur tabii. Memnuniyetle. İlk etapta fabrika planlarına ihtiyacımız olacak. Bir de detaylı üretim planı. Mal akışı ne sıklıkla gerçekleşiyor, görmemiz lazım."

Defne, Tuğrul Bey'e döndü. "Planları Elif'le paylaşır mısınız?"

"Elbette, Defne Hanım."

"Durumu Güvenlik Kurumuna bildirdiniz mi?"

"Bildirdik. Olaya dair kamera kayıtları var elimizde zaten. Her ihtimale karşı, kaza mahallinin fotoğraflarını çektik, tutanak hazırladık, gerekli belgelerle birlikte dosyamızı tamamladık. Bakanlığa da yarın bildireceğiz. Bizim açımızdan bir ihmal söz konusu olmadığından, herhangi bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

"Ağır kusurdan dolayı Güvenlik Kurumundan arkadaşlarımıza ödenecek *iş göremez ödeneği* eksiltilecektir. Bacağı kırılan arkadaşımıza çift, forklift operatörümüze dört maaş ikramiye verelim. Doktorlardan gelecek tavsiyeye göre ikramiyeleri yine güncelleyebiliriz. Döndüklerinde iş güvenliği eğitimini tekrarlayalım. Kendileriyle de mümkün olabilecek en kısa zamanda görüşmek istiyorum. Kazayı bir de onlardan dinlemek isterim."

Bazı liderler güç zehirlenmesi yaşar, kendilerini bileği bükülmez *işletme tanrıları* zannederlerdi. Ne var ki insan tek başına her konuya vakıf olamazdı. Defne, fildişi kulesinde oturan ulaşılmaz CEO'lardan değildi. En alt kademeden en tepeye, kapısı tüm çalışanlarına açıktı. Her personel kendi yaptığı işin uzmanıydı ve Defne'nin, onların işini onlardan daha iyi bilmesi mümkün değildi. O yüzden çalışanlarının geri bildirimlerine kulak verir, sorunların çözümünde inisiyatif kullanmalarına olanak sağlardı.

Douglas McGregor, 1960'larda, *yöneticilerin* çalışanlarının motivasyonlarına dair inançlarıyla ilgili birbiriyle çelişen iki teori ortaya attı. X teorisi, daha geleneksel bir yönetim anlayışını temsil ediyordu. Teoriye göre insanlar çalışmayı sevmez, inisiyatif almadan sadece ne yapacaklarının söylenmesini isterlerdi; bu yüzden de tehdit ve ödüllerle organizasyonun hedeflerine doğru yönlendirilmeleri gerekirdi. Sonradan, akademisyenlerin deneylerle de desteklediği Y teorisine göreyse insanlar doyum ve sorumluluk arayışındaydı. Süreçlere dâhil edilip hangi amaca hizmet ettiklerini iyi anlarlarsa işlerini sahiplenirlerdi.

Defne, şirketlerin başarısının, çalışanlarının yaptıkları işten dolayı kalplerinde duydukları heyecana bağlı olduğunu iyi biliyordu. Başarısızlık söz konusu olduğunda cezalandırmaktansa, başarısızlığın arkasında yatan nedenleri sorgulayıp, sorumluluğu paylaşmayı tercih ederdi. Parker-Follett, gücün zorlayıcı olmaması gerektiğini savunurdu. Gerçek liderlik, birlikte harekete geçmeyi, gelişimi teşvik ederdi. Ve Defne'nin sonsuza uzanan mükemmellik yolculuğunda, gelişime her daim yer vardı.

"Nasıl isterseniz. Biz, Elif'le koordine olup gerekli ayarlamaları yaparız."

"Çok teşekkür ederim. Siz de artık evinize gidin, Tuğrul Bey. Yapılacak her şeyi yapmışsınız."

"Rica ederim, görevim, Defne Hanım."

Fabrikadan ayrılırken, Defne daha neşeli, daha rahatlamış görünüyordu. Sürücü koltuğuna yerleştiğinde, Cem'in arabaya binmekte yine tereddüt ettiğini görünce, cesaretlendirici olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi. "Korkma, bin hadi. Söz, bir şey yapmayacağım."

Bölüm 9

Machiavelli, insanların temelde bencil ve genel olarak kötü olduklarına inanırdı; bu yüzden, kendilerine yapılan her türlü kötülüğü de hak ederlerdi. Defne, bir Makyavelist değildi; amaca giden her yolu mübah saymaz, her insanın özünde kötülük olduğunu da düşünmezdi ancak kötü olanın kötülüğü hak ettiğine inanırdı. Böyle bir durumda esas kötü olan, kötülük karşısında gerekeni yapma becerisinden yoksun olmaktı. Eli kolu bağlı öylece durup, Oğuz'un akılalmaz bir hamle daha yapmasını beklemeyecek, gerekeni yapacaktı.

Gerekeni yaparken başarıya ulaşmaktaki anahtar mesele, rekabet avantajıydı; yani rakibinizi alt edebilmeniz için sizi bir adım öne geçirecek faktör. Bu faktörü keşfetmenizin tek yolu da rakibinizi iyi analiz etmekti. Rakibiniz kimdir, güçlü ve zayıf yanları nelerdir, piyasada nasıl tanınır... Bu soruların cevaplarını ve umduğunuzdan çok daha fazlasını rakibinizin çöplüğünde bulabilirdiniz. McDonald's'ın kurucusu Ray Kroc, sokağın karşısındaki restoranın kaç hamburger sattığını, gece yarısı çöplerini karıştırarak öğrenmişti.

Defne de o iş günü güneş doğmadan, Oğuz'un çöplerini karıştırmaya başlamıştı. Grubunun nasıl bir yapısı vardı? Grubundaki

şirketler hangi organizasyonlarla temas hâlindeydi? Gördüğü kadarıyla adam İstanbul'da fazla zaman geçirmiyordu. Peki, İstanbul'da zaman geçirdiğinde neler yapıyordu? Kimlerle buluşuyordu?

Sağdan soldan toplanan bilgi kırıntıları birleştiğinde, Oğuz'un organizasyonunun ufak şirketçiklerden oluştuğu anlaşılıyordu. Bu şirketçikler, tamamen özerk ve operasyonlarında grubun diğer şirketçiklerinden olabildiğince bağımsızdı. Her birinde, çalışan sayısı yüzü geçmiyordu. Mensubu oldukları şemsiye yapı gizli olmamakla birlikte, birbirleriyle ve şemsiye yapıyla olan bağlantılarını görebilmek özel çaba gerektiriyordu. Böyle büyük bir grubun bunca zaman Defne'nin radarının altında kalması sürpriz değildi.

Defne, Oğuz'un ardında bıraktığı çöp kümelerini takip ederek, şirketçiklerinden birinin, ünlü oteller zinciri Hamptons'a hukuki konularda danışmanlık verdiğini öğrenmişti. Zincir, Ölü Deniz'de devlet tarafından yatırımcılara tahsis edilecek el değmemiş bir kamu arazisi için teklif verenler arasındaydı. Araziyi aldıkları takdirde, inşa edecekleri otel Türkiye'deki ilk yatırımları olacaktı. Defne, Oğuz'un cebe indireceği şişkin bir danışmanlık ücretinin yanı sıra, sonraki adımlarda başka şirketçiklerinin de inşaat ve işletme süreçlerine katkıda bulunacağını düşünüyordu. Şayet zincir, bir de Türkiye'de yeni oteller açmaya karar verirse Oğuz'un ekmeğine yağ sürülürdü; Defne elbette ki Oğuz'un üst üste koymayı planladığı yağlı ekmekleri afiyetle yemesine izin vermeyecekti.

Sadece zarar vermek üzerine kurulu bir hamle, onurlu değildi. Defne torpilden, arabuluculardan hoşlanmaz; çıkarları için bağlantılarını kullanmazdı. Kariyerinde ilk kez yapacağı şey, etik değildi. Hatta Defne'nin standartlarına göre düpedüz ahlaksızlıktı. Beyni alarm verirken, yükselen vicdan azabını bastırmaya çalıştı. Bu işten kendisine fayda sağlamayacaktı.

Yolsuzluk, genelde yasa dışı bir olgu olarak algılansa da çoğunlukla yasal yapı ve mevzuat dâhilinde gerçekleşirdi. Her şey kitabına uydurulduğunda, işin üzerine gitmek hukuki açıdan da zorlaşıyordu. İşi kitabına uydurma alışkanlığının kökeninde,

keyfî karar verme yetkisini elinde tutan siyasetçi-bürokrat birlikteliği yatardı. Ekonomist *Niskanen*, bu birlikteliğin kazananını "gri giyimliler" olarak ilan etmişti. Bürokrat, kurumunun bütçesini ve ebadını genişleterek maaşını, ikramiyelerini, prestijini ve dolayısıyla gücünü artırıp emekliliğini garanti altına almaya çalışırken, siyasetçinin isteklerini geciktirebilirdi. O sırada siyasetçi emekli olabilir, seçimi kaybedebilir veya ölebilirdi.

Defne, Turizm Bakanlığı müsteşarını iyi tanırdı. İsteğini yerine getireceğini ve soru sormayacağını biliyordu. Bu düşüncelerle Elif'in dâhilî numarasını tuşladı. "Elif, bana Emin Kayacı'yı bağlar mısın? Konunun önemli olduğunu belirtirsen sevinirim. Kendisiyle hemen görüşmem gerekiyor."

Şanslıydı ki sabahın erken saatleri olmasına rağmen Elif, adama dakikalar sonra makamında ulaşabilmişti. "Defne Hanım, Emin Bey hattalar."

"Teşekkür ederim." Elif hattan çıktığında, Defne müsteşarı selamladı. "Müsteşarım, Defne Dorsay. Saygılar, efendim. Nasılsınız?"

"Oo, Defne Hanım, sesinizi duymak ne güzel. İyiyim çok şükür, işler güçler, malum. Siz nasılsınız?"

"Sağ olun, eksik olmayın. Biz de koşturuyoruz işte."

"TÜRSAD yönetim kurulu başkanlığınızı da kutlayamadık henüz. Milletimiz için hayırlara vesile olsun inşallah. Bir fırsatını bulur, İstanbul'a kaçabilirsem size de uğramak isterim."

"Memnuniyetle, efendim, beklerim. Çok naziksiniz. Eşiniz Besime Hanımefendiler nasıllar?"

"O da iyi, Defne Hanım." Müsteşarın sesinde keyifli bir abartı vardı. "Bu aralar pek bir yoğun. Görmeyin gitsin! O çay senin bu davet benim, koşturup duruyor. Sağ olsun, hem gidiyor hem de şikâyet edip duruyor. Çok yoruluyormuş. Sözüm meclisten dışarı, kadınları anlamak zor zanaat." Birden boşuna çene çaldığını düşünmüş olacak, sadede gelme ihtiyacı hissetti. "Kusuruma bakmayın. Bizim hanımın derdi bitmez. 'Önemli' demişsiniz benim sekretere, bir sıkıntı yok inşallah?"

"Yok, efendim. Ben sizden bir ricada bulunacağım."

"Buyurun, Defne Hanım. Yapabileceğimiz bir şeyse, derhâl."

"Fethiye'de özel müteşebbise tahsis edilecek araziyle alakalı arıyorum ben."

"Sizin teklifiniz var mıydı, Defne Hanım? Ben, yok diye hatırlıyorum."

Dorsayların, bölgede hâlihazırda iki oteli bulunuyordu. "Hayır, efendim. Araziyle biz ilgilenmiyoruz. Sadece, size bir konuda duyumlarımı aktarmak istedim." Tane tane seçti sıradaki kelimelerini. "İnanıyorum ki araziyi *World of Nature* oteller zinciri çok daha iyi bir şekilde değerlendirecektir." Teklif verenler arasında istikbal vadedenlerden biriydi, World of Nature. "Böylesi, vatanımıza, milletimize daha hayırlı olacak, eminim," diyerek noktayı koydu. Gerçeklik payı da vardı üstelik sözlerinde. Devleti çetelerden korumuş oluyordu bu hareketiyle. Öyle değil mi?

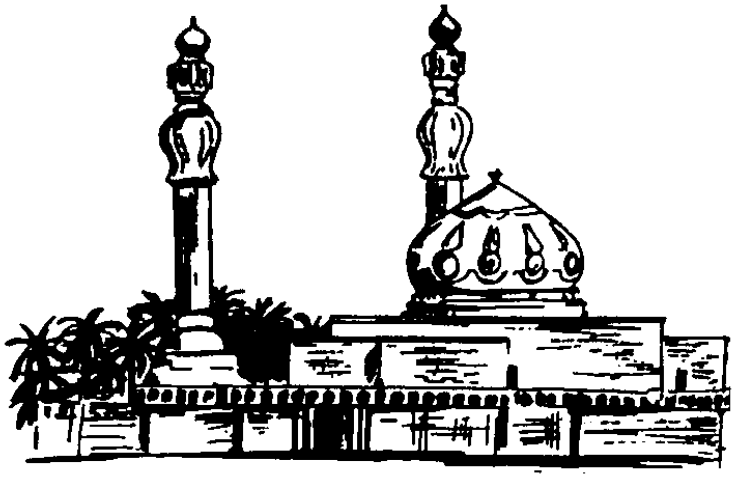
Müsteşar, bir saniyeden kısa süren bir duraksamanın ardından hemen, "Siz öyle diyorsanız bir bildiğiniz vardır mutlaka," dedi. "Ben durumu komisyon başkanına iletirim, siz hiç merak etmeyin, Defne Hanım."

"Çok teşekkür ediyorum, müsteşarım. İstanbul'a geldiğinizde mutlaka bekliyorum."

"Uğrayacağım muhakkak. Babanıza selam ve hürmetlerimi iletin. İyi günler, Defne Hanım."

"Baş üstüne, efendim, size de iyi günler diliyorum. Eşiniz hanımefendiye çok selamlar. Hoşça kalın."

Defne, telefonu kapattıktan sonra hince sırıttı. Sevinci, vicdan azabını çoktan gölgede bırakmıştı.

Bölüm 10

Irak, ABD işgali sonrası yaralarını sarmaya çalışıyordu. Yıllarca süren savaş ve uygulanan ambargolar nedeniyle ülkenin üretim kapasitesi ve altyapısı büyük oranda çökmüş durumdaydı. Normalleşme çabaları ışığında, Irak hükûmeti de yeniden yapılanma çalışmalarına son zamanlarda hız vermişti. Gerek kamu eliyle gerekse de özel sektör iş birlikleriyle ulaşım, enerji, konut, alışveriş merkezi, spor tesisleri, altyapı hizmetleri gibi pek çok alanda yüksek meblağlarda yatırıma ihtiyaç vardı. Hükûmet, bilhassa yabancı yatırımcıları çekmek için büyük çaba sarf ediyordu. Bu çabaların önemli bir ayağı, o gün yapılacak toplu ihalelerdi. Dorsay Holding özellikle inşaat, enerji ve telekomünikasyon kontratlarının peşindeydi. Her biri çok büyük kontratlardı. Toplamda, kabaca *on milyar dolar* kadar.

İhale dokümanları, mühürlü zarflar içinde ilgili bakanlıklara önceden ulaştırılmış, ön koşulları sağlayan şirketlerin temsilcileri o günkü zarf açma oturumuna davet edilmişti. Defne, beraberindeki yirmi kişilik heyetle Bağdat'a öğle civarı indi. Son haftalarda, bölgedeki yüksek tansiyon nedeniyle Batı'dan kısıtlı sayıda şirket ihaleye ilgi göstermişti ancak hâlihazırda Körfez

ülkelerinden ve İran'dan hatırı sayılır çok sayıda şirket başvuruda bulunmuştu. İhalelerin çekişmeli geçmesi bekleniyordu ancak Dorsay Holding'in de kendine göre avantajları vardı. Ülkede üretim neredeyse sıfırlandığından, her türlü ürün talebi ithalat yoluyla karşılanıyordu. Dorsay Holding, başta gıda olmak üzere, aktif olduğu tüm sektörlerde Irak'a uzun yıllardır ihracat yapıyordu. Son birkaç yılda birçok inşaat ve altyapı ihalesinde de ipi göğüslemiş, pek çok projeyi başarıyla tamamlamıştı. En son Dorsay Enerji'nin yapımını üstlendiği iki elektrik santrali hizmete girmişti. Yıllardır süregelen bu ilişki, şirkete coğrafyayı ve bölge kültürünü yakından tanıma şansı vermiş Dorsay Holding markaları, gerek hükûmetin gerekse de bölge halkının gözünde güven uyandırabilmişti. Holdingin risk ve kriz yönetimindeki başarısı sayesinde, ülkedeki istikrarsızlıklara rağmen operasyonlar kolay kolay sekteye uğramıyordu. Türkiye'nin konumu sebebiyle lojistik açıdan maliyet avantajları da vardı.

Bu sebeplerledir ki Defne, akşam saatlerine dek devam eden, her biri birkaç raunt süren oturumlarda, istediğini büyük ölçüde alabildi. İddialı İranlı rakiplerine üstünlük sağlamış; hedefledikleri projeler arasından, Birleşik Arap Emirlikleri'nden bir inşaat şirketine iki kontrat kaptırmışlardı sadece. Son ihale nihayet karara bağlandığında, Defne, yorgunluktan gözlerini açık tutmakta zorlansa da çıkıştaki resepsiyonda birkaç iş insanı ve çeşitli bakanlıklarda görev yapan bürokratla nezaket icabı sohbet etmek zorunda hissetmişti kendini. İşler biraz da böyle zamanlarda kurulan ilişkiler aracılığıyla yürürdü. Sıktığınız ekstra bir el, gelecekte pek çok kapıyı açan anahtarı tutuyor olabilirdi. Üzerinde özenle dizilmiş kanepeler bulunan tepsiyi kendisine uzatan garsonu kibarca reddedip bol buzlu suyundan koca bir yudum alırken, fazlasıyla uzun bir gün olduğunu düşündü. Müsteşarla sabah yaptığı konuşma günler öncesinde kalmıştı sanki. Kalbi bir başka çarptı bir an için. Yaptığını, Mehmet Oğuz Demiralp öğrenmiş miydi acaba?

Gelecek ihaleler, yeni çılgın projeler, terör sorunu derken zaman su gibi akıp geçti. Defne, yeterince arzıendam ettiğine ve önemli gördüğü herkesle hiç değilse birkaç cümle konuştuğuna kanaat getirdiğinde, etrafındakilerden müsaade isteyip birlikte İstanbul'a döneceği yöneticilere haber verdikten sonra, havaalanına götürmek üzere çıkışta onu bekleyen arabasına gitmek için hareketlendi. Pardösüsünü vestiyerden alıp kapıya yöneldiğinde, aniden önüne çıkan uzunca boylu, koyu esmer adam, Defne'yle kapı arasına duvar ördü. Defne, biraz da iç burukluğuyla adamı hemen tanıdı. Bembeyaz düzgün dişlerini ortaya çıkaran koca gülümsemesiyle karşısında dikilen adam, Dorsay Holding'in kaybettiği iki inşaat ihalesini kazanan şirketin sahibi Majid Al Zaheri'ydi. Sülalesi, Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki en zengin ilk on aileden biriydi.

Majid, kusursuz İngiliz aksanıyla Defne'yi selamladı. Ortak yer aldıkları oturumlarda gördüğü Türk iş kadını, hem yaydığı güçlü aurayla hem de muhteşem fiziğiyle gözlerini kamaştırmıştı. "Tebrik ederim, *Leydi Daphne*," derken, Defne'nin kaşla göz arasında yakaladığı elini dudaklarına götürdü ve neredeyse gözbebeklerinden ayırt edilemeyecek kadar koyu kahverengi gözleriyle gözlerinin içine baktı.

Erkeksi yüz hatları ve üzerinde epey çalışıldığı belli olan vücuduyla her ne kadar çekici bir adam da olsa, kulağa biraz fazla tutkulu gelen "Daphne" telaffuzu, Defne'yi ürpertti. Yine de kibarca tebessüm etmeyi başardı. "Çok teşekkür ederim, Bay Al Zaheri." Adam, elini hâlâ bırakmaması yetmezmiş gibi diğer elini de getirip Defne'nin elinden *sandviç* yapmıştı. "Ben de sizi kutlarım. Önemli ihaleler kazandınız bugün. Aralarında bizim de çok istediğimiz iki ihale vardı."

"Kalbinizi kırmak, isteyeceğim son şey. Telafi etmeme izin verin," dedi Majid, derinden gelen, buğulu bir sesle.

Defne, elini adamın iki elinin arasından usulca kurtardı. Adamın şirketi iki ihaleden de çekilirse Defne'nin kırılan kalbi ancak onarılabilirdi. "Siz kazandınız. Biz kaybettik. Telafi edilecek bir şey yok, Bay Al Zaheri."

Majid, "Bana 'Majid' diyebilirsiniz," derken, boş kalan ellerini İtalyan kesim kumaş pantolonunun ceplerine daldırdı. Dudaklarında, kadınları baştan çıkarmak üzere programlı, oyuncu bir gülümseme belirdi. "Lütfen Dubai'ye gelin, misafirim olun. Kendimi affettireceğimden eminim."

Adamın, belki kraliyet aileleri arasında sırıtmayacak sadelikteki nezaketi karşısında, Defne gözlerini devirmeyip adamı bozacak bir şey söylememek için üstün çaba gösterdi. Lüzumsuz erotik enerji yayan Majid, kendini affettirmeye çalışmasa daha iyi olacaktı. "Çok memnun olurum. Ancak şimdilik izninizi rica edeceğim. Havaalanına yetişmeliyim. Bu gece İstanbul'a dönmem gerekiyor."

Majid, "Buyurun, Leydi Daphne," diyerek Defne'nin yolundan çekilirken, hafifçe eğilip eliyle kapıyı gösterdi. "Geç kalmanıza neden olmak istemem asla." Defne yüzünde ufak bir gülümseme, başıyla selam verip binayı terk ederken, Majid gözünü kırpmadan arkasından onu izlemeye devam etti. "Yeniden görüşmek ümidiyle, *Türk Prenses*."

Bölüm 11

Oğuz, şirketlerinin yönetiminde aktif rol almıyordu. Sık seyahat ettiğinden, sabit bir ofisi olmadığı için İstanbul'da bulunduğu nadir zamanlarda evden çalışırdı. O akşam, evindeki çalışma odasında birkaç bilançoyu gözden geçirirken telefonu çaldı. Arayan, hukuki danışmanlık şirketinin yöneticilerinden, Avukat Cemal Keyman'dı. "Söyle, Cemal."

"Oğuz Bey, ben Fethiye'deki araziyle ilgili arıyorum," dedi adam. Nedense biraz çekingen gelmişti sesi.

Oğuz, bilançolardan gözünü ayırmadı. "Evet?"

Adam, ruhunu teslim edecekmiş gibi derin bir iç geçirip, "Maalesef, araziyi alamıyoruz," dedi bir nefeste.

Oğuz, okuma gözlüklerini çıkarıp evrak yığınının üzerine fırlattı. Sandalyesini bir hışım geri itti. "Ne demek, alamıyoruz?"

Telefon görüşmesini bir an evvel sonlandırmak adına, "İçeriden bilgi geldi, müsteşar devreye girmiş, efendim," dedi adam, seri biçimde. "Araziyi, World of Nature zincirine verecekler."

Oğuz, hırsla ayağa kalkıp odayı turlamaya başladı. Kan beynine sıçramıştı. Araziyi alacaklarına kesin gözüyle baktığından, adamlara bir de garanti vermişti. "Hamptons'ın uluslararası tecrübesi

ortada. World of Nature'ın finansman gücü de yanlarına yaklaşamaz. Tesisin planlarını bizzat inceledim. Kapasite teklifleri de bizden üstün olamaz. Ne oldu böyle birdenbire? Müsteşar yardımcısı, komisyon başkanı. Müsteşar neden karışıyor durup dururken?"

"Bilmiyorum, efendim," diye yanıtladı Cemal, çaresiz.

Durup dururken değildi tabii. Oğuz, derin nefesler alıp biraz düşünebildiğinde, iç daraltan bir aydınlanma yaşadı: *Defne Dorsay!*

Farkına vardığı gerçekle ellerini saçlarının arasından geçirdi. Sinirli bir nefes verdi. Saygıdeğer bir rakipti gerçekten de! Nasıl da ilkeliydi oysaki, nasıl da tepeden bakıyordu herkese. "Ben biliyorum," dedi sertçe. "Sonra arayacağım ben seni," deyip telefonu adamın suratına kapattı.

Akabinde, Oğuz'un çalışma odasında çıkan gümbürtü, mutfaktan duyuldu. Evinin kâhyası Vildan Hanım ve mutfak masasında yemek yiyen güvenlik şefi Serkan, bir an için bakıştılar. Sonra bir şeyler daha devrildi. Serkan, "Ben en iyisi mi gidip bir bakayım," deyip masadan kalktı.

Serkan, oda kapısını araladığında Oğuz'u odanın ortasında, sanki odanın dağınıklığıyla hiçbir alakası yokmuş gibi elleri belinde, boş duvardaki bir noktaya dikkatle bakarken buldu. Takriben bir dakika önce çalışma masasının üzerinde olan tüm evrak ve dosyalar yerdeydi. Masadaki abajur, belli ki kapı tarafındaki duvara büyük bir hiddetle fırlatılmıştı. Serkan, bin bir parçaya ayrılan abajura basmamak için büyükçe bir adım atarak içeri geçti.

Oğuz, eliyle belli belirsiz, etrafı işaret etti. "Vildan Hanım'a söyle, buraları temizletsin. Ben çıkıyorum."

Serkan'ın çikolata kahvesi gözleri, endişeyle titriyordu. "Abi, iyi misin sen?"

Oğuz'un iyi olmaması için bir sebep varmış gibi mi görünüyordu oradan? Tek kaşı havada, "İyiyim?" diye sordu, meydan okurcasına.

Serkan, meydan okumamayı tercih etti. "Çocuklara haber vereyim ben."

Kapıya yönelen Oğuz, Serkan'a bakmadı bile. "Gerek yok, yalnız çıkacağım."

"Abi, bari ben gelseydim."

Oğuz'un gözlerindeki iyiden iyiye sabırsız bir hâl alan bakış, daha fazla itiraz kabul etmeyeceğini gösteriyordu. "*Gerek yok* dedim, Seko."

Serkan, çocuksu yüzü mahzun, boynunu büktü. "Peki, abi, nasıl istersen." Önünden geçip kapıdan çıkan Oğuz'un arkasından, son bir gayret sesini duyurmaya çalıştı. "Ama dikkatli ol, gözünü seveyim."

Oğuz, arabasına geçtiğinde, kişisel bilgi işlemcisi Ahmet'in numarasını tuşladı. Telefon açılır açılmaz, selamsız sabahsız ve de sabırsız, "Defne Dorsay şu an nerede?" diye sordu. Bu soruyu ne amaçla sorduğunu kendi de bilmiyordu. Nerede olduğunu bilse, kaptırdığı arazinin hesabını sormak için kapısına mı dayanacaktı kadının?

Ahmet, tuvalette değilse bilgisayar başında olurdu. Çalışma alanı, minimum kalori yakmak üzerine kurulu bir optimizasyon harikasıydı. Buzdolabı, ayağının dibinde; ocak, mikrodalga fırın, su ısıtıcısı, her türlü yiyecek ve içecek, koluyla uzanabileceği ya da en kötü ihtimalle koltuğuyla kayarak ulaşabileceği mesafedeydi. Uykusu geldiğinde bile sıklıkla yatağına gitmez; monitörlerine karşı, çok işlevli koltuğunda birkaç saatlik periyotlarla kestirirdi. Gece gece sorulabilecek her türlü soruya hazırlıklıydı bu yüzden. Patronunun telefon adabına sahip olduğundan, telefonun diğer ucundan Oğuz'un sorusuna cevaben yalnızca klavye tıkırtıları duyuldu. Defne'nin telefon sinyalini tespit etmeye çalışıyor olmalıydı. "Cep telefonu kapalı, Oğuz Bey," dedi sonunda, sıkkın bir sesle. "Yerini saptayamıyorum."

"Helikopter ve uçak kayıtlarına bakar mısın?"

Ahmet, parmakları seri çalışırken yine sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra, "Sabah, Bağdat'a gitmiş, efendim," dedi, sorunun cevabını bulmuş olmanın mutluluğuyla. "Uçağı, gece yarısından sonra Atatürk Havalimanı'na geri inecek."

"Bağdat'ta ne işi varmış?"

Oğuz'un aslında kendine yönelttiği soruyu, Ahmet tabii ki üstüne alındı. "İsterseniz hemen öğrenirim."

"Tamam, sağ ol. Uçak inince de haberim olsun."

Ne sebeple haberi olmalıydı tam olarak?

Oğuz, sessiz bir nefes verip telefonu kapattıktan sonra sağa sola sapmadan, amaçsızca, yolun götürdüğü yere gitti. İki yanında ışıltılı geniş caddeler birleşip uzadı; birbirinden ayırt edilemeyecek, bulanık, kaygan bir düş oldu. Bir saati ve onlarca kilometreyi geride bırakıp da hâlâ eve dönmek istemediğine kanaat getirince, iç sıkıntısı kontrolü ele geçirip onu dökük, kenarda kalmış bir mahalleye götürdü. Tek tük sokak lambasının aydınlatmayı beceremediği karanlık, boş sokaklardan, çukurları su dolmuş, bol yamalı yollardan geçti bu kez.

Arabayı park edip, soba bacalarından yükselen dumanın boğduğu puslu geceye adımını attığında, yediği ayaz Oğuz'u üşütmedi. Öfke, insanı öyle bir tutuşturuyordu ki tüm duyuları aciz bırakıyordu. Elleri deri montunun ceplerinde, acele etmeden, derme çatma evlerin, taşmış dökülmüş çöp tenekelerinin, çöpleri paylaşamayan sokak kedilerinin arasından hedefine doğru ilerledi.

Laz Ejder'in mekânına ev sahipliği yapan üç katlı köhne bina, dışarıdan bakıldığında terk edilmiş görünürdü. Binanın demir parmaklıklı ışıksız pencerelerinin pek çoğunun camı kırılmış, duvarlarının bir zamanlar beyaz olan, grileşmiş boyası yer yer dökülmüştü. Oğuz, binanın etrafından dolaşıp, yabani otların bürüdüğü arka bahçesine açılan demir kapısına kesik kesik üç kez vurdu. Kapı kısa bir süre sonra otomatik açıldı. İçerisi neredeyse zifirî karanlıktı. Oğuz, cep telefonunun fenerini açıp kapıyı arkasından usulca kapattıktan sonra bodrum katına giden gıcırtılı ahşap merdivenlerden indi.

Karşısına çıkan, tahtaları gelişigüzel çakılmış kapıda; binayla tezat, son derece şık giyimli sarışın bir kadın karşıladı Oğuz'u. Kadının mavi gözlerinde, Oğuz'u görünce sıcak bir ışık belirmişti. İçtenlikle gülümserken, "Bay Demiralp, iyi akşamlar," dedi Rusça. "Hoş geldiniz."

Oğuz da içinden gelmemesine rağmen gülümsedi. "İyi akşamlar, Sascha. Hold'em masasında yer var mı?"

"Masada yer var, efendim, montunuzu alayım." Sascha montu alıp vestiyerdeki görevliye verirken, Oğuz da metal detektöründen geçti. "Beni takip edin lütfen, Bay Demiralp."

Biçimsiz kapı, bambaşka bir dünyaya açılıyordu. Tamamı yer altında olan kumarhane, pırıl pırıl aydınlatılmış; bordo kırmızı halı kaplı geniş alan, koyu renk antika mobilyalarla donatılmış; şampanya rengi duvarlar, orijinal olduğundan şüphe duyulmayacak klasik tablolarla süslenmişti. Hafta arası olmasına rağmen çok sayıda müşteri çeşit çeşit oyunlar oynayıp içkilerini yudumluyordu. Kadın önde Oğuz arkada, masaların ve kumar makinelerinin arasından, çok daha büyük oyunların döndüğü arka odaya ulaştılar.

Sascha, üç oyuncunun bulunduğu tek dolu masada Oğuz'a yer gösterirken, iyi bir hostes gibi, bir arzusu olup olmadığını sordu. "Ne alırdınız? Her zamankinden mi?"

"Evet, her zamankinden, Sascha. Teşekkür ederim."

"Hava basmasan hatırım kalır."

Oğuz kadınla Rusça konuşurken masadakilerden Hüseyin, feri kaçmış kahverengi gözlerini ağır çekimde belertti. Katran siyahına boyanmış yağlı saçları geriye, cılız bıyıkları ağzının içine doğru taranmış, üzerindeki ucuz siyah takım birkaç beden büyük gelmişti. Hüseyin "geçimlik mafya" denenlerdendi. Değnekçilik, kapkaç, pazar yeri tahtalarının peşinde çapsız işleri kendine meşgale edinip iş adamı geçinirdi. Şansına denk gelirse bazen de "esas mafya"nın taşeronluğunu üstlenip böbürlenir, uygun görülen küçük kazançlarla yetinirdi. O gece her nasıl olduysa Laz Ejder'in masasına oturabilmişti; muhtemelen, "olsa iyi olur" üçüncü kişi kontenjanından.

Oğuz koltuğuna yerleşirken, Hüseyin'i duymazdan geldi. "İyi akşamlar, beyler."

Ejder Gök'ün ince dudaklarında beliren gülümseme, yol bulup buz mavisi gözlerine kadar ulaştı. Kısa kesilmiş bembeyaz saçları ve kirli sakalıyla dimdik otururken yaşına göre oldukça dinç görünüyordu. "Arayı açtın, Oğuz Bey, nerelerdesin?" diye sordu.

"Koşturmaca be, abi. Biliyorsun."

Ejder, "koşturmaca"dan kastın ne olduğunu çok iyi anlayan bir bakışla, "Bilmez miyim?" dedi. Genç krupiyeye döndü. "Oğlum, fişleri ayarla."

Masanın diğer sakini Komünist Haydar, kelimenin tam manasıyla komünist sayılmazdı, Oğuz'a muzip bir bakış attı. "Ne havadislerin var, biz pinponlar için?" Tavandan sarkan kristal avizenin bütün ampulleri, Haydar'ın son derece gür, biraz beyaz düşmüş siyah sakal ve kaşlarına inat tek bir tel saçın dahi kök salamadığı kafasını ışıl ışıl parlatıyordu.

"Yeni bir şey yok," dedi Oğuz, kayıtsız. "Alışverişe devam."

"Biz köşeye çekile beri değişen bir şey yok, diyorsun?"

"İçindeki her şey değişse de dünya fazla değişmiyor." Oğuz, uyuyan devi sorusuyla uyandıracağını bile bile inceden gülümsedi. "Senin işler nasıl, Haydar abi?"

Ejder, hemen araya girip müdahale etme ihtiyacı hissetti. "Şuna *iş* deme, başlayacak yine cuntadan."

Çok dertliydi Haydar, çok. Kısmeti, seksenlerin başında bir daha açılmamak üzere kapanmıştı. "Başlarım tabii. Başıma ne geldiyse ondan sonra geldi."

"Oysaki cuntadan hemen sonraki meşhur babalar toplantısına koştur koştur giderken yanına yaklaşılmıyordu cakandan. Yeni yüzyıl senin olacaktı."

Üzerinden neredeyse kırk yıl geçmesine karşın, "Bir heves gittik," dedi Haydar, hâlâ küskün. "Strateji falan dediler, fikrimizi söyledik, sonra ikinciye çağırmadılar bile."

"Eh, üçüncüsü de olmadı zaten." *Türk Mafyası*, sanılanın aksine hiçbir zaman birlikte hareket eden bir organizma olmamıştı. Çok parçalı olup hemşerilik üzerinden yürürdü. "Ne demişler, gemisini kurtaran kaptan. Boş ver eskileri..."

"Öyle diyorsun da..." dedi Haydar, büyük bir özlemle iç çekerken. "Hiç değilse o zamanlar racon vardı, edep vardı. Büyüğe saygı vardı. Şimdi kalmadı hiçbiri..."

"Beğendin mi yaptığını, Oğuz Bey?" diye suçlarcasına sordu Ejder. "İpsiz Recep'ten sırasıyla dinleyeceğiz şimdi şanlı geçmişimizi."

"Sağlam kabadayıydı. Yunan'a karşı mertçe savaştı. Bir kere daha dinleyiver, ne olacak?" diye çıkıştı Haydar. "Şimdi ara da bul öylesini. Ağızlarında şeref, cesaret, sadakat; belde silah, kasım kasım kasılmayı bilirler ancak. Kazayla bir silah patlasa kaçacak delik ararlar ama."

Çoğunlukla lafta kalan kutsallar, hâkimiyeti meşrulaştırırdı. Feodal Sicilya'dan beri erkeklik, gelenek, aile, onur gibi kavramlar mafyayı bir arada tutar, mafya hiyerarşisini sağlamlaştırırdı. Yani dünden bugüne fazla değişen bir şey yoktu aslında. "Hep yok muydu öyleleri?"

"Bu kadar çok değildiler."

"Sana öyle geliyor. Hem cuntadan sonra işler hep de kötü gitmedi ya?"

Koyu kahverengi gözleri ışıl ışıl, "Allah için iyi para kırdıydık kaçak sigaradan," dedi Haydar, neredeyse ilk günkü kadar taze bir heyecanla. Mafya, yasakları severdi ne de olsa. Sonra sesi düştü birden. "Ama sonra ne oldu? İthalat serbestisi geldi."

Krupiye, gelişen diyalog karşısında kartları dağıtıp dağıtmamak konusunda kararsızdı. Ejder, "Oğlum, yeni bir deste açıp dağıt sen, Haydar'ın kör talihinin sonunu bekleme, gelmez," deyince, krupiye yeni bir paket kart açıp dağıtmaya başladı. "Hayatına da biraz heyecan geldi, fena mı? Armut piş ağızıma düş!" derken bıyık altı güldü Ejder. "Polis de kovalamasın mı biraz?"

"Sen geç dalganı."

Hüseyin'in gözleri yuvalarından uğrayacaktı az kalsın. "Polis mi kovaladı?" diye sordu, içinde hissettiği bir korkuyla.

"Tek polis olsa iyi!" dedi Haydar, yüzünü ekşitirken. "Sigara işi bitince Karaçi'den aldık yükümüzü, yükledik gemiye, geliyoruz salına salına. Sen, Süveyş Kanalı'ndan sonra Amerikalılarla emniyet düş peşimize! Bir şey bildiklerinden de değil ha, o ara çok yakalanan oluyordu oralarda. Yalnız yalan yok, deniz komandolarını da duyunca, dedim *bittik*. Ortak operasyon yapmışlar meğer. Ejder, *heyecan* diyor ama az daha kalpten Hakk'ın rahmetine o gün kavuşuyordum ben."

"E, ne oldu da yırttınız?" diye merakla sordu Hüseyin. "Yırttınız yani, değil mi?"

"O hengâmede bizim gemi battı." Haydar, umursamazca dudak büküp omuz silkti. "Hava muhalefeti. Canımızı zor kurtardık. Yorgandan geriye eser kalmayınca kavga da bitti hâliyle."

Ejder, krupiyenin dağıttığı kâğıtlara bakarken, "Allah'ın işi, işte," diye mırıldandı. "Koskoca gemi, yazın ortasında sen tut bat."

"Tüm talihi tükettiğim gün, o gündü işte."

"Talihle bir alakası yok bunun," dedi Ejder, şimdi büyük bir ciddiyetle. "Zaman değişir. Bir kapı kapanır, diğeri açılır. Böyledir hep. Devletten kalan boşluklar doldurulur. Köyden kente göç olur. Ev almaya gücün yetmez, hazine arazisini ucuza parsel parsel satacak birileri koşar gelir yanına. Bir noktada, şehir öyle kalabalıklaşır ki arabanı park edecek yer bulamazsın. Birileri yer gösterir, park edersin parasıyla. Borç verirsin, paranı hukuki yoldan tahsil edemezsin, senin yerine tahsil edecek birileri bulunur. Sen, yanlış sektör seçtin diye..."

"Ben yanlış sektör seçmedim, efendim," diyerek Ejder'in sözünü kesti Haydar, inatla. "Yugoslavya Savaşı'nı da mı ben çıkardım?" Haydar'ın tabutuna çakılan sondan ikinci çiviydi, Avrupa'nın orta yerinde patlak veren savaş. Türklerin uyuşturucu rotası sekteye uğrayınca İtalyanlar Arnavutlara yönelmiş, Türk mafyası kaçakçılık trafiğinde *transit ülke mafyası* özelliğini yitirmişti.

"İtalyanlarla iş tutup köşe oldu Arnavutlar. Kader işte, ne yapacaksın? Doğru iş, yanlış zaman."

"Yanlış zamansa doğru iş değildir o."

"Üzerinden otuz yıl geçince ahkâm kesmesi ne kolay." Haydar, hiç de etkilenmemişti Ejder'in bilge sözlerinden. "Savaş yetmiyormuş gibi, Afganistan'da Taliban çıktı bir de!" Yani, tabuta çakılan son çivi.

Taliban yönetiminde, Afganistan'da afyon üretiminin düşmesinden dolayı fiyatlar yükselmiş, ancak belirli çevreler uyuşturucu ticaretinden kazanç sağlayabilmişti. Böylelikle Türkler için Avrupa'daki lojistik sıkıntılara bir de kaynaksızlık eklenmişti. "Kadersizliğin böylesi!" dedi Ejder, sahte bir hayretle. "Savaş bitti. Taliban düştü. Yirmi yıl olacak neredeyse, hâlâ söyleniyorsun! Sen söylenedur, Taliban eroin satar oldu. Meydan da İranlılara kaldı."

"Meydan kime kalırsa kalsın, bizim de ağzımızda diş kalmadı, Ejder. Akdeniz maceralarına karnım tok benim artık. Geçmiş olsun."

Sascha, Oğuz'un siparişiyle geri dönmüştü: Yirmi beş yıllık *The Macallan* single malt. Kadın, kehribar rengi sek viskiyi bıraktığında, Oğuz omzunun üzerinden teşekkür ettikten sonra yeniden Haydar'a döndü. "Neden öyle diyorsun, Haydar abi, gençsin daha."

"İltifatlarını işine yarayacaklara sakla," dedi Haydar, alayla. "Bizim mütevazı beyaz eşya dükkânı fena gitmiyor. Akmasa da damlıyor." Sonunda işlerin nasıl gittiğini öğrenebilmişti Oğuz! Haydar, sır verir gibi Oğuz'a doğru eğildi. "Avrupa şehirlerindeki en güçlü ağ Ruslarda." Sascha'nın gittiği yöne doğru kalın bir kaş havalandı. "Ne varsa Organizatsiya'da var. Misal, İtalyan, kendine yamuk yapanı öldürür ama Rus, yamuk yapanın bütün sülalesini patlatır. Ruslarla ittifak iyidir o yüzden." Değişik bir argümandı. "Kulağına küpe olsun bu dediğim." Çaktırmadan göz kırparken kinayeli ekledi: "Dilin de var."

"Rusların seni patlatmayacağı ne malum?" diye söylendi Ejder. "Rus'tan dost olmaz."

"Kim kimin dostu ki zaten şu âlemde? Köprüyü geçene kadar dostmuş gibi yaparsın, çıkarların gereği müttefik olursun. Yarın bir bakmışsın, çıkarların gereği düşmansın. Dünya böyle dönmüyor mu? Babana bile güvenmeyeceksin, arkayı da her daim kollayacaksın. Sonra ağlasan sızlasan da fayda etmez. Düştüğünde tekme atanın çok olur." Haydar, işaret parmağını Ejder'e doğru salladı. "Sen bakma bu Ejder'e. Afgan çiftçiler de Ruslar da harıl harıl çalışıyor. Yeniden oyuna dönme zamanı geldi de geçiyor. Benden söylemesi."

Oğuz, gülerken, "Tavsiyeni göz önünde bulunduracağım, Haydar abi," dedi.

Ejder, gözü hâlâ kartlarında, burnundan bir homurtu çıkarıp, "Kelin merhemi olsaydı..." dedi.

Önündeki kartları eline aldı Haydar da. "Beyin fazla randımanlı çalışınca kafada saç kalmıyor işte. Sonra milletin maskarası oluyorsun." Kartlarına şöyle bir baktı. "Şimdi gelelim esas mevzuya..."

Oğuz, hâlâ gülerken Haydar'ın son cümlesiyle yerdeki kartlarına bir göz attı. Oldukça düşük ve uyumsuz kartlar gelmişti. Poker, özünde kolay bir oyundu; kuralları öğrenmek birkaç saat dahi sürmezdi. Marifet, elinize gelen kartlardan bağımsız bir şekilde oynayıp kazanmayı bilmekti. Bu da biraz strateji, biraz oyunculuk yeteneği, biraz da karşınızdakileri okuyabilmekten geçerdi. İyi bir poker oyuncusu, diğer oyunculardan gelen sinyalleri doğru yorumlama yetisine sahip olan kişiydi. İnsanlar, konuşmadan da iletişim kurduklarının farkına varmazlardı genelde. Beden dilleri, kendilerinden çok daha dürüsttü üstelik.

Ejder, kumarın kitabını yazmıştı, yine de garanticiydi. Büyük blöflere girişmez, nerede duracağını iyi bilirdi. Haydar'ın, gününe göre sağı solu belli olmazdı. Hüseyin ise açık bir kitap gibiydi. Eli iyiyse nursuz yüzünde güller açardı. Eli kötüyse bozuk yumurta koklamış gibi olurdu.

Isınma elleri sakin geçti. İlk saatte fişler mütemadiyen el değiştirse de genel dağılımda fazla bir şey değişmedi. Oğuz için oldukça kazançlı geçen ikinci saatin sonuna gelindiğinde ise Ejder de Haydar da son eli pas geçmişti. Aslında Oğuz'un elinde de bir şey yoktu. Yine de Hüseyin'le baş başa kalıp onu yolma fikri karşı konulmazdı. Yerde maça as, maça kızı ve kupa kızı vardı; pek çok olasılığa gebe bir eldi. Hüseyin'in yüzündeki sabırsızlık, beklenti içinde olduğunu düşündürdü Oğuz'a. Bu da başlı başına teşvik nedeniydi. Elinde set olduğuna ya da onun gibi beklentiyle hareket ettiğine Hüseyin'i inandırabilirse büyük para kaldıracaktı.

*Flop*tan sonra Hüseyin, telaşlı, titrek hareketlerle artırmaya gitti; belli ki dördüncü kâğıdı görmek için can atıyordu. Oğuz, onun artırımını görmekle kalmayıp *pot*u daha da artırdı. Hüseyin'in içine bir kurt düştü o an. Ama tereddüt etse de artırmayı gördü. Yere dördüncü kâğıt olarak maça ikilisi açıldığında, Hüseyin bu kez büyük bir öz güvenle artırmaya gitti. Beklentisi, renkti anlaşılan ve an itibarıyla gerçekleşmişti. Oğuz artırımı görmekle kalmayıp potu ikiye katladı. Hüseyin'in gözlerinde ilk kez endişe belirdi. Boştaki eli masanın üzerinde belli belirsiz ritim tutmaya başladı, masanın altındaki ayakları da bir türlü rahat durmadığından, omuzları hafifçe hareket ediyordu. Amacına ulaştığı belli oluyordu ama huzursuzluğu, elindeki kartların düşük olduğuna işaretti. Yine de Oğuz'un artırımını görmekten kendini alamadı. Açılan beşinci kâğıt da maça geldiğinde, Hüseyin'in yüzü iyice düştü. İhtimaller çoğalmıştı ve Hüseyin, Oğuz'un elinin kendi elinden daha iyi olduğunu düşünüyordu artık. Kendince, dönülmez bir yola girdiğinden potu artırdı ancak bu, cesur bir artırış sayılmazdı. Oğuz, elinde maça dahi olmamasına rağmen, Hüseyin'i görmekle kalmadı ve bu kez çok büyük bir artırıma gitti; Hüseyin'i reste zorlayan bir artırım.

Hüseyin'in burun delikleri öfkeyle şişti. Elindeki kartları masaya fırlattı. "Ben böyle talihin taa..." Haydar ve Ejder'e duyduğu saygıdan olacak, gerisini getirmedi.

Kumarın püf noktası, masadan ne zaman kalkacağını bilmekti. Oğuz, gitme zamanının geldiğinin farkındaydı. İyi kazanmıştı. "Benden bu akşamlık bu kadar."

Hüseyin, nefretle Oğuz'a bakarken homurdanmaktan kendini alamadı. "Hep kaçak dövüş zaten. Az kalıbının adamı ol.""

Oğuz, ayağa kalkarken bakışlarını Hüseyin'in üzerinden çekmedi. "Tam duyamadım, zahmet olmazsa tekrar eder misin, Hüseyin?" Bir an çok istedi, gözünün içine baka baka tekrar etsin. Tekrar etsin ki Hüseyin'in iki ucunu üst üste katlamak için bir bahane olsun.

Ne var ki Hüseyin'de o iki cümleyi yüksek sesle tekrar kurabilecek yürek yoktu. Yutkundu. "Ne diyeceğim, helali hoş olsun, takıldım öyle," dedi oturduğu yerde büzüşürken. Laf karıştırmak için hemen Haydar'a, "O değil de gemiyi gerçekten batırmış mıydınız, peki?" diye sordu.

Haydar, fişlerini istiflerken pek oralı olmadı. "Sence?"

Oğuz, kumarhaneden geldiği gibi sessiz sedasız çıkarken hafiflemiş, biraz olsun keyiflenmişti. Verimli ve kafa açıcı bir gece olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Oğuz'un, eve dönünce, huzursuz bir anne gibi uyumadan onu beklemiş olan Serkan'ı her şeyin yolunda olduğuna ikna etmesi gerekti. Sorgulama nihayet sona erince yatak odasına geçebildi. Üzerini değiştirmeden yatağa uzanıverdi. Fazla içmemişti ama her nasılsa çakırkeyif olmuştu. Hiç düşünmeden eline telefonunu aldı ve birkaç haftadır rehberinde kayıtlı duran numarayı tuşladı. Telefonun açılmasını bir süre bekledikten sonra, Defne'nin çok derinlerden gelen sesini duydu. "Alo?"

Oğuz'un sesi biraz neşeli biraz da sarhoştu. "Nasıldı Bağdat?"

Defne, soruyu algılayamamış olacak, "Efendim?" diye uykulu uykulu sordu.

Uçağı iki saat kadar önce inmiş olmalıydı. Oğuz, bir an kadını uyandırdığını düşünüp üzülecek gibi oldu. Neredeyse. "Uyandırdım mı yoksa?"

"Kiminle görüşüyorum ben?"

Demek, tanımamıştı hanımefendi. Oğuz'un sesi buna karşılık biraz sertleşti, az önceki neşeden arındı. "Bugün işlerine çomak soktuğun adamla."

Telefonun diğer ucundan bir müddet çıt çıkmadı. Neden sonra, "Nereden buldun bu numarayı?" diye soran ses, son derece uyanık ve gergindi artık.

Bu durum, haddinden fazla memnun etti Oğuz'u. Yattığı yerde gülümsedi. "Şu an endişelenme nedenin, telefon numaranı nereden bulduğum mu gerçekten?" Sesli bir nefes verip avuç içiyle gözlerini ovuşturdu. "Benim gibi ahlaksız biri için çok zor olmasa gerek."

"Bu saatte neden aradığını öğrenebilir miyim?" diye ters ters sordu Defne.

Oğuz, "Bütün yaptıklarının bedelini ödeyeceksin," dediğinde, sanki dünyanın en tatlı, en gülünesi şeyinden bahsediyordu. "Onu söyleyeyim dedim."

"Senden korkmuyorum!" derken öfkeyle yükseldi Defne'nin sesi.

Kadının öfkeyle çatılmış zarif kaşları ve titreyen dudakları, gözleri kapanan Oğuz'un hayalinde canlandı. "Ah," derken yüzündeki gülümseme sesine de yansıdı. "Ama korksan iyi edersin, Defne Dorsay. Yakında görüşmek üzere. Tatlı rüyalar."

Oğuz, cevap beklemeden telefonu kapatıp yatağa fırlattı. Son sözü söylemek, mutlu etmişti. Yüzünde bir tebessümle hemen sızdı. Kendisi Sarıyer sırtlarındaki evinde mışıl mışıl uyurken, geride Levent civarında tatlı rüyalar görmek bir yana, sabahı sabah edecek birini bırakmıştı.

Bölüm 12

Diken üstünde geçen dört iş günü boyunca Oğuz'dan ses çıkmadı ve Defne, bedel ödeyeceğine dair herhangi bir emare görmedi. Bu sessizlik, Oğuz'un bedel ödetmekten vazgeçtiğine delalet değildi elbette. Yine de Defne'nin içindeki huzursuzluk, Oğuz'un yapabileceklerinden değil, kendi yaptıklarından kaynaklanıyordu. Hafta başındaki zafer sarhoşluğu, gün geçtikçe vicdan azabının gölgesinde kalmıştı. Kötüler kötülüğü hak ediyordu da kötülüğü yapan için ne anlama geliyordu bu?

Defne, cumartesi akşamı galaya gitmeden önce aynanın önünde son rötuşları yaparken, yönetim danışmanı *Peter Drucker*'in *ayna testi*ni geçebileceğini sanmıyordu çünkü gözlerinin içine bakan kadın, olmak istediği kadından fersah fersah uzaktı. Rujunu sürerken, değerlerini hiçe sayıp düzene ayak uydurmuş bir sahtekâr gibi görünüyordu daha çok. Ne kadar bahane üretirse üretsin, ne kadar haklı nedenleri olduğunu iddia ederse etsin, bir arazinin bir şirkete tahsis edilmesini engellemişti.

Tom Peters, ahlak söz konusu olduğunda "ufak kusur" diye bir şey olmadığını söylerdi. Etik çerçeveden bakıldığında Defne'nin yaptığı, Enron'un sistematik muhasebe sahtekârlığıyla zararlarını

gizlemesinden, Siemens'in kamu görevlilerine rüşvet dağıtarak rakiplerini oyun dışına sürüklemesinden veya Volkswagen'in emisyon hilesinden çok mu farklıydı?

Ahlaki değerler sistemi, insanların düşünmek istediği kadar karmaşık ya da değişken değildi aslında. Yanlış, yanlıştı. Ahlaksızlığı mazur gösterecek hafifletici nedenler, çoğunlukla, kişinin kendini kandırma girişimlerinden ibaretti. Defne, bir aziz olamayacağının bilincindeydi elbette; pozisyonu buna elvermiyordu. Yine de kendini çalışanlarının yerine koyduğunda, her ne gerekçeyle olursa olsun yolsuzluğu pratik etmiş bir kurumun mensubu olmak ve suça ortak edilmek istemezdi.

Sessiz bir nefes verirken kapağını kapattığı ruju çantasına yerleştirirdi. Aynanın karşısında daha fazla vakit harcamak anlamsızdı. Görüyordu ki o akşam kullanacağı hiçbir kozmetik ürün, karşısındaki yüzün onu memnun etmesini sağlayamayacaktı.

Tarabya'da, Boğaz'a nazır tarihî taş köşkün girişine yerleştirilmiş mumların titrek alevleri ateş böcekleri gibi parlıyordu. Derinlerden yükselen enstrümantal hafif müzik, geçmişin hayaletleriyle dolu koridorlardan dışarı taşmıştı. Defne, davetli listesinden sorumlu görevliye kapıda ismini verdikten sonra elbisesinin yerlere dek uzanan eteklerini topladığı gibi kırmızı halı serili koridorlardan hızla ilerleyip, vestiyere giden mermer merdivenlerden indi.

Yazık ki aşağıya indiğinde, sözleştikleri saatten tam on beş dakika önce gelmiş olmasına karşın, yine Cem'den önce gelmeyi başaramadığını hayal kırıklığı içinde anladı. Alaycı bakışları ta uzaktan seçilen adama doğru yürürken, biraz nefessiz, "Bu kez geç kalmadım," dedi. Bir kez daha, Cem'in onu beklemekle geçen ömrünü dinlemek istemiyordu.

Cem, dudaklarında ince bir tebessüm, elleri ceplerinde, yaslandığı sütundan ayrılıp doğrulurken, "Öyle bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Takım elbisesinden gömleğine kadar üzerindeki her şey, gözleri gibi lacivertti ve vücuduna bir eldiven gibi oturmuştu. Adam, fiziksel özelliklerini göze nasıl sokacağını çok iyi biliyordu ve bu kadar iyi biliyor oluşu, Defne'yi kabul edeceğinden biraz daha fazla sinir ediyordu. "Tedbirli olmakta fayda var."

Cem, birkaç adımda yanına geldiği Defne'nin kırık beyaz, şal yaka yün kabanını -her centilmenin yapacağı gibi- omuzlarından almak istedi. "Bu kadar tedbirli hareket etmek çok yorucu olmalı."

Defne, sırtını ona dönüp düğmelerini çözerken, kabanını omuzlarından almasına izin verdi. "Bence tam tersi. Sürprize yer yok. Kafam rahat. Yorgunluk bunun neresinde?"

Cem, arkasından kulağına eğilip, "En iyi ihtimalle sıkıcı," diye soludu.

Defne, sürprizdense rutini tercih ederdi. " 'Sıkıcı' iyidir. *Sıkıcı*, öngörülemeyen maliyetler çıkarmaz."

Cem, öngörülemez kazançlar üzerine taşı gediğine koyacak bir değerlendirmede bulunamadı. An itibarıyla dikkati savrulup çok başka yollara sapmıştı.

Kaban Defne'nin omuzlarından aşağı süzülürken, sıkı balerin topuzunun açıkta bıraktığı boynu ortaya çıktı önce. Parfümünün kokusu Cem'in ciğerlerine doldu akabinde. Cem, dantellerle bezeli kollardan kabanı indirdiğinde, önünde şekillenen manzara karşısında, iki eli kabanın iki omzunda, bir an kalakaldı. Defne'nin elbisesinin arkasının olması gerektiği yerde herhangi "arka" denebilecek bir kısım yoktu. Sırtı açık, buz yeşili, kat kat tülden, yerlere dek uzanan uçuş uçuş bir elbiseydi. Cem, Defne'nin sırtıyla kendi arasına mesafe koyarken söz konusu narin ve pürüzsüz sırta bakıp, "Neyle sınanıyorum acaba?" diye mırıldandı.

Defne, "Bir şey mi dedin?" diyerek yüzünü döndü. Cem'in bakışları, Defne'nin cüretkâr göğüs dekoltesiyle buluştu bu kez. Göğüsleri ve karnının büyük bir bölümü, kolları gibi dantellerle örtülmüştü ama hatırı sayılır bir alan, sadece şeffaf bir tülle kaplıydı.

Çok seksiydi. Bir yandan da asil. Aynı bir kuğu gibi.

Cem, sıkıntıyla belleğini zorlasa da daha önce bir kadını kuğuya benzettiğini hiç hatırlamıyordu. Gecenin sonunda eve birlikte gitmeyeceklerini bilmek biraz canını sıktı o an. Çok az ama. Bakışlarını kadının üstünden çekip kabanı vestiyerdeki görevlilerden birine verdikten sonra içindeki kadınsever, güzel bir kadına güzel şeyler söylemek istedi. "Bu kadar sıkıcı ve ters bir mizacın olmasa, kötü görünmüyorsun aslında." İçindeki kadınsevere pek kulak verdiği söylenemezdi tabii.

İltifatla hakaret arasında gezinen bu cümleler, Defne'yi şaşırtmıyordu artık. "Buradan elbiseyi beğendini çıkarıyorum."

Cem, gözlerinde yaramaz bir pırıltı, dudaklarında muzip bir gülüş, "Fena değil," dedi.

Defne de Cem'i tepeden tırnağa inceliyormuş gibi yapıp dudaklarını bükerek, "Sen de idare ediyorsun işte," diye yorumda bulundu.

Cem, kahkahayla homurtu arası bir ses çıkardı. "*İdare ederden* çok daha iyi göründüğümü ikimiz de biliyoruz." Bir adım yaklaştı, Defne'nin gözlerinin içine bakarken. "İtiraf edebilirsin," dedi alçak sesle. "Kimseye söylemem. Söz."

Defne, göz temasını bozmadan beklenmedik bir hareketle Cem'in adımına karşılık aralarındaki mesafeyi kapattı. Gece kadar karanlık bakışlar, Cem'in hafif dağınık, açık kumral saçlarına çevrildi. Yüzünde ufak bir gülüş belirdi sonra. Mutluluk müjdeleyen gülüşlerden değildi bu. Başka türlüydü. İç gıcıklayan, kalp ritmini hızlandıran bir gülüş. Etraftaki görevlileri de tek tük konuğu da umursamadan, sağ eli havalanıp yavaş hareketlerle Cem'in saçlarında gezinmeye başladı. Cem'in durumu idrak edemeyen gözleri büyüdü, put gibi hareketsiz kaldı.

Defne, fısıltıya yakın bir sesle, "Mükemmelsin," dedi sonunda. İşaret parmağıyla Cem'in şakağından çenesine bir yay çizdi. Cem'in âdemelması inip kalktığında, Defne'nin mesajı da yerine ulaşmış oluyordu. "Âdeta Tanrı'nın biz kadınlara bir armağanısın,

Mermercioğlu!" dedikten sonra ciddiyetini daha fazla koruyamadı. Ufak kıkırtılar kahkahalara dönüşürken büyü de hâliyle bozuldu. Cem, az önce derin bir hipnozun etkisi altında kaldığını reddetmek istercesine gözlerini kırpıştırırken kalbi ağzında atıyor, az önce tam olarak ne yaşandığını anlamlandırmaya çalışıyordu.

Defne, bitkisel hayattan hayvanlar âlemine henüz tam geri dönüş sağlayamayan adama aldırmadan muzipçe göz kırptı. "Kendime bile itiraf edemediğim bu gerçeği kimseyle paylaşmazsan sevinirim. Söz verdin, unutma!" Sonra bir kat aşağıdaki kokteyl alanını başıyla gösterdi. "Bu büyük sır da açığa çıktığına göre artık aşağı inmemizin önünde bir engel kalmadı sanırım."

Cem'in bacaklarını hareket ettirmek suretiyle aşağı inebilmesi için önce üzerine çöken sersemliği savuşturması gerekiyordu. Düştüğü hâle için için güldü. Az kalsın galayı da meraklı bakışları da boş verip Defne'yi belinden kavradığı gibi vestiyerdeki paltoların arasına dalacaktı. Kadın, bir an kutuplar kadar dondurucuyken bir anda nasıl bambaşka biri olabiliyordu? Tenine iki saniyeden fazla değmemiş işaret parmağının sıcaklığını hâlâ çenesinde hissediyordu.

Alayla yüzüne bakan kahverengi gözlerin buzdan alevlerle yanan sonsuz derinliklerinde kaybolmuşken, erkekleri büyüleyip tek dokunuşta ruhlarını çalan orman perileri, Cem'e çok da hayal ürünü gibi gelmiyordu. Söylencelerde, taştan kalpleri merhamet nedir bilmeyen ruhsuz periler, nehir kenarlarında, orman kuytularında ağlarına düşürdükleri kurbanlarının akıllarını çelmeye çalışırlardı çünkü peşine düştükleri ruh, hayat gücüydü.

Hatta *Carl Jung*'a göre, ruh öyle bir güçtü ki bir kez üflenmeye görsün; yaşamaya hiç mi hiç niyeti olmayan beden, kurnaz oyunlarla hayata bağlanır, hayatın yaşanabileceğine dair türlü safsatanın fısıltısını işitirdi; sırf dünyaya düşsün, orada takılıp kalsın ki hayat yaşanabilsin diye.

Bir nevi, Havva'nın, Âdem'i yasak elmanın iyiliğine ikna etmeden rahat edememesi gibi.

Gerçi, Cem'in yasak elmayı yemek için ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Zaten cennette barınamayacağı gün gibi ortadaydı. O, sadece, dünyaya düşmüş bulunmaktan da fazla memnun kalmamıştı.

Cem, erkeklerin büyük hüsranıyla sonuçlanan mitlerin geniş coğrafyalara yayılan farklı farklı versiyonlarını defalarca okumuş, hayatı boyunca benzer şekilde çokça da hüsrana uğradığından, erkek kahramanın acısını kalbinde hissetmişti. Bazen gaddar bir orman perisi, bazen üstün ikna kabiliyetiyle Âdem'e elmayı yediren Havva ve hatta bazen de uğruna savaş çıkan, güzelliği dillere destan Truvalı Helen olarak karşımıza çıkan kadın, Jung'un *anima*'sının da sembollerindendi.

Jung, hepimizin içinde hiçbir kişisel deneyime dayanmayan, bilinçdışı, ayrı bir bölümün varlığına inanırdı. Tarih öncesinden bu yana yaşayagelmiş pek çok farklı topluluğa ait mitlerdeki ortak sembolleri, nesilden nesle aktarılan kalıtsal hafızanın bir parçası ve kolektif bilinçdışının bir tezahürü olarak görmüştü; insanlığın tüm birikimi, genlerimizde depolanmıştı.

Çağlar ötesinden aktarılan anılarımız, *psişe*[8] içinde Jung'un *arketip*[9] adını verdiği sembollerle ortaya çıkıyordu. *Animus,* dişi kişiliğin erkek bileşeniyken, *anima* da erkek *psişe*nin dişi özellikleriydi.[10] Biraz biyolojimiz gereği, biraz da toplumun "kadın gibi kadın" ve "erkek gibi erkek" olunması gerektiğini empoze etmesiyle ortak belleğimizdeki arketipler aracılığıyla benliğimizin bir kısmına erişebilsek dahi, gerçek potansiyelimize sırt çeviriyorduk; kadın veya erkek olmak üzere büyütülürken "diğer yarımız" bizden alınıyordu. Biz de o yarımızı zamanla unutuyorduk.

Ve o gece Defne, unutulmuş ne varsa hatırlatmak üzere *anima*nın ete kemiğe bürünmüş hâliydi âdeta: Belki bir ruh hırsızı,

---

[8] Psişe, ruh veya zihin anlamında kullanılabilir. Bilinç ve bilinçdışını kapsar; kişisel bilinçdışı, kolektif bilinçdışı ve egodan oluşur.

[9] Analitik psikolojide, arketipler insan içgüdülerini temsil eder. Kendi deneyimlerimizi anlamlandırmak için onları farkında olmadan kullanırız.

[10] Çok sayıda arketip vardır. Anima/Animus, dört ana arketipten biridir. Diğerleri: Benlik, persona ve gölgedir.

belki de Cem'in ruhundaki gediğin ta kendisi... Tam da bir ruh hırsızının düşünmesini isteyeceği gibi.

Âlâ.

Cem, oynardı bu oyunu. Oyun oynamakta onun üzerine yoktu ne de olsa. Ama Cem'in ruhunu kapmak öyle kolay değildi. "Dudaklarım mühürlü. Bana olan zaafın, aramızda sır olarak kalacak." Defne'nin göz devirişini görmezden gelip merdivenlere doğru yöneldi. Bir elini umursamazca cebine atarken, "Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sakince sordu.

"Hayır, mecbur kalmadıkça gelmem böyle yerlere."

Cem merdiven başında, aşağıda toplanmış kalabalığa üstten üstten bakarken, "Ben, bir iki kere gelmiştim," deyip, koluna girebilmesi için boştaki kolunu Defne'ye uzattı. "Bu gece PR'cısıyla karşılaşmasam iyi olur."

"Neden?"

"Pek hoş anılarımız yok." Cem, bir an durdu. Yüzünde arsız bir gülümseme belirdi. "Yani, *hoş anıların üzerine tatsız şeyler oldu*, demek daha doğru olur."

Defne içinden, talihine zilyonuncu kez sövüp sinirden gülerken Cem'in koluna girdi. "O zaman dua edelim ki karşılaşmayın."

Böylece, merdivenlerden süzülürcesine beraber inmeye başladılar. Kafa dinleme odaklı planlarında yeri olmasa da kaderin ve onun başyardımcıları annelerinin birlikte çizdiği yol haritasına göre, yalandan aşklarını dosta düşmana ilan etme vakti gelmişti.

Dost kategorisine yedek listeden dahi giremeyecek olan Derin Adalı, sıkkın bakışlarını son yarım saattir kendisine azimle dil döken adamdan, kalabalığa çevirdi. Kokteyl alanı, mumlarla ve duvar köşelerine gizlenmiş kısık sarı spotlarla aydınlatıldığından yarı loştu. Telli çalgılardan oluşan *trio*nun icra ettiği müzik eşliğinde birkaç çift pistte dans ediyor; konukların geri kalanı stantlar etrafında kümelenmiş, sohbet edip bir şeyler içiyordu.

Adamın sesi saniyeler içinde fona karışmış, duyulmaz olmuştu. Derin, kendini yumuşak melodinin kollarına bırakıp biraz olsun huzur bulmayı denedi. Bekleneceği üzere, kısa sürede başarısızlıkla sonuçlanan bir girişim oldu. Huzur, yıllardır onun kapısına uğramamış bir histi ve yakın zamanda uğrayacak gibi de gözükmüyordu.

Hayat birilerini yoruyorsa şayet, Derin'in üzerinden silindir gibi geçmişti. Hayatı son on yıldır yerinde sayıyordu. Zaman avuçlarının arasından nasıl kayıp gitmişti, bilmiyordu. Sanki hiç yaşamamıştı o yılları. "Keşke" demeyen insanlara ne çok özenirdi. Kendi pişmanlıkları diz boyuydu.

Sonsuz bir döngüde kendini tekrarlayan karamsar düşüncelerinden onu koparan, merdivenlerden inen çift oldu. Lacivertlere bürünmüş adamı gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu doğduğuna doğacağına pişman etme turları kapsamında galada bulunuyordu ancak hayattaki en büyük pişmanlığının kolunda güzel bir kadın vardı. Dünyanın en kötü sürprizi, en trajik şakası olmalıydı bu. Nasıl da gülüyorlardı. Yan yana olmalarından daha doğal bir şey yoktu sanki. Kıskançlık, damarlarında kan oldu, bütün bedenini ele geçirdi. Hâlâ ilk günkü kadar âşık olmak çok can yakıcıydı. Derin, bu durumda bir başkası olsa acırdı. Kendine acıma lüksü ise yoktu. Kadını tanıyordu üstelik. Dorsayların biriciği Defne Dorsay. Akıllı, güzel, tuttuğunu koparan. Kahrolasıca. Merdivenlerden düşüp boynunu kırsa, Derin onun cesedine bir kez de kendi gidip tekme atardı.

Cem'in çok eşli tabiatını bilmeyen yoktu. Derin, alışmıştı bu duruma, her ne kadar düşündükçe çıldırsa da Cem'in o kadınlarla bir geleceği olmadığını bilirdi. Yıllarca tek avuntusu bu olmuştu. Cem, sonunda hatasını anlayacak, o amaçsız yaşantısından vazgeçip ona dönecekti. Ancak karşısındaki çifte baktığında avunacak bir kırıntı dahi bulamadı.

Defne Dorsay, yüzü olmayan o kadınlardan biri değildi çünkü.

Bir müddet uzaktan izledi onları. İlgi büyüktü. İnsanlar onlarla selamlaşmak için neredeyse birbirlerini ezecekti. Ne de olsa böyle davetlere kolay kolay icabet etmeyen Cem Mermercioğlu ve Defne Dorsay'dı söz konusu olan. Birkaç selamlaşma, birkaç ufak sohbetten sonra Defne'nin izin isteyip tuvalete doğru hareketlendiğini görünce, peşine düşmekten alamadı kendini.

Defne, kendini kalabalıktan zor kurtarmış, soluğu tuvalette almıştı. Böyle davetlere neden katılmadığını hatırlaması fazla uzun sürmemişti. On beş dakika içinde kaç el sıktığını bilmiyordu. Tam, aynanın önündeki pufa oturup çantasını tuvalet masasının üzerine bırakmıştı ki tuvalete sarışın bir kadın fişek gibi girdi. Ölçülü sırt ve göğüs dekolteli, şampanya rengi denizkızı elbisesi, ikinci bir deri gibi ince vücudunu sarmıştı. Güzel kadındı. Çok güzel hem de.

Defne, hayranlıkla baktığı kadının düşmanca bakışlarına anlam veremedi. "Defne Dorsay, değil mi?" derken Defne'nin ismini küfür gibi telaffuz etmişti.

Defne, hafızasını zorlarken şaşkındı. "Evet? Çıkaramadım, kusura bakmayın. Tanışıyor muyuz?"

"Hayır, tanışmıyoruz," diye yanıtladı kadın. "Ben, Derin Adalı."

İsim, Defne'ye hiçbir şey ifade etmedi. "Memnun oldum, Derin Hanım," dedi, başka ne diyeceğine karar veremeyerek. Kadının garip tavırlarına bakılırsa burada da rahat yoktu Defne'ye. Ayağa kalktı. "İzninizle, gitmem gerekiyor."

Tam, kadının yanından geçip kapıya yöneliyordu ki Derin yine konuştu. "Ben pek memnun olmadım."

Herhalde deliydi. Defne, sabırsızca nefes verip yüzünü Derin'e döndü tekrar. "Az önce tanışmak zorunda değildik."

Derin, ellerini belinin iki yanına yerleştirdi, tehditkâr bir biçimde Defne'ye doğru bir adım attı. Defne'yle kapı arasındaydı artık. "Kim olduğumu bilmiyor olamazsın."

Böyle asil bir görüntünün altında nasıl bu kadar şirretlik barınabilirdi? Defne, yerinden kımıldamadan çenesini kaldırdı, Derin'in gözlerinin içine baktı. "Ama bilmiyorum."

Derin'in gülümsemesi gözlerine dek ulaştı. "Ah, affedersin, benim hatam. Cemiyet hayatını takip edemeyecek kadar meşgul olmalısın." Defne, neredeyse gerçekten gülümsediğine inanacaktı. Fakat Derin'in yüz ifadesi dramatik bir şekilde aniden değişti. Gözlerine seri katil pırıltıları indi birer birer. "Tam bir *snob*sun. Yeryüzünde debelenen biz zavallı ölümlülere çok yukarılardan bakan bir havan var." Defne yutkunmak istedi. Kadın gerçekten deli olabilir miydi? Derin, yüzünü Defne'nin yüzüne iyice yaklaştırdı. O kadar ki her an dudaklarından öpebilirdi Defne'yi. "Ben, o havanı geldiği yere sokmasını iyi bilirim. Cem'den uzak dur."

Birden farkındalık çöktü Defne'nin üzerine. "Siz, şu halkla ilişkiler müdiresisiniz o zaman..."

Derin, tehdidi karşısında böyle bir cümle duymayı beklemiyordu. "Ne?"

Defne, sesli düşündüğünün ancak farkına vardı. "Burada çalışmıyor musunuz?"

Derin, diyaloğun gittiği yöne hiç mana veremedi. "Ne münasebet?"

Hah. Bu, başkasıydı demek. İstanbul'da herhangi bir mekânın tuvaletinde Cem'in başka başka sevgililerine denk gelme olasılığı yüksekti anlaşılan. "Cem, birinden bahsetmişti de biraz önce." Defne, kadını büsbütün coşturacağını düşünüp frene bastı. "Her neyse. Belli ki sizden bahsetmiyordu."

Derin, "Ben başkalarına benzemem," dedi tane tane, Defne idrak sıkıntısı çekiyormuş gibi. "Cem'den uzak durmazsan olacaklardan ben sorumlu değilim." Gözlerinde beliren küçümseyici bakışla Defne'yi süzdü. "Onun için asla güzel bir vücuttan fazlası olamayacaksın zaten. O yüzden söylediklerimi ciddiye alman, senin de lehine olur. Onunla ancak ben başa çıkabilirim. Bu, sana yapacağım ilk ve son uyarı."

Defne, tahammülünün sınırları iyiden iyiye zorlanırken, "Tehditler karşısında pek de iyi tepkiler verdiğimi söyleyemeyeceğim," dedi. Dilerse Mehmet Oğuz Demiralp'e sorabilirdi. "Cem'le nasıl bir ilişkiniz vardı, bilmiyorum ama şu an birlikte olmadığınız biri üzerinden tehditler savurabilecek hakkı kendinizde görmeniz çok üzücü. Neden kendinizi böyle bir duruma sokuyorsunuz?" Küçük bir iç geçirdi. "Her şeyden önce, bir kadın olarak üzüldüm. Güzel kadınsınız. Hâlâ gençsiniz. Zamanınızı bir adam için boşu boşuna tüketmeyin. Naçizane tavsiyem size." Defne'nin sözleri bittiğinde, Derin bir tepki vermeyip kapının önünde donup kalmış, boşluğa bakıyordu. Defne, kendini hatırlatma ihtiyacı duydu. "Yolumdan çekilirseniz çıkacağım artık."

Derin'in su mavisi gözleri, bir anda akmayan gözyaşlarıyla kan çanağına döndü. Ellerinden biri yumruk olup zangır zangır titremeye başladı. Boşlukta her nereye bakıyorsa gözlerini o noktadan ayırmadan, bir adım yana çekilip Defne'ye yol verdi. Fakat bu sefer de Defne hemen hareket edemedi.

Derin Adalı, çok kırılmış bir kadındı.

Karşısındaki kadına işlemeyeceğini sandığı cümleler, çok derinlere saplanmış gibiydi. İstemeden verdiği hasar mutlu etmek şöyle dursun, Defne'nin içini burktu. Oracıkta aslında hepsinin bir oyun olduğunu fısıldamak istedi kadına. Kapıdan çıkarken samimi bir hüzünle baksa da Derin bunu göremeyecek kadar uzaklara dalmıştı. "İyi akşamlar, Derin Hanım."

Görünen oydu ki Defne bundan böyle benzer karşılaşmalara kendini hazırlasa iyi olacaktı. Evden çıkmakla ne büyük hata etmişti. İnsanların arasına karıştıkça sorunlar dağ olup yığılmaya meylediyordu. Şimdiden yorgun düşmüştü ki gece daha yeni başlıyordu.

Tuvaletten çıktığı gibi ayakları onu bara götürdü. Stresten boğazı kurumuştu. Tam barmenden su isteyecekken arkasından tanıdık bir ses işitti. Nerede duysa tanırdı o hafızasına kazınmış dingin, serin sesi. "Merhaba, Defne."

Okan.

O dakika itibarıyla bir mağaraya temelli yerleşmek ve dışarı adım atmamak en uygun seçenek gibi görünüyordu.

Defne eski erkek arkadaşına yüzünü hemen çevirmedi. Dişlerinin arasından, "Duyan gelmiş," diye söylendi. Anlaşılan, eski sevgililer sözleşmiş gibi geçit töreni yapmaya karar vermişti gala bahanesiyle. Siparişini almak üzere ona dönen barmene ne istediğini söyledi. "Bir *Long Island Iced Tea* alabilir miyim?" Onca zamandan sonra eski erkek arkadaşıyla yüzleşecekse sudan daha sert bir şeye ihtiyacı olacaktı.

Okan'a aslında bir teşekkür borçluydu Defne. Her zaman bu kadar kontrollü biri olamamıştı çünkü. Bu ve buna benzer özellikleri hep sonradan öğrenilmişti; hayatının ihanetinden sonra yani. Kıbrıslı Zenon, insanın hayatta yalnızca değiştirebileceği şeyler için endişelenmesi gerektiğini savunurdu. İnsan başına gelenleri kontrol edemese de başına gelenler karşısında göstereceği duygusal tepkiyi kontrol edebilirdi. Kandırıldınız mı? Sırtınızdan mı hançerlendiniz? Dünyanız başınıza mı yıkıldı? Hayata dair ne hayal kurduysanız hepsi bir anda yerle bir mi oldu? Tüm bu başınıza gelenler karşısında öfke duymak veya üzüntüden kahrolmak, aklınızı bulandırıp muhakeme gücünüze zarar vermekten başka işe yaramazdı. O yüzden becerebiliyorsanız duygularınızı yalnızca kontrol etmekle kalmamalı, onlardan toptan kurtulmalıydınız. Stoacı felsefenin müridi olmak biraz riskliydi tabii. Zamanla insanların sizi "buzdolabı" olarak anmaları işten bile değildi; hatta ileri safhalarda birazcık insanlığınızdan da olabilirdiniz. Yıllar önce bu bedelin ödenmeye değer bir bedel olduğuna karar vermişti Defne. Henüz duygularından toptan kurtulamadıysa da onları dizginlemek konusunda epeyce beceri kazanmıştı.

Yavaş hareketlerle yüzünü Okan'a dönüp bar taburesine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve duygudan arınmış bakışlarını karşısındaki adamın yüzüne dikti.

Siyah saçları iri dalgalar hâlinde ensesine kadar ulaşıyordu. Saçları, eskiden çok daha kısaydı. Kirli sakal severdi ama sinek-kaydı tıraşıyla bu alışkanlığından da vazgeçtiğini gördü Defne. Vişne rengi ince dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Kalın ama düzgün kaşları çatıktı. Kızıl kahverengi gözleri, geçen yılların ardından anlamını yitirmiş bir öfkeyle dolmuştu. Dişlerini sıktığı, gergin çene kaslarından anlaşılıyordu. Teni, simsiyah smokinine tezat bembeyazdı; yıllardır güneş görmemişçesine, neredeyse anemik.

Okan'ın değişik bir çekim gücü vardı. Fiziksel olarak çarpıcı denemezdi belki ancak sofistike görünürdü; kültürlü, bilgili, anlayışlı... Daha birçok erdemli özelliği bünyesinde barındırıyormuş gibi hissettirirdi karşısındakine. Ancak bu bir illüzyondu. Defne'nin de zamanında aldandığı bir illüzyon... Okan'ın ekonomik balonlara benzediğini çok geç fark edebilmişti; fiyat, beklentiler doğrultusunda altta yatan varlığın gerçek değerini destekleyemeyecek kadar yükselmiş, beklentiler boşa çıkınca da kırılan güvenle birlikte piyasa çökmüştü. Aynı Dot-com[11] balonunda yaşandığı gibi. "Merhaba, Okan Bey."

Defne'nin soğuk yüz ifadesi ve hitap şekli, Okan'a kendini küçücük hissettirdi. Eski Defne'yi gözlerinin derinlerinden çekip çıkarmak istedi; yazık ki bildiği, tanıdığı o sevecen kadın artık orada yaşamıyordu. Yüzünde alaycı olduğu kadar hüzünlü bir gülümseme şekillendi. "Demek Okan Bey..." Defne'nin saçlarına, yüzüne, dudaklarına baktı uzun uzun. "Çok güzelsin."

[11] 90'ların sonlarında, yatırımcılar internetin devrim yaratacağına ve dünyayı sonsuza dek geri dönülemez bir biçimde değiştireceğine inandıklarından, dönemin elektronik ticaret siteleri milyarlarca dolarlık yatırım çekmişti. Ancak bu yeni şirketlerin ticari hacimleri sınırlıydı; kâr etmiyorlardı. Hisse senedi fiyatlarını şirketlerin gerçek değerinden çok spekülasyonlar belirledi. Balon nihayet patladığında Dot-com hisselerinin piyasa değeri 7 trilyon dolardan fazla düştü.

Kendisine iltifat edildiğini algıladığına dair Defne'nin yüzünde herhangi bir mimik belirmedi. "Teşekkür ederim."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Sen?"

"Aynı." Omuz silkti Okan. "Kötü..." Defne'den yine herhangi bir tepki göremeyince, "Nasıl böyle olabiliyorsun?" diye sordu, çoktan sabrının sonlarındaydı.

"Nasıl?" diye soruyla karşılık verdi Defne kayıtsızca.

"Yabancı gibi..."

Yabancılar, insanı can evinden vuramazdı. Hayır. Asla duyamayacak olsa da yabancı değildi, olmayacaktı Okan. Defne'nin içinde her zaman onunla ilgili eskiyi çağrıştıran tanıdık bir şeyler kalacaktı. Ve tanıdık şeyleri arkada bırakmak kolay olmuyordu: Vazgeçmek aynı zamanda rutinden ayrılmayı, köklü bir değişimi de beraberinde getiriyordu ki değişim çoğu insan gibi Defne'nin bünyesinde de direnişle karşılaşıyordu. Ekonomik balonların yanında, insan nostaljik spekülasyonlarla eskiye de ederinden fazla değer biçerdi. Defne şimdi bile geriye dönüp baktığında geçmişi romantize etmeye, Okan'ın hâl ve davranışlarını mazur göstermeye meyilliydi. Kestirip atmak, şirkette miadını dolduran süreçleri sonlandırıp kaynakları daha kazançlı projelere yönlendirmek kadar basitti aslında; yalnızca makul bir yatırım kararıydı. İnsan zamanı geldiğinde, yüklerinden kurtulup eskiden vazgeçme dirayetini gösterebilmeliydi. Babaannesinin de diyeceği gibi: Eskiye rağbet olsa bit pazarına nur yağardı. "Ne bekliyordun ki?" diye sorduğunda barmen de Defne'nin içkisini hazırlamıştı. Defne uzanıp, uzun cam bardağı eline alırken barmene teşekkür etti.

Okan'dan sonra Defne'nin hayatına kimse girmemişti. Okan, bunu Defne'nin hâlâ kendisini unutamadığına yormuştu. Çünkü Defne, Okan'ı çok sevmişti; hak ettiğinden çok daha fazla... O yüzden onu o gece başka bir erkeğin kolunda görmek tarifsiz bir hayal kırıklığı, egosuna indirilen ağır bir darbeydi. Bunca yıl

Defne'nin bir köşede onu beklediğini düşünerek sadece kendini kandırmıştı demek. Kim bilir, belki başkaları da olmuştu hayatında. Unutulmuş olmak, ağzında alışık olmadığı acı bir tat bıraktı. Sinirli bir gülümseme, hüzünlü yüzüne dalga dalga yayıldı. "Cem Mermercioğlu... Sence de biraz ironik değil mi?"

Okan'ın bile Cem'in şöhretinden haberdar oluşuna ne demeli peki? Defne içkisinden bir yudum aldıktan sonra sıkkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Yıllar sonra gerçekten konuşmak istediğin konu Cem mi?"

Defne'nin kayıtsızlığı karşısında daha fazla kendine hâkim olamayarak, "Ben tek bir hata yaptım, Defne," diye çıkıştı Okan. "Tek bir hata. Yıllardır yüzüme bakmıyorsun. Şimdi gitmişsin, benden bin beterini bulmuşsun!"

Açıkçası Defne kaç *hata* olduğunu bilmiyordu. Sadece tek bir hata yakalayabilmiş olması, başka hataların olmadığı anlamına gelmezdi. "Cem, dürüst bir adam. En azından ondan ne beklemem gerektiğini biliyorum. Büyük hayal kırıklıklarına yer yok." Cem hakkında hiç değilse bu kadarı doğruydu. "Sence de bu konuşmanın son kullanma tarihi geçeli çok olmuyor mu? Hayatımla ne yaptığım, artık seni hiç ilgilendirmiyor."

Okan'ın gözlerinin kızılı, âdeta can bulmuş, alev alev yanıyordu şimdi. "Hayatının hatasını yapıyorsun." İçindeki öfke, volkan olup patlarken sesi yükseldi. "Çok pişman olacaksın, Defne!"

Okan, hep umursamaz bir adam olmuştu. Ayrıldıkları gün bile sakinliğini korumuş; özür dilemediği gibi, nezaket icabı, durumu yanlış anladığına dair -yanlış anlayacak bir şey olmasa da- Defne'yi ikna etme girişiminde dahi bulunmamıştı. O yüzden yıllar sonra bu çileden çıkmış hâline Defne anlam veremiyordu. "Ben, o hakkımı kullanalı çok oluyor. Pişmanlıklara artık yer yok hayatımda." Birden beklenmedik bir biçimde Defne'nin yüzünü kocaman bir gülüş aydınlattı. Bakışları Okan'ın omzunun üzerinden arkasındaki bir noktayı bulurken, eli de havalanıp oraya uzandı. "Gel, Cem."

Cem, bu sevgi dolu karşılama merasimine şaşırsa da hemen duruma uyum sağladı; elini tutup Defne'yi şakağından öperken sesi sıcacıktı. "Nereye kayboldun? Bıraktın beni Hüseyin Bey'le baş başa. En son bütün fabrika planını önüme yığacak sandım. Zor kurtuldum elinden."

Defne, Cem'in gözlerinin içine masum masum baktı. "Bir şeyler içmek istemiştim sadece."

Cem'in gülen yüzü Okan'a döndüğünde dudakları hâlâ güler görünse de gözleri artık gülmüyordu. "Beyefendi kim?" Asık suratlı, kılkuyruk, eski erkek arkadaş enerjisi yayıyordu.

"Okan Ataman. Çok eski bir arkadaşım."

Cem, elini Okan'a uzattı. "Cem Mermercioğlu."

Okan, önce Cem'in eline, ardından yüzüne baktı. Ama tokalaşmak için elini uzatmadı. Defne içkisinden büyükçe bir yudum daha alıp bardağı biraz gürültüyle bar tezgâhının üzerine bıraktı. "Dans edelim mi, Cem?"

Gülüşü genişleyen Cem, "Olur," dedi. Gözlerini Okan'dan ayırmadı. "Müsaadenizle, Okan Bey. Kız arkadaşım dans etmek istiyor."

Cem, Defne'yi elinden tutup bar taburesinden kaldırırken, adamın alnında bir sinirin seğirdiğine yemin edebilirdi. Piste geldiklerinde Defne'yi etrafında döndürdükten sonra kollarının arasına aldı. Yüzünde, alınmış bir ifade belirse de, "Kendimi çok kullanılmış hissediyorum," derken sesinde daha çok alay vardı.

"O da nereden çıktı şimdi?"

"Bu adamın eski bir arkadaş olduğuna inanmamı beklemiyorsun herhalde?"

Cem tabii ki rahat bırakmayacaktı böyle bir konuyu. "Önemli biri değil."

Cem'in yüzünde bilir bir gülümseme şekillendi. "Adamı kıskandırmaya mı çalışıyoruz şu an?" Fırsattan istifade Defne'yi saran kolu, belini daha sıkı kavradı. "Ona göre davranayım."

Defne'ye göre bir erkeği kıskandırmaya çalışmak, çok aşağılık bir şeydi. Usta bir dans adımıyla Cem'in kıskacından çıktı. "Tabii ki hayır. Geçmişte kalmış bir mesele." Cem'le içinde bulundukları sahne, pratik bir amaca hizmet ediyordu sadece. "Bir daha karşıma çıkmaması için erkek arkadaşım olduğuna inanmasını istiyorum."

"Biraz zevksizmişsin." Defne'nin ölümcül bakışı, Cem'in anında savunmaya geçmesine neden oldu. "Benimle büyük bir aşama kaydettin ama." Bir başka ölümcül bakış da ensesine iki ufak çukur kazmakla meşguldü. "Adam gözlerini benden alamıyor yalnız. Becerebilecek olsa bir kaşık suda boğacak."

"Endişelenmen gereken son kişi Okan."

"Kiralık katil falan takmasın peşime?"

Defne de belli belirsiz güldü. "Daha neler."

"Geldiğimde seni tehdit ediyordu. 'Pişman olacaksın' demeler falan?"

Tehdit olup olmadığından emin değildi Defne. Öyle olsa bile Okan'a kadar endişelenmesi gereken başkaları vardı. "Sıraya girsin."

"Sırada başka kimler var ki?" diye sordu Cem merakla.

Sıraya az önce en önden kaynak yapan birini düşündüğünde, Defne'nin burnundan ufak bir homurtu yükseldi. "Bil bakalım, tuvalette kiminle tanışma şerefine nail oldum?"

Cem konuyla ilgisini anlamadı. "Kiminle?"

Defne, dudaklarında ufak bir gülümseme, "Derin Adalı," dedi.

İsim, Defne'nin dudaklarını terk ettiğinde, Cem telaşlı bakışlarını hızlıca etrafta dolaştırdı ve Defne'yi üç yüz altmış derece etrafında döndürdü. "Hani, nerede?"

Cem'in paniklemiş hâli, Defne'yi sesli güldürdü. "Bu kadar korkuyor musun bu kadından?"

"Esas soru 'Sen nasıl korkmuyorsun?' olmalı!" Hâlâ tek parça olduğuna göre ya başka bir Derin Adalı'yla tanışmıştı ya da sonunda bir kadın, Derin'in hakkından gelebilmişti! Cem'in gözleri yeniden Defne'nin üzerinde odaklanırken şaşkın şaşkın, "Annem haklı belki de. Seninle evlenmeliyim," dedi.

Defne yüzünü buruşturdu. "Bence evlenmek yerine bir koruma tutman daha mantıklı olabilir. Okan değil ama Derin kiralık katil tutabilecek birine benziyor çünkü." Bizzat kendisi de işleyebilirdi cinayeti. Bu ihtimali dile getirip Cem'i büsbütün ürkütmeye gerek yoktu tabii. "Ama korkma, şu an ortalıkta gözükmüyor."

"Ne dedi sana?"

"Ne diyebilir?" Defne, işaret parmağını havaya kaldırarak Derin'in işveli tiz sesini taklit etti: "'Cem'den uzak dur! Onunla ancak ben başa çıkabilirim!' dedi."

Derin'in çok iyi bir taklidiydi bu. Cem, ikisinin karşı karşıya gelmiş olmasından bu kadar tedirginlik duymasa gülecekti neredeyse. "Sen ne dedin?" diye sorarken siper aldı. Sorusunun cevabını öğrenmek istemesine rağmen, duyacaklarından da ödü kopuyordu Cem'in.

"Tehditlerle başımın hoş olmadığını söyledim." Defne biraz mahcup göründü. "O sırada biraz kalbini kırmış olabilirim..."

Cem, kulaklarına inanamadı. "Derin'in kalbini kırdın? Sen?"

"Zaten kırıktı bana sorarsan." Defne, Cem'in yüzüne dikkatle baktı. "Bence hâlâ seni seviyor."

"Sevgi değil onunki," dedi Cem, bezgin bezgin. "Saplantı."

"O yüzden mi ayrıldınız?"

"Derin'in sevgi diye adlandırdığı şey, kendinden başka hiçbir şeyin yaşamasına izin vermiyor," diye yanıtladı Cem, açık yüreklilikle. "Bir noktadan sonra katlanılacak yanı kalmadı. Ben de daha fazla katlanmadım," derken pişmanlık yoktu sesinde. Hâlâ gözlerinden alevler saçarak onları izleyen Okan'ı kastederek, "Vampir prensiyle siz neden ayrıldınız?" diye sordu. "Hassas bir konu değilse elbette."

Vampir prensi. Tam da Okan'a yaraşır bir yakıştırmaydı. Kan emici. Defne, "Klasik hikâye," derken gülerek anlattığına kendi de inanamadı. "Aldattı beni. İş gezisinden erken döndüm, evine gidip sürpriz yapmak istemiştim..." Gördüğü manzarayı, üzerinden yıllar geçmesine rağmen bir türlü unutamıyordu. Detaya girmeyerek, "Üç yıl oluyor neredeyse," dedi. "Arada davetlerde denk geldiğimiz oldu ama son bir-bir buçuk yıldır onu ilk kez bugün gördüm."

Cem, dikkatle süzdü Defne'yi. "Umurunda değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Umurumda olmadığı içindir." Zamanında, küçük dünyasının kıyametinin koptuğunu sanmıştı. "Çok zaman geçti üzerinden."

"Ne bulmuştun onda?" Defne, ters ters baktı. Cem, "Sırf meraktan soruyorum," diye ekledi.

"Sen ne bulmuştun Derin'de?"

Cem güldü. Cevap çok açıktı. "Bu gece kendi gözlerinle gördün, sosyetik güzel Derin Adalı'yı."

Defne'nin yüzü buruştu. "Bu kadar sığ olabilir misin gerçekten?"

"Yirmi yaşındaydım onu ilk gördüğümde. O yaşlarda beyninin fazla sözü geçmediğinden, sığ olmamak gibi bir opsiyonun olmuyor." Sırıttı Cem. "Ama sen herhalde şu tipine vurulmadın Okan Ataman'ın. O tipin altında ilginç bir şeyler var mıydı bari?" diye hevesle sordu.

Defne, hemen cevap vermedi, düşündü. Okan Ataman'da ne bulmuştu gerçekten? İşin aslı, ona âşık oluşunun onda bulunan ve başkalarında bulunamayan bir özellikten kaynaklandığına pek de inanmıyordu. Okan'ın yarattığı illüzyonu sonra sonra aslında kendi düşüncelerinin yarattığını düşünür olmuştu. Clarissa Estés'e göre, vahşi kadının ruhu büyük bir açlık çekerdi. Ruhu doyuracağına inanılan güzel görünüşlü yemlerin içinde, ısırır ısırmaz ruhu öldüren bir zehir bulunurdu aslında. Defne de ruhunun açlık çektiği şey olduğuna inanarak kendi allayıp pulladığı zehri çiğnemeden yutmuştu. "Bir hayali besler, büyütür sonra da ona âşık olursun. Aslında karşındakinin uzaktan yakından o ütopik varlıkla alakası yoktur. Bütün kalbimle inanıyordum dört dörtlük bir insan olduğuna. Ve benim için dünya üzerinde ondan daha yakışıklı bir erkek yoktu." Hayret etmekten alamıyordu kendini. "Yirmi yaşında da değildim üstelik. Daha mantıklı olmam, gözümün önündekine kör olmamam gerekirdi ama yapamadım işte. Şimdi düşünüyorum da aşk diye bir şey var mı, artık ondan bile emin değilim. Hepsi benim kafamın içinde oldu bitti belki de..."

"Aşk diye bir şey var." Cem, cümleyi öyle bir kesinlikle söylemişti ki tartışmaya açık değildi. "Âşıktım ben Derin'e."

Defne, ne Cem'in âşık olmuş olmasını ne de bunu açık açık kabul etmesini beklerdi. "Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Kusura bakma ama aşka inanan birine hiç benzemiyorsun."

"Şu an benzemeyebilirim. Ama aşk diye bir şey var. Dengen altüst oluyor. Gecen gündüzüne karışıyor. Kaybediyorsun kendini."

Kişisel tecrübelerinden bahsediyor gibiydi. "Ve sen de kaybettin, öyle mi?"

Cem, Defne'yi yine etrafında döndürdükten sonra kolunun üzerine yatırdı. Tepesinden bakarak, "Hem de bulamamacasına!" deyip en yoldan çıkarıcı gülümsemesini çaktı. "İnanabiliyor musun?"

İnanamıyordu Defne. "Vay..." diyebildi.

Cem, Defne'yi kaldırıp yeniden dikey pozisyona getirdi. "Sadece, aşkın bir döngüsü olduğunu kabul etmek gerekiyor. En büyük heyecanların bile bir gün bitebileceğine inanmak istemiyor insan." Gülümsemesi buruklaştı, gözlerine hüzün çöktü bir an. "Ama her şey gün gelir ölür."

"Aşk diye bir şey var ama ölmeye mahkûm diyorsun..."

"Başka türlüsüne şahit olmadım ben."

Defne, *aşkın* aklın bir oyunu olmasını mı tercih ederdi yoksa gerçekten var olup bir gün kaçınılmaz şekilde ölecek olmasını mı?

"Ee," dedi Cem. " 'Tehdit' derken herhalde kalbini kırmayı başardığın eski kız arkadaşım ve artık ciddiye almadığın eski erkek arkadaşından bahsetmiyordun?"

Adam, göründüğünden çok daha dikkatliydi, dinliyordu ve unutmuyordu. Defne, "Önemli bir şey değil, işle alakalı," diye geçiştirmeye çalıştı. "Hallettim ben." En azından hallettiğini umuyordu.

"Hadi ama. İki gizli suç ortağı olarak en gizli sırlarımızı paylaşıp kaynaşmıyor muyuz şurada?"

Defne kaynaşmak istediğinden çok da emin değildi. Geri çekilip aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı ama Cem izin vermedi. "Evet, dinliyorum?"

Defne, yenik bir nefes verdi. "Bir adam, onunla çalışmak istemediğim için beni tehdit etti. Hepsi bu."

"Kim?"

"Kim olduğunu ne yapacaksın?"

"Belki tanıyorumdur."

Tanısa ne olacaktı acaba? Defne, sırf Cem'in tepkisini görmek için, "Mehmet Oğuz Demiralp," dedi.

Cem'in gözlerindeki şaşkınlık, tanışıklık işaretiydi. "Demiralp Grubu'nun sahibi?"

"Evet. Nereden tanıyorsun?"

"Birkaç projesi var bizde. Babamla çalışıyor." Cem'in yüzü hoşnutsuzlukla buruşur gibi oldu. "Nasıl desem? Sanki biraz mafyatik gibi..."

"Gibisi fazla," diye iç geçirdi Defne. "Tam da o yüzden onunla çalışmak istemeyince işlerimi baltalamaya kalktı." Durduk yere yine sinirleniyordu işte. "Neyse. Umarım dersini almıştır."

"Dersini bizzat senden aldı galiba?"

Defne'nin yüzünde ufak bir kibirli gülümseme belirdi. "Biraz öyle oldu." Vicdan azabı peşini bırakmıyordu ama. "Beni mecbur etti."

Cem, müziğe eşlik eder gibi ritmik fikir yürütmeye başladı. "Benim kadar olmasa da fena bir tip değil, adı sanı duyulmamış olmasına karşın epey zengin, bildiğim kadarıyla." Şöyle bir süzdü Defne'yi. "Sırf onunla çalışmadın diye işlerini baltalayacak kadar sana kafayı takması..." Defne'nin yeniden şekillenen ölümcül bakışı, Cem'in yeniden savunmaya geçmesine neden oldu. "Tarafsız bir göz olarak değerlendirmede bulunuyorum, bakma bana öyle."

"Bana değil, Dorsay Holding'le çalışmaya takmış kafayı. Gurur meselesi yaptı..." Defne kendini durdurdu. Okan'ı görmek -ne kadar inkâr etse de- belli ki ayarlarını bozmuştu ki çenesi düşmüştü. Tüm bunları Cem'e anlatıyor oluşunun başka açıklaması olamazdı. Stoacıların olmayan kalpleri paramparça olmuştu an itibarıyla! "Seninle neden bunları konuşuyorum ki ben acaba?"

"Kadınlar üzerinde var böyle bir etkim," diye yanıtladı Cem, bilmiş bilmiş. "Beni görünce kendiliğinden anlatmaya başlıyorlar. İyi bir dinleyiciyim sanırım." Havalı havalı da ekledi: "Güven veriyor olmalıyım."

Söylediğine kendi inanıyor muydu acaba? "Evet, çok güven veriyorsun gerçekten."

Cem, uzaklara dalar gibi yapıp sahte bir tedirginlik takındı. "Düşünüyorum da anlaşmaya yeni şartlar eklemeliyim belki de..."

"Ne sebeple?"

Cem, Defne'yi tamamen kendine çekti. Kabanını çıkardığından beri yapmak istediği şeyi yaptı. "Böyle bir rekabetin ortasına düşeceğimi bilmiyordum." Sıcak eli, Defne'nin belinde gezinirken daha da aşağılara inmeyi vadediyordu. "Peşindeki adamlar yüzünden cinayete kurban gidersem hiç değilse mutlu bir adam olarak öbür tarafı boylamak isterim." Okan için geçerli değildi belki ancak Mehmet Oğuz Demiralp söz konusu olduğunda olmayacak iş değildi bu.

Defne'nin sırtı Okan'a dönüktü neyse ki. Böylelikle Okan, Defne'nin sinirden gerim gerim gerilen yüzünü göremedi. "O parmakların bir milim daha aşağı inerse hepsini tek tek kırarım, Mermercioğlu."

Cem, dudaklarını Defne'nin kulağına temas ettirdi. "Ne gerek var ama şiddete? Enerjimizi çok daha verimli şeyler için harcayabiliriz..."

Bir enerji muhabbetidir gidiyordu. O, yataktan çıkma çatallı sesi. İmaları... Defne'nin yüzü koca bir limon yemiş gibiydi. Akerlof'unkilerden. "Bu taktikler tutuyor mu gerçekten? Sırf meraktan soruyorum ben de."

Soru, Cem'i de düşündürdü. Hiç bu açıdan bakmamıştı duruma. Sırf kadınları elde etmek için özel geliştirdiği taktikleri veya izlediği genel bir stratejisi var mıydı? Kadın ruhundan anladığını iddia edemezdi. Kadınlara uzun uzadıya iltifat etmesine ya da jestler yapmasına pek gerek kalmazdı. Çoğu zaman birkaç sıradan klişe ile işini görürdü. "Bazı şeyler çaba harcamadan oluyor. Ne diyebilirim?"

Defne fazla etkilenmişe benzemiyordu. "Popülariteni doğallığına borçlusun demek."

Peki, Defdef neye borçluydu?

Gerçek bir ilişkileri olsaydı şayet, Okan kılkuyruğunu tehditten bile saymazdı Cem. Gerçek bir ilişkileri olsaydı şayet, esas mesele Mehmet Oğuz Demiralp olurdu. Neyse ki yoktu gerçek bir ilişkileri. Neyse ki.

Eski sevgililer, belirdikleri gibi kaybolmuşlardı. Defne nihayet Cem'le birlikte balo salonuna adım atabildiğinde, davette sanki bir saat değil de bir ömür geçirmiş gibi hissediyordu. Görevlinin onlara gösterdiği masa, yüksek bir platformda kurulu sahneye hâkim, göz önündeki masalardan biriydi. Masanın üzerinde tam on servis açılmıştı; Mermercioğulları ve Dorsaylar ful kadro sığabilecekti. Fevkalade.

Defne, her an oradan koşarak uzaklaşacakmış gibi tereddütlü adımlarla peşlerinden balo salonuna giriş yapan Cenk'i gördüğünde, dudaklarını birbirine bastırıp kahkahasını içinde hapsetmeye çalıştı. Görevlinin peşine takılmış, onlara doğru seyirten Cenk'in giymiş olduğu klasik smokin öylesine eğreti duruyordu ki sanki kafası makasla kesilip başka birine ait smokinli gövdenin üzerine yapıştırılmıştı. O, yağlı boya bulaşmış kargo pantolonların, oduncu gömleklerin adamıydı. Bu hâliyle kendi habitatından çok uzak düşmüş, biraz da kaybolmuş görünüyordu. Defne'nin yanındaki boş sandalyeye yığılır gibi çökerken, masanın biraz ötesinde telefonla konuşan Cem'e ters bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

Her nasıl olduysa ilk kez henüz yemek servis edilmeden bir davete gelmeyi başarmıştı. Bir yere asla bilerek erken gelmezdi. Defne, Cenk'in hesaplarında bir yanlışlık olduğundan emindi. "Erkencisin."

Cenk, "Trafik yoktu," diye cevap verirken, trafik olmadığı için hayli üzgün göründü. Masaya dönüp yiyecek olarak ne var ne yok kolaçan edecekti ki gözü Defne'nin kıyafetinde takılı kaldı. "Senin bu üzerindeki de ne? Bu kışta kıyamette hassas yerlerin buz tutacak."

Defne, limonlu suyun içine batırılmış havuçtan bir ısırık aldı. "Sence de üzerinde çok tuhaf durmuyor mu bu küçük maçoluk girişimleri?" Üzerindeki smokinden de tuhaf hem de!

"Sen geç dalganı." Cenk, Defne'nin kulağına eğilirken, yeşil gözlerini Cem'in üzerine dikti. Cem, üzerindeki bakışları bu kez fark ettiğinde, gülümseyip başıyla hafifçe selam verince, Cenk'in gözleri kısıldı. "Hiç hoşlanmıyorum ben bu Cem'den! Gözü göz değil. O yüzden adamın yakınlarında yarı çıplak dolaşmazsan isabet olur!"

"Ben izin vermeden bir metreden fazla yakınıma yaklaşamaz o," dedi Defne, biraz fazla rahat. "Endişelerin yersiz."

Cenk, şüpheyle kardeşine baktı. "Nasıl yani?"

"Öyle işte. Aramızda belli bir *anlayış* var diyelim." Defne, havucunu kemirmeye devam etti. "Simbiyotik bir ilişki," dedikten sonra da havucun kalan kısmını komple ağzına attı.

"Simbiyotik bir ilişki diyorsun..."

Defne, ağzı dolu olmasaydı *ya ne olacaktı?* diye sorardı. Ağzı dolu olduğundan, kafasını sallamakla yetindi.

Defne'nin uzun zamandır kimselerle takılmamasından ve şimdilerde Cem'le birlikte bu kadar zaman geçirmesinden dolayı, Cenk'in aklına başka türlüsü hiç gelmemişti. Duruma vakıf olduğunda kaşları havalandı. Gözleri, nihayet büyük yaramazlığa ortak olabilmiş küçük bir çocuğunki gibi ışıl ışıldı. "Vay, numaracı çakal!" diye fısıldadı. "Ayşen'i kendi silahıyla vurmak, ha? Duyarsa neler yapar, tahmin edebiliyor musun?"

Defne, korkuyla, "Sakın çaktırma ona!" derken, ağzındaki havuç parçaları az kalsın dışarı fırlayacaktı.

"Çaktırır mıyım, deli? Nasıl rahatladım ama!" Cenk, gazı artık aldığı için tüm düşüncelerini sakınmadan ortaya saçabilirdi. "Oh be! Ödüm koptu herifi önümüze damat olarak çekip getireceksin diye. Adama Şakir'i emanet etmem."

"Sen de epey biriktirmişsin yalnız," diye gözlemde bulundu Defne. "Ne zaman söyleyecektin bana bu düşüncelerini?"

"Yüzleşmektense sabotajı tercih ederim." Cenk, rahat bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Annem sizi evlendirmeden sessiz sedasız bir çaresine bakacaktım artık."

Defne güldü. "Annemin çöpçatan Sezar'ına hain Brutus olacaktın demek." Salatalığa gelmişti sıra. Seri çatırtılar eşliğinde gelen gideni gözlerken, "Çok merak ediyorum, annem neden seni değil de beni evlendirmeye çalışıyor?" diye söylendi. "Nereden baksak kırka merdiven dayadın sonuçta..."

Cenk, alınmadığı gibi atağa geçmekte gecikmedi. "Hatırlatmak gibi olmasın ama sen de çok geriden takip etmiyorsun, Defdefciğim."

"*Defdef* deyip durma bana insanların içinde!" Sonra örnek alanlar oluyordu! "Şu güne kadar annemin sana tek bir kız bile ayarlamaya çalıştığını görmedim."

Cenk, annesinin biricik oğluşuydu sonuçta. "Çünkü kıyamaz bana." Yanakları dışarıdaki soğuktan hâlâ pembe pembeyken, afacanlık akıyordu yüzünden. Tam otuz beş yaşında olması, inanılır şey değildi. "Başka kadınlara nasıl emanet etsin?"

Cem, telefon görüşmesini sonlandırıp Defne'nin diğer yanına otururken, "Affedersiniz," dedi. "Önemli bir sevkiyatta sıkıntı çıkmış da. Amerika'daki ofisle konuşmam gerekti."

"Halloldu mu?" diye sordu Defne.

"Hallolacak," dedi Cem, kendinden emin gülümserken. "Hoş geldin, Cenk. N'aber?"

"İyi." Cenk, gördüğü sıcaklık karşısında mendeburluğunu koruyamadı. Mecburen sordu: "Senden?"

"Uğraşıyoruz işte," dedi Cem. Gözleri o an bir başka parladı sanki. "Şakir nasıl?"

Cenk, Şakir'in varlığından Cem'in nasıl haberdar olabileceğini düşündü. Tazı değilse az önce konuşulanları duymuş olamazdı. Bozuntuya vermeden, "Günde en az on altı saat uyuyor," dedi. Kedisi, miskinlikte tek rakibiydi. "Onun yerinde olsam bayağı iyi olurdum."

Cem, sonra işlerinin nasıl gittiğini sordu. Cenk, zamanın başlangıcından beri kesat giden işlerini konuşmaya hevesli değildi. Defne'nin gayretiyle ite kaka ilerleyen diyalog, kurtarıcı gibi merdivenlerden inen şık kalabalık sayesinde son buldu. Cenk, dört gözle yollarını bekliyormuş gibi şevkle ayağa fırlarken, gelenleri bakışlarıyla işaret etti. "İşte, nihayet kadromuz da tamamlanıyor."

Dorsay ve Mermercioğullarının geri kalanları, köşke peş peşe giriş yapmışlardı. Yine oldukça uzun süren bir selamlaşma faslından sonra masaya ancak yerleşebildiklerinde, yüksek tirajlı magazin dergisi kapaklarına layık mükemmel bir aile tablosu çiziyorlardı. Herkes herkesin hâlini hatırını sorana kadar canlı program başlamış, başlangıçlar servis edilmişti. Yemekle birlikte, *brunch*'ta temelleri atılan sohbet koyulaştı. İş hayatı, siyaset, sosyete haberleri derken konudan konuya atlanıp iyice kaynaşılırken, Defne sohbetin dışında, abisiyle rakıları yuvarlayıp ipe sapa gelmeyen şeylerden konuşmakla daha çok ilgileniyordu. Ortak içtikleri 35'lik şişe çabucak bittiğinde, Cenk, garsondan ikinciyi tereddütsüz istedi. Garson hemen ikinci şişeyle dönünce, Defne sormadan edemedi: "Abi arabayla gelmedin, değil mi?"

"Bugün araba getirir miyim hiç?" diye aklıselimle sordu Cenk. Ceketini çıkarmış, papyonunu çözmüş, gömleğinin yakasını gevşetmiş, kollarını da sıvamıştı. "Adam başı üç aylık rızkımı gömmüşüz buraya. Mahzenin yarısını içmeden şuradan şuraya gitmem." Defne'nin boş rakı bardağına baktı. "Sen de amma geriden geliyorsun." Kendine de ona da kallavi birer duble doldurdu. Sonra da kendi bardağını Defne'ninkine çarptı. "Tokuştur."

Defne, gülerek eline aldığı bardağı abisininkiyle tokuştururken, haftalar süren kolektif bir çaba sonucu kaçırılmış neşesini yavaş yavaş bulmaya başlıyordu. Takip eden saatlerde, tam karşısında oturan annesinin başına ördüğü çoraplar gibi Okan, Derin ve Oğuz'un varlığı da çok ama çok gerilerde kaldı. Oturduğu yerden baktığında, söz konusu şahısların hayalleri de sahnede şarkı söyleyen kız da pek seçilmiyordu artık.

Gece yarısından sonra, Ayşen Hanım'ın üstün organizasyon yeteneği sayesinde, Cem arabasını Defne'nin evinin önüne park ediyordu. Arabaya bindiğinden beri yüzünde mayışık bir gülümseme olan kadının aksine, Cem kendindeydi. Gelgelelim, kafası ayık olsa da düşünceleri her nedense biraz bulanıklaşmıştı.

Araba tamamen durduğunda, Defne yarı uyanık gördüğü tatlı rüyalardan ancak sıyrılabildi. Kendini hâlâ çakırkeyif hissetse de köşkün önünde bir süre valeyi beklediklerinden, Cenk'in de öngördüğü üzere ayazı yemiş, biraz olsun kendine gelmişti ve kıkırdamadan cümle kurabiliyordu artık. "Zahmet oldu, Cem. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Cem, bir şey söyleyecek gibi duruyordu. Ama kaşları hafif çatık, susmaya devam edince, Defne de "İyi geceler," dedi ve arabadan inmek üzere kapı koluna uzandı.

Cem, Defne'nin koluna hafifçe dokundu. "Defne?"

Defne, yüzünü yeniden Cem'e çevirdi. "Evet?"

"Ben..." diye mırıldandı Cem. "İçeri gelebilir miyim?"

Defne'nin beyin nöronları kepenkleri indirmiş, çoktan uykuya dalmıştı. Boş bulundu. "Niçin?"

Cem, cevap vermek yerine Defne'nin gözlerinin içine bakmaya devam etti. Gökyüzünün karanlığını yansıtan gözlerinde, Defne'nin daha önce görmediği bir anlam vardı. Hem davetkâr

hem baştan çıkarıcı hem de vaatlerle dolu. Cem'in içeri gelmek istemesinin sebebini epeyce rötarlı idrak ettiğinde kafası yerinde olsa yine de kahkahalarla gülmezdi belki.

O gece iki oluyordu bu!

Cem, kahkahaların yatışmasını beklemeye başladı çaresiz. Yine.

Defne kendini konuşabilecek kadar yatıştırana kadar bir iki dakika geçti en azından. "Standartlarının altında olduğumu sanıyordum..." Gülmekten cümleyi zor kurabilmişti. Gözlerinden birkaç damla yaş bile akmıştı.

Cem'in bakışları boş sokağı buldu. Bozulduğunu belli etmemek için çok çaba sarf ediyordu. Olabildiğince umursamaz görünmeye çalıştı. "Sorayım dedim. Sen söylemeye çekinirsin diye." Sanki Defne'ye bir lütufta bulunuyordu.

"Bana bu iyiliği yapacaktın yani..." Defne, gözyaşlarını kabanının koluna sildi. "İstediğim bir şey söz konusu olduğunda fazla çekingen sayılmam."

Cem'in, farkında olmadan direksiyonu sıkmaktan parmak eklemleri beyazlamış, çenesi kasılmıştı. Yüzünü Defne'ye çevirdi tekrar. "Bana âşık olmaktan mı korkuyorsun sen?"

Defne, Oğuz da dâhil olmak üzere, daha önce bu çapta bir egoyla hiç karşılaşmamıştı herhalde. "Geceyi seninle geçirmek istememin başka bir açıklaması olamaz, değil mi?"

"Başka ne açıklaması olabilir?"

Defne, retorik bir soru olup olmadığının ayırdına varamadı ama öyleymiş gibi konuştu. "Seninle bir gece geçirmek ne büyük riskmiş meğer."

"Çok da abartmamak lazım, benim bile sınırlarım var," diye cevapladı Cem, alaycı olduğu kadar sinirli bir gülüşle. "Tek bir gece, beklenen sonucu istisnai durumlarda vermeyebiliyor. Ben de prensip olarak ikinciyi pek tercih etmiyorum zaten."

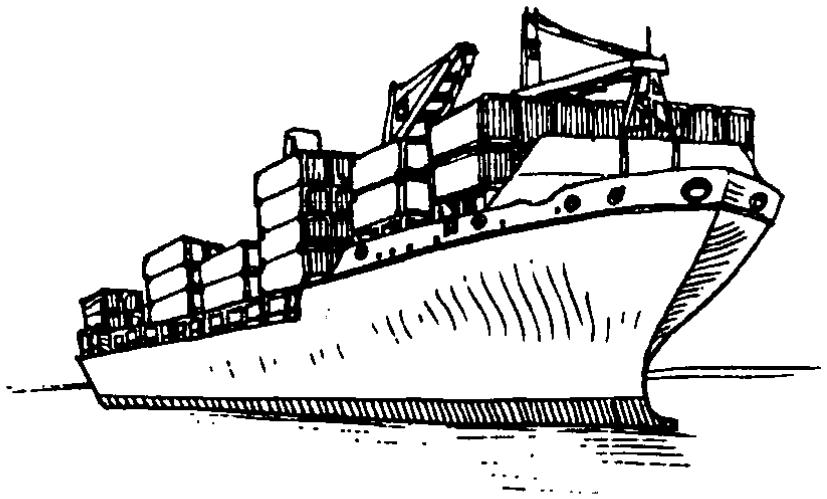
Adam, aklına geleni hiç sakınmadan pat diye söylüyordu. Defne, tanıştıkları akşam Cem'in söylediklerini de kafasında bir bir döndürmeye başladığında, artık neredeyse ayıktı. "Başına dert olmamdan korkmuyor musun? Kaideyi bozmadan ya bir ge-

cede ümitsizce âşık olursam sana?" Cem'in cevap vermesini beklemedi. "Bence bu riski almana değmez. Bana müsaade. Eminim yine görüşeceğiz." Cem'in artık iyi bildiği, hoşlanmadığı kişilere rezerve edilmiş samimiyetsiz tebessümü yüzünde, eteklerini toplayıp arabadan indikten sonra kapıyı sertçe kapattı.

"Biraz yavaş ol!" diye bağırdı Cem, arkasından. Arabaya sessizlik çökerken Defne'nin koşar adımlarla evine girmesini izledi. Ardından bahçe çitiyle bakışmasıysa dakikalar sürdü. Cem'in birlikte olmak istediği kadınlar, yüzüne kahkahalarla gülmezdi genelde.

Arabasını, lastiklerinin büyük bir kısmını âdeta arkada bırakarak gürültüyle kaldırdığında, Defne'yle aralarındaki ilişkinin ne tür bir ilişki olduğunu ve geceyi beraber geçirmenin işleri karıştırıp nasıl bir noktaya getirebileceğini hatırlattı kendine. O soru nereden çıkmıştı ki zaten? Cem, lanet olası elbiseyi sorumlu tutuyordu, Defne'nin de altını kazıya kazıya çizdiği gibi başına dert almak niyetinde değildi. Herkes için en iyisi buydu.

Ne var ki reddedilmek Cem'in iyi taşıdığı bir elbise değildi.

Bölüm 13

Omalum gece her ne kadar Defne'yi teğet geçmiş olsa da aşk diye bir şeyin olduğu varsayımından yola çıkarak *Cem Mermercioğlu'na ümitsizce âşık olma riski gibi* beklentilerimiz dışında gelişen olumlu ya da olumsuz sonuçlar doğuracak pek çok risk alırdık hayatta. Finansal iktisatçılar "sistematik riskler" ve "sistematik olmayan riskler" olmak üzere iki temel risk tipi tanımlardı. Sistematik olmayan riskler, belli bir varlık grubunu etkilerken; savaş, ekonomik durgunluk, enflasyon gibi sistematik riskler tüm piyasayı etkilerdi. Bir yatırımcı, sistematik riskleri önceden bilemez, sezse de kontrol edemez ve bu risklerin etkilerini tamamen önleyemezdi ancak sistematik olmayan risklere müdahale edebilir, maruz kaldığı riski yatırımlarını çeşitlendirme yoluyla azaltabilirdi.

Pazartesi sabahı Dorsay Holding'in girişine yığılmış magazin muhabirleri, Defne'nin Cem'e ümitsizce âşık olma olasılığının peşinde koşarken, hem sistematik hem de sistematik olmayan risklere açıktılar. Bir başkasının değil de Defne'nin peşine düşmeyi seçerek yakalayabilecekleri diğer sansasyonel haberlerden feragat ediyorlardı. Sabahın kör vakti bir holdingin döner

kapısının önünde sansasyon bulacaklarının da garantisi yoktu. Hatta sansasyon bir tarafa, o gün Defne açık otopark yerine kapalı otoparktan holding binasına giriş yapmayı tercih etseydi -ki pusuda beklediklerini bilseydi öyle yapardı- etrafını şimdi olduğu gibi sarıp birbiri ardına sorular yağdıramayacaklar, tek bir kare fotoğraf dahi alamayacaklardı.

"Ne zamandır Cem Bey'le birliktesiniz, efendim?"

"Cem Bey sizin için mi Türkiye'ye kesin dönüş yaptı?"

"Nişanlandığınız söyleniyor..."

"Evlilik var mı, efendim? Yaza olabileceğine dair duyumlar aldık."

Defne, mensubu olduğu aile sebebiyle tanınan biri olmasına karşın, o güne dek gözlerden uzak bir hayat sürmüştü. Gazeteciler onu kovalamazdı. Bu yüzden, hayatını didik didik etmek için birbirinin üzerine çıkıp hiç durmadan soru soran kalabalığı karşısında bulmak, sinirlerini yay gibi germişti. Sadece işlerini yapmaya çalışan bu insanlarla empati de kurabiliyordu gerçi. Dijital medyanın yükselişte olduğu, herkesin elindeki akıllı telefonla magazinci olabileceği bir çağda, medya kuruluşları küçülmeyi seçtiğinden, zaten düşük ücretlerle, zor şartlar altında çalışan magazin muhabirleri bir de işsiz kalma riskiyle karşı karşıyaydı. Ünlüler, kendi haberlerini istedikleri şekilde kendileri duyuruyorlardı artık kamuoyuna. Sosyal medya platformları, magazin gazeteciliğini öldürmüştü. Fakat Defne, hayatına dair ufacık bir detay öğrenebilmek için herkesin can attığı o ünlülerden değildi, ünlü olmasını gerektirecek tek bir neden bile bulamıyordu. O gün itibarıyla ulaştığı anlaşılan medyatik mertebe, sadece medyatik biriyle birlikte olduğunun düşünülmesinden ileri geliyordu. İnsanların gözünde Cem Mermercioğlu'nun yeni kız arkadaşı, belki nişanlısı Defne Dorsay'dı artık; TÜRSAD başkanı veya Dorsay Holding CEO'su değil.

Binanın güvenlik görevlileri, soruları yanıtsız bırakan Defne'nin etrafında hemen bir çember oluşturdu. Tek hücreli organizmalar gibi hareket eden çember ve çemberin ortasında çekirdek rolündeki Defne, arabadan holding kapısına kadar olan

birkaç metrelik mesafeyi dakikalar süren bir çabanın sonucu ancak katedebildi. Defne, şikâyetçi uğultular arasından binanın sükûnetine adım atabildiğinde şaşkındı. Gala gecesinden sonra başına gelecekleri az çok tahmin etmişti. Etmişti etmesine ama Cem'in şöhretinin boyutlarını görüyordu ki biraz küçümsemişti.

Ofisine çıkıp bilgisayarının karşısına geçtiğinde, günlük gazete başlıklarını okuyup rahat bir nefes alma girişimi, gazetelerin ilk sayfalarında sürmanşetten yer bulan, üzerlerine bolca Mermercioğlu ve Dorsay soyadlarının serpiştirildiği magazin haberleriyle duvara tosladı. Empati gücü de büyük yara almıştı doğrusu. Yazılanlara göre, Türkiye'de yaşayan kadınların büyük kısmı yastaydı. Ülkenin en gözde bekârı uslanmış, gecelere veda etmişti. Kalbini çalan kadınsa sürpriz bir isim, *Dorsayların Prensesi* Defne Dorsay'dı. Gazeteden gazeteye, sütundan sütuna atlayan Defne'nin sinirden dişleri gıcırdadı. Çiçeği burnunda çiftin objektiflere yansıyan romantik dakikalarını konu alan ve "Özel Haber" ibaresiyle yayımlanmış bir makaledeki zaman ve mekân detaylarıysa bardağı taşıran son damla oldu. Defne, gazetenin logosuyla paylaşılmış fotoğraflarda, elinde şişe, kaldırıma oturmuş, gülüyor; ardından şişeyi kafasına dikiyor, hemen peşi sıra şişesini Cem'le paylaşıyordu. Film şeridi gibi paylaşılan fotoğraflar arka arkaya dizilse Cem'in uzanıp Defne'nin elinden şişeyi aldığı hareketli bir animasyona dönüşebilirdi. İkilinin ailelerine açılıp cemiyet organizasyonlarına dahi birlikte katıldığını kanıtlar nitelikteki final, gala gecesinden birkaç fotoğrafla yapılmıştı. Birlikteliklerini gözler önüne seren taze âşıkların dans ederken oldukça samimi göründüğü kareler özellikle dikkat çekiyordu.

Ve tüm bunlar da tek bir suçlunun varlığına dikkat çekiyordu.

Defne, Cem'in de onaylayacağı üzere tedbirli bir kadındı. Gerek iş hayatında gerekse özel hayatında karşılaşabileceği her türlü riski elimine etmeye çalışırdı. Annesinin varlığınıysa elimine edilemeyen sistematik risklere benzetirdi. Borsadaki hisse senetleri için siyasi iklim, sosyal ve ekonomik göstergeler neyse Ayşen Hanım da çevresindekiler için oydu. Ve asla kontrol edilemiyordu!

Defne, cep telefonunu evrak çantasından hışımla çıkarırken, söyleyeceklerinin annesinin bir kulağından girip diğerinden çıkacağından adı gibi emindi. Ayşen Hanım yine de bu işten öylece sıyrılamayacaktı. Defne telefon açılır açılmaz, annesinin konuşmasına fırsat vermeden çıkışmaya girişti: "Anne, sen ne yaptın?"

"Sana da günaydın, kızım," dedi Ayşen Hanım, capcanlı sesiyle. "Ne yapmışım yine?"

"Bugünkü magazin haberlerine düşen fotoğraflarla senin bir ilgin olabilir mi, merak ettim."

İnkâr etmek, Ayşen Hanım'ın aklının ucundan bile geçmiyordu. "Aa, basmışlar mı?" diye sordu büyük heyecanla. "Ben daha görmedim. Bakayım hemen." Defne birkaç hışırtı duydu o arada. "Ne yazmışlar?"

Defne, önce neye tepki göstereceğini şaşırdı. Öz annesi tarafından gammazlanmış olmasına mı yoksa yapılanda asla yanlış bir şey görmeyen bu rahatlığa mı kızmalı, bilemedi. "Sana inanamıyorum!"

"Nasılsa birlikte değil misiniz? Ne olmuş yani çocuklara birkaç tüyo vermişsem?"

"Ne mi olmuş? Bir de soruyor musun? Önce Taksim sonra gala, resmen oyuna getirdin beni!"

"Tanınan insanlarız, ikinizi yan yana görünce zaten yazacaklardı. Şimdi, bizim onlara verdiğimiz hikâye üzerinden olayı ele alacaklar. Niçin bu kadar sinirleniyorsun ki?"

Demek tane tane açıklamak gerekecekti. "Oldubittiye getiriyorsun, anne. Kaç kere *karışma* dedim. Hiç öyle dememişim gibi peşimize paparazi takıp fotoğraflarımızı çektirmişsin!" Fotoğrafları çekenler, ikisinin soyulduklarını uzaktan izlerken çok gülmüşler miydi acaba? "Çok kötü kalbini kıracağım, o olacak. Bundan böyle hayatıma bu şekilde müdahale etmeyeceksin!"

Ayşen Hanım, "Ben senin iyiliğin için uğraşayım, üstüne takdir görmek şöyle dursun, bir dolu laf işiteyim," diye sitem ederken teatral yeteneklerinin zirvesindeydi. "Aşk olsun, Defne."

. Annesinin işlerine akıl sır erdirmek mümkün değildi. Defne için annesinin eliyle veya magazincilerin tamamen kendi gayretleriyle magazine malzeme olmak arasında bir fark yoktu. "Aklım almıyor, anne. Beni takip ettirmek, hakkımda bilgi sızdırmak nasıl benim iyiliğime oluyor, söyler misin?" Çalan ofis telefonu, sözlerini sekteye uğrattı. Boştaki kulağına da ofis telefonunun ahizesini götürdü. "Efendim, Elif."

"Bursa'dan Hakan Bey hattalar." Hakan Caner, merkezi Bursa'da olan Dorsay Otomobil Fabrikası A.Ş.'nin CEO'suydu. "Acil olduğunu söylediler."

"Tamam, hemen bağla." Defne tekrar annesine döndü. "Dua et, çok işim var ama kurtulduğunu sanma. Akşama geleceğim ve bu konuyu yüz yüze görüşeceğiz!" Telefonu annesinden cevap beklemeden kapattı, akabinde Elif de Hakan Caner'in aramasını aktardı. "Hakan Bey, günaydın."

"Günaydın, Defne Hanım."

Adam *acil* demiş olmasına rağmen gerisini getirmeyince, Defne işkillenmeye başladı. "Bir şey mi oldu, Hakan Bey?"

"Efendim," diye dikkatle söze giriş yaptı Hakan Bey. "İtalya'dan teknik ekipman getiren kargo gemimizle ilgili, seyir hâlindeyken bir sıkıntı oldu."

Adamın durumu ağzında geveleyip direkt söyleyemiyor oluşu, Defne'nin canının iyiden iyiye sıkılmasına neden oldu. "Nasıl bir sıkıntı?"

Hakan Bey, birkaç saniye bekledikten sonra sıkkın bir sesle, "Çanakkale açıklarında batmış," diye cevap verdi.

Defne, bütün kanının çekildiğini hissetti. "Nasıl olur böyle bir şey!" Holding bünyesindeki küçük filonun bakımı periyodik olarak yapılırdı. Böyle bir şey ilk kez başlarına geliyordu.

"Makine dairesi su almış ilk belirlemelere göre. Önce yan yatmış, ardından da batmış. Bir anda olmuş her şey. Henüz ajanslara haber dahi geçmediler."

Yüreği ağzında, "Peki ya mürettebat?" diye sordu Defne.

"O açıdan şanslıyız, kaptanımız gemiyi terk kararını zamanında almış. Tüm mürettebat, kurtarma botlarına binebilmiş. Hepsi de yara almadan kurtulmuş."

Defne tuttuğu nefesi serbest bıraktı. Hiç değilse can kaybı ya da yaralı yoktu. Gemi ve içinde taşıdığı mallar, endüstri standardı olarak kısmi sigortalıydı. Maddi kayıp büyüktü; hem sigortanın karşılamadığı kısımdan hem de geciken siparişlerden kaynaklanacaktı. Otomobil fabrikası "*just-in-time*" prensibiyle çalışırdı. Mallar, ihtiyaç olduğu an üretim bandında hazır bulunur, önceden büyük miktarlarda depolanmazdı. "Bugün için üretimi döndürebilecek envanter mevcut mu?"

"Akşam vardiyası için de dâhil olmak üzere *evet* ancak yarın sabah itibarıyla üretim mümkün olmayacak."

"Departman direktörleriyle yarım saat içinde bir telekonferans ayarlayalım. Bu arada hava kargo seçeneklerini değerlendirelim ve yarına kadar iç piyasadan ne yapabileceğimize bakalım."

"Tabii, Defne Hanım, siz nasıl arzu ederseniz."

Defne telefonu kapattı. Bir batan gemi eksikti! Saat dokuz bile olmamıştı ama nasıl bir hafta olacağı şimdiden belli olmuştu. Şakaklarını ovuştururken, Elif kapıyı çalıp vazoya yerleştirilmiş koca bir buket kır çiçeğiyle odaya girdi. Kafasını kaldırıp da renk renk çiçekleri gören Defne'nin kararan içi biraz olsun açılmıştı sanki.

"Bunlar size geldi, Defne Hanım."

"Kimden?"

Elif, vazoyu Defne'nin masasına getirdi. "Bilemiyorum ama üzerinde bir zarf var."

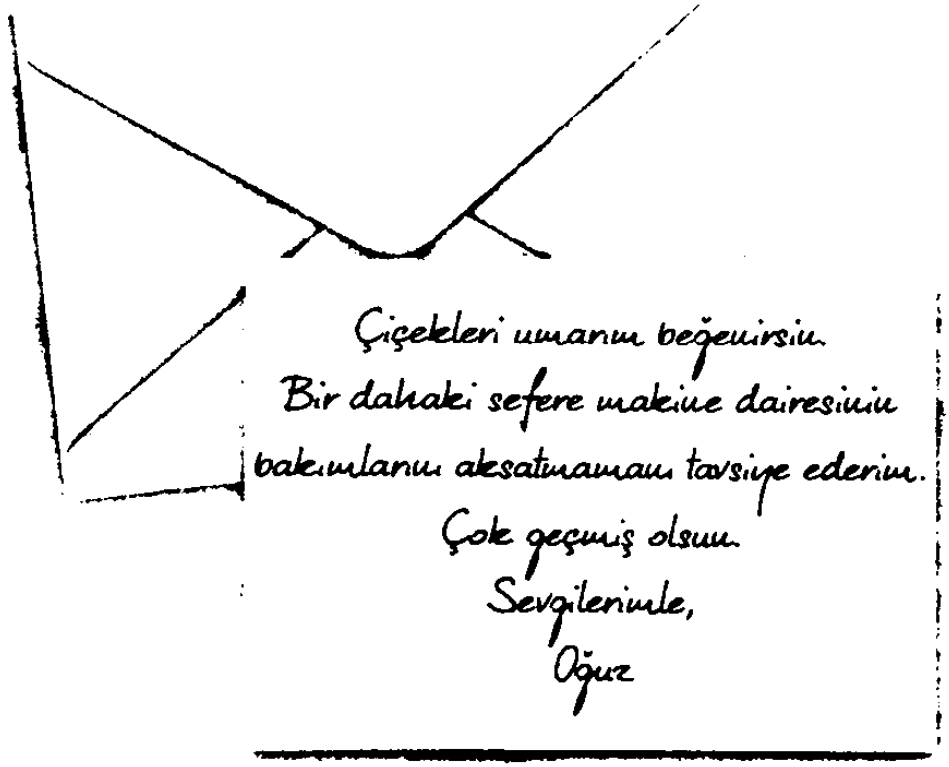
"Tamam, teşekkür ederim." Defne uzanıp bukete iliştirilmiş küçük zarfı eline aldı. "Bugünkü randevularımı iptal eder misin? Acil bir durum söz konusu. Filomuza ait bir yük gemisi batmış. Can kaybı yok neyse ki. Basından bu konuda ya da başka bir konuda arayan eden olursa toplantıdayım, ne zaman çıkacağımı bilmiyorsun. Bir şey soracak olurlarsa yorum yok. Gemiyle ilgili gerekli açıklamayı ben daha sonra yapacağım."

Duyduğu haberin vahameti karşısında ne yapacağını şaşıran Elif, "Peki, Defne Hanım," diyebildi. "Başka bir arzunuz var mıydı?"

"Başka bir şey yok. Çıkabilirsin. Teşekkürler."

"Rica ederim."

Sekreteri, aldığı görevi yerine getirmek için koşar adım odayı terk ettikten sonra, Defne zarfın içindeki kartı çıkardı. Karttaki not zarif bir el yazısıyla yazılmıştı:

Defne, notu okuduğu gibi elindeki kartı buruş buruş ederken, koltuğu alev almışçasına yerinden fırladı. Kan basıncı öyle artmıştı ki bir an kan, kulak zarlarını delip dışarı fışkıracakmış gibi oldu. "Nasıl!"

Nasıl bu kadar ileri gidebilirdi?

Haftalardır taşıdığı vicdan azabı buhar olup uçtu, öfkeden gözü döndü Defne'nin. Sinirden titreyen ellerle cep telefonunun rehberinde, daha birkaç gece evvel kaydettiği ama aramak zorunda

kalmayacağını umduğu ismi buldu. Numarayı tuşladığında, telefon sadece bir kez çalıp açıldı. Duyduğu ses, şu dünyada hiçbir kaygısı, tasası olmayan bir sesti; o kadar neşeliydi. "Çiçeklerimi aldın demek."

"Allah seni kahretsin! Gemi batırmak da ne demek! Bursa'da üretim bandı duracak senin yüzünden, Allah'ın belası!"

"Senin gibi bir hanımefendiye hiç yakışıyor mu bu sözler?"

"Gemi batırmak ne demek?" Defne hâlâ inanamıyordu bu soruyu soruyor oluşuna. Defalarca da sorsa inanamayacaktı. "Ne demek gemi batırmak?"

Hâlâ sinir bozucu derecede lakayt, "Teessüf ederim, benden nasıl beklersin böyle bir şey?" diye sordu Oğuz. "Görünmez kaza işte."

"Dalga geçer gibi gönderdiğin o nottan sonra bir de inkâr mı ediyorsun?"

"Beni gözünde biraz fazla büyütüyorsun sanırım. Kulağım deliktir sadece." Oğuz'un gözlerini ufaltan o küstah gülüşü, sesinden de belli oluyordu; Defne'nin görmesine gerek yoktu. "Büyük gurur duydum ama."

Adamın pişkinliği karşısında çileden çıkmak işten bile değildi. "Ya birileri ölseydi?"

"Ama ölmedi. Tabii, ölebilirdi de. Denizin şakası olmuyor..."

"Ne gamsız, ne vicdan yoksunu bir adamsın sen!"

"Bana soracak olursan bu başına gelenler *karma*," diye yorumda bulundu Oğuz. "Masum iş insanlarının işlerini baltalarken bir daha düşünürsün artık."

Masum iş insanıymış! "Nasıl bir yüzsüzlükse sendeki, bağırmak çağırmak da fayda etmiyor. Hadsiz!"

"İnan, uzun uzun sohbet edelim isterdim ama uçağım kalkmak üzere." Zerre utanmadan uzun uzun güldü adam. "Eminim ki senin de toplaman gereken parçalar, yetiştirmen gereken siparişler vardır. Kolay gelsin." Ve çat diye Defne'nin yüzüne kapattı telefonu. Yine.

Defne, telefonu gürültüyle bir kenara bırakıp başını hâlâ tir tir titreyen ellerinin arasına aldı. Hayatında böyle sinirlendiğini hatırlamıyordu.

Ege'de gemisi batmıştı. Ege'de gemisi, Oğuz pisliği yüzünden resmen batmıştı!

Bir saat içinde haber her yerdeydi. Bir taraftan Cem, bir taraftan gemi kazası, holdingin telefonları susmak bilmiyordu. Defne bir yılda görmediği medya ilgisini birkaç saat içerisinde görmüştü. Finansal başarılarla birlikte gelen istikrarlı büyüme, büyük ölçekli kazalar ya da patlayan magazin bombaları kadar dikkat çekmiyordu elbette.

Bütün öğleden sonra, Oğuz'un iyi dileklerine paralel, iç piyasadan parça toplamakla geçti. Yazık ki tüm uğraşlara rağmen birkaç sipariş, taahhüt edilen zamana yetişmeyecek, yetişen kısmı da epey pahalıya mal olacaktı. Oğuz, istediğini büyük ölçüde başarmıştı yani. Tabii, başaracaktı. Manyağın birinin Ege'de geminizi bilerek batırabileceğini nasıl tahmin edebilirdiniz? Böyle bir risk nasıl öngörülebilirdi? Buna karşı nasıl önlem alınabilirdi?

Kabul etmek gerekiyordu: Mehmet Oğuz Demiralp, Ayşen Dorsay'la aynı risk kategorisindeydi.

Defne, şirketin muhasebe kayıtlarına yansıyacak şekilde zarara uğrayışıyla birlikte, *Miracle Solutions* toplantısından bu yana olanları artık babasıyla paylaşması gerektiğine karar vermişti. Uzun bir mesainin ardından Yeniköy'e geçtiğinde, yalıdaki kimseyle merhabalaşmadan, dosdoğru babasının günün büyük kısmını geçirdiği çalışma odasına gitti. Kapıyı tıklatıp babasının, "Gelebilirsin," diyen tok sesini işittiğinde, araladığı kapıdan içeri başını uzattı. "Rahatsız etmiyorum ya, baba?"

Kemal Bey, okuma gözlüklerinin üzerinden kapı tarafına baktı. Bakışları hemen yumuşamıştı. "Hoş geldin, kızım. Gel. Geç, otur şöyle."

Defne içeri girip kapıyı kapattıktan sonra çalışma masasının önündeki koltuklardan birine oturdu. "Konuşmamız gerekiyor."

Kemal Bey, kızının rahatsız duruşuna ve yüzündeki kaygılı ifadeye anlam veremedi. Gemi haberini zaten ondan almıştı ve konuşulacak her şeyi telefonda konuşmuşlardı. Siz şirket olarak üzerinize düşen her şeyi yapsanız da olabiliyordu böyle kazalar; tabii, kızının bunu kolay kabullenememesi olasıydı. "Gemiyle ilgili bir gelişme mi var?"

"Yeni bir gelişme yok. Ama bilmen gereken başka şeyler var. Telefonda anlatmak istemedim."

Kemal Bey merakla gözlüğünü çıkardı, ellerini kucağında kavuşturup arkasına yaslandı. "Anlat bakalım."

Defne derin bir nefes aldı. "Bugünkü kaza... Aslında kaza değildi."

"O da ne demek şimdi?"

Defne, geminin batmasıyla sonuçlanan olaylar silsilesini hızlıca anlatmaya başladı. Defne anlattıkça Kemal Bey'in kaşları çatıldı, bakışları sertleşti. "Şimdi şunu bir anlayayım. Adam, size haber vermeden ürünün marka haklarını satın almış. Siz direkt toplantıda tanıştınız, sonra sen huylandın, huylanınca adamı araştırdın ve onunla çalışmamaya karar verdin."

"Evet."

"O da bunu gurur meselesi yaptı?"

"Evet."

"Sonra bizim gireceğimiz liman ihalesine girdi ve her nasıl olduysa sen, adamın ihaleyi öngörülen fiyatın çok üzerinde bir fiyata almasına neden oldun?"

"Evet."

"Ama yine de rahat duramadın ve müsteşarı arayıp adamın yabancı ortaklarıyla olan işine taş koydun."

"Evet."

Kemal Bey, onaylamaz gözlerle kızını süzdü. "Ve suç işledin."

Ya da devleti çetelerden korumuştu. Perspektif meselesiydi tamamen. "Yani," diye mırıldandı Defne.

"O da durur mu, buna karşılık bugün bizim yük gemisini batırdı?"

"Evet."

Canı adamakıllı sıkılan Kemal Bey, sesli bir iç geçirdi. "Kızım, tüm bu olanlar kulağa nasıl geliyor, farkında mısın?"

Böyle madde madde dökümü çıkarıldığında, milyon dolarların heba edildiği saçma bir atışma; Defne'nin kontrolünü kaybettiği, rasyonellik sınırlarını çoktan aşmış bir oyun gibi geliyordu kulağa. Artık kurallarını bilmediği, Oğuz'un zaman-mekân kısıtlamasından azat ettiği bir oyun; belki de Oğuz'dan çok önce arazi işine taş koyarak oyunu rasyonellikten sıyıran taraf Defne'ydi. Babasının karşısında yıllar sonra ilk kez küçük bir kız çocuğu gibi yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. "Farkındayım."

"Ne malum gerçekten kaza olmadığı peki? Gemiyi onun batırdığından nasıl bu kadar eminsin?"

O kadar emin olmamayı gönülden dilerdi Defne. Birilerinin ticari bir hınç uğruna kasten gemi batırabilmesi, mantığının kolay kolay alabileceği bir şey değildi çünkü. Ancak insanlar her zaman mantık sınırları dâhilinde hareket etmiyordu; gerçek hayatın rasyonel beklentilerimizle her zaman örtüşemediği aşikârdı. İnsanlar iç dünyalarında çelişkilerden, cehaletten, beceriksizlikten, muhakeme hatalarından, türlü zihinsel acayiplikten ve hatta aşırı hayalperestlikten ya da hayal gücü yoksunluğundan mustaripti... Son olay doğrultusunda, Oğuz'un da yoğunlukla zihinsel acayiplikler ve aşırı hayal gücünden mustarip olabileceği anlaşılıyordu.

Bu yüzdendir ki rasyonel aktör modeline karşı çıkan çoktu. *David Hume*, mantığın, ihtirasların ancak kölesi olabileceğini söylemişti; mantığın, kişinin ihtiraslarına hizmet ve itaat etmekten başka görevi yoktu. Mantık, kendi içinde motivasyon sağlayamazdı. Motivasyonun kaynağı insani arzulardı.

Defne'nin pratikte özümsediği geleneksel oyun teorisinin, arzularına yenik düşen irrasyonel oyuncular karşısında eli kolu bağlıydı. Hatta *David Sally*, insanın en şaşkın, en tutarsız oyuncu

olduğunu iddia etmişti; bulunduğu sosyal ortam değiştikçe davranışları da sıklıkla şekil değiştirirdi. Hercai tabiatının yanında, bir inanca körü körüne bağlanması da şaşırtıcı değildi; statükoyu korumak için alacağı riskler, daha iyi bir noktaya gelebilmek için alacağı risklerden katbekat daha fazla olabilirdi. Yani insanın doğal bir stratejist olduğu söylenemezdi; belli bir hedef tutturup o hedefe ilerlemesi için çaba harcaması şarttı.

Klasik fayda maksimizasyonu üzerine kurulu oyun tanımının ötesinde, tarihçi *Johan Huizinga* insanın varoluşunun temelinde oyun oynamak olduğunu ve oyunun da bu hercai tabiatımız gereği irrasyonel olduğunu savunurdu. Oyunun özü, aşırı tahrik etme gücünde yatardı. Çağlar boyu oyunlara bu denli hırsla, saplantıyla sarılma nedenimiz bu yüzden basit açıklamalara indirgenemez, tüm çözümlemeleri ve mantıksal yorumlamaları reddederdi. Ahlaki ölçüler içinde değerlendirilemezdi oyun. İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış değildi ama vazgeçilmezdi. Platon'a göre oyun oynamak saçma bir meşgale de değildi üstelik; tanrıların oyuncağı olan insanın en ciddi işiydi ve oyunu kazanmak uğruna kan dökmek kurallara dâhildi. Anlaşılan, Oğuz da arenalarda ölümüne çarpışan savaşçılarla aynı fikri paylaşıyordu. "Haber daha ajanslara geçilmeden, geminin battığını ve her şeyden önemlisi neden battığını bildiğini gösteren bir mesaj yolladı." Defne, çarpışmadan hemen sonra o raundun kazananını ilan etmek üzere arenaya fırlatılan bir buket kır çiçeğinden bahsetmeyi es geçmişti.

Kemal Bey, kızının yüzüne ciddiyetle bakmaya bir süre devam etti. Konuştuğunda, sesi itiraz kabul etmeyecek gibiydi: "Söz ver bana. Misilleme yapmayacaksın."

Yaptıkları, Oğuz'un yanına kâr kalmayacaktı herhalde? "Ama..."

Kemal Bey, kızının cümlesini tamamlamasına müsaade etmedi. "Aması yok, Defne. Bu iş nereye varıyor, görmüyor musun? Gemi batırmanın karşılığı ne olabilir hem? Göz göre göre daha büyük bir suç mu işleyeceksin?"

Defne henüz o kadar uzun boylu düşünmemişti. Düşündüğünde, batırılan gemisi için yapacağı misillemenin, yasal olmama ihtimalinin hayli yüksek olduğu sonucuna vardığı için sessiz kaldı.

Kemal Bey günün sonunda, hafif uzamış, çenesini gölgeleyen sakalını sıvazladı. "Bekleyelim bakalım, açılan soruşturma ne şekilde sonuçlanacak."

Defne, Oğuz'u biraz tanıdıysa bir şey çıkmayacaktı soruşturmadan. "*Kaza* diyecekler."

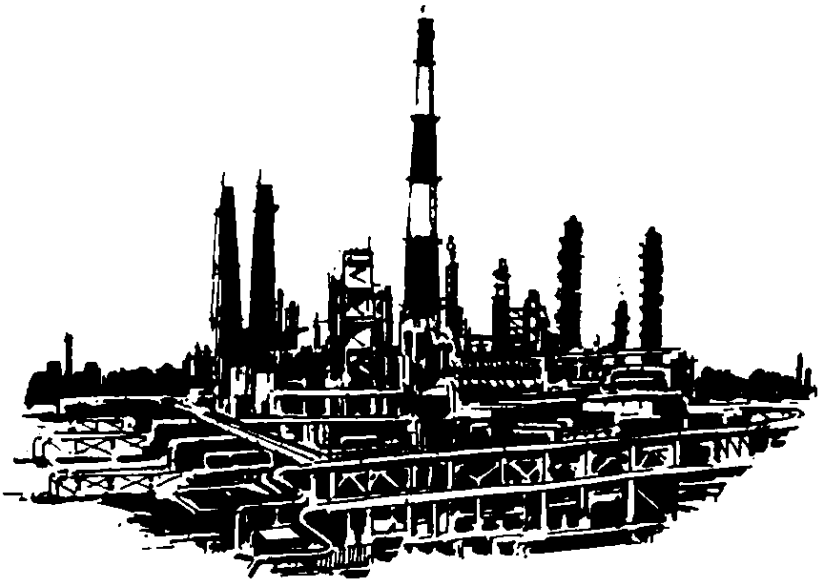
"Desinler. O arada ben de biraz sorup soruştururum. İhtimal, Ankara'ya giderim. Ve sen de bu süre zarfında adama bir şey yapmayacaksın. Anlaştık mı?"

Defne gönülsüz olsa da, "Anlaştık," diyecekken, Ayşen Hanım kapıyı çalmaya tenezzül etmeden odaya daldı. "Kemal, bir kapandın mı çıkmıyorsun. Emekli olmuş hâlin bir de bu! Yemek hazır, seni bekliyoruz yarım saattir..." Odanın ortasına kadar geldiğinde Defne'yi ancak fark etmişti. "Sen de nereden çıktın?"

Defne'nin gözleri kısıldı. "Beni magazincilere ispiyonlamanın hesabını verecektin, unuttun mu yoksa?"

Bu yarı şaka yarı ciddi tehdit, Ayşen Hanım'ı sindiremezdi. "Aman, yemekten sonra veririm, bir yere kaçmıyorum ya?"

Defne yemek sonrasını bekleyemeden daha yolda söylenmeye başlamışken, Kemal Bey biraz düşünceli, karısıyla kızını koridorda takip etti. İhale meselesi tam bir akıl tutulması örneği olmakla birlikte, 50 bin tonluk gemi batırıp kaza süsü vermek, her önüne gelenin becerebileceği bir iş değildi.

Bölüm 14

Moskova'nın güneydoğusunda evsizlere ve kötü şöhretli ucuz genelevlere ev sahipliği eden Kapotnya, Moskova Petrol Rafinerisi'nin dumanları altında, yaslandığı çevre yolunun tekdüze gürültüsünden yana dertli bir semtti. Gecenin karanlığında, yolun iki yanına sıralanmış, Sovyetlerin son zamanlarından kalma çok katlı sevimsiz binalar biraz da göz yaşartıp geniz yakan gaz kokusunun sersemletici etkisiyle, bilinen dünyadan öteye çıkan bir geçidin başında taş kesilmiş dev bekçileri andırıyordu.

Hemen kaldırım kenarında, plastik şişeler, yemek artıkları, boş ambalaj ve konserve kutularından oluşan çöp öbeklerinin ortasında, süngerleri çıkmış, telleri fırlamış bir koltuk takımına kurulmuş, sönmeye yüz tutan ateşin etrafında çene çalıp aylaklık eden bir grup sarhoş, kendilerine yaklaşan tekinsiz adımlara kulak kabartınca büyük ihtimamla kuruttukları balıklara dadanan *Irina'nın obez teriyeri Annika'yla*[12] ilgili hararetli sohbet de bıçak gibi kesilmişti.

Yara bere içindeki tıraşsız kirli yüzler, iri adımlarla onlara yaklaşan uzun, siyah paltolu yabancıya telaşla çevrildi. Dayak yemek için oldukça geç bir saatti. Yine de belli olmazdı. Vücutlarının

[12] *Rus.* Annika: Zarafet.

çeşitli yerlerindeki ezikler, gözlerinin etrafındaki kimi mor kimi yeşermiş halkalar ve ağız hijyeninden bağımsız olarak eksik kalmış dişler; çetelerden ve polisten sırf spor için dayak yemenin muhitlerinde alışkanlık olduğunun ispatıydı. Yabancı, saatin geç olduğunu ve bu saatte dayak yemenin büyük saçmalık olacağını muhtemelen umursamazdı. Yalnızdı yalnız olmasına ama heybetliydi. İstese koltuk takımını ele geçirmesi işten bile değildi. Daha da beteri, nadiren kavuşabildikleri votkalarından da olabilirlerdi. Bilinçleri yarı kapalı, gördükleri kâbuslarla koltuklarına sindikçe yabancı yaklaştı. Yaklaştıkça heybeti, o saatte sanki daha bir oyuncu olan gölgelerle korkutucu bir hâl aldı. Nefesler tutulmuştu. Yabancı, içlerinden birkaçını silkeleyecek, o günkü ganimetlere çökecekti. An meselesiydi artık.

Ne var ki beklenen olmadı.

İnecek ilk darbe için siper alınmışken yabancı, kafalarda yarattığı imgelerden habersiz, elleri ceplerinde, hiç bulaşmadan yanlarından süzülüp geçti. Sarhoşlar rahat bir nefes aldılar fakat hemen kıpırdamaya da cesaret edemediler. Yabancı iyice uzaklaşıp yolun sonunda hayal meyal seçilen bir karaltı hâline geldiğinde ancak fikir değiştirip geri dönmeyeceğinden emin oldular da ağızlarını yeniden açabildiler. Akabinde, sohbet sanki hiç bölünmemiş gibi anında koyulaştı. Çabuk ürküp çabuk unuturlardı. Çok geçmeden, esrik kahkahalar, sokağı çınlatıyordu. Şu köpek, tam bir hanımefendiydi gerçekten. Uyudukları sırada, onları afiyetle yememesi büyük nezaket örneğiydi. Tabii, ne de olsa yatak arkadaşı sayılırlardı!

Koltuk takımından az ötede ilk uzantıları seçilen, evsiz kolonisinin birbirine yatak arkadaşlığı etmesine aracı olan söz konusu yatakhane, rafinerinin merkezinden kilometrelerce uzağa yayılmış, tüm semti bir örümcek ağı gibi saran devasa borulardan oluşuyordu. İçlerinden yüksek basınçta aşırı ısıtılmış *petrol ve gaz* yan ürünleri geçtiğinden, sıcaklıkları yüzlerce santigrad dereceye ulaşabiliyordu. Boruların üzeri, Annika'nın büyük zevkle mideye indireceği yiyecekleri kurutmak için idealken, altı da dondurucu kış günlerinde emsalsiz bir sığınak hâline geliyordu.

Oğuz, boruların üzerine özenle dizilmiş balık ve mantarlardan yükselen kokunun, ciğerlerine nüfuz etmesine izin verdi. Yüzünü ısıtan davetkâr aroma, boğucu gaz kokusuna verilmiş bir mola, bu unutulmuş köşeye neredeyse ev sıcaklığı kazandıran kısa ömürlü bir yanılsamaydı. Tam olarak buydu. Bir yanılsama. Köşeyi döndüğünde, rafinerinin dumanı yeniden kendini hissettirirken aradan sıyrılan keskin bir iyot kokusu çarptı Oğuz'un burnuna. Kokunun kaynağı, henüz hayattayken çürümeye başlamış, üstü başı dökük bir uyuşturucu bağımlısıydı. Boynundan şakağına uzanan yer yer yeşile dönük, yer yer parçalar hâlinde kopmuş deri, eroinin ucuz ama çok daha yıkıcı alternatifi "krokodil" bağımlısı olduğuna işaretti. O gece şansı yaver gitmiş olacak, eroin alacak parası vardı. Az önce ödediği yüklü meblağ karşılığı, içi beyaz toz dolu minik poşeti avcuna sıkıştıran seks işçisi de kuvvetle muhtemel Orta Asya'dan Rusya'ya uzanan insan kaçakçılığı şebekelerinin marifetiyle kendini bu kaldırımda bulmuştu.

Komünist Haydar'ın Ruslarla ilgili yaptığı tespit doğruydu: Rus yeraltı dünyasının birçok Avrupa şehrinde gittikçe etkinliğini artıran bir örgütlenmesi vardı. Fakat bu, yeraltı dünyasının gücünden ziyade mecburiyetten gelişmiş bir durumdu. Mafyanın da kendine göre sıkıntıları oluyordu. Sürdürülmesi gereken bir hayat standardı, çeşitli mercilerdeki memurlara ödenmesi gereken rüşvetler ve beslenmesi gereken boğazlar... Düşük petrol fiyatları ve Rusya'nın Kırım'ı ilhakı ile birlikte ülkeye uygulanan ambargolar karşısında ekonomi durgunluğa girince iç piyasada aradığını bulamayan mafya, çareyi operasyonlarını Avrupa'ya yaymakta bulmuştu.

Krizin beraberinde getirdiği fırsatlar dâhilinde ambargolu ürünleri ülkeye kaçak sokup fahiş fiyatlara satmak, silah ticareti, kara para aklama, illegal siber faaliyetler, insan kaçakçılığı ve tabii ki Rusya'nın, Avrupa'ya giden Afgan eroininin dağılım rotasının kuzey ayağı olması münasebetiyle uyuşturucu kaçakçılığı, kriz sürecinde mafya için büyük gelir kalemleri olmuştu. Özellikle zayıf Rus rublesi karşısında avro cinsinden de gelir elde edebilmek, mafyanın sıkıntılarına ilaç gibi gelmişti.

Ne yazık ki sıkıntılarına çare bulabilmek hususunda herkes bu kadar şanslı olmuyordu. Operasyonlarını Avrupa'ya yayma fırsatı olmayıp içeride kalanlar için ekonomik durumun verdiği çaresizlik, çeşitliliği zorunlu hâle getirmişti. Şimdilerde eskisi gibi iş yapamayan genelevler, aracılık eden çetelere borçlanmak pahasına, yan iş kolu olarak uyuşturucu piyasasında şansını deniyordu. Bu yüzdendir ki muhitte adım başı esrar, eroin, metamfetamin ve diğer pek çok uyuşturucu ve uyarıcı maddeyi bulmak mümkündü.

Oğuz, semtte olağanlaşmış alışverişi köşe başında bırakıp, aralarında çok sayıda genelevin de bulunduğu binaların sıralandığı karşı kaldırıma geçtiğinde rafinerininkine baskın gelebilecek kadar yoğun ikinci bir toz bulutuyla karşılaştı. Binalardan dışarı sızıp havada asılı kalan zerrecikler, sokağın bu kısmını âdeta bir esrar odasına çevirmişti. Zahmet edip herhangi bir narkotik madde tüketmeye gerek yoktu buralarda. Yarım saatlik bir tur atıp sadece atmosferi solumak da aynı işi görüyordu. Sislerin arasından hayal gibi çıkıp gelen tanıdık yüz, başka türlü açıklanamazdı.

Muhataplarının bildiği adıyla, Ekaterina Gagarina.

Gerçek adını kimse bilmezdi. Oğuz, kendisinin de hatırlayabildiğinden şüpheliydi. Hiç doğmamıştı; yaşadığını iddia etmek de güçtü namıdiğer *Femme Fatale*'in.[13] Oğuz bu yakıştırmayı daha iyi taşıyan, kurgu ya da gerçek başka bir kadın tanımıyordu. Hayal olmadığından emin olabilmek istercesine sorma ihtiyacı hissetti: "Ekaterina?"

Uzun boylu ve sarışın kadının şaşkınlığının tek göstergesi, soğuk gözlerindeki belli belirsiz birkaç kıpırtıydı. "Oğuz..."

Rusya'da 2000'li yılların ortalarına kadar cinayet, yeraltı dünyasındaki anlaşmazlıkları çözmenin yegâne yolu olarak görülürdü. Buna artık eskisi kadar başvurulmadığına inanılsa da, Ekaterina'nın o geceki varlığı, cinayetin hâlâ son çare olarak geçerliliğini koruduğunu gösteriyordu. Sektörünün en maharetlilerinden

[13] *Fr.* Femme Fatale: Ölümcül kadın.

olduğundan, onun elinden ölen de onu tutan da ekseri yüksek profilli, masumiyet karinesinin hasbelkader korumuş bulunduğu kişiler arasından çıkardı: politikacılar, bürokratlar, iş insanları veya şov dünyasından ünlüler... O gece insanların arasına karıştıysa birilerinin dünya üzerinde alacağı nefesler de sayılıydı. Oğuz'a göre dünyayı terk etmenin çok daha korkunç yolları vardı. "Nasılsın?"

Ekaterina, neredeyse gülümsedi. "Gördüğün gibi."

En son görüşmelerinden bu yana beş altı yıl geçmiş olmalıydı. Oğuz, fazla oyalanmadan şöyle bir baktı kadına. İri dalgalar hâlinde beline kadar ulaşan sarı saçları, mavi yeşil gözleri, muhteşem vücuduyla Ekaterina Oğuz'un hayatında gördüğü en güzel birkaç kadından biriydi hâlâ. Üzerinde bel hizasında biten uzun, tüylü, kabarık, beyaz bir kürk, sıkı kalçalarını zar zor örtmüş siyah bir etek ve uyluklarına kadar tırmanan beyaz rugan çizmeler vardı. Öyle bir kadındı ki Ekaterina; gücü ve öz güveni girdiği kılıklar altında hapsolamaz, bir yolunu bulup karşısındakinin içine işlerdi. Etkilenmemek kolay değildi. Erkekler onun karşısında aptallaşır, en derin sırlarını ifşa etmekte sakınca görmez; her dileğini gerçekleştirmek, onu koruyup kollamak, içinde bulunduğunu düşündükleri bataklıktan kurtarmak isterlerdi. Bihaber zavallılar. "Her zamanki gibi kusursuzsun."

Ekaterina, bu kez gerçekten gülümsedi; kurbanlarına bahşettiği hilebaz gülümsemelerinden de değildi üstelik. "Her zamanki gibi fazlasıyla naziksin." Gözlerinden, tabiatıyla bağdaşmayan muzip bir bakış geçti. "Bu çöplükte ne işin olduğunu sormayacağım."

Oğuz da tebessüm etti buna karşılık. "Aynı benim sana sormayacağım gibi."

Sislerin arasından, bu kez narin yapılı başka bir kadın çıkageldi. Ekaterina'nın koluna girip, "Bakalım, burada kimler varmış..." diyerek iri badem gözlerindeki yaramaz pırıltılarla Oğuz'u baştan aşağı süzdü. Simsiyah ipek saçları, hokka gibi bir burnu, pembe dolgun dudakları vardı.

"Bu güzel hanımefendi de kim?" diye sordu Oğuz.

Ekaterina dudak büküp, "Emin değilim," diyerek kadına çevirdi yüzünü. "Bu gece kimsin, tatlım?"

Kadın, gözlerini Oğuz'un üzerinden ayırmadı. "Ben, Nastya."

"Ben de Oğuz. Memnun oldum, Nastya."

Ekaterina burun kıvırarak, "Nadya'yı daha çok sevmiştim," diye mırıldandı. "Bence tam bir Nadya'sın."

Nastya, "Ama bu gece kendimi daha çok bir *Nastya* gibi hissediyorum. Bu sefer olacak galiba!" diye neşe içinde şakıdı. "Soğukta durmuş, çene çaldığınıza göre kaldırımdan öteye gidemeyeceksiniz." Oğuz'a işveli bir gülücük yolladı. "Alternatifleri de değerlendirmek istersin diye düşünüyorum, yanılıyor muyum?" Çekinmekten nasibini almamış gözler, hâlâ Oğuz'un bedeninde dolaşıyordu. Gördüklerinden, gittikçe artan bir memnuniyet duyduğundan, "Para bile istemeyebilirim senden," dedi. Arsız bakışları nihayet Oğuz'un gözlerini bulmuştu. "Kim bilir. Bakarsın, benim üzerine para vermem icap eder."

Bu hesapsız iltifat karşısında, "Onur duydum," dedi Oğuz. O sırada yanlarından geçen siyah bir araba, yaklaşık otuz metre mesafede kaldırıma yanaşıp dörtlüleri yaktı. "Ama üzülerek reddetmek zorundayım. Bu gece için verilmiş başka bir sözüm var."

Kadın, Oğuz'un bakışlarını takip edip bekleyen arabayı gördü. "Ne yapalım." Neşeli sesinde hayal kırıklığı da duyuluyordu şimdi. "Bir dahaki sefere o zaman."

"Bir dahaki sefere," diyerek Oğuz da onayladı. Gülerek ekledi: "Kesinlikle *Nastya* sana çok yakışıyor."

Nastya'nın yüzü sevinçle ışıldadı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Yeni bir başlangıç için daha iyi bir seçim düşünemezdim." Oğuz, çalışır durumda bekleyen arabanın içinden yükselen sabırsızlığı hissedebiliyordu. "İzninizle, artık gitsem iyi olacak."

Ekaterina, buzdan zırhını tekrar kuşanmadan önce, "Seni görmek güzeldi," dedi.

"Seni de öyle."

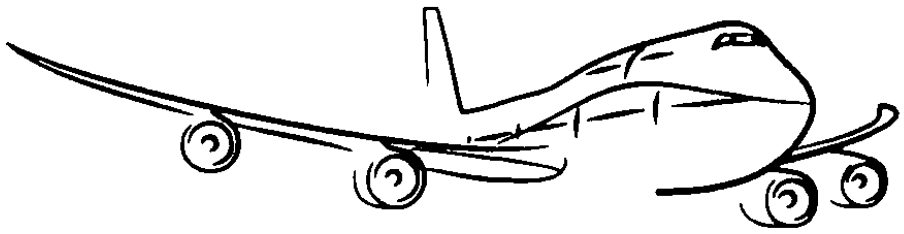
"Kendine dikkat et." Ve son duygu kırıntıları da uçup gitti.

" 'Sen de' diyeceğim, manasız olacak..." Oğuz'un yüzünde beliren ufak gülümseme, belirdiği gibi kaybolmuştu. Başını hafifçe eğip iki kadını da selamladı. "İyi geceler, hanımlar."

Oğuz, ikiliyi ardında bıraktı. Aradaki kısa mesafeyi kapatıp arabaya ulaştığında, arabanın arka camı aralandı. Daha birkaç ay öncesine kadar oldukça yakışıklı sayılabilecek, ancak o arada her ne olduysa mayın tarlasına dönmüş bir yüz, kademe kademe açığa çıktı. Adamın, her santimetre karesinde türlü kistler ve lezyonlar oluşup, bir buldok misali sarkmış kül rengindeki teni, dioksin zehirlenmesini düşündürüyordu. İyi haber, bu işten sağ çıkabildiğine göre zehir birkaç sene içinde vücudunu tamamen terk ettiğinde eski hâline dönecekti. Yüzünün aldığı şekli asla umursamayan çelik mavisi alaycı gözler, Oğuz'un yüzüne dikilmişti. "Ne o? Fiyatta anlaşamadınız galiba?"

Muhtemelen çok konuştuğu için -haklı olarak- zehirlemek zorunda kalmışlardı. Susturma girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığı anlaşılıyordu.

Oğuz cevap vermeye tenezzül etmeyince adam, "Her zaman biraz cimri oldun, Makedonyalı," diye yorum yapmakta sakınca görmedi. Arabanın kapısını açıp yana kaydı. "Atla."

Bölüm 15

Medeniyetler doğar, gelişir ve gün gelir, misyonunu tamamlayıp yok olur.

Hayat kargaşasının içinde kaybolmuş modern insan için bu döngü fazla bir şey ifade etmez. Çoğunluğun gözünde, Babil'in binlerce yıl önce yükselip yıkılmış olması tarih kitaplarında kalmış, gerçekliği zaman karşısında aşınmaya uğrayan bir hikâyeden ibarettir. Tanrılarıyla ve kanunlarıyla yerle bir olmuş görkemli imparatorlukların varlığıyla yokluğu birdir âdeta. Neticede enkazlarla ilgilenen pek bulunmaz, Fransız şair Paul Valéry'nin de söylediği gibi. Ta ki zihinleri derinden yaralayan, geçmeyecek bir huzursuzluğu tecrübe edene kadar...

Paul Valéry, neslini çok talihsiz bulur. Yaşadığı dönemde patlak veren Birinci Dünya Savaşı, kitleleri büyük umutsuzluğa sürüklemiş, bildiğimiz dünyanın tümüyle tarihin derin uçurumlarına gömülebileceğini göstermiştir. Bir gün sonunun gelebileceğini asla düşünmediğimiz modern medeniyetlerimiz de en az eski medeniyetler kadar "ölümlü"dür aslında. Dünya, bitmek bilmeyen bir döngüde, kendinden önceki dünyaların külleri üzerine tekrar tekrar inşa edilir.

Güneydoğu yönünde, yaklaşık bir saat süren yolculuğun sonunda, insanlığın dünya üzerinde kurduğu düzenin kırılganlığını hatırlatan, etrafı "TEHLİKE" ve "GİRİLMEZ" ibareli tabelalarla dolu, paslanmış dikenli telle çevrili uçak onarım tesisi, ilk bakışta, Sovyetlerden kalma pek çok atıl durumdaki askerî yapı gibi terk edilmiş görünüyordu.

Araba, ana yoldan çıkıp tesisin kuvvetle muhtemel en son 90'lı yıllarda asfalt dökülmüş, kenarlarını kuru çalıların bürüdüğü, bol engebeli karanlık yoluna saptı. Çukurlara dala çıka giriş kapısına ulaşabildiğinde, birkaç insan boyundaki demir parmaklıklı dev bariyer yana kaymaya başladı. Kısa süre içinde yeteri kadar açılan bariyerin rayını hafifçe sarsılarak aşan araba, camı çerçevesi inmiş iki boş bekçi kulübesinin arasından geçip yoluna devam etti.

Bakımsız asfalt yol, bariyerin diğer tarafında genişliyordu. Manzara, farların geçici aydınlığında yer yer bir belirip bir kaybolurken çok parlak günler görmüş güçlü imparatorluğun arkasında bıraktıklarından kesitler de su yüzüne çıkıyordu. Yol kenarlarında, pervaneleri çıkarılıp silah sistemleri sökülmüş Ka-32'ler, Mi-2'ler, Mi-6'lar, Mi-24'ler[14] diziliydi. Çoğu, gelişigüzel brandalarla örtülmüş; kimi ağır hasar almış, kiminin iniş takımları çatlak asfalta saplanmıştı; ziyaretçiden mahrum bu açık hava müzesinin ortasında sergilenirken kaderleriyle baş başa, çürümeye terk edildikleri anlaşılıyordu.

Göz alabildiğine uzanan hâkî denizin dalgasız çökkünlüğünü, farların yalayıp geçtiği bir Mi-24 bozdu. Helikopterin kamuflajlı gövdesine resmedilmiş pembe kasımpatının üzerindeki tombul bal arısı, bir anlığına selamladı Oğuz'u. Sağlığında birkaç ton silah taşıyabilen "uçan tank" için oldukça güleç bir ebedî istirahatgâh arkadaşıydı. Ölüm döşeğinde maruz kaldığı zoraki hayat sevincinden ötürü mağdur, dekoratif varlığına daha büyük değer biçilen araç, elden geçse eski günleri fazla uzakta değildi aslında.

[14] Sovyetler Birliği'nin ilk döneminde üretimi başlayan helikopter modelleri.

Oğuz, açıklığa ulaştıklarında, idari binaların ve hangarların çoğunun hâlâ ayakta olduğunu gördü. Derin yarıkların boydan boya böldüğü pistin yanlarına park edilmiş dört akslı ağır topçu traktörleri arasında başıboş bir köpek devriye geziyordu. Önce MAZ-535'in sekiz lastiğinden, arka akslardaki ikisini sırayla kokladı ancak sonra çişini yapmak için hemen arkadaki, roketatar taşımak üzere dizayn edilmiş MAZ-543M'nin ön lastiklerinden birinde karar kıldı. Köpek meşgulken, araba da pisti soluna alıp helikopter kuyruklarından oluşan yığını geçerek hangarlardan birinin önünde durdu.

Sovyetler Birliği yıkıldığında öyle bir kargaşa çıkmıştı ve birliğin hükmettiği askerî güç o kadar büyüktü ki neyin nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Eldeki envanterin hatırı sayılır bir kısmı *kayboldu*, bir kısmı da "hurdaya çıkmak" suretiyle kayıtlara geçti.

Hangarın ortasında, bir şekilde yok edilmiş envanterin parçası olmaya aday en az elli yaşındaki Antonov, kim bilir ne günler görmüştü. Çalışır hâlde, kulak tırmalayan, kirli ve verimsiz motorları vardı. Ancak ekstra tekerlekleri, güçlendirilmiş hidrolik sistemiyle sert inişleri tolere edebiliyordu. Modern uçakların asla iniş yapamayacağı bozuk yüzeyler ve ağır yüklü uzun mesafeli uçuşlar için idealdi.

Oğuz, arabadan inip uçağı ilgiyle yakından inceledi. İniş takımları yıpranmış, aşınmış gövdesi sac levhalarla ve koli bantlarıyla tutturulmuştu. Üzerindeki ayrı görevler için tanımlanan hem sivil hem askeri tescil numaraları, barış zamanında ticari kargo, savaş zamanında mühimmat ve askerî birlik taşıyabileceğini gösteriyordu. "Hâlâ uçabiliyor mu?"

Oğuz'un peşinden arabadan inen adam, "Sadece yeterince gözü pek olanlar için," diye cevapladı. "Ve ben kesinlikle onlardan biri değilim!"

Geçmişe hürmetten olsa gerek, parçalanmaktan bir şekilde kurtulmuş olan Antonov dışında, depolama alanında tek parça hâlinde kalabilmiş uçak görmedi Oğuz. Adam önde, o arkada;

atölyeler, laboratuvarlar, ofisler geçtiler. Dışarıdaki tombul arının iğnesini andıran fiber cam takviyeli plastik radomlar,[15] uçak gövdeleri, motor parçaları, pervaneler etrafa saçılmıştı. Hurda tepecikleri arasında iki tepe özellikle dikkat çekiyordu: Birileri, ağır tankları en ufak yapıtaşlarına kadar ayırıp, kullanılabilecek parçaları da işe yaramaz parçalardan ayırmıştı. Oğuz, onları göremese de derinlerde bir yerde aralarında şakalaşan ağzı bozuk ayakkabı cinlerini duyabiliyordu.

Birlikte, asma kata çıkan merdivenleri tırmandılar. Hangarı kuşbakışı gören camekanlı bir ofise girdiler. Hangara hâkim olan kaos, ofisin içinde de sürüyordu. Oğuz, köşeye atılmış tam on iki adet miğfer saydı. Ofiste olmaları tam bir muammaydı. Gizemli kısaltmalarla işaretlenmiş kutular, tavana kadar tepeleme uzanıyordu. Bazı patlak kutulardan sarkan deri tabanca kılıfları, mühimmat kemerleri, mermi tutucuları gibi ince düşünülmüş detaylarla dekor tamamlanmıştı.

Oğuz bir kutunun üzerinden atlayıp, meyve kasasından bozma cüce masanın önündeki topal sandalyeye oturdu. Masanın başında, Vladimir'in oturacağı sandalye dışında oturulabilecek başka yer de yoktu zaten. Ki o sandalye de öyle aman aman güven vermiyordu. "Yeni mekânın güzelmiş."

Adam, Oğuz'un karşına geçip oturmadan önce, duvara monte kapaklı kahverengi dolaptan bir şişe votkayla iki *shot* bardağı çıkardı. "Sen gelmeden etrafı toplayamadım, kusura bakma." Suratı, tavandan sarkan titrek floresan ışığının altında, olduğundan da vahim görünüyordu şimdi.

"Artık yüzünün neden bu hâlde olduğunu konuşacak mıyız, Vlad?"

Zira tedarikçisinin ani ölümü, sevkiyat ortasında Oğuz'u biraz müşkül durumda bırakabilirdi.

[15] Radom, uçaklarda radar antenlerinin üzerine yapılan kaplama. Uçağa aerodinamik özellik kazandırmasının yanında radarı dış etkenlerden korur.

Vladimir, dağılmış yüzü hakkında konuşmak için fazla hevesli görünmüyordu... "Yerel bir mesele" Doldurduğu shot bardaklarından birini Oğuz'un önüne iterken içini okumuşçasına da ekledi: "Senin endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Ucuz atlatmışsın."

Vladimir, "Öyle diyebiliriz galiba," derken çok da ucuz atlattığına inanıyor gibi değildi. "Ne derler, bilirsin: İnsan insanın kurdudur. Benden değilsen onlardansın." İşaret parmağıyla yüzünün etrafında bir çember çizdi. "Ve tam da bu yüzden başına gelecek her şeyi hak edersin."

"Zehirlenmeyi hak etmiş olabileceğini mi söylüyorsun, bana mı öyle geliyor?"

Vladimir'in yüzünde yaşam belirtisi gösteren tek yer, dalgacı gözleriydi. "Hak etmiş olabilirim." Oğuz'a kadeh kaldırıp ilk *shot*ı devirdi. "Bakış açısına göre değişir. Diğer her şey gibi. Bir tarafın kaybetmeye mahkûm olduğu oyunu kazanmak için oynuyoruz hepimiz. Her şey hangi tarafta durduğuna bağlı."

Görüşmeyeli, Vladimir derinlikli bir adam mı olmuştu yoksa? "Beni korkutuyorsun."

Vladimir, karşısında kraliyet ailesinin bir mensubu varmışçasına boynunu eğip selam verdi. "Pek haşmetli Makedonyalıyı istesem de korkutamam." Bardağını doldurur doldurmaz ikinci *shot*ı da yuvarladı. "Yeter bu kadar benden bahsettiğimiz. Biraz da senden bahsedelim." Bardağı bir kenara koyup, akneden görünmeyen çenesinin altında ellerini kavuşturdu. "Ben zehirlendim. Sende ne var ne yok?"

"Benim hayatım seninkinin yanında epey sönük kalıyor."

"İşte ben ondan pek emin değilim." Kurduğu cümleyi onaylamayacağı gibi savunmaya geçmeyeceğini de bilecek kadar Oğuz'u tanıdığından, es vermeden asıl konuya girmeyi tercih etti. "Bizzat gelebilmene sevindim." Bu tip görüşmeler uzaktan uzağa yürütülemeyecek kadar hassastı. Kim kimin peşinde, belli değildi artık. Polis teşkilatlarıyla gizli servisler, internet ve tele-

fon üzerinden organize suç hareketlerini izlerken birbirlerini de yakın takipte tutuyor; organize suç örgütleriyse hem onları hem de başka organize suç örgütlerini izliyordu. Çağımızda hiçbir iletişim aracı yeterince güvenilir değildi, hiçbir şifreleme yazılımı aşılamaz değildi. Vladimir, tek bir tank için Suriye'ye, iki satır bilgi için Çin'e gittiğini bilirdi. Yalnız, Oğuz'un "güvenli" hattan gönderdiği şifreli randevu mesajı gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Ancak itiraf etmeliyim ki mesajına çok inanasım gelmedi."

Oğuz, söz konusu mesajda o seneki narenciye hasadını anlata anlata bitirememişti. "İlk teslimat olabildiğince çabuk olmalı. O yüzden inansan iyi olur."

Vladimir, "Ayaz Ata[16] bu yıl erken gelecek gibi görünüyor," derken coşkulu olduğu kadar kuşkuluydu da hâlâ. "Operasyon büyük desene?"

Vladimir'in ne coşkusunu ne de kuşkularını paylaşan Oğuz, "Operasyon demek doğru olmaz," dedi ciddiyetle. "Savaş bu."

Vladimir, onaylamaz bir biçimde arka arkaya damağını şaklattı. "Nasıl bir belaya bulaştığından haberin vardır umarım, Makedonyalı."

Oğuz, "Benim için çok da alışılmadık bir durum olmaz," derken endişeli görünmüyordu. "Birkaç gün içinde sana teknik eleman göndereceğim. Gerekli kontroller ve paketleme için."

Vladimir'in boğazından kuru bir kahkaha yükseldi. "Alınıyorum ama. Bunca yıllık hukukumuz var. Ne yamuğumu gördün ki eleman gönderiyorsun?"

"Tedbirli olmaktan zarar gelmez. Önümüzdeki aylarda seni düzenli ziyaret edecekler."

"Uzun soluklu bir teslimat süreci bizi bekliyor, anlaşılan." Vladimir, geniş geniş haince sırıttı sırıtmasına ancak yüzünün, bu sırıtmayla iş birliği yaptığı söylenemezdi. Ay yüzeyindeki kraterleri andıran akne kalıntıları, lezyonlar, kistler uzayıp

[16] Ayaz Ata (*Rus.* Дед Мороз: Ded Moroz), Rusya'da o yıl uslu durmuş çocuklara aralık ayında gizlice hediye getirdiğine inanılan kişi.

çekilirken Vladimir daha çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Kurt adamlar,[17] üzerine kâbus gibi çökecek."

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum. Birkaç köpekle başa çıkabilirim."

"Ona ne şüphe. Yine de dikkatli olmakta fayda var. Böyle büyük bir sevkiyatı daha önce senin bile yaptığını zannetmiyorum."

"Bu kadar zahmete girdikten sonra büyük ya da küçük fark eder mi sence?"

"Konunun uzmanı sensin." Vladimir, Oğuz'un gözlerinin içine bakarken hâlâ dalgacıydı. Yine de sesinde uyarı vardı. "Benim de nasıl bir risk aldığımın farkındasındır umarım. Olur da yakalanırsan bu lokasyon gerçekten hurdalığa döner. Onca emeğe yazık olur. Seni de tanımam. Ömrümde görmedim, silahları kimden almış olabilirsin, en ufak fikrim yok."

Buna benzer mekânlar sıklıkla yağmalanırdı. Kimsenin de pek umurunda olmazdı açıkçası. "'Hurdaya çıkardığım malları çalmışlar' dersin en kötü."

Eh, bu Vladimir'in daha önce yapmadığı şey değildi. "Haksız değilsin, muhtemelen öyle derim." Ama iş bununla bitmiyordu. Yakalandığında, silahların kime gittiği veyahut kimin elinde olduğu, yakalanmış olmasından daha önemliydi. Vladimir, Soğuk Savaş dönemini özlemle anardı çünkü o zamanlarda böyle kaygılara yer yoktu. Soğuk Savaş basitti, fikirler ve değerler üzerine kurulu olduğundan herkesin tarafı belliydi. Yaşadığımız zamansa rekabetin ve iş birliğinin aynı anda geliştiği bir çağdı. Bugün, ideolojik bir temel, statükoya itirazı olan baskın sesler yoktu. Dünya iki kutuptan ibaret değildi. Çok sayıda oyuncu tarafından çok sayıda oyun oynanıyordu. Oyunun kaybeden tarafı olmamak adına erişilen karmaşık uzlaşmalar, anlaşılması güç birliktelikleri beraberinde gerektiriyor; sürekli değişen çıkarlar, sürekli yeniden şekillenen koalisyonlarla sonuçlanıyordu. "Ancak Yemen'de kim hangi tarafta, takip etmek kolay değil..."

[17] Kurt adam (*Rus.* Oboroten) kirli polisler için kullanılan sokak argosu.

"Sen sadece her şeyi istediğim şekilde paketlediğinden emin ol. Gerisini bana bırak."

Takmıştı paketlemeye. "Silahların kime gittiğinden nasıl bu kadar eminsin? Elinde bıçak olan herkesi aşçı sanmamak gerekir. Silahların geri dönüp bana musallat olmasını istemiyorum."

Bölgede, elinde hâlihazırda bıçağı bulunan ve bunu muhtelif sırtlara saplamak için fırsat kollayan bol miktarda "aşçı" mevcuttu. Oğuz gülümsedi. "Olabildiğince eminim. Bizim işler için bu yeterince iyi, değil mi?"

Bu kadar bilinmeyenin olduğu bir denklemde, Oğuz'un kendinden emin tavrı Vladimir'i bile yavaş yavaş çileden çıkarıyordu. "Bundan daha sağlam bir güvenceye ihtiyacım var, takdir edersin ki. Radikallerin elinden çıkarsa silahlar..."

Oğuz, Vladimir'in cümlesini tamamlamasına izin vermedi: "Silahların ilk kez istemediğin ellere geçiyor olmazdı herhalde." Gülümsemesi genişlemişti. "Donbas'a gönderdiğin silahların son varış noktası hakkında bir fikrin var mı?"

Kırım'ın ilhakında büyük rol oynayan milis güçler, esasen suçlular ve maceraperestlerden oluşuyordu. Bu profildeki insanları silahlandırıp kaçakçılık rotaları üzerine sürdüğünüzde, bu kişilerin kendi savaş ekonomilerini yaratması kaçınılmazdı. Donbas'ta devam eden dağınık çatışma ortamında, sırf cephane harcandığı izlenimini yaratmak için olay çıkarmaya yer arayan bu gruplar, Rusya'dan gelen silahların kullanılmayıp arta kalanlarını karaborsada en yüksek fiyatı verene satıyorlardı. Müşteri tercihlerindeki tek kriter buydu.

Vladimir'in bakışları keskinleşti. Maske gibi kullandığı gevşek mizacı bir an için sekteye uğradı. Onun sorusu yanıtsız kalırken Oğuz sıradaki kelimelerinin üzerine basa basa konuştu: "Yanlış adrese gitmeyecek. Benim işimin selameti de buna bağlı."

Vladimir, "Gök gürlemeden imana geldim diye beni suçlayamazsın,"[18] derken, bir aktör gibi göz açıp kapayıncaya kadar yeniden role girmişti. "Kafamı kurcalayan son bir şey daha var," dedi küçümser bir ifadeyle. "Biz, buradan istediğin her şeyi istediğin şekilde paketleyip göndereceğiz." Altını çizerek, "Gerisine de karışmayacağız," diye ekledi. "Peki, kabile savaşçıların, turboşaft motorla pistonlu motoru birbirinden ayırabilecek durumda mı?[19] Sonra gelecek şikayetleri kabul etmem. Bizim sektörde uzun ömürlü müşteri servisi garantisi veremiyoruz, biliyorsun."

Öncelikle, söz konusu motorları karıştırabilmek için insanın ömründe motor görmemiş olması gerekirdi. Ancak Oğuz işini şansa bırakmazdı. "Sana yolladığım gibi Yemen'e de teknik eleman yollayacağım. Hem montaj hem de eğitim için." Yemenliler, Sovyet teknolojisine yabancı da değildi üstelik. "Kaldı ki mezarlığındaki hurdalarla tanışıklıkları olduğundan da eminim." 80'lerde, Sovyetlerden epey silah gitmişti Güney Yemen'e.

Vladimir, tam ikna olmuş gözükmese de itiraz etmedi. Mevzu ondan çıkmıştı. "Başka bilmem gereken bir şey var mı?"

Oğuz, shot bardağının içindeki sıvıyı döndürüp dururken, "Hayır," dedi. İçmeye niyeti yoktu sanki. "Tekrar iletişim kurmamızı gerektirecek bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Son bir husus kalmıştı. Çok önemli bir husus. "Portakalla beni geçiştiremeyeceğinin farkındasındır umarım." Vladimir tahsilat yöntemi olarak daha ziyade elmas, zümrüt, hadi bilemedin koltan falan tercih ediyordu.

"Portakal deyip geçme, birinci sınıf organik Finike portakalı ama sen bilirsin tabii." Vladimir'in ödemeyi sormak için bu kadar beklemesi bile mucizeydi. "İlk sevkiyat için olan ödemenin

[18] "Gök gürlediğinde hırsız bile istavroz çıkarır." Rus atasözüne gönderme yapılıyor. Yıldırım, Tanrı tarafından gönderilmiş bir ceza olarak algılandığından, istavroz çıkarınca yıldırımdan korunabileceği düşünülür. Kötü bir şey olana kadar insanların gerekli önlemi almadığına işaret eder.

[19] Turboşaft motoru genelde helikopterlerde kullanılırken, pistonlu motor tanklarda yaygın olarak kullanılır.

ilk yarısını hemen şimdi, sonraki yarısını da sevkiyat Emirlik'e ulaştığında her zamanki yollardan alacaksın."

Her zamanki yollar öyle hemen feraha çıkmıyordu. Oğuz o an elmas kesesini eline tutuştursa bile, bu alışverişin yasal zemine oturabilmesi, Orta Doğu'dan Rusya'ya, oradan Avrupa'ya hatta Atlantik'ten Pasifik'e kadar uzanabilen geniş bir coğrafyaya yayılmış oldukça dolambaçlı yollardan geçiyordu. Kara para tek yıkamada kirinden arındırılamıyordu maalesef. Sayısız tabela[20] şirketi ve uluslararası karmaşık banka işlemleri; Vladimir'in, mücevher uzmanları, finansçılar ve *hacker*lardan oluşan bir orduyu finanse etmesini de gerektiriyordu. İşlem hacmi ve sıklığı arttıkça sıkıntılar da katlanarak artıyordu. Üstelik bu ordunun hizmetinin yanında, sessizliğini de satın almak zorundaydı Vladimir. Düşüncesi bile içine oturmuştu. Derin bir iç geçirdi. "En çok da kuyumculara döktüğüm paraya acıyorum..." Tek bir bakış için ödediği kamyon yükü para ayrı, sus payı ayrı, sıkıntı çıkarırsa tetikçisi ayrı.

"Ne gerek var bunlara hâlbuki?" diye kinayeyle sordu Oğuz. "Sana yamuk yapmayacağımı iyi biliyorsun."

Vladimir, Oğuz'un fazla "tahsilli" bulduğu Rusçasını taklit ederken, "Tedbirli olmaktan zarar gelmez," dedi. "Cam parçalarını yutturmaya kalkarsın, belli mi olur?"

Oğuz'u haddinden fazla gücendirmişti bu sözler. "Bazen çok kırıcı oluyorsun."

Vladimir, "Şüphelenmekte haksız mıyım?" diye alayla sorarken, Oğuz'un mimikten arınmış yüzünde bir ipucu arıyordu aslında. "Senin ikiletmeden ödeme taahhüttü verdiğin nerede görülmüş? Ya beni dolandıracaksın..." Sesi biraz alçalıp tehlikeli bir tını kazandı. "Ya da kendine sağlam bir finansör buldun."

Oğuz'da yaprak dahi kıpırdamadı. "Ya biri ya öteki, öyle mi? Bunun sıradan bir alışveriş olabileceğine hiç mi ihtimal vermiyorsun?"

---

[20] Tabela şirket, gerçek ticari faaliyeti olmayan, sadece kâğıt üzerinde var olan şirket.

"Yemen'deki alelade bir savaş ağasının bu çapta bir alıma gücünün yetebileceğine inanmamı beklemiyorsun herhalde?" Vladimir çoktan kararını vermişti. "Kabul etmeliyim ki beni dolandırman da çok olası değil. Hele de uzun ömürlü bir alışveriş söz konusuyken. Yemen gibi bir bataklığa kendi öz kaynaklarınla girecek kadar aptal olmadığını da varsayarsak, geriye tek seçenek kalıyor."

Tespitinin son kısmı, Oğuz'u güldürdü. O aralar ne kadar aptal olabileceği tartışmaya açıktı. "İltifatların karşısında mahcup ediyorsun beni. Ama bataklık derken bence biraz abartıyorsun."

Vladimir son cümleyi doğru duyup duymadığından emin olamadı. İnanmayan gözlerle Oğuz'u süzdü. "Bunu yapmış olabilir misin gerçekten?" diye sordu samimi bir şaşkınlıkla.

"Risk almazsan ortalama kazançlarla yetinmek zorunda kalırsın, Vlad. Bu, akıllıca bir yatırım. Vizyoner olmak bunu gerektirir."

"Şu an sana *vizyoner* diyemeyeceğim için lütfen beni affet. Sevkiyat Emirliklere vardıktan sonra sorun çıkmayacakmış gibi davranmak, çıkmayacağı anlamına gelmiyor."

"Zehirlendiğinden beri hayata karşı duruşunda ufak değişiklikler olmuş olabilir mi acaba? Bu titizlenmeleri başka türlü açıklayamıyorum."

Vladimir'in burnundan bir homurtu yükseldi. "Sen de birazcık titizlensen nasıl olur?" Aniden sahte bir aydınlanma yayıldı kül rengi yüzüne. "Gerçi... Benim de Al Zaheri gibi altına sığınabileceğim sıcacık bir çatım[21] olsa ben de senin kadar rahat olurdum herhalde." Gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Öyle bir adamın desteğini arkana nasıl aldığını anlamak güç. Neredeyse elinde ona karşı bir şeyler var, diyeceğim..."

Oğuz sonunda shot bardağını bir kenara bırakıp arkasına yaslandı. "Gerçek, hayal gücünün yanında çok basit ve sıradan kalıyor. Şişkin bir komisyonun nelere kadir olduğuna inanamazsın."

Vladimir, Oğuz'dan herhangi bir konuda hesap edilmemiş tek bir kelime dahi duymayı beklemezdi. Ama böyle ufak engeller onu

[21] Rusçada "krişa" siyaset ve iş dünyasında suçluya yardım eden, ona koruma sağlayan kişiler için kullanılır.

kolay kolay yıldıramazdı. İmasının karşılık bulmaması canını çok sıkmışçasına, buruşuk yüzünü iyice buruşturdu. "O şişkin komisyonu ben versem bana kol kanat germezmiş gibi bir his var içimde."

Oğuz, çenesiyle Vladimir'in yüzüne doğru bir jest yaptı. "En azından şimdilik karşısına çıkmamanı tavsiye ederim." Çok konuşup bir şey söylememek, Vladimir'in alametifarikasıydı. Karşısındakini konuşturmayı da iyi bilirdi. Yazık ki sır tutamıyordu. "Bağlantılarımın peşindeysen lafı bu kadar dolandırmana gerek yok, Vlad." Oğuz'un gözünde tekinsiz bir ışık belirdi. "Elimden bir şey geliyorsa seve seve yardımcı olurum."

Vladimir, kolay yılmasa da geri vites yapmakta gecikmedi. Sadece, şeklen hangi noktada vazgeçmesi gerektiğini bilmeyecek kadar şuursuzdu. "Asla. Tedarik zincirindeki yerimden memnunum." Eski püskü dolaplarını, miğferlerini, hemen başının üzerinden sarkan mühimmat kemerini gösterdi. "Şikâyet etmek nankörlük olmaz mı sence de? Ben sadece biraz meraklıyım."

Merak, iki sırtı keskin bıçak gibiydi. Herkes bilgiyi kovalıyordu. Önemsenmeyen bilgi kırıntıları bile gün gelir hayat kurtarabilirdi. Her şeyin bir bedeli oluyordu ancak. "Görenin bir daha unutamayacağı bu görüntüde, merakının payı var mı?" İşine burnunu soktuğu herhangi biri tarafından cezası kesilmiş olabilirdi. "Bana sorarsan olmalı."

Vladimir, reddetmeyi aklından bile geçirmedi. "Olmaz mı?" Şimdi Oğuz'unkini yansıtan tekinsiz ışık, onun da gözünde belirmişti. "Ama görüyorsun... En fazla öldürmeye çalışıyorlar işte."

Evet, merakın veya hoşa gitmeyen herhangi bir şeyin cezası en fazla ölüm olabilirdi. Bunu zaten göze almış birine söylenebilecek fazla bir şey kalmıyordu.

Oğuz, o sırada görüş alanına giren hareketlenme nedeniyle bakışlarını gayriihtiyari ofis camından dışarı çevirdi. Tam Vladimir'e geri dönüyordu ki gördüğü şeyi idrak etmesiyle başı otomatikman tekrar o yöne döndü. Aşağıda, ofisi tam karşısına alan cepheye doğru iş istasyonlarının arasından, olmaması gerektiği kadar hızlı ilerleyen bir çekici, nükleer savaş başlığı taşıyordu.

Sovyet yapımı nükleer silahlar, Sovyetler Birliği çöktüğünde, uluslararası anlaşmalarla öngörüldüğü şekilde, nükleer reaktörler için yakıta dönüştürülmek üzere eski birlik ülkeleri tarafından Rusya'ya teslim edilmişti. Çoğunun çeşitli programlar dâhilinde kademeli yok edildiği biliniyordu.

Savaş alanı için tasarlanmış, küçük verime ve kısa menzile sahip taktik nükleer silahların bir kısmı, spor çantasına sığacak kadar küçüktü. Çöküşün neden olduğu kargaşa sonucu, bazı Rus iş insanlarının bu tip silahlara ulaşabildikleri, daçalarının[22] garajlarında, kara günler için el altında bulundurdukları, dolaşan söylentilerdendi. Ancak kesin olarak söylenebilecek bir şey varsa o da dönemin yarattığı kaos ortamına rağmen teröristler için de çok cazip olabilecek bu portatif silahlara Rusya sınırları dışında rastlanmadığıydı.

Aşağıdaki savaş başlığı, taktik nükleer silah sınıfına girmiyordu. Askerî altyapıya, hatta şehirlere ağır hasar vermek üzere tasarlanmış, uzun menzilli stratejik bir silahtı ve Vladimir'in boyunu epey aşıyordu. "Sakıncası yoksa neden nükleer savaş başlığın olduğunu sorabilir miyim?"

Vladimir, Oğuz'a göz kırptı. "Hiç heveslenme çünkü satılık değil."

Oğuz, sandalyesinde rahatsızca doğrulup olan biteni daha net görmeye çalıştı. Sarhoş olduğu anlaşılan sürücü, kâh elindeki şişeyle durup, fotoğrafını çeken arkadaşlarına poz veriyor kâh onlara edepsiz el kol işaretleri yapıp aracı üzerlerine sürüyordu. "Bunun güvenli olduğunu hiç sanmıyorum..."

"Hah!" dedi Vladimir. "O hâlde umalım ki patlamasın, kardeşim!" Oğuz'un bir köşeye bıraktığı shot bardağına uzanıp onu da dikti kafasına. "Senin içeceğin yoktu nasılsa, güzelim votka ziyan olacak..." Ayaklanırken gözlerini belertip, "Sanki zehirleyeceğim..." diye söylendi. "Arzu edersen galerimizi dolaşmaya başlayalım, ne dersin? Belli ki uzun bir gece olacak."

[22] Daça, genelde müstakil ve şehir dışındaki kır evi, yazlık ya da villalar için Rusya'da kullanılan genel ad.

Bölüm 16

Osmanlı sivil mimarisinin pek de mütevazı olmayan örneklerinden, Emirgan'daki taş duvar üzerine ahşap olarak inşa edilmiş iki katlı Üsküplü Yalısı'na hâkim olan sessizlik, fırtınaya davetiye çıkarıyordu. Cem, giriş katındaki lebiderya salonda okuyormuş gibi göründüğü lojistik dergisine gömülmüş, somurtuyordu. Derin anlamlar yüklemek istemediği depresif bir hâli vardı. Son birkaç gündür, birkaç cümleden fazlasını kurmasını gerektirecek kadar kimseyle muhatap olmamış, canı istemediği için Bora ve Murat'ın dışarı çıkma teklifini de reddedip geceyi evde geçirmeye karar vermişti. Bu tip teklifleri sık geri çevirmezdi.

Bu nedenledir ki Mermecioğullarının gecenin o saatinde sık sık bir araya gelmeyecek üç ferdi, salonda toplanmıştı. Hikmet Bey gazete okurken daha ziyade uyukluyor, Servet Hanım da elinde tableti, günlük sosyal medya turunu atıyordu. Ece, erkek arkadaşı ve ailesiyle yemekteydi.

Sosyal paylaşım sitelerinde, evlenmiş ya da evlenecek eş dost çocuklarının boy boy fotoğraflarına maruz kalan Servet Hanım'ın aklına hemen Defne düştü. Cem'in de aklına düşmüş olsa ne iyi olurdu! "Defne'yi aradın mı bugün?"

Hangi sebeple?

Servet Hanım, oğlunun aklına Defne *düştükçe* sinirden nasıl kudurduğunu bilseydi, bu soruyu sormakta fazla aceleci davranmazdı. Cem, Defne'yi arayıp da ne söyleyecekti ayrıca? "*Son gece, kahkahalarından ne kadar eğlendiğin anlaşılıyordu. Bunu en kısa zamanda tekrarlamak isteyeceğini düşündüğümden arıyorum da ben!*" gibi bir seçenek olabilirdi mesela. Fakat maalesef ki Cem'in o geceyi pek tekrarlayası yoktu.

Hem ne ara Cem'in Defne'yi arayacağına dair genel bir beklenti oluşmuştu? Sanki her gün Defne'yi arardı ve yetmezmiş gibi üzerine annesine bir de rapor verirdi. Sözde okuduğu dergiden kafasını dahi kaldırmadı. "Hayır, anne."

"O da mı aramadı?"

Tabii ya! Esas onun araması gerekirdi. Bütün yaptıkları için özür dilemeliydi. Cem'in elbette ki bu farazi özrü kabul etmeye niyeti yoktu. "Aramadı."

Cam kenarındaki berjerden bir homurtu duyuldu. Hikmet Bey artık uyuklamıyordu. "İşi gücü yok, bizimkini arayacak. Ege'de Dorsay Holding'e ait bir yük gemisi battı bu sabah. Neyse ki mürettebatı zamanında tahliye edebilmişler." Uyku mahmuru mavi gözleri, yumuk yumuk ve memnuniyetten uzaktı. "Dünyadan haberin yok."

"Hadi ya." Etme bulma dünyasıydı işte. "Nasıl olmuş?"

"Söylenene göre makine dairesi su almış."

Dorsay Holding CEO'su, güzel ve akıllı olduğu kadar ihmalkârdı da demek!

Söz konusu telefon görüşmesi için bahane bulan Servet Hanım'sa heyecanlıydı. "Cem, o zaman yarın sabah ilk iş *geçmiş olsun* demek için ara."

Cem, dergiyi karıştırmaya geri döndü. "Bakarız."

"Oğlum, neden böyle yapıyorsun?" diye sitem etti Servet Hanım. Oğlunun ilgisizliği karşısındaki hayal kırıklığı, kadının yüzünden okunuyordu. "Cumartesi gecesi aranız çok da iyi görünüyordu oysaki..."

Demek ki değilmiş. En azından Cem'i eve alacak kadar. "Sen istiyorsun ki dün tanıştırdığın kadınla en geç birkaç ay içinde evlenecek kıvama geleyim. Aklın hayalin nasıl alabiliyor böyle bir şeyi? Yanlış anlama, gerçekten merak ettiğim için soruyorum."

Defne Dorsay, hem akla hem de hayallere hitap edebilecek bir gelin adayıydı. Servet Hanım, Ayşen Hanım'a göre daha sakin bir strateji izlese de o da Cem'in Defne'yle olan münasebetinin bir an evvel resmiyete dökülmesini istiyordu. Dünyanın bin bir türlü hâli vardı, ağırdan almanın alemi yoktu. "Ahbabımız insanlar. Çok da oyalanmamak lazım. Sürüncemede kalıyor böyle..."

Sükût içinde somurtmasına da izin yoktu. Anlaşılmıştı. Cem, kucağındaki derginin kapağını kapattı, okuyamamaya devam etmek üzere yatak odasına gitmek için ayağa kalktı. "Sürüncemede kalan ne acaba? Bir kez yemek yediğim -o da senin zorunla- bir kadından bahsediyorsun." Fazlasını yapması için fırsat verilmemişti. "Çok rica ediyorum, bu konuya daha fazla karışma. Düğün hayalleri kurmaktan da vazgeç, olur mu?" Defne'nin gülmekten katıldığı son sahne gözünün önünde canlandığından, kelimeler dişlerinin arasından fırlamıştı. "Ufukta görünmüyor çünkü." Hayır, reddedebilirsin, mümkün yani. Bir insan aklıselimden yoksun olabilirdi nihayetinde. Ama suratına karşı kahkaha atmak da neydi?

"Bırak, Servet, Allah aşkına. Karışma," diye araya girdi Hikmet Bey. Ses tonu uyku mahmurluğundan iyice arınmış, asabileşmişti. Tehlike çanlarının eli kulağındaydı. "Neden kendini yoruyorsun? Bilmiyor musun, Cem kendisi için iyi olanı gözüne soksan dahi anlamaz? Ne zaman anladı ki?"

Cem'in, bu çağrıya karşı koyması düşünülemezdi. Salondan çıkacakken yarı yoldan geri döndü. Babasıyla atışmaya bağlanmayan tek bir diyalogları bile olmamıştı yıllardır. Anlaşılan, bu da istisna olmayacaktı. Franz Kafka'nın da babasıyla ilişkisi problemliydi. Hermann Kafka, emeğiyle ve çalışkanlığıyla hayatta kendine bir yer edindiğinden, görüşlerinin doğruluğuna sonsuz güven duyardı. Hikmet Bey de tıpkı onun gibi tırnaklarıyla

kazıyarak bulunduğu noktaya eriştiğinden, herhangi bir konuda yanılma ihtimalini dahi aklına getiremezdi. O, daima haklıydı.

Yazık ki bulundukları noktada Defne, dur durak bilmeden Cem'in canını sıkıyordu. Bu durumda ona "iyi" gelebileceği iddiası absürttü. "Benim için iyi olana neden *ben* karar veremiyorum?"

Hikmet Bey, "Bugüne kadarki performansın fazla ümit vermiyor," diye, oğluna makulce cevap verdi. "Kız, tartışmaya mahal bırakmayacak kadar güzel. Zeki. Nasıl bir aileden geldiğinden bahsetmiyorum bile. Bir kadından başka ne gibi bir beklentin var? Bu zamana kadar mükemmel kadını bekliyorsan söyleyeyim: Karşına çıktı, oğlum. Burnunun ucunu göremediğinden fark etmemiş olabilirsin."

Cem, babasının kurduğu cümlelerdeki abukların hangisinden başlasa bilemedi. Onun kimseyi beklediği yoktu. Gelişine yaşardı. Hikmet Bey'i en çok sinirlendiren de buydu. Kendini bildi bileli Cem'e, nasıl davranması gerektiğini, hayattan ne beklemesi gerektiğini, bir planı olması gerektiğini dikte etmeye çalışmıştı. Asla büyüyemeyeceğini, sorumluluk alamayacağını, yani "adam" olamayacağını sabah akşam dinleyen birinden, yetişkin gibi davranması nasıl beklenebilirdi?

Yine de Cem'e göre hayattaki en büyük talihsizliği böyle bir adamın oğlu olması değil, zengin bir adamın oğlu olmasıydı. Dünyaya gelmiş bulunmasıyla birlikte kazandığı imtiyazlar sebebiyle hiçbir zaman servetini sıfırdan var eden o azimli kişi olamayacağından, babasının saygısına da hiçbir zaman mazhar olamayacaktı.

Şimdi kim derdi ki diğerlerinden farkı olmayan bir imzayla, o saygı görmeyi hak etmeyen, işe yaramaz çocuğun, aralarında "büyüyememek" gibi ağır suçların da bulunduğu sabıka kaydı göz ardı edilebilecekti? Hermann Kafka, aile ismine leke gelecek diye oğlu Franz Kafka'nın evliliğine mâni olurken; belli ki Hikmet Bey, Defne Dorsay'la olası bir izdivacın, Cem'in yıllardır lekelediği aile ismini temizleyeceğini umuyordu. "Evleneyim gitsin yani?"

"*Kızın başını yakmasak mı acaba*, diye düşünmüyor değilim."

Defne de dünden razıydı ya başının yanmasına! Cem sıkıntıyla, "Ne kadar da basitmiş gibi konuşuyorsunuz," dedi. Olanları anlatmadan bu cendereden nasıl sıyrılacağını hiç bilmiyordu. "Anlamıyorsunuz."

"Anlat da anlayalım o zaman, Cem." Meseleye Hikmet Bey açısından bakıldığında, kendisi hayatı boyunca çok çalışmış, ailesi uğruna çok şey feda etmişti. Cem de aynı Kafka gibi babası sayesinde gününü gün ederek yaşamış, hayatında kaygı nedir bilmemişti. Yine aynı Kafka gibi "odasına, kitaplara, zıpır arkadaşlara ve çılgın fikirlere" sığınmıştı. Herr Kafka,[23] Franz'ı soğuklukla; Hikmet Bey, Cem'i ek olarak bir de ahlaksızlıkla suçlardı. Ne yazık ki az önceki isteğinin aksine, biriktirdiği öfke, Cem'in anlatmasına fırsat vermeyecekti. "Bıraksak harem kuracaksın, sonra da sabahlara kadar eğlence, zevküsefa. Bu mu senin yegâne varoluş nedenin bu hayatta? İş insanısın. Ama çapkın bir erkek olduğun gerçeği, kimliğinin önüne geçiyor. İnsanlar sana baktığında başarılı bir girişimci mi görüyor, yoksa 'sosyetenin ünlü çapkını' mı diyor? Artık kendine düzenli bir hayat kurma zamanın gelmedi mi? Esas anlamayan, duruma vakıf olamayan sensin. Hâlâ macera peşindesin. Kız senin gibi bir tipe vakit ayırdığı için bile şanslısın."

Varlığını, varoluşun temel fikrine aykırı gördüğü babasının ağzından çıkanlar, Cem'in bam tellerine tek tek basıyordu. Şu hayatta tek iyi bir şey beceremişti doğrusu! Elindeki dergiyi koltuklardan birine fırlattı. "Nasıl bir tipmişim ben, rica etsem açıklar mısın, baba?"

"Duymak istediğinden emin misin?"

"Lütfen." Köprüden önceki son çıkış da böylelikle kaçmış oluyordu. "Duruma vakıf olmak istiyorum."

[23] *Alm.* Herr: Beyefendi, bay. (*İng.* Mr.)

"Kendimi bugüne kadar başarılı bir adam olarak gördüm; iyi bir iş insanı, iyi bir eş..." diye başladı Hikmet Bey ve lafını hiç sakınmadı. "Gel gör ki iyi bir baba olamamışım ki sorumluluktan kaçan, uçkurunun peşinde, sözüne güvenilmez, tutarsız bir çocuk yetiştirdim."

İnsanın Defne gibi katıla katıla gülesi geliyordu.

Çocuk yetiştirmek ve Hikmet Mermercioğlu. Kafka'nın *alayla eğitmek* dediği şey olacak.

Yıllar yıllar önce bir yaz günü Hikmet Bey, Cem'i her nasıl olduysa işe yanında götürmüştü. Cem, deponun önünde kendi kendine oyun oynarken, tırlara yüklenecek kutuların bir kısmını yanlışlıkla devirince babası sinirden köpürmüş, beş yaşındaki oğlunu ardiyeye kapatmıştı. Dün gibi hatırlıyordu Cem. Babası, onu tozlu bir sandalyenin üzerine oturttuktan sonra, "Ben söyleyene kadar buradan kıpırdamayacaksın," demişti. "Kıpırdarsan çok fena olur."

Cem orada ne kadar oturmuştu, bilmiyordu. Zamanla ardiyenin dar pencerelerinden sızan ışık azalıp gölgeler uzarken, araç sesleri de insan sesleri de kesilmişti. Korkudan ağlamayı kendine yedirememişti ama hayatında bir daha öylesine büyük bir korku da duymayacaktı. Gözlerini sımsıkı yumup, anaokulunda öğrendiği şarkıları mırıldanarak odasına girdiğinde kırmızı arabasını eline alacağı anın hayaline tutuna tutuna akşamı zor edebilmişti. Hava iyiden iyiye kararmaya başladığında babasının şoförü ardiyenin kapısında ancak belirmiş, eve gitme zamanının geldiğini söylemişti. Ne var ki küçük Cem'i sözlerinin doğruluğuna hemen inandıramamıştı. Babası söylemeden Cem o sandalyeden nasıl kıpırdardı ki? Şoför, yarım saat dil dökerek ikna etmeyi başardığı çocuğu elinden tutup, kapıdan teslim ederken Hikmet Bey'in yüzündeki alaycı gülüş, Cem'in hafızasında zerre erezyona uğramadan ilk günkü gibi taptaze duruyordu.

Nerelerde kaldınız, Küçük Bey? Bizden sonra eve geliyorsunuz.

Birkaç kutu devirmenin cezası buydu, Hikmet Bey'in çocuk yetiştirme el kitabında. Daha da kötüsü, bazen çalışırken öyle dalgınlaşırdı ki o gün Cem'in ardiyede beklediğini unutup eve gitmiş bile olabilirdi. Kafka'nın, babası karşısında hissettiği hiçlik duygusu, Cem için de tanıdıktı. Kendini, babasının taşıdığı kutular kadar bile değerli hissetmemişti çünkü kutular hasar alırsa Translojistik tazminat ödemekle yükümlüydü.

Ece'nin yokluğunda, baba-oğul arasındaki "Cem'e meyilli tampon bölge" bir kişi eksikti. Servet Hanım tek başına da olsa müdahaleden kaçmadı. "Hikmet!" O geceki gibi denk gelip de bir arada bulunduklarında, Ece de yoksa tampon bölge baypas edilirdi ve Servet Hanım ile Hikmet Bey arasında, Cem'in *otuz küsur yıl savaşları* diye adlandırdığı, nedeni sabit çatışma hortlardı. Bu üçlü yaşadıkça da -gittiği yere kadar artık- kırk küsur yıl, elli küsur yıl, altmış küsur yıl süreceğe benziyordu. "Ne yakışıksız sözler bunlar."

Hikmet Bey bıkkın bir ifadeyle bu kez karısına döndü: "Yakışıksızmış! Yalan mı söylediklerim? Sorumsuzluğu yüzüne vurulduğunda her zamanki mazeretlerin arkasına sığınmaktan vazgeçecek, Servet. Sen de ona arka çıkmaktan vazgeçeceksin. Gerçeklerle yüzleşsen iyi olur. Cem kim, Defne Dorsay kim? Ne için uğraşıyorsun? Kız kaç sene önce koca holdingi sırtladı, biz de düşünüyoruz ki acaba Cem otuz beşinde şirketin başına geçebilecek olgunluğa ulaştı mı?"

Ne Defne Dorsay'mış ama.

Servet Hanım kocasına karşı taarruza geçerken yüksek tavanlı ferah yalının duvarları dar geldi Cem'e.

Kafka, babasıyla yeni bir yaşam kurmanın mümkün olmadığını düşünüyordu; onlar için çok geçti ve çaba harcamak boşunaydı. Bazı şeyler birden fazla kez kırılınca tamiri mümkün olmuyordu; en fazla, parçalar emaneten yapıştırılıp, çatlaklar görmezden gelinebiliyordu.

Servet Hanım, Cem'in üst kata değil de kapıya yönelmesi üzerine, Hikmet Bey'i ağzını açtığına açacağına pişman etmeye ara verip, "Bu saatte nereye gidiyorsun, oğlum?" diye sordu.

"Uzağa."

Maalesef dilediği kadar uzağa gidemedi Cem. Evden dışarı adımını attığı an, öfkeyle yüklü pili bitince ilçe sınırını ancak geçebilmişti.

Cem, Beşiktaş'taki otelin roof barında, karanlığa gömülmüş İstanbul'a karşı içmenin çok da parlak bir fikir olmadığını yaklaşık dört kadeh önce fark etmesine rağmen, kalkmaya üşendiği için içmeye devam ediyordu. Babasının sözleri Defne'nin kahkahalarına karışıp beyninin içinde yankılanırken, bar taburesindense gezegenin en dip noktasında kamp kurmuş gibiydi. Mariana Çukuru'na tekabül eden bu noktada görünmez bir el tarafından ciğerleri sıkılıyor, nefesi kesilirken kafasının içindeki panayır yerinde kendini zar zor duyabiliyordu.

Dibin dibini bulduysanız gidecek fazla yeriniz yoktu. Dibe vurmanın kötü bir şey olmadığını ilk kim ortaya attıysa ya fazla iyimserdi ya da insanlara umut pazarlıyordu. Herkes yüzeye çıkmak üzere dibe vurmazdı çünkü. İnsanlar, imkânsızlıklar içinde mutlu sona ulaşmış başarı öykülerini sevdiğinden, bu fikir bu kadar taraftar toplamış olmalıydı; sırf kendileri için de böyle bir sonun mümkün olabileceğine inanmak istediklerinden. Yazık ki göz ardı edilen gerçek, öyküsü duyulmamış çoğunluğun debelendikçe dibe daha da yerleştiğiydi.

Cem asgari mutsuzluk peşinde, yolda topladığı ufak hazlarla avunurken, dibin dibiyle biraz üzeri arasında gidip gelirdi. Nefes alamamaya da, derinlerin dondurucu soğuğuna da, biraz çabalayıp yukarı çıkmaya teşebbüs etse vurgun yemeye de alışkındı.

İşin aslı, babası tarafından muhatap alındığı nadir durumlarda acımasızca yargılanmaya da alışkındı. Hikmet Bey, oğluna

yönelik eleştirilerinde son derece cömert, methiyelerindeyse her zaman sıkı olmuştu. Cem de pek çok çocuk gibi bir zamanlar babasına ulaşmayı, onu etkilemeyi, onun onayını alabilmeyi her şeyden çok istemişti. Ama bir şeyler başardığını hissettiği her an, derin bir sessizlik onu karşılamıştı. Jungçu analist *Guy Corneau*, toplumda erkeklerin aynı anda hem güçlü olup hem de açık olamayacağına dair inanca dikkat çekmişti. Bu nedenleydi ki baba oğul arasındaki iletişim genelde sessizlikle nitelenirdi. Erkek egoları rekabetçi olduğundan, oğlunu ezkaza öven baba, kendi gücünden ödün veriyordu.

Cem, artık övgüye aç o çocuk değildi. Onay beklemiyordu. Denemeyi aynı Kafka gibi çoktan bırakmıştı.

Yani bakıldığında, babasıyla aralarında yıllardır süregelen iletişimsizlik sonucu gelişen yerli yersiz patlamalara karşı çoktan bağışıklık kazanmış olması gerekirdi. Babasının söylediklerini ilk kez duymuyordu. Başka başka versiyonlarına, başka başka vesilelerle pek çok kez maruz kaldığı o basmakalıp cümleler, yıllar içinde kalınlaşmış derisine normal şartlarda işlemez, bazen öfkelendirse de dipteki yerini değiştirmezdi. O yüzdendir ki bu yıkkınlık hâli saçmaydı. Hem nedensiz hem de çok saçma.

Çok saçmaydı ama büsbütün nedensiz miydi peki?

Dürüst olmak gerekirse eğer, bir ihtimal -ki çok küçük bir ihtimalden söz ediyoruz- belki de kafasına esas takılan, adam olamayacağına dair suçlamalar değil; bir kadın için yeterince iyi olamayacağına dair suçlamalardı.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Kamuoyu tarafından da tasdikleneceği üzere kadınlar Cem'i severdi. Şu durumda ancak ve ancak fazla iyi olduğu için suçlu durumuna düşebilirdi. Babası bilmiyordu ki Antarktika'dan henüz kopup gelmemiş bir buz kütlesini andıran Defne, değil evlenmek, romantik veya cinsel bir ilişki arayışında bile değildi. Bunu gerek tavırlarıyla gerekse kahkahalarıyla belli etmişti. Ancak böyle bir kadın Cem'le ilgilenmeyebilirdi ya zaten!

Peki ya Cem ilgileniyor muydu Defne'yle?

Hemen "hayır" deyip kestirip atamamak, Cem'in sönmeye yüz tutmuş öfkesini yeniden alevlendirdi. Kapısından geri çevrildiği için müteşekkir olmadığı kesindi bir kere. Kalan votkasını kafasına diktikten sonra bardağı bar tezgahına çarptı. *Barmaid*den yenisini istedi.

Barmaidin tazelediği içkinin dibinde, dönüp durduğu sarmalın içinden bir çıkış yolu ararken yanındaki bar taburesine esmer, alımlı bir kadın oturdu. "İyi akşamlar."

Cem, gelişme potansiyeli bulunan diyaloğun başladığı gibi biteceğini umarak kadına bakmadan, "İyi akşamlar," diye cevap verdi.

"Garip gelecek ama..." diye devamını getirdi kadın. Şimdi ilgiyle Cem'in profilini inceliyordu. "Sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim?"

Cem, kadına yandan bir bakış attı ve tekrar bar tarafına yüzünü çevirdi. Kadını ömründe görmemişti. İçkisini dudaklarına götürmeden önce, artık refleks hâline gelmiş çapkın çarpık gülümsemesi yüzünde, "Sanmıyorum," dedi ve bir yudum aldı.

Kadın, Cem'i nereden tanıdığını çıkarmaya kararlıydı ancak. "Tanışmadığımızdan emin misiniz? Sizi daha önce bir yerlerde gördüğüme yemin edebilirim."

Elbette ki Cem'i önceden bir yerlerde görmüş olması muhtemeldi. Fakat Cem, kim olduğunu söylemeye hiç mi hiç niyetli değildi. Babasını da haklı çıkaracak şekilde, *ben ünlü playboy Cem Mermercioğlu. İlgili manşetlerden tanıyor olacaksınız...* demek yerine, "İnsan insana benzer, derler," demekle yetindi. Bu cümleden sonra tek temennisi, kadının kendiliğinden sıkılıp uzaklaşmasıydı.

"Evet, öyle derler..." Kadın, barın diğer ucunda kalkmaya hazırlanan son iki müşterinin hesabıyla ilgilenen barmaidi beklerken, konuşmadan ancak birkaç saniye dayanabildi. "Pek konuşkan değilsiniz sanırım."

"*Pek keyfim yok*, demek daha doğru..."

Sonunda mesajı algılayabilen kadın, barmaid siparişini almak için tezgâha yaklaşıncaya kadar sessiz kalmayı başardı. Konuştuğunda, barmaidden en sert viskisini istemişti. Duble. Sek. Siparişine bakılırsa onun da gecesi şahane geçmiyordu.

İçkisini hazırlayan barmaide teşekkür ettikten sonra yüzünde yorgun bir gülümseme, gözleri raflardaki şişelerin üzerinde gezinirken elini şakağına götürdü. Sanki başını zonklatacak bir ağrıyı savuşturmak istiyordu. "Nişanlım, şu anda sekizinci kattaki bir odada..."

Kadın, susacağa benzemediği gibi bir de nişanlıydı demek. "Siz burada ne arıyorsunuz öyleyse?"

"Ortak bir arkadaşımızla baş başa biraz zaman geçirmek istemiş."

An itibarıyla durum biraz ilginçleşmişti. Cem, kadına dönüp laf olsun diye, "Üzüldüm," dedi. Başkaları için üzülebilme yetisinden mahrumdu o gece hâlbuki. Hatta Mariana Çukuru'nun tek sakini olmadığını bilmek, içten içe bir sevinç sebebiydi. Sefalet illaki yanına arkadaş olsun istiyordu işte.

"Hiç üzülmeyin." Kadının hafif kızarmış gözleri, bir an için hüzünden sıyrıldı. "Kızı hiç sevmezdim zaten. Biliyormuşum sanki böyle bir şey yapacağını..."

Cem, bakışlarıyla kadının içkisini işaret etti. "Burada kapıya dayanabilmek için cesaret mi topluyorsunuz?"

"Dayandım aslında. Oda servisi numarası yapacaktım." Kadının yorgun gülüşü suratından düşecekmiş gibi sendeledi, sesi titredi. "Ama seslerini duyduktan sonra... Onlarla yüzleşmek istemediğime karar verdim." Şakağını ovuştururken sesli bir nefes verdi. "Burada ne yaptığımı bilmiyorum." Bardağını havada sallayıp cömert bir yudum aldı. Sert içki, yüzünün buruşmasına neden oldu. "Hüzünlerimde boğulmak iyi bir fikir gibi geldi..."

Cem de kendi bardağını havada salladı. "Sizden birkaç kadeh ileride olan biri olarak söylüyorum: Hüzünlerde boğulmak iyi bir fikir değilmiş."

"En azından, olanları birine sesli anlatabilmek iyi geldi." Kadın, bitmeyen bir ilgiyle Cem'in yüzüne bakmayı sürdürüyordu, kim olduğunu ha çıkardı ha çıkaracaktı. "Siz de anlatmayı deneseniz iyi gelirdi belki. Söz konusu, bir kadın mı?"

Söz konusu, babasının bir kadından rol çalmasıydı daha çok. Konu bu şekilde değerlendirilmeliydi. Evet. "Hayır. Bir kadın için sürünmeyeli uzun zaman oluyor," dedi, belki hedeflediğinden biraz daha keskin. "Benim sadece biraz kafa dinlemeye ihtiyacım var."

Kadın, ikinci mesajını da ilk seferde alamayacaktı. "İddialısınız." Cem'e oldukça yakındı, omuzları birbirine değdi değecekti. Durdu durdu, "Sizce insanlar tek eşli mi yaratılmış?" diye sordu.

Cem sessizce iç geçirdi. O an ilgilendiği son şey, insan doğası üzerinden, içki masalarında derin olduğu zannedilen ama esasen çıkmaz sokaktaki duvardan seken bomboş muhabbetlerdi. "Belki kısa bir süre için."

" 'Heyecan bitene kadar' diyorsunuz?"

"Heyecan, çekim, aşk... Adını her ne koymak istiyorsanız."

"Aşkı da diğerleriyle aynı kefeye koydunuz."

"Hepsi önünde sonunda bitmiyor mu?"

"Haklısınız. Bitiyormuş," diye kabul etti kadın da. "Söz vermiş olmak da yetmiyormuş üstelik. Bu geceki örnekten yola çıkarsak, evlilik insan doğasına aykırı demek ki. Bizden beklendiği için zorunlu olduğumuzu hissettiğimiz bir şey sadece. Listede üzeri çizilmesi gereken bir madde. İnsan, şu hayatta eğer gerçekten mutlu olmak istiyorsa kendini mecbur hissettiğini değil, kafasına eseni yapmalı."

Cem, kendisine bunlarla gelinsin istiyordu ancak kadının samimi düşüncelerinin bunlar olduğuna inanmadı. "Şu an alt katta olanlar sizi böyle konuşturuyor."

" 'Aşağıda olanlar, yaradılışımıza dair aydınlanma yaşamama neden oldu' demek daha doğru olur." Dişlerini sıkan kadının bir anda dolan gözlerinin önünden o anda kim bilir neler geçiyordu. "Hafızamdan kolay kolay silinmeyecek bir aydınlanma..."

"Olanlara haddinden fazla önem yüklüyorsunuz. Aldatılan ilk kişi değilsiniz, son da olmayacaksınız." Cem, kadehini İstanbul'a kaldırdı. "Sadece bu şehirde, şu dakikada kaç kişi birilerini aldatmıştır ya da kaç kişi birileri tarafından aldatılmıştır?" Kadın bu kez kendiliğinden sessiz kaldı. "Şanslıyız ki insan denen varlığın, yalan söyleme kapasitesinden çok daha üstün bir unutma kapasitesi var. Hayatta geçmeyecek sandığınız bütün acılar gün gelip diniyor. Biraz zaman vermeniz lazım sadece."

Kadın gülecek hâlde olmasa da güldü. Dolu gözleri berraklaşmıştı. "Yine haklısınız." Cem, kadının yüzündeki ifade anbean şekil değiştirirken beyninde dönen çarkları duyabildiğini sandı. Kadın, oturduğu yerde doğruldu önce. Sonra çenesini kaldırdı. Kararan bakışları, İntikam! diye bağırırken Cem'in dudaklarına indi. "Ama ben bu gece, hemen şimdi her şeyi unutmak istiyorum, desem..." derken sesi fısıltı gibi çıktı.

Niyeti çabuk bozmuştu doğrusu.

Cem'in o gece dibin dibinde eli kolu bağlı oturmaktan başka yapacak işi yoktu. Sadakatsiz bir nişanlıdan intikam almaya alet edilebilirdi pekâlâ.

Yanına oturduğundan beri kadına ilk kez gerçekten baktı. Güzel bir yüzü vardı. Yüksek kavisli kaşlar, koyu kahverengi iri gözler, hafif kalkık bir burun -usta bir cerrah eli değmiş olabilirdi- ve belki arzu edilenden biraz kalın dudaklar. Nişanlısını basarken, adamın kaybetmeyi göze aldıklarını daha net ortaya serecek bir de kombin tercih etmişti. Daracık siyah elbisenin, neredeyse kalçalarına kadar sıyrılmış derin yırtmacından açığa çıkan pürüzsüz bronz bacaklarıyla, cesur dekoltesinden taşan dolgun göğüsleriyle kadın -Cem'in de reddedemeyeceği üzere- ortalamanın üzerinde bir kadındı. Cem'in idealindeki kadından birkaç kilo fazlası olduğu bir gerçekti. Düzenli spor yapmadığı belli oluyordu. Cem, atletik kadınlardan hoşlanırdı hoşlanmasına ama yer çekiminin kaçınılmaz galibiyetini ilan edeceği yakın geleceği, şayet ayrılmazlarsa adi nişanlısı düşünebilirdi.

Cem'in oyalanmaktan çekinmeyen bakışlarının son durağı yeniden kadının gözleri oldu. "*Biraz ikna edilmem gerekebilir*, derim." Onun sesi de daha alçak, daha karanlıktı artık. "Kırılgan durumunuzdan faydalanıyor pozisyonuna düşmek istemem."

Kadın, ne kadar kırılgan olmadığını ispat etmek istercesine, birden atılıp eliyle uyluğundan destek alarak uzandı ve Cem'i dudaklarından öptü.

Cem, kadının neler yapabileceğini beklerken, ıslak görünümlü kırmızı bordo rujunun vişne tadını yabancı buldu ama rahatsız edici bulmadı. Öyle çokça etkilenmiş falan değildi ama gecelik ilişkilerde mükemmel kimya aramak da gerçekçi olmazdı. Hem, aldatılan bir kadına ego takviyesi sağlamak gibi ulvi bir sorumluluk da üstlenecekti.

Cem durum değerlendirmesi yaparken, öpücüğüne aynı heyecanla karşılık alamadığını düşünen kadın tam geri çekiliyordu ki Cem buna izin vermedi. Kadını tek eliyle belinden kavrayıp bar taburesiyle birlikte kendine çekti. Bir elini kadının kalçasına indirirken, diğer elini siyah gür saçlarına daldırdı. Az önce çekingen sayılabilecek öpücük, saniyeler içinde kadının damarlarına alev alev pompalanacak başka bir şeye dönüştü: Arsız. Talepkâr. Tüketen.

Yanakları pembeleşen kadın neye uğradığını şaşırmış, soluk soluğa kalmıştı. Cem tutmasa, bar taburesinden düşecekti neredeyse. Öyle bir öpücüktü ki nişanlısı halt etmiş. Şerefsiz. "Gidelim buradan," diye fısıldadı Cem'in kulağına.

"Pişman olmayın sonra?"

"Hiç sanmıyorum."

Cem, otele gelirken öngördüğü içki limitini çoktan aşmıştı. Daha fazla *ikna edilmeye* ihtiyacı yoktu; zaten Ulus'taki boş eve yalnız dönmek için can atmadığından bu kadar içmişti ya. "Pekâlâ."

Kadın, önündeki içkiyi bir çırpıda bitirip, aynısından hemen bir tane daha devirdi. Cem, kamuya açık alanda sevgi gösterilerinden kaçınmayan son müşterilerini de göndermenin sevincini yaşayan barmaide hesabı ödeyip dolgun bir bahşiş bıraktıktan sonra,

birlikte çıkışa yöneldiler. Cem, kadının peşinden asansöre girerken hissettiği yersiz suçluluk duygusunu bastırdı. Dünya üzerinde suçlu hissetmesini gerektirecek hiçbir neden yoktu. Asansör kapıları kapanırken kolunu kadının omzuna attı.

Babası, sorumluluklardan ve başkalarının beklentilerinden dem vururdu ama insanın varoluşunun temelinde özgürlüğü yatıyordu. Cem, babasının iddia ettiği gibi kaygısız bir hayat hiç yaşamamıştı. "*Kaygı, özgürlüğün baş dönmesidir,*" derdi *Kierkegaard.* Dünyaya gelmiş bulunmanın dayattığı biteviye seçimlerin verdiği kaygıyla, uçurumun kıyısında hayatlar sürerdik. Aşağı baktığımızda oluşan vertigo hissi karşısında, uçurumdan yuvarlanmamak için içimizde bir şeylere tutunma, bağlanma isteği uyanırdı. Ancak özgürlüğümüzün bir bedeli oluyordu; özgürce yaptığımız seçimler, bir şeylere tutunmaya, bağlanmaya her zaman fırsat vermeyebiliyordu. Varoluş kaygımızın esas kaynağı da buydu aslında. Bizler uçurumdan yuvarlanmaktan çok, yaptığımız seçimlerle kendimizi uçurumdan atıp atmayacağımızdan emin olamamanın kaygısını duyuyorduk.

Kierkegaard'ın tanımını yaptığı, "ben"di. Cem: Münakaşacı, bunaltılı, uyumsuz. İsyankâr dünyasında tehlikeli ve kışkırtıcı olan her şey kabulüydü. İnsan, seçimlerinde özgürdü. Uçurumdan atlamayı seçtikten sonra, kendini atıp atmayacağının kaygısı da uçup gidiyordu hâliyle.

Cem de daha önce birçok kez olduğu gibi atladı o uçurumdan. Otel çıkışı, çalılıkların arasına gizlenip gecenin son sıcak havadislerini kovalayan birkaç magazinciyi fark edemeyecek kadar sarhoş, çevirdiği taksiye ismini dahi bilmediği kadınla birlikte bindi.

"*Her çocuk iyiliği bulana kadar arama kararlılığına ve cesaretine sahip değildir.*" diye yazmıştı Franz Kafka, babasının eline hiç geçmemiş mektupta. Cem, iyiliğin aranıp bulanabilecek bir şey olduğuna dahi inanmıyorken, o korkak çocuk olmakta da bir sakınca görmüyordu. Hikmet Bey, nasılsa her zaman haklı olduğuna inanıyordu. Varsın uçurumdan bu seferki yuvarlanış da öncekiler gibi babasını haklı çıkarsın. Söyleyeceklerini yine söylerdi ama hiç değilse Cem'in işittiğine değerdi bu sefer.

Bölüm 17

Azalan marjinal verimler kanununa göre üretim faktörlerinden birinin sürekli artışı, o faktörün marjinal faydasını, artan her ekstra birimle birlikte zaman içinde düşürecektir. Türkçesi: Fabrikanızda işçi veya makine sayısının artması, üretimin aynı oranda artacağı anlamına gelmez. Sınırsız para sınırsız mutluluk getirmez. Yenilen o son çikolata, ilkine göre çok daha az keyif verecektir.

Ve Defne, son beş dakika içinde o kadar çok çikolata yemişti ki artık midesi bulanıyor, vücudunu hafiften soğuk bir ter basmaya başlıyordu. Son iki haftada başına gelen her şeyin hıncını, kucağındaki masum ama devasa çikolata kutusundan çıkarmak istemişti âdeta. Şeker komasına az kala keyiften bahsetmek hayli güçtü. Tabii, an itibarıyla katıla katıla güldüğünden, keyifsiz olduğunu iddia etmek de bir o kadar güçtü.

Kahkahalarını bastırmaya uğraşırken, yarıdan fazlası boşalmış kutudan avuçladığı çikolataları karşı koltuktaki Sinem'e fırlattı. Çikolatalar, devamlı bir mutluluk kaynağı olmaktansa, cephane olarak kullanılmaya daha elverişliydi şimdi. "Güldürme, Sinem, yeter!" Yeşil kil maskesinden dolayı gerilen cildi, tebessümden ötesini kaldıramıyordu. "Yüzüm acıyor artık."

Defne'nin fazla arkadaşı yoktu. Fazlasına ihtiyacı olduğunu da düşünmezdi. Ona göre çikolata gibi arkadaşlar da azalan marjinal verimler kanununa tabiydi. Ama başına bir şey geldiğinde üzüntüsünde, sevincinde, sorgusuz sualsiz ve de koşulsuz, yanında olacak güvendiği iki dostu vardı. Birlikte düzenledikleri bakım ritüelleri, kimi zaman acil durum toplantıları kimi zaman da iyileşme seansları yerine geçerdi.

Defne, kapsamı belirsiz sıradaki ritüel için Yeniköy'de toplanmalarını ısrarla istemişti çünkü Kemal Bey, iki günlük Ankara seyahatinden o gece dönüyordu. Araştırmasının sonucu hususunda meraktan çatlamak üzere olan Defne'nin, babası döndüğünde evde bulunması şarttı; içi öyle huzursuzdu ki eğer arkadaşları olmasaydı, Kemal Bey'i kapının eşiğinde karşılayabilmek için evin girişine bir sandalye atıp kapı dibinde beklemesi işten bile değildi.

Sinem, çikolataların hepsini havada kapıp ambalajını açtığı gibi birini ağzına attı. Ona giden çikolataların geri dönmemesi şaşırtıcı değildi. O sırada kaşık kaşık çikolatalı dondurmayı götürüyor oluşu, onu durduracak değildi ya. "Ama kıza sadece olabilecekleri söyledim ben. Ya ne yapsaydım? Dinlemedi beni. Akıllı uslu dinleseydi olay çıkarmayacaktım." Kumral saçlarını omzunun üzerinden geriye atıp açık kahve gözlerini tiksintiyle kıstı. "Hepsi bakteri yuvası!" O an kil maskesinin altında kalmış, burnunun üzerindeki belli belirsiz çillerle Defne'ye göre dünya üzerindeki en tatlı kadın olabilirdi. Ve tutkulu bir kimya mühendisiydi. Yıllar önce üniversitede ortak aldıkları matematik ve istatistik dersleri sırasında tanışıp bir daha ayrılmamak üzere kaynaşmışlardı. "Olması gereken değerin yirmi katı çıktı diyorum size! Yir-mi! Kolumun çürüyüp düşmesi an meselesi! Bir daha herhangi bir kozmetik mağazasında deneme ürünlerini elime dahi alırsam ne olayım!"

Sinem, yeni aldığı bakteri ölçüm cihazının müjdelediği bu dehşet verici ölçümleri elbette sadece kendine saklamamıştı. Önce, mağazadaki satış görevlisi kızın gözüne rakamları sokup kızı bakterilerin yol açabileceği hastalıklarla ilgili uzun uzun bilgilendirmiş,

fazla etkili olmadığını kızın lakayt tavrından anlayınca da gelen geçen müşterileri uyarmak suretiyle olay çıkarmış, sonra da hemen yandaki bankanın güvenliği eşliğinde mağazadan bir güzel uğurlanmıştı. Tüm bu yaşananlar üzerine, hem zincir mağazanın Türkiye'deki genel müdürlüğüne hem de söz konusu markanın global merkezine kadar şikâyet yazıları yazmaması elbette ki düşünülemezdi. Kamu sağlığı şakaya gelmezdi. Hepsi günlerini görecekti!

Gemisi batan bir insanın tam da ihtiyacı olan hikâyeydi.

Estés, fazla erkek enerjisine maruz kalmayı fazla çikolata yemeye benzetirdi. Her ikisinin de fazlasının zarar olduğu, Defne için de gayet açıktı. Kadınlar bazen sadece kadınlarla muhatap olmak istiyor, sadece birbirlerinin anlayacağı dili konuşmak istiyordu. Paylaştıkları neşeli, bazen de edepsiz hikâyeler depresyona karşı da öfkeye karşı da birebirdi. Eski çağlarda kadınların erkekleri balığa, ava gönderme bahanesiyle evden uzaklaştırmaları tesadüf değildi yani.

Defne, artık neredeyse boşalmış çikolata kutusunu, koltuktan sarkıp kolay kolay uzanamayacağı orta sehpanın üzerine bıraktı. Bulanan midesine rağmen kendini çok daha iyi hissediyordu. Yüzü gittikçe acıyla gerilse de gülmeye devam etti. "Otuz bin liralık aleti sırf bu iş için ancak sen alabilirdin."

"Daha masrafını çıkarmadı," dedi Sinem, dondurma kaşıklamaya geri dönerken. "Fabrikada benzerlerini kullanıyordum ama bunu sadece kendim için aldım. Mahalleyi teftişe çıkacağım. Bundan böyle esnaf, ayağını denk alsın."

Muhabbete biraz geriden dâhil olan Zuhal, "*Tester*lar miadını doldurdu," diye mırıldandı. Sinem'in ayak ucuna oturmuş, dizini büküp elini de dizine dayamış, pürdikkat kesilmiş bir hâlde tırnaklarına oje sürüyordu. Defne için Sinem nasıl dünyanın en tatlısıysa Zuhal de mübalağasız en güzeliydi. Türkiye'nin sayılı modacılarından Zuhal Çoruhlu, sülün gibi boyu, sapsarı saçları ve bal rengi gözleriyle şahaneydi. Kırkını doldurmuştu ama mevzubahis o ise yaş yalnızca bir sayıdan ibaretti. "Tekerleği yeniden icat etmeye gerek yok. Estée Lauder icat etmiş zamanında: Tek kullanımlık ücretsiz deneme ürünü."

Estée Lauder, 20. yüzyılın en etkili iş dehalarındandı. Tam bir pazarlama dâhisi, satışın kraliçesi. İkinci Dünya Savaşı sırasında, onun da katkısıyla Amerika'da kozmetik satışları düşmedi. Amerikan hükûmeti, ruju savaş gerekliliklerinden saymıştı. Çünkü yapılan araştırmalar göstermişti ki fabrikada makyaj yapıp çalışan kadınların verimliliği, makyaj yapmayanlardan çok daha yüksekti. Estée Lauder aynı zamanda, kalite-kontrol saplantısı yüzünden tek kullanımlık deneme ürünlerini piyasaya süren ilk girişimciydi.

"Ücretsiz deneme ürünü, iş dünyası için devrim niteliğindeydi," dedi Defne de. "Ama çok pahalıya patlıyor. Tek bir ürün için milyonlar harcamak lazım. Üstelik devir değişti, şimdi tek bir marka çatısı altında onlarca ürün var."

Zuhal bu cevabı hiç beğenmedi. "Kadın zamanında tek başına kapı kapı gezmiş. Saks'a mal satacağım diye kendini paralamış." Estée Lauder ısrarcıydı ve hayır cevabını kabul etmezdi. "Şimdi bu kadar teknolojik imkân var. Kadının ta o zaman başardığını şimdi başarmak daha mı zor?"

"Kadın sıradan kapıları gezmiyordu ki. Zorla sosyeteye girmiş. Kraliyet aileleriyle dostluk kurmuş. Güçlü elitlerle fotoğraf karelerinde yer alabildiği için onların hemen altındaki segmente hitap eden bir marka yaratabilmiş. O dönem para da oradaydı: Vogue ve Harper's Bazaar okurlarında yani. Neden Saks'a mal satmak için kendini paraladı sence? Çünkü Saks'ta bir raf, tüketiciye yüksek kalite güvenilirlik mesajı gönderiyordu." Yani tek tek tüketicinin kapısına gitmemişti; sadece önemli gördüklerine ulaşmıştı ve mesaj kendiliğinden yerini bulmuştu. "Şimdi de bu mesajlar influencerlar aracılığıyla gönderiliyor."

Bugün araçlar değişse de yöntem fazla değişmemişti. Ekonomistler buna "sinyal vermek" derdi. İnsanlar, bir ürünün güvenilirliğini denemeden bilemezdi ancak akıllıca gönderilecek sinyaller sayesinde ürünü denemeden de fikir sahibi olunabilirdi.

Zuhal hâlâ ikna olmamıştı. "Sorun ne, anlamadım. Çok mu zor yani mağaza içinde veya online siparişlerde ücretiz örnek sağlamak. Hiçbiri olmasa dergilerle eşantiyon fondöten, ruj veya parfüm şeritleri versinler."

"İnsanlar eskisi gibi dergi okumuyor, mağazadan alışveriş yapmıyor. Nasıl işleyecek bu sistem? Her çıkan yeni ürün için veya denemek istedikleri mevcut ürünler için tüketiciye örnek ürün mü gönderilecek devamlı? Sürekli eve kargo göndermek maliyetli. Karbon ayak izini de hesaba katmalı. Bedava verdiğin ürünün kendisi var, ambalajı var, dağıtımı var."

Zuhal'in ruhu sıkılmıştı. "Sinem *testing*i bitiriyor, sen 'ücretsiz deneme ürünleri çok maliyetli' diyorsun, o zaman insanlar nasıl dokunup hissedecek, deneyimleyecek ürünleri?"

Zuhal de haksız değildi şimdi. Tüketicinin de önünde sonunda yatırım yapmadan önce bir şekilde ürünü denemesi gerekiyordu. Bazı sanal uygulamalar olsa da henüz hiçbir çözüm bire bir deneyimlemenin yerini tutmuyordu. "Bu soruya verecek çok iyi bir cevabım olsaydı, kozmetik sektörüne girmeyi düşünebilirdim." Hâlâ kârlıydı ancak rekabet çok sertti. "Her ürün için uygulanabilir değil tabii ama sanal makyaj teknolojisi gerçek deneyime yaklaştıkça bu soruna pratik bir çözüm olabilir mesela. Mağaza içinde *tester* kullanımı daha hijyenik hâle getirilebilir." Sinem'e muzip bir bakış attı. "Böylelikle bazılarımız huzur içinde hayatına devam edebilirdi."

Sinem, arkadaşlarının kozmetik dünyasının sorunlarına çözüm aradığı sırada dondurmasını bitirmiş, kutunun dibini sıyırıyordu. "Ancak herkes işini doğru yaparsa hayatıma huzur içinde devam edebiliyorum ben."

"İstanbul'da sana huzur yok o zaman, Sinemciğim," diye çıkarımda bulundu Zuhal. Boşa kürek çekmenin alemi yoktu ona göre. "Bakterilere savaş açacağına biraz yoluna baksan çoktan gelinliğini dikmiştim belki de..."

Sinem, sektirmeden cevabı yapıştırdı: "Gözünü kırpmadan yoluna bakanlara da gelinlik diktiğini görmedim."

Cümlenin tam on ikiden vurduğu Zuhal, hiç alınmadan, "Aman, bakmak da fayda etmiyor, biliyorum. Nasıl bir kısmetsizlik, anlamadım ki... Bütün mikroplar her defasında gelip beni buluyor," diye yakındı. *Mikrop* deyince aklı yine Sinem'in bakterilerine kaydı. Derin bir iç geçirdi. "Keşke erkekler için de senin bakteri ölçüm aleti gibi bir şey yapsalar... Aleti adama dokundurduğumuz an, bünyesindeki bütün arızaları görüp ayağımızı ona göre denk alırdık."

Defne'ye göre öyle alet edevata ihtiyaç yoktu. "Bence erkeklerin arızaları yüz metre öteden görünüyor."

"Sana göre hepsi arızalı olduğundan saptaması zor olmuyordur," diye bir çıkarımda daha bulundu Zuhal.

Defne'nin de Sinem'den aşağı kalır yanı yoktu. O da biraz hainceydi. "Hâlâ arızasız olanların varlığına dair ümidini koruyorsun demek."

Ama hainlikte kimse Sinem'in eline su dökemezdi. Bu kez hedefinde Defne vardı. "Sen o yüzden mi eve almadın şu adamı?" Adamın ismini çoktan unutmuştu. "Neydi adı?"

Zuhal, arkadaşlarının magazinsel cehaleti karşısında şok geçirmelere doyamazdı. "Son çıkan haberleri de mi görmedin, Sinem? Cem Mermercioğlu ve *yeni sevgilisiyle* ortalık çalkalanıyor kaç gündür."

Ortalık, Sinem için alabildiğine durgundu. "Televizyon izlemiyorum. Sadece alanımı ilgilendiren teknoloji haberlerini internetten takip ediyorum. Nereden göreceğim? Ve niye göreceğim?"

Zuhal'e göre, ortalama bir Türk vatandaşının Cem Mermercioğlu'nu herhangi bir medya mecrasında tesadüfen görmemesi için medeniyetle hiçbir temas kurmadan dağın başında yaşaması gerekirdi ki arkadaşları şehrin göbeğinde yaşıyorlardı. "Sinem, bazen o laboratuvarda çok zaman geçirdiğini düşünüyorum. Karşı cinsten de vazgeçtim hadi. Bari insanlığa karışsan azıcık."

"Sırf Cem Mermercioğlu'nu tanıyayım diye yani... Playboyları tanımak gibi bir misyonumuz mu var bu hayatta? Bir adamın düzenli sevgili değiştirmesi, tanınmaya değer mi kılıyor onu?"

"Ben de tanımıyordum," diye destek çıktı Defne. "Annemin emrivakisiyle yemeğe çıkmak zorunda kalmasam daha da varlığından haberdar olmazdım."

"Senin de ara sıra ofisten çıkman gerekiyor, tatlım." İş başa düşmüştü. "Kendisine -sanki alelade bir playboymuş gibi- *playboy* deyip geçmek büyük haksızlık olur. Türkiye'nin gelmiş geçmiş en büyük playboylarındandır ve pisliğin tekidir. 'Arıza' adamın göbek adı." Zuhal'in gözünde küçümser bir bakış belirdi. "Adamla karşılıklı masalara oturup anlaşmalar yaparken birkaç metre öteden görememişsin, Defne Hanım."

Her ne kadar gerilip yansa da Defne yüzünü buruşturmayı başardı.

Sinem iz üzerindeydi. "Sen neden adamı bizzat tanıyormuş gibi konuşuyorsun, Zuhal? Hmm? Sadece televizyonda, dergide görüp bu kadar bilenmedin herhalde?"

Zuhal, "Birkaç kez karşılaştım, o da yetti," diyerek kabul etti ama ne şartlar altında karşılaştıklarına dair detay vermedi. "Aman dikkat et, Defne. Şeytan tüyü vardır onda. Ağzından girip burnundan çıkmasın."

"Henüz delirmedim. Sırf annem yakamdan düşsün diye görüşüyormuşuz gibi yapıyoruz." Anlaşma bir anlık gaflet anına denk geldiğinden, sesli kabulü hâlâ biraz utanç vericiydi. "Hepsi Cem'in fikriydi ama annelerimizi kendi silahlarıyla vurmak, ne yalan söyleyeyim, bana da cazip gelmişti..." Ve fikrin cazibesine de yenik düşmüştü işte.

"Çok dâhiyane bir fikirmiş gerçekten. Bana kızıyorsunuz ama adamı tanısaydın böyle tongaya düşmeyecektin."

"*Haksızsın* diyemeyeceğim." Adamın kim olduğuna dair ufacık bir fikri olsaydı, dertsiz başına dert açmayacaktı. "Annemlerin vakıf yemeğinde Derin Adalı diye bir kadın çıktı karşıma. Cem'in eski sevgilisiymiş. Tabii, ben onu da tanımıyordum. Meğer o da epey ünlü biriymiş."

Sinem yine konunun yabancısıydı. "O kim ki?"

"Cidden ikiniz de mağarada yaşıyorsunuz, yemin ederim," diye isyan etti Zuhal. "Derin Adalı'nın ailesi, yedi göbek İstanbullu. Büyük Ada'nın yarısı, anne tarafından paşa dedesinin. Babası ne zamanın armatörü. Kendisi de biraz delidir işte. *Biraz* dediysem lafın gelişi. Böyle tımarhanelik deli."

"Sen nereden biliyorsun ki?"

"Derin'i yıllardır giydiririm." İstanbul sosyetesinin yarısını o giydirdiğinden, bu büyük tesadüf sayılmazdı. "Şimdiye kadar tanıdığım en zarif ve zevkli kadın olabilir. Cem, buna zamanında köpekler gibi aşıktı ama işte gel gör ki adamı sıktı sıktı suyunu çıkardı. Cem de Amerika'ya kaçtı." Sormaya korkuyordu ama merakına yenildi. "Derin ne yaptı seni görünce?"

"Kadın, ayaküstü tuvalette üzerime yürüdü. Cem'in peşini bırakmamı söyledi. 'Yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim,' dedi."

Sinem sanki çok heyecanlı bir film izliyordu. Bir patlamış mısırı eksikti. Büyük talihsizlik. "Hii, o öyle söyleyince sen ne söyledin?"

"Ben de tehditlerle başımın hoş olmadığını, onca yılın ardından hâlâ aynı adamın peşinde olmasının çok üzücü olduğunu söyledim."

Zuhal'i, hayatta çok az şey şaşırtabilirdi. "Bunları söyledin ve şu an sapasağlam karşımızdasın?"

Hatırlayınca, Defne'nin içi yeniden burkuldu. "Söylediklerim biraz üzdü de onu..."

"Boşluğuna gelmişsin herhalde. Büyük şans."

"Ne gece ama! Sessiz sakin güzel bir ziyafet çekeceğim derken..." Sinem için en önemli nokta, tabii ki işin yemek kısmıydı. "Berabermişsin numarası yaptığın adamın manyak eski sevgilisine rastlamak..."

Defne, "Orada bitse yine iyiydi," diyerek gecenin devamındaki büyük sürprizi de açıkladı: "Yetmezmiş gibi üzerine de Okan geldi peşinden... Bula bula Cem'i mi bulmuşum diye azar işittim bir de. Çok pişman olacakmışım. Beni yeterince pişman etmemiş gibi..."

Son cümlesiyle sessizlik çöktü odaya. Koltuktan sarkması gerekmesine rağmen Defne çikolata kutusuna yeniden uzandı. Azalan marjinal verimler kanununu kim takar?

Sinem, bir müddet sonra çekinerek, "Okan'dan sonra artık yeni denizlere yelken açmanın zamanı gelmiştir belki de, hı, Defne?" diye sordu. "Zuhal *pislik* diyor ama bu Cem Mermercioğlu belki tam da ihtiyacın olan şeydir."

Zuhal, kulaklarına ulaştığı an bu fikirden nefret etti. "Cem Mermercioğlu, gönül eğlendirmek için bile fazla tehlikeli. Kaldı ki çıt desen kırılacak bir tip. Öyle aman aman bir çekiciliği de yok bence. Vücut fazla çalışılmış, çizilmiş gibi. Yüzü desen fazla güzel, erkek dediğinde kusur olur canım biraz."

Bundan böyle "tinerci hadisesi" olarak anılacak olay düşünüldüğünde, "çıt desen kırılacak" kısmında haklı olabilirdi Zuhal. Ama Defne'ye göre, tip konusunda büyük bir yanılgı içindeydi. "Cem Mermercioğlu'nun herkesçe kabul edilebilir evrensel bir tipi var. Ben bile bunu kabul edebiliyorum, Zuhal."

Sinem'in de aklı çeliniyordu yavaştan. Playboy olduğu için tanınması gerekmiyordu belki ama evrensel güzelliği olan her şey tanınmaya değerdi! "Hmm, şimdi merakımı celbetmeyi başardın işte," diye mırıldanıp telefonunu eline aldı. Ufak bir Google aramasından sonra gördükleri karşısında neredeyse gözleri yuvalarından uğrayacaktı. "Vay canına! Pisliğin tekiymiş gerçekten!"

Zuhal, çok önem arz etmiyormuş gibi, "Aman, sanki senin insan gördüğün var da," dedi.

"Fabrikada insandan bol bir şey yok." Telefonu elinde salladı Sinem. "Kadın erkek aralarında buna benzer bir canlı formu görmedim ama."

"Etrafına baktığın yoktur ki senin, fark edesin." Zuhal, Defne'den daha işkolik birini tanıyorsa şayet, bu kişi Sinem olabilirdi ancak. "Bütün gün kukumav kuşu gibi tabure tepelerinde, o formül senin bu molekül benim, hayat mı geçer öyle?"

"Ne iş yaptığım konusunda bir fikrin olması inanılır şey değil. Kıyamet her an kopabilir." Sinem çenesini havaya kaldırdı. "Fazla insan görmüyor olmam, olanı takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor!" Uzattığı telefona inatla bakmayan Zuhal'in burnuna burnuna soktu ekranı. "Bu adam senin için çekici bile değil, öyle mi?" Nereden bulduysa, Cem'in Bodrum'da çekilmiş şort mayolu bir fotoğrafını bulmuştu. Defne, içinden ıslık çaldı. Cem Beylerin maşallahları vardı.

Zuhal ister istemez burnunun dibindeki fotoğrafa bakmak zorunda kaldı. "Fazla kusursuz."

Sinem telefonu geri çekip badem gözlerini açа açа sordu: "Adamın kusuru, kusursuzluğu yani, öyle mi?"

"Öyle hayatım, ben bunun bakımıyla uğraşamam." Zuhal, oje fırçasını kendine doğru salladı. "Bana, benim bakımımla uğraşacak bir adam lazım. Biraz da çirkince olmasında bir sakınca yok. Ben parlamalıyım, yanımdaki değil."

"Tecrübelerinden yola çıkarak konuşmak gerekirse, yanında sönük kalanların da matah olmadığı açık." Sinem, yemeye mola vermişken aramalarına devam etmek niyetindeydi. "Diğerinin adı neydi?"

"Mehmet Oğuz Demiralp."

Sinem, ekrana yeniden gömülüp arama sekmesine adamın adını yazdı hararetle. Ancak Defne'nin beklediği üzere, birkaç denemeden sonra araması dişe dokunur bir sonuç vermemişti. "Diğer adamla ilgili Google'da bir şey çıkmıyor," dedi yenik yenik. "İsminde 'Demiralp' geçen birkaç şirket buldum sadece."

"O nasıl bir şey?" diye sordu Zuhal. İnanması güç ama Mehmet Oğuz Demiralp'i Zuhal bile tanımıyordu.

"Bilmem," dedi Defne, kayıtsız. "Çirkin değil. Hatta bazı kadınlar çekici bulabilir."

"Demek, bazı kadınlar," dedi Zuhal. "Sen hangilerindensin?"

"Soruyor musun gerçekten?"

"Hiç değilse senin belli ki çekici bulmadığın şu adamın neye benzediğini bizimle de paylaşır mısın? Kamu yararına."

Defne, adamın tipini kamuyla paylaşmakta herhangi bir sakınca görmüyordu. "Uzun boylu. İrice. Gözleri bir tuhaf. Böyle yeşil gibi. Ama ışığa göre değişiyor. Yüzüne bakınca *klasik yakışıklı* demezsin ama var bir şey."

"Demek, var bir şey... İyi ki adama çok dikkat etmemiş gibi yapıyorsun."

"Öyle bir şey yaptığımı da nereden çıkarıyorsun?" Defne, adama dikkat etmek istemese bile adam, Defne'nin dikkatini çekmeyi başarmıştı. "İstemeden epey muhatap oldum. Gayet objektif yorum yapıyorum işte. Sana da yaranmak mümkün olmuyor, Zuhalciğim."

Sinem, kendi gözleriyle görüp bir sonuca varamadığından oflayıp, kucağında kalan boşalmış dondurma kutusunu bir köşeye fırlattıktan sonra koltuğun dibindeki çantasının içinden çıkardığı koca paket cipsi gürültüyle açtı. "İyice merak ettim şimdi. Google'da çıkmayan mı kaldı, Allah aşkına?"

Zuhal'in yüzü, bir korku filmindeki en korkunç sahneyi izliyormuş gibi dehşet içinde allak bullak oldu. "*O yağlı yağlı şeyleri yeme* demedim mi ben sana? Bir de yanında mı taşıyorsun?"

Elini hevesle pakete daldırırken, "Ne zaman ihtiyaç doğacağı belli olmuyor," dedi Sinem, umursamaz umursamaz. Gecenin bir yarısı laboratuvarında kriz tuttuğunda, hızır gibi yetişiyordu zulası. Sınıf arkadaşını öğretmene ispiyonlayan anaokulu çocuğu gibi şikâyet etmekte hiç gecikmedi: "Ayrıca Defne beş dakika içinde koca paket İsviçre çikolatasını gömdü, hâlâ da gömmeye devam ediyor." Çikolataları kafasına atmak dışında, ikramda da bulunmamıştı üstelik. "Ona tek bir kelime etmedin. Bir kere adın çıktı mı dokuza, sekize indirmek ne mümkün?"

"Onun geçerli nedenleri var ve senin gibi bütün gün yayıp oturmuyor." Sinem, avuçladığı cipsleri komple açtığı ağzına sığıştırırken Zuhal'in midesi bulanmıştı. "O iğrenç şeyler yağ yapmaktan başka bir işe yaramıyor. Kaç defa anlatacağım? Bakterilere taktığın kadar trans yağlara da taksan keşke!"

Sinem, konuşurken ağzını kapamaya hiç uğraşmadı. "Biz yağlarımla çok güzel bir birliktelik yaşıyoruz, elli defa da anlatsan bir işe yaramayacak. Sen o yüzden kendini hiç yorma ve işine bak." Zuhal'in oje sürdüğü elini ayağıyla dürttü. "Dikkat etmezsen mililitresine bilmem kaç euro verdiğin ojeyi taşıracaksın şimdi."

Zuhal, ters ters bakıp koltuğun en ucuna doğru uzaklaşırken, "On kilo versen ölürsün sanki," diye söylenmeye devam etti. "O kiloları örtmek için giydiğin paspal kıyafetler, ayağına geçirdiğin ortopedik babaanne ayakkabıları, olduğundan en az on yaş büyük gösteriyor seni."

"Bir şey örtmeye çalıştığım yok. Ben öyle rahat ettiğim için öyle giyiniyorum. Senin için inanması güç olacak ama asla sıfır beden olmak istemezdim, şayet olsaydım da yine aynı şeyleri giyerdim. Benim için şekli değil, işlevi önemli. Fakat senin bunu anlamanı beklemiyorum." Zuhal'in tüm endüstrisini çöpe atmıştı böylece. "Ayrıca, annemden miras aldığım biçimim üzerinden, hakkımda yıkıcı ve dışlayıcı yargılarda bulunmaktan seni men ederim." Sonunda, Kurtlarla Koşan Kadınlar'ı bitirmişe benziyordu. "Senin gibi kadınlar, benim gibi kadınları *yaratıcı hayatlarından ve başka şeylerle ilgilenme gücünden* yoksun bırakmaya çalışıyor. Sırf sen *değiş* dedin diye değişecek değilim. Mutluluğum, vücudumun şekline, yaşıma değil; kendimi olduğum gibi ne derece kabullendiğime ve kendime verdiğim değere bağlı. Hayatımı ful kapasite yaşamama bağlı. Değersizleştirici yargılarını al da git, Zuhal."

Zuhal, bir yere gideceğe de etkilenmişe de benzemiyordu. "Ben sadece kolesterolün üç yüze fırlasın istemiyorum."

"Kolesterolüm yüz seksen. Yakın geleceğimde damar sertliği, efendime söyleyeyim, kalp krizi görünmüyor." Sinem azalmamış bir hevesle, "Konumuza dönebilir miyiz, rica etsem?" diye sordu. "Şimdi, bu Memo'nun gemiyi batırdığından emin miyiz, peki?"

Defne'nin yüzü o ana kadar çok kez buruşup kili epeyce açtığından, yeniden buruşması daha az acı vermeye başlamıştı. "*Memo* deme şu adama." Araştırma henüz sürse de o, çoktan kararını vermişti. "Ve eminiz, Sinem. O yaptı."

Sinem'in gözleri parlıyordu. "Ay, ne heyecanlı!"

Defne'nin ağzı bir karış açık kaldı. Ya da yediği çikolata miktarı yüzünden artık nefesi daralıyordu. "*Adamın gemimi batırdığından eminiz* diyorum, sen *ne heyecanlı* diyorsun."

Zuhal için de durum öyle vahim değildi. "Şekerim, bu sizinkisi maliyetli bir aşk sataşması."

Neden ikisi de durumun vahametini anlamamakta ısrar ediyordu? "Ya ne aşkından bahsediyorsun sen?"

Sinem bir avuç daha cips tıktı ağzına. "Aşkla nefret arasında çok ince bir çizgi vardır. Herkesçe bilinen bir gerçek." Sanki genelgeçer bir kimya kanunundan bahsediyordu, konuya öyle hâkimdi. "Aşktan mı nefretten mi sataştığını ayırt etmek o kadar da kolay değil."

"Adamın *sataşması* milyonlarca dolara mal oldu. İşlerimi mahvetti."

"*Maliyetli* demiştim." Zuhal, durumu anlamak istemeyen arkadaşından yorulmuştu. "Bir gemi nasıl batırılır?" Dirseğiyle Sinem'in ayağını dürttü. "Sen biliyor musun, Sinemciğim?"

Daha az önce kapışmamış mıydı bunlar? "Bugüne kadar hiç batırmam gerekmedi," diye büyük ciddiyetle yanıtladı Sinem. "Birine sinirlenip böyle bir şey yapabileceğimiz, aklımın ucundan bile geçmezdi hatta. Ama Zuhalciğim, kolay iş olmasa gerek. Adamın hayal gücünü takdir etmeli."

Defne de adamın hayal gücünün boyutlarını fazlasıyla takdir ediyordu.

"Hadi bir şekilde batırdın. Nasıl kaza süsü vereceksin?" diye sorularını sürdürdü Zuhal. "Neden durup dururken bu kadar zahmete giresin?" Sonra da cevabını kendi verdi: "Belli ki gövde gösterisi peşinde. Peki, neden gövde gösterisi peşinde?"

Bu kez Defne, "Aşkından olacak," diye, abartıyla cevap verdi.

"Yalnızca iş hırsıyla yapıyor olamaz bunu. Belki adamın kendisi bile farkında değildir henüz."

"Ama siz daha adamı görmeden şıp diye anladınız." Defne şaşırmaktan yorulmuştu artık. "Aşk anlayışınızda bir sakatlık var

sizin. Fethiye'deki araziyi almasına engel olduğum için yaptı. Büyük bir şey de yaptı ki caydırıcı olsun ve ben ona bir daha bir şey yapma girişiminde bulunmayayım."

"Peki, ta en başta sen o ufak anlaşmadan vazgeçince neden yüz milyonlarca dolarlık ihalene taş koydu? Neden böyle büyük büyük şeyler yapma ihtiyacı hissediyor?" Zuhal'e göre durum çok basitti. "İlkokulda sırf ilgini çekmek için saçını çekip canını yakan velet, büyüyüp mal mülk edinince böyle şeyler yapıyor demek ki."

Defne, istemeden biraz kıkırdadı. Arkasındaki yastığı fırlattı. "Sen de güldürüyorsun ama!" Ve Defne'nin durumunda gülünecek en ufak bir şey yoktu.

Zuhal, ellerini sarsmadan koltuğun kolçağından sallandırdığı ayağıyla uzaklaştırdı yastığı. "Değişik bir tip bu Mehmet Oğuz Demiralp. Biraz merak uyandırdı bende, yalan yok."

"Bende ikisi de merak uyandırdı valla. Bir tarafta gizemli, karanlık mafya; diğer tarafta kadınların sevgilisi, taş gibi playboy. Düzgün, efendi adamları sevmeyiz sonuçta." Sinem yine bilirkişi moduna geçmişti. "Çünkü, efendim, bunlar toplumdan böyle ayrı bir yerde dururlar. Cüretleri, oyunu başkalarının kuralları-na göre oynamamaları çekici geliyor bize. Ne kadar berbat tipler olurlarsa olsunlar böylelerinin peşinden gidiyoruz çünkü onları değiştirme fikri bile cezbedici." Sorusunu sorarken, maske yüzünden mint yeşiline dönmüş kaşlarını aşağı yukarı seri bir biçimde oynatıyordu. "Şimdi, bu Oğuz senin uğruna suçtan elini eteğini çekse ya da Cem senin için keşiş hayatı yaşamaya başlasa, istemez misin?"

Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu? Defne bir saniye düşünmedi. "İstemem, Sinem. Biz kadınlar romantize ediyoruz böyle adamları. Öyle âşık olunası, kendiliğinden romantik bir yanları yok."

"Bunu bilmen sonuca etki ediyor mu?" Zuhal'in dudaklarında alaycı bir gülücük belirdi. "Açık konuşabilirsin bizimle. Cem'den de etkilenmiş olabilirsin. Söyle, vallahi kızmayacağım."

Sinem, bileklerine kadar cips kırıntıları görünebilen yağlı ellerini terazi gibi havaya kaldırdı. "Mafyanın karanlık kolları mı, Defdefciğim, yoksa itiraf et, playboy'u içeri almadığın için pişman mısın?"

Defne de onlar gibi bir yandan gülerken ikisine iki yanında kalan yastıkları fırlattı. Hırsını alamamıştı ama yastık ve çikolatadan oluşan tüm cephanesini tüketmişti. "Size bir şey anlatanda kabahat! Cezbetmiyor beni, ikisini de değiştirme fikri. Kaldı ki insanlar değişmez," dedi. "Ben, doğuştan düzgün, efendi erkeklerden hoşlanıyorum." Aradığından değil ama piyasada da onlardan pek kalmadığı anlaşılıyordu.

Defne'nin bu beyanları, Zuhal için çok bir anlam ifade etmemişti. "İki hafta görüşemedik, neler olmuş, görüyor musun, Sinemciğim?"

"Valla görüyorum, Zuhalciğim. Kimi, değiştirecek adam bulamaz; kimi, bilemez."

Yaptıkları gıcıklıklara rağmen Defne'nin yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemişti. "Dayanışmanız gözlerimi yaşartıyor."

O sırada, kapıyı tıklatıp da kızının odasına giren Kemal Bey'in gözüne ilk çarpan şey, sağa sola fırlatılmış yastıklar ve abur cubur ambalajları oldu. "Savaş mı çıktı, bu ne hâl? Kahkahalarınızı ta aşağıdan duydum, hiç hayra alamet gelmedi. Toplanmış, hangi şanslı şanssızların başına çorap örüyorsunuz bakalım?" Cevaben üç yeşil yüz ona dönünce, aleni gülmeye başladı. "Karanlıkta bu kılıkta karşılarına çıksanız başka bir şey yapmanıza gerek kalmaz diye tahmin ediyorum."

Defne, kalbi bir başka çarpmaya başlarken, "Hoş geldin, baba," dedi. Ne bulmuştu acaba?

"Hoş bulduk, kızım. Ben sizi bölmeyeyim. Geldiğimi haber vereyim demiştim. Defne, sen müsait olduğunda yanıma uğrarsan iyi olur." Defne'nin yüzüne bakarken gülümsemesi iyice genişlemişti. "Acele etmene gerek yok ama. Çalışma odasındayım ben. Biraz kitap okuyacağım."

O saniyeden itibaren yerinde duramayacak olan Defne'nin *oyalanmak* gibi bir seçeneği yoktu. Hemen yüzünü yıkayıp soluğu babasının yanında aldı. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde, Kemal Bey kafasını masasından kaldırmadan, "Otur, Defne," dedi. Az önceki neşeli hava, baş başa kaldıklarında her nasılsa birden ağırlaşmıştı.

Gerçi babası her zamankinden daha ciddi görünmüyordu, zaten haddinden fazla ciddi bir adamdı. Tamamıyla başka bir konuda da konuşacak olabilirlerdi o an. Evet. Defne hemen geçip oturdu. Merakı içine sığmıyordu artık. "Ne öğrendin, baba?"

"Birkaç eski dostla görüştüm." Kemal Bey, kitapta kaldığı yeri işaretledikten sonra doğrulup koltuğuna yaslandı. "Dursun'un bulduklarından fazlasını söyleyemediler, Defne."

Hayal kırıklığı. Endişe. Pek çok negatif duygunun istilası altındaydı Defne. "Nasıl yani?"

"Birkaç takipsizlik kararı, birkaç rivayet. Hepsi bu. O çevrelerde öyle tanınan, bilinen biri değil."

Ümitsizlik içindeki Defne'nin kalbi sanki ağırlaştığından düşüp midesine yapıştı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Bunun iki anlamı olabilir: Ya adam gerçekten suçsuz, seninle *bir sebepten* uğraşmak istedi, eline yüzüne bulaştırdı." *Bir sebepten* diye özellikle vurgulamıştı. Zor şeydi bu devirde kız babası olmak. "Ve gemi meselesi gerçekten bir kaza." Kazaya dair ön rapor[24] hazırlanıyordu ve henüz bir sonuç alınmamıştı. "Ya da adam, göründüğünden çok daha fazlası." Kemal Bey, hangi teorinin doğruluğuna inandığını söylemedi. "Ama bu, bizim için hiçbir şey değiştirmiyor. Her iki durumda da bu işin peşini bırakman gerektiğini düşünüyorum. Bizim açımızdan yapılabilecek en iyi şey, adamı rahat bırakmak."

Babasının tavrı karşısında Defne dumura uğramıştı. "Baba, sen ne diyorsun? Adamı rahatsız eden ben miydim?"

[24] Görevlendirilen uzmanlar tarafından hazırlanacak olan deniz kazası inceleme taslak raporu.

"Seninle *kavgayı kim başlattı?* tartışmasına girmeyeceğim, Defne. Bu işin peşini şu dakika itibarıyla bırakıyoruz."

Nasıl bırakacaktı? Nasıl? "Bu, ona daha çok cesaret vermez mi?" İsyan yükseliyordu Defne'nin içinden. "Cezasız mı kalacak yaptıkları?"

Kemal Bey bitkin gözüktü. "Bana güveniyor musun?"

Defne, babasına kendinden çok güvenirdi. "Elbette, baba. Ama..."

"O zaman adama *sataşma*," diye araya girdi Kemal Bey. Yine o kelime. "Gördüğün yerde de saygısızlık etme."

Babasının son isteği karşısında Defne'nin dumuru ikiye katlandı. "Hadi, sataşmamayı anladım diyelim. Beyefendinin yaptıkları yanına kâr kaldığı yetmiyormuş gibi bir de saygı mı göstereceğim ona?"

"Kızım, lütfen yorma beni." Gözünde unuttuğunu fark ettiği okuma gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Söz ver bana. Yük gemisi için misilleme yapmayacaksın. Herhangi bir yerde de karşı karşıya gelirseniz hanımefendi çizginden şaşmayacaksın. Ve ümit edeceğiz ki seninle olan husumetini unutacak." Kemal Bey bile bunun hemen unutulacak basit bir husumet olduğundan biraz şüpheliydi ya, neyse. "Ve herkes kendi yoluna gidecek." Defne söz vermeye pek de gönüllü görünmediğinden, Kemal Bey isteğini yineledi. "Söz ver bana."

Defne teslimiyet için sesli bir nefes verdi. "Sırf sana güvendiğim için söz veriyorum: Gemi için karşılık vermeyeceğim. Ama saygı, hak edene gösterilir." Hanımefendi çizgisinden öyle bir şaşardı ki Oğuz da bakakalırdı.

Kemal Bey, daha fazlasını Defne'ye kabul ettiremeyeceğinin farkındaydı. "Sanırım bununla yetinmem gerekecek."

Defne, çıkmak üzere ayağa kalktı. "Şimdilik bu konunun peşini bırakıyorum." İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Ama şimdilik."

Kemal Bey, konuşmaları süresince ilk kez gülümsedi ve teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı. "Hâlâ aynı minik cadısın, Defdefcik. Senden kurtuluş olmaz, biliyorum."

Abisinin sekiz yaşındayken gururla icat ettiği lakabını bir kez de babasından duymak, Defne'nin hiç hoşuna gitmedi. "Baba, bari sen deme şöyle." Yenilgiyi mecburi kabullenmiş, ayaklarını sürüye sürüye kapıya gitti. "İyi geceler."

"İyi geceler, kızım."

Ne var ki pek de iyi bir gece olacağa benzemiyordu. Herkes odalarına çekildiğinde, Defne'yi kolay kolay uyku tutmayacaktı. Babasının söyledikleri bir türlü aklından çıkmıyordu. Onun gibi bir adam nasıl sineye çekerdi bu olanları? Ve daha önemlisi, Oğuz'a bir şey yapmadan nasıl duracaktı Defne? O gece kısacık bir an için unuttuğu, içinde kök salmış öfke yeniden alevlenmişti.

Yattığı yerde gözlerini kapatıp öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

Estés, kadınların içini kemiren öfkeyi zehirli atığa benzetirken, Defne onu bir adım öteye taşıyıp radyoaktif atığa benzetiyordu. Koşarak uzaklaşmak kâr etmiyordu. O *atık*, zarar vermeye, insanın içini oymaya devam ediyordu. Öyle kolay kolay da kurtulunamıyordu. Kat kat sandıklara kapatıp gömmek için de çok uzaklara gitmek gerekiyordu ki Defne'nin gidecek yeri de derin çukurlar kazacak hâli de yoktu. Atıklardan kurtulmanın pratiğe dökülmüş çözümü, okyanusları ve toprağı zehirlemekti. Bu atıkların kaynaklarına alternatifler geliştirip hiç üretmemek ya da -hadi insanlığın devamını sağlamak için şimdilik mecburuz diyelim- hiç değilse yeniden dönüştürmenin yollarını aramak daha doğru olmaz mıydı?

Estés, iyileşmenin yolunun tam da burada yattığına işaret ederdi. Bu bir arayış süreciydi. Öfkeden ders almak için, öfkenin verdiği negatif enerjiyi dönüştürmek için insanın kendisine izin vermesi gerekiyordu. Öfke, ancak bu şekilde sağlıklı bir biçimde dağılabilirdi. Dönüşmemiş öfke -ne kadar derinlere gömülse de- çağlar boyu görülmüş baskı gibi, incinme gibi, eziyet gibi ezber hâline gelip bulunduğu yerde kalıcılaşıyor, her daim sızlıyordu.

Defne'nin sakince durup olanlara belli bir mesafeden bakması gerekiyordu sadece. Öfkenin etkisiyle yaptığı seçimlere, gelecekte dönüp baktığında gurur duyabilecek miydi? Öfke ancak

dinginlik sağlandığında yaratıcı bir kuvvet hâline gelebilir, değişmek, gelişmek ve korunmak için kullanılabilirdi. İnsan geriye dönüp baktığında, eylemleriyle onur duymak da isterdi.

Defne, aksine kalpten inanmak istese de insan denen canlı her zaman mantıklı olamıyordu. Oyunun vazgeçilmez oluşu, kazanma hırsıyla hata üstüne hata yapmayı da kolaylaştırıyordu. Geçmiş kararları haklı çıkarma motivasyonu hepimizde vardı. Davranışsal ekonomide "artan bağlılık" deniyordu buna. İnsan, aynı yolda ilerledikçe o yoldan dönmeyi kendine yediremiyordu. Verdiği karar katlanarak negatif sonuçlar doğursa bile, kararına sıkı sıkıya tutunarak burnunun dikine gitmeyi tercih ediyordu. Defne'nin içine düştüğü "batık maliyet yanılgısı" idi. Zarara uğrayacağını görse dahi, önceden harcamış olduğu efordan ötürü, geçmişte yaptığı yatırımda diretiyordu da diretiyordu.

Defne'nin batık gemisi, kelimenin tam anlamıyla batık maliyetti. Olmuş bitmişti. Onu bir kenara bırakıp önüne bakma zamanı gelmemiş miydi? Oğuz'a saldırarak kazanabileceği bir şey yoktu. Oysaki hâlâ kaybedecek çok şeyi olduğunu kendine hatırlatabilse iyi olacaktı. Bundan sonra alacağı kararlarda batık geminin bir rolü olmamalıydı ve aynı zamanda bu kararlar, geriye dönüp baktığında onur duyacağı kararlar da olmalıydı.

Hâlihazırda, öfkesine yenilip onur duymayacağı şeyler yapmıştı zaten. Ve bunun sonucunda daha da kötü şeyler olmuştu. Öfkeyi dışa vurmak belki bir ihtiyaçtı ama kontrolsüz olduğunda yangına benzin dökmek gibiydi. Geride külden başka bir şey bırakmıyordu.

Haklıydı babası.

Defne işine bakmalıydı artık. Uzatırsa, bu atışmanın iyi bir yere varmayacağı açıktı. Uykuya dalmadan önce kafasında dönen emir kipindeki cümle iki kelimeden ibaretti: Bırak, gitsin. Bırak. Gitsin.

Bölüm 18

Hobbes'un gözünden insan, ölüm korkusu ve kişisel kazanç umuduyla hareket eden, bencil ve zayıf bir varlıktı; tek başına doğada var olamayacağından mütevellit, ancak komün hâlinde yaşayabilen bir hayvan. Hayatta kalabilmesi için yardımlaşması gerekiyordu. Ancak karıncalarla fazla benzerlik göstermezdi, sosyal içgüdülerden yoksundu. Biteviye bir hakimiyet mücadelesi içindeydi ve onu bu mücadelede kontrol altında tutabilen tek şey hukuk ve beraberinde gelen ceza tehdidiydi. Bu tehdit olmadığında, "doğa durumu" hâkimdi. Yani yeri geldiğinde hırsızlık da yapardı, cinayet de işlerdi. Dolayısıyla doğa durumu içinde kimse güvende değildi.

Hobbes, bu düşüncelerini toplumsal bir sözleşmeye olan ihtiyacı ve yer yer otoriterleşebilecek bir devletin varlığını gerekçelendirmek için öne sürmüştü. Güçlü devlet, insanlarının kimsesiz, fakir, gaddar ve yetersiz olmasını önlerdi.

Telefon vızıltıları eşliğinde gözünü açan Cem'e göre, devlet, vatandaşlarının aşk hayatının da bir ucundan tutsa fena olmazdı. Böylece insan kimsesiz, fakir, gaddar ve yetersiz olmayacağı gibi, güzel kafayla makul görünen ama gün aydığında felaketle

sonuçlanacak seçimler yapmaktan da alıkonulmuş olurdu. Zira sabah güneşinin vurduğu, gözünün önündeki çıplak sırt her ne kadar pürüzsüz ve güzel bir sırt olsa da, Cem hızla kendine gelirken, uçurumlara burun üstü dalma özgürlüğünü çok da cazip bulmuyordu artık. Bu kadar özgürlük yaramıyordu insana. Özgürlüğün de bir sınırı olmalıydı, canım.

Cem bıkkınlıkla nefes verip sırtüstü döndü. Üzerinden buldozer geçmiş gibiydi. Uçurumun dibinden korkunç bir baş ağrısıyla yatak odasının tavanına bakarken, Kierkegaard'ın yargılayan bakışlarını üzerinde hissetti. "*Gözlerin şeytan tarafından kapanmış, haz peşinde koşarsan olacağı bu,*" diyordu. "*Başka ne bekliyordun ki? Varoluşun dibindesin.*"

Bari sen biraz anlayışlı olsaydın, Kierkegaard!

Cem, komodine uzanıp eline telefonunu aldı. Ekranda gördüğü yirmi sekiz cevapsız arama iyiye işaret olamazdı. Üstelik çoğu da Bora'dandı. Bora asla sabah sabah aramazdı ve bu kadar ısrarla arıyorsa kesin kötü bir şey olmuş demekti. Telefon hâlâ elindeyken, Bora'dan bir mesaj geldi ve Cem'e verilebilecek bütün kötü haberlerin Bora'dan geldiği tescillenmiş oldu:

Oğlum işte şimdi büyük sıçtın. Hemen televizyonu aç.

Cem mesajın üzerine tıklarken, "Bir kere de iyi bir şey için ara," diye sessizce söylendi.

Cem, mesajdan yola çıkarak az çok neler olabileceğini tahmin ediyordu. Bora'nın bir kanal ve belli bir zaman dilimi belirtmemiş olması, Cem'e de cidden büyük sıçtığını gösteriyordu. Akabinde Bora'dan yeni bir mesaj daha geldi:

Hala kadınla Ulus'ta beraber olmak gibi bir kafasızlık yaptıysan kadını kapıdan göndermemeni tavsiye ederim. Mümkünse kendin de sessizce sıvış ama yok sıvayacağım diyorsan sen bilirsin çünkü paparaziler kapında sıralanmış seni bekliyorlar, kuzum.

İnsan seçimlerinde özgürdü ancak seçimlerinin sonuçlarına da katlanmalıydı. Cem'in özgürlüğün bedeliyle yüzleşmesi, *kapıya dizilmiş, ellerini ovuşturan paparaziler* şeklinde vuku bulmuştu. Parazitler. Telefonu elinden bırakıp yatakta doğrulurken, yanındaki kadından acilen kurtulması gerektiğini düşündü. Normalde geceyi kadının evinde veya bir otelde geçirmeyi akıl ederdi ama önceki gece bunu akıl edemeyecek kadar sarhoş ve kızgındı.

Birden korkunç bir matkap sesiyle ev inlemeye başladı. Cem, "Allah kahretsin," dedi dişlerinin arasından. O günkü mesaileri an itibarıyla başlayan ustalar, aklından tamamen çıkmıştı.

Kadın yattığı yerde bir kıpırdadı. Cem'e doğru dönüp gözlerini ovuşturmaya başladı. "Ne oluyor ya sabah sabah?"

Cem yataktan fırladı. Çıplak olduğu gerçeğini fazla umursamadı. "Giyin hemen. Çıkmamız gerekiyor." Simultane çalışan matkap sayısı, saniyeler içinde üçe çıkmıştı.

Kadın, kafasını yastığa gömerek gürültüden saklanmaya çalışırken, "Ya, bu ne?" diye söylendi.

Cem tehditkâr bir biçimde, "Kalkıyor musun, yoksa yardıma mı ihtiyacın olacak?" diye sordu.

Kadın kıpırdamadı bile. "Ne bu acele sabahın köründe?" Gözleri hâlâ aralanmamıştı. "Biri mi kovalıyor?"

Cem, iç çamaşırını üzerine geçirirken taktik değiştirmeye karar verdi. "Aslını istersen, kovalayan birden fazla," diye cevap verdi. "Kapıya paparaziler yığılmış vaziyette. Son dakika haberi olmak istemiyorsan bir an evvel çık o yataktan!"

Kadın ayılmıştı. Aldığı yeni bilgiyle yatakta anında dikilirken nevresime hayatı pahasına sarıldı; Cem, sanki nevresimin altında olan biteni hiç görmemiş gibi. Saçları kuş yuvasını andırıyordu. Rimeli de akmıştı. "Biliyordum seni tanıdığımı! Ünlü birisin sen!"

"Bravo, tebrik ederim." Sebebini Cem hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama evet, ergenliğinden bu yana epey ünlü biriydi. Bazen babasına hak vermemek elde değildi; onu ünlü yapabilecek tek vasfı, Hikmet Mermercioğlu'nun çapkın oğlu olmaktı. "Şimdi hemen toparlan."

"Yemin ederim, biliyordum!" Kadın, işaret parmağı havada, "Bunu bana nasıl söylemezsin?" diye çıkıştı. Panik içinde açılan gözleri ağlamaklı, "İnsanlar görecek! Rezil olacağım!" diye bağırdı. Bağırırken, çabası biraz da birkaç elden artık kanon yapan matkap ve yeni yeni ortaya çıkan çekiç sesleri arasından kendi sesini duyurabilmek içindi.

İnsanlardansa nişanlısı göreceği içindi bu panik. "Dün gece hiç böyle kaygıların yoktu. İnsanlar için endişelenmekte biraz geç kalmadın mı sence de?"

"Ben sadece biraz kafa dağıtmak istemiştim. Kapına magazincilerin dayanacağını nereden bilebilirdim?"

"Nişanlın görürse çok fena olur, değil mi?"

"Bundan sana ne?"

"Dün gece neden otel odasına girmekten vazgeçtin, biliyor musun?"

"Ne hakla, bilmediğin konularla alakalı fikir beyan ediyorsun sen?"

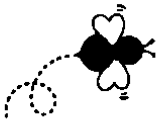
Herhangi bir konuda fikir beyan etmek için kimsenin hak edinmeye ihtiyacı yoktu. "Sen nişanlından ayrılmak istemiyorsun. Dün gece o bar taburesine otururken de istemiyordun, benimle eve gelirken de istemiyordun, şimdi de istemiyorsun. Otel odasına girmedin çünkü onu iş üstünde yakalasaydın hem o resmi kafandan silip kolay kolay affedemeyecektin hem de affedilmez bulduğun bir şeyi fiilen affeden taraf olarak gururunu ayaklar altına alman gerekecekti. Şimdi sadece sen biliyorsun gururunun ayaklar altında olduğunu. Yanılıyor muyum?" Kadın boynuna kadar kızarırken, Cem'in sorusu yanıtsız kaldı. "Ama nişanlınla ödeşmek de istedin, intikam istedin, kendini yeniden değerli hissetmek istedin. Bunun için benden iyisini bulabilir miydin?" O sabah gülünecek bir şey olmamasına rağmen güldü. "Sanmıyorum."

"Sen kendini ne zannediyorsun?"

"Olduğumdan fazlası değil. Seni yargıladığımı da sanma, yalnızca beni kullandığını söylüyorum. Bunun da bir bedeli olacak. Dün gece bunu ödememiz gerekeceğini ikimiz de bilmiyorduk sadece." Bir an tereddüt etti. "Yani sen bilmiyordun, ben işimizin yaver gideceğini umuyordum." Çok bilinçli bir umma hâlinden de bahsetmek güçtü doğrusu.

"Korkunç bir adamsın!" demekten başka, ne diyeceğini bilemedi kadın.

"Söylediklerimin tamamının doğru olduğunu sen de biliyorsun." Banyoya geçerken, kadına omzunun üzerinden, "Senin, bedel ödememek için hâlâ şansın varken kalk ve giyin," dedi. "Hemen. Şimdi." Kadını yataktan kaldırmak için en etkili tehdidini sona saklamıştı. "Ustalar hangi odada ne yapıyorlar, bilmiyorum. Onlar da burada olduğumuzu bilmiyorlar. Her an içeri dalabilirler." Henüz dalmamış olmaları da bir mucizeydi ya. "O yüzden sen de bir an evvel kalkıp giyinmek istersin diye düşünüyorum." Banyo kapısını kapatmadan, "Pencerelerden de uzak dur," diye ekledi. Kadının gururunu okşayıcı sözleri yeni bir zirveye ulaşmış oldu... Aralarına hiç değilse bir kapı girmesi sevindiriciydi.

Defne, babasına ve kendine verdiği söz gereği, o sabahtan itibaren işe gömülecek, öfkesini verimliliğe dönüştürecekti. Henüz birkaç kısa telefon görüşmesi yapmış, bir iki e-posta cevaplamıştı ki cep telefonu çalmaya başladı. Ekranda Zuhal'in adının yanıp sönmesini garipsedi. Daha birkaç saat önce birlikte kahvaltı masasında oturuyorlardı. "Ne o? Çok çabuk özledin beni."

Zuhal, selam sabah gibi formalitelere girmedi. "Defne, çabuk televizyonu aç!"

Defne, "Neler oluyor, Zuhal? Korkutma beni," derken, televizyonu açıp karşısına geçti. "Hangi kanal?"

"Herhangi biri. Şu an bende Kanal 9 açık."

Defne, Kanal 9'u açtığında gördüğü görüntüler karşısında buz kesildi. Başından aşağı da kaynar sular döküldü. İyi bir kombinasyon değildi. Cem, bir kadınla otel çıkışı görüntülenmişti. Taksiye biniyorlardı. Aynı görüntüler bozuk plak gibi yirmi saniye içinde Defne'nin midesiyle birlikte üç kez döndü.

Dış ses fazlaca neşeli ve enerjikti.

"Cem Bey ve gizemli güzel kadın, otelin roof barında başlayan yakınlaşmalarını Cem Bey'in Ulus'taki evine taşırken akıllarda tek bir soru vardı: Defne Dorsay bu duruma ne tepki verecek? Sanıyoruz önümüzdeki günlerde bu sorunun cevabını bulacağız, sevgili Magazin 9 izleyicileri."

Defne elindeki kumandayı plazmaya fırlattı.

Öfkeyi dönüştürmek buraya kadarmış. Yazık ki eli ağır olduğu kadar iyi de bir nişancıydı. Cem, prestij, akıl sağlığı, huzur gibi birçok şeyin yanı sıra bir tane de plazma borçluydu Defne'ye.

Plazmanın can çekişmesi, Zuhal'in kulaklarına kadar gitmişti. "İyi misin, Defne?"

"Daha iyi günler de görmüştüm." Elini hırsla saçlarından geçirdi. Plazma ekranına delik açmak, onu fazla sakinleştirememişti.

"Ne yapacaksın?"

Defne pencere önüne geçip aşağı baktı. Şirketin önü paparazi kaynıyordu. "Yeniköy'e gidiyorum. Bakarsın, krizi fırsata çeviririm." Hâlâ çok sinirliydi ama bu, beynindeki çarkların dönmesine engel değildi. Hem Cem'den kurtulup hem de annesinin, hayatına müdahalelerini ebediyen önleyebilirdi. Kim bilir, Cem'le planladıkları o korkunç ayrılık çoktan gelip çatmıştı belki de.

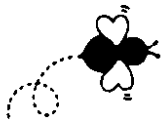
Levent'teki ev de Yeniköy'deki ev de abluka altında olmalıydı. Bu şekilde yakalanan Cem'in aptallığına mı yansın, araştırmadan etmeden onun gibi biriyle böyle bir işe kalkıştığı için kendi aptallığına mı yansın, bilemiyordu. Yalnız Zuhal ne büyük bir insandı! Nasıl büyük bir insandı ama!

Sekreterini bilgilendirip asansörde aldı soluğu. Otopark katında güvenlik görevlisiyle birlikte oturan Faruk, Defne'yi görünce

hemen ayağa kalktı ama o saatte onu neden gördüğüne anlam veremedi. "Faruk abi, sen taksiyle eve git, ben arabayı alıyorum."

Faruk, Defne'yi pek çok kez burnundan solurken görmüştü ama bu başka türlüydü. Alev soluyordu âdeta. Karşı çıkmayı bir an olsun düşünmedi. Anahtarı Defne'ye uzattı. "Tabii, Defne Hanım, buyurun."

Defne, Faruk'tan arabanın anahtarını kaptığı gibi hızla arabaya gitti. Faruk, peşinde koştur koştur zor yetişti. Kapısını açıp, "Defne Hanım, dikkatli olun," dedi ve bu, arkasından söyleyebildiği tek şey oldu. Defne sadece tek bir baş hareketiyle Faruk'u onayladı ve araba, tedirgin edici bir hızla otoparktan fırladı.

Cem, giyinip önce üst kattaki koridorda, ardından merdivenlerde, en son da aşağıda, salonda rastlaştığı ustaları selamlaya selamlaya mutfağa geçti.

Mutfak tezgahının altındaki dolabın içinden çıkan usta, Cem'i görünce ürktü. "Abi, sen burada mıydın?"

Olmuştu öyle bir talihsizlik. "Evet." Cem, kendisine ait olmadığından emin olduğu kahve makinesinin başına geçti. Makine, rengarenk kabloları arkasından sarkan prize bağlıydı. "Bunu çalıştırabilir miyim?"

"Çalıştır, abi. Yalnız, aman diyeyim, çarpılma. Elektrik tesisatını önümüzdeki hafta bitirecek çocuklar. Onu öyle emaneten bağladık şimdilik." Eskiden fırının durduğu yerin üstünde, kapakları sökülmüş eski dolaplarından birini gösterdi. "Bak, orada kahve de var. Daha hazırlamaya vakit olmadı."

"İyi ya, ben hazırlayayım işte."

Yerdeki piknik tüpünün üzerindeki çaydanlığı gösterdi bu kez. "İstersen çay da var, taze demlemiştik."

Başı hâlâ çatlıyordu. Katran karası bir kahve, onu ancak kendine getirirdi. Kahve paketini açtı. "Ben kahve yapayım."

"E, sen bilirsin, abi. Kahvaltılık bir şeyler de kalmıştı, yersen."

Cem'in o sırada bir kovalamacanın ortasında olduğu düşünüldüğünde, kahvaltı biraz lüks görünüyordu. "Yok, kahve yeter."

Yeni mutfak tezgahını, garaj kapısına çektikleri kamyonetten taşıyıp getiren iki ustadan biri, Cem'i fark ettiği gibi, "Oo, Cem abi, ne işin var senin burada?" diye sordu, yanındaki ise, "Biz, 'yok' dedik dışarıdakilere," dedi.

Cem'in içeride olduğunu bilse dışarıdakileri buyur edecekti galiba. Cem, kahve çekirdeklerini makinenin üstündeki hazneye dökmeye başladı. "İyi demişsiniz. Yokum zaten."

Usta da, "Sen öyle diyorsan yoksundur, abi," deyip sırıttı. "Bunlar kapında kuyruk olduğuna göre, akşam misafirin vardı herhalde."

Misafir, hâlâ ev sınırları içindeydi ve aşağı inmek bilmiyordu. "Gece geç olmuştu. Sizin mesai saatini karıştırmışım ben."

"Gün doğdu mu biz buradayız," dedi usta. "Allah'tan, senin odaya daha dokunmamıştık," diye ekledi gevşek gevşek. "Üst kata ancak çıktık."

"Bir çizelge hazırlarız artık." Skandal patladığına göre, Cem hiç değilse bir müddet orada olacağa benziyordu. "Planladığımızdan erken taşınmam gerekebilir. Artık sizin için kapı koluna bir işaret falan bırakırım gerektiğinde."

Usta, elini dizine çarpıp kahkahayı patlattı. "Alem adamsın, Cem abi! Bir düzen oturturuz, sen hiç merak etme."

Eski tezgâhı artık sökülmesi için hazırlamış olan usta, başıyla pencere tarafını işaret etti. "Biz bunları içeri almadık, 'tadilat var' da dedik ama inanmadılar galiba. Baksana, bir yere gittikleri yok."

Yapışınca çıkmayan cinstendi bunlar. Cem mutfak jaluzisini aralayıp ön bahçeye baktı. Bahçe kapısının ardında köpek balığı yüzgeci gibi mütemadiyen gezinen kafaları görülebiliyordu. "Gitmezler öyle kolay kolay..." Kan kokusu almışlardı bir kere.

Cem, makine ısındıktan sonra kahvesini hazırlayıp salona geçti.

Salondaki ustalardan biri, "Abi, hazır buradasın..." deyip ayaklandı. "Gelmesen bugün biz arayacaktık seni." Kapının önünde sıralanmış birkaç çantayı yokladıktan sonra, bulduğu kataloğu çıkardı. "Parkeler sökülecek dediydin ya. Parkeleri başladık sökmeye." Salonda hâlihazırda onunla birlikte iki usta daha işe girişmişti. "Parkeci cevap bekliyor." Ortada bir sayfa açtı. "Şu koyu renklileri sevdiydin sen ama kesin bir şey demediydin. Nasıl yapalım onu?"

Cem, ustanın gösterdiği fümeye çalan meşe parkelere beş saniye bakmadı. "E, iyiymiş o işte. O olsun madem."

Elinde kahve ile ustalara engel olmamaya çalışarak salonda gezinirken, duvardaki televizyonu da söktükleri için, Bora'nın haberlerini tasdiklemek üzere Cem telefonundan birkaç kanalın canlı yayına baktı. Hemen hemen baktığı her kanalda magazin programı vardı ve Cem'in başrolünde olduğu haber, her programda son dakika gelişmesi olarak bangır bangır veriliyordu. Defne olanları hâlen öğrenmediyse de her an öğrenebilirdi artık.

Çaktırmadan ön bahçeye yeniden baktı. Gazeteci yığını, son dakikalarda sanki daha da artmış, öbek öbek Cem'in yolunu gözlüyordu. "Avcunuzu yalarsınız," diye söylendi. O sırada, kadın da topuklarını yere vura vura aşağı indi.

"Nasıl çıkacağız biz şimdi?"

Ekşimiş makyajsız yüzü, buruşuk elbisesiyle karşısında dikilen iri kadının, dün gece hiç değilse alımlı bulduğu kadınla uzaktan yakından alakası yoktu. Alkol, Cem'in sistemini terk ederken, görünen oydu ki "az votka" diye bir şey gerçekten vardı.

Salondaki parkeleri söken ustalar, bir Cem'e bir kadına baktı.

Parke kataloğunu Cem'e gösteren usta, "Arkadaki duvardan atlayıverin, abi," diye önerdi.

Başka çareleri yoktu. "Öyle yapacağız." Cem'in arabası, otelin otoparkında kalmıştı. "Arka caddeye inip birer taksiye atlarız."

Kadın, tek kelime etmeden topuğunun üzerinde döndüğü gibi bahçeye çıktı. Cem, onun peşinden bahçeye çıkmadan önce ustalarla topluca vedalaştı. "Hadi, size kolay gelsin, beyler. Haberleşiriz."

Kadının peşinden arka bahçeye çıktığında, kadın bir duvara bir de Cem'e bakıyordu. Üzerindeki derin yırtmaçlı elbiseyi, ayaklarındaki yüksek topuklu ayakkabıları gösterdi. "Bu şekilde buradan tırmanabileceğimi düşünmüyorsun herhalde."

"Tam da onu düşünüyorum." Cem, içine çiçek dikilmek üzere bahçede bekleyen boş dikdörtgen saksılardan birini ters çevirip üzerine çıkarak, duvarın üzerinden sokak boyunca bir sağa bir sola baktı. "Güzel, ortalıkta kimse gözükmüyor." Kendilerine olan saygılarını arka duvardan atlayacak kadar yitirdiklerini, paparaziler düşünememiş olacaktı.

Cem saksıdan indi. Kadına saksıyı işaret etti. "Hadi, çabuk çık şunun üzerine."

"Ne kadar kabasın..."

"Dün gece kibarlığımdan mı etkilenmiştin?"

Kadın, ayakkabılarını çıkarıp Cem'in indiği saksıya çıkarken, ona dik dik bakıp söylenmeye devam etti: "Kendini beğenmiş pislik..."

"Sense yeryüzüne inerken haresini düşürmüş bir melek."

Kadın da saksının üzerine çıkıp bir sağa bir sola baktı. "Hayatımda böyle rezalet yaşamadım."

"Söylenmezsen sevinirim. Acele et."

"Cem Bey oğlum, taşındın demek." Cem, kalçalarından itmek suretiyle kadını duvarın üzerine çıkarmaya çalışırken, yan komşusu emekli büyükelçi Sami Bey, üzerinde bordo robdöşambrı, elinde Birleşmiş Milletler kupası, bahçeye hava almaya çıkmıştı. Tonton ve konuşkan bir adamcağızdı. "Daha dönmezsin diyordum. Tadilat bitti mi ki?"

"Daha bitmedi, Sami Bey amca." Cem yüklenip bir omuz daha verdi kadına. "Biz de ustaları kolaçan ediyorduk. Seni rahatsız etmiyor, değil mi, gürültü patırtı?"

"Yok, canım, ne rahatsızlığı. Zaten ağır işitir oldum. Bir şey duyduğum yok." İtişme sürerken dayanamadı Sami Bey. "Oğlum, sorması ayıp olmazsa ön kapında bir sıkıntı mı var, evladım?"

"Var, Sami Bey amca, var. Sıkıntı büyük," diye inledi Cem. Kadın hâlâ duvarın üzerine çıkamamıştı. Cem, kadının göründüğünden çok daha ağır olduğunu düşündü. Öyle üç beş kilo bir fazlalık değildi; kadın nereden baksan yetmiş kilo vardı. Cem'in, belini sakatlamasına ramak kalmıştı. "Duvara tırmanmak bu kadar zor olamaz... Biraz da sen çabalasan nasıl olur?"

Kadın omuzunun üzerinden bir hışım Cem'e döndü. "Sen tırmanmaya çalıştığıma şükret. İstersen ön kapıdan çıkalım."

Cem, kadını duvardan atlatabilmek için, *yukarıda rezil olacağım diye ağlıyordun, ne oldu?* demek yerine, dilini tutması gerektiğini fark etti.

Sami Bey, duvarın üzerine çıkmaya çalışan kan ter içinde kalmış kadına baktı ve gülümsedi. "Akşam vukuat vardı herhalde?"

Cem'in alnında da boncuk boncuk ter birikmişti. Amerika'dan döndüğünden beri sporu boşlamıştı. Türkiye'de bir spor salonuna kayıt yaptırmak için bir fırsat bulamamıştı henüz. Evdeki ufak gym de tadilat nedeniyle kullanım dışıydı. Birkaç aleti de yenilemek istemişti, siparişleri daha gelmemişti. Kadının kalçalarının altında titreyen kollarından anlaşılıyordu ki spora geri dönme zamanı çoktan gelmişti de geçiyordu. "Sorma, Sami Bey amca," dedi Cem, nefes nefese.

"Yine mi gazetecileri taktın peşine, oğlum?" Sami Bey, tonton ve konuşkan olmasının yanı sıra biraz da dedikodu meraklısı bir adamcağızdı. Karısı birkaç yıl önce vefat ettiğinden beri gündüz kuşağı programları ve Türkiye'de bulunduğu zamanlarda da komşusu Cem'in çapkınlıkları en büyük eğlencesiydi.

"Öyle oldu biraz."

"Yok muydu bir merdiven falan?"

Hah. Ne kadar da iyi bir fikirdi. İçeride en az iki tane olmalıydı. Nasıl olmuştu da Cem'in aklına gelmemişti bu?

"Bir tabure verseydim hiç değilse..."

Cem son bir gayretle kadını ittirdi ve bu kez duvarın diğer tarafına geçirmeyi başardı. Derin bir nefes alıp ellerini beline dayadı. "Hallettik. Gerek kalmadı."

"Daha önce bahçe duvarından hanım kızlarla atladığını görmemiştim hiç."

Cem, kadının ayakkabılarını duvarın diğer tarafına fırlattı. "Bu sefer yakalanmamam lazım. Sana güvenebilirim, değil mi?"

Ayakkabıların teki kafasına denk gelen kadın, duvarın arkasında sinirden çıldırmak üzereydi. Sesi, duvarın diğer tarafından Cem'in de Sami Bey'in de kulaklarına gayet net ulaştı. "Allah'ın odunu!"

Sami Bey, "Sen merak etme, benden laf çıkmaz. Laf aramızda, Müyesser Hanım'ı bulana kadar ben de az değildim. Hâlden anlarım," deyip göz kırptı.

"Sağ olasın, Sami Bey amca." Cem, ellerini birbirine çarptı. "Daha geniş bir zamanda görüşmek üzere diyelim o zaman."

"Tamam, yavrum, Allah kolaylık versin! İşin zor vesselam!"

Cem, "Eyvallah," deyip, duvarın üzerine çıkıp diğer tarafa atladı.

Kadınla bir süre ana yola doğru konuşmadan yürüdüler ama Cem, kadının sessiz kalacağından emin olmak istiyordu. "Olanları çıkıp da birilerine anlatmazsın, değil mi?"

Kadın, Cem'in yüzüne bakmadı bile. "Bu rezilliği kimseye anlatmak isteyeceğimi sanmıyorum. Hatta mümkünse hemen unutmak istiyorum."

Harika. "İzini sürebileceklerini düşünmüyorum. Görüntülerden gördüğüm kadarıyla yüzün seçilmiyor. Ama benim basına bir açıklama yapmam gerekecek. Eski arkadaşım olduğunu, sarhoş olduğun için önce bana geldiğimizi ama geceyi burada geçirmediğini söyleyeceğim." Kadının ismini hâlâ bilmediğini fark etti. "Özge diyeceğim, *eski bir arkadaşım. Liseden.*"

"Umurumda değil. Ne anlatırsan anlat."

Cem, önce kadını bir taksiye bindirdi, ardından kendisi de başka bir taksiye bindi.

Taksici, "Hayırlı günler, abi. Nereye?" diye sordu.

Hakikaten. Nereye? "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sen şimdilik Levent tarafına sür, kaptan." Holdingi aradığında, sekreteri Defne'nin çıktığını söyleyince, Cem'in Yeniköy'e gitmekten başka çaresi kalmamıştı. İçinden bir his, Defne'nin

Cem'dense annesine karşı hücuma geçeceğini söylüyordu. "Yeniköy, Dorsay Yalısı'na gidiyoruz." Görünen o ki sadece Defne'yle değil, ailesiyle de yüzleşmeye...

Defne, yalının önüne yığılmış gazetecileri bonus niyetine toplamamak için büyük bir irade gösterdi. Her biri, saniyede beş soru sorma kapasitesine sahipti. Magazincilerle arasındaki ilişki, son günlerde ne büyük yara almıştı. Empati yeteneği âdeta kuş olup bulutlara karışmıştı.

Derin nefes aldı. Onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlardı. Öfkeyi dönüştür. Mümkünse fırsata.

Hışımla girdiği evde, annesini büyük salonda buldu. Ayşen Hanım, süt dökmüş kedi gibi köşede oturuyordu. Mete de onun karşısındaki berjerde her sabah olduğu gibi gazete okuyordu. Umurunda değildi olan biten.

Defne'nin geldiğini duyan Nazlı da onun arkasından salona girdi. Ayşen Hanım endişeli gözlerle kızını izliyordu şimdi. Defne, eline kumandayı aldı ve rastgele bir kanal açtı. Tabii ki bir magazin programına denk gelmişti. Sesi kökledi.

Televizyondaki görüntüleri kumandayla işaret ederken, kendi sesini duyurabilmek için televizyondan da çok bağırmaya başladı: "Anne, beni düşürdüğün şu hâle bak. Beni zorla muhatap ettiğin adama bak. Çok rica ediyorum, bir bak."

Ayşen Hanım televizyona şöyle bir baktı. Görüntüleri ezberlemişti zaten. Fakat Cem'i hemen gözden çıkaramamıştı belli ki. "Kızım, bir açıklaması vardır elbette. Hem belki eski görüntüdür bunlar. Bilmiyor musun basını? Bilmeden dinlemeden..."

Defne'nin sesi daha da yükselmeye başladı. "Sen basını benden iyi bilirsin tabii!" Annesi her seferinde onu şoke etmeyi başarıyordu. "Hâlâ nasıl onu savunabiliyorsun sen? Bu kadar mı önemli beni evlendirmek? Bana bir anlat. Gururumdan haysiyetimden daha mı kıymetli?"

"Ne bağırıyorsun ya sabah sabah?" diye araya girdi Mete. "Açtın televizyonun sesini de sonuna kadar. İlk kez senin başına geliyor çünkü. Sanki dünyanın sonu. Gururmuş, haysiyetmiş, ne çok abarttın. Üç gün sürmez unutulur gider."

Defne, Mete'ye bakmadı bile. "Sus, Mete! Zaten sinirliyim, bir de sen başlama."

Mete, gazetesini sertçe katlayıp kenara koydu. Ayağa kalktı. "Başlarsam ne olacak?"

Nazlı hemen araya girip yatıştırmaya çalıştı. "Mete, lütfen üzerine gitme. Zaten üzülmüş kız."

Nazlı'nın arkasından da Kemal Bey içeri girmişti. "Tamam, kesin ikiniz de." Televizyona memnuniyetsiz bir bakış attı. "Bağırmak çağırmak hiçbir şeyi çözmez."

"Baba, nasıl bağırmayayım ben? Annem bana tuzaklar kurup bu adamla yan yana getirmek için elinden geleni yaptı. Sizi de buna alet etti."

"Sanki iyiliğini isteyerek suç işledim," diye çıkışacak oldu Ayşen Hanım. "Seni kendi hâline bıraksam..."

Defne, annesinin daha fazla konuşmasına izin vermedi. Oturduğu berjerin tam önünde durdu. "Bundan böyle beni kendi hâlime bırakacaksın, anne. İşime karışmayacaksın. Bir daha bana emrivaki yapmayacaksın!"

"Tamam, kızım, sen geç şöyle, bir sakinleş." Kemal Bey, kızını kolundan tutup karısından uzaklaştırdı. "Ayşen, Defne haksız değil. Bundan böyle aile fertlerinden hiçbirinin hayatına müdahalede bulunmayacaksın. Sonuçlarını hepimiz görüyoruz. Hepsi kendileri için iyi olanı bilecek yaşta. Emrivakilerinden vazgeçeceksin ve böyle saçmalıklar yaşamayacağız bir daha."

Ayşen Hanım, küskün küskün pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. "Ben zaten kimseye yaranamıyorum ki... Ne hâliniz varsa görün. Bir daha parmağımı dahi kıpırdatmam."

Kemal Bey duymazdan gelip bu kez Mete'ye döndü. "Sen de yangına körükle gitme."

"Geldi sabahın köründe, huzur bırakmadı insanda." Mete gazetesini alıp koltuğunun altına sıkıştırdı. "Ben ofise gidiyorum."

Evdeki çalışanlardan Azra, bağrışmaları duyduğu için çekinerek salona adım attı. "Cem Bey gelmişler, efendim."

"Haah," dedi Mete. "Tam sirke döndü ev."

Ayşen Hanım telaşla eliyle gel gel yaptı. "Al, kızım, içeri al, bekletme."

Defne'nin kan beynine sıçradı. "Aman, sakın beklemesin Cem Bey!"

Ayşen Hanım'ın küskünlüğü uzun sürmemişti. Yine üste çıkmayı bildi. "Bakın, işte görün. Suçlu olsa gelir miydi?"

Defne, annesine bir şey anlatmanın mümkün olmadığına karar verdi. "Sana da ona da tahammül etmek mümkün değil!" Azra'ya "Ben çıkmadan sakın adım atmasın içeri," diyerek, hışımla girdiği salondan yine hışımla çıktı.

Ancak geç kalmıştı.

Eşikten atlarken, kurduğu cümle henüz dudaklarını terk etmişti ki burun buruna geldiği Cem'in yüzüne dahi bakmadan yıldırım gibi yanından geçip koridorda ilerlemeye başladı.

Cem de onun peşine takıldı. Öyle aceleyle gelmişti ki nasıl savunma yapacağını düşünme zamanı olmamıştı. Düşünse bile ne söyleyeceğini bulabileceğinden pek emin değildi. "Defne!"

Salondan yeterince uzaklaştıklarında, Defne yüzünü dönüp buz gibi bir öfkeyle gözlerine baktı Cem'in. "Sen hangi yüzle buraya geliyorsun?"

"Göründüğü gibi değil. Kadının adını bile bilmiyorum." Cem'in sesi fısıltı gibiydi. "Sadece seksti."

Galiba bu bir özürdü.

Adam Smith, insanların bencilliğinin zengin bir doğal kaynak olduğunu söylerdi. İnsan, yaşamını sürdürebilmek için her daim yardımlaşma ihtiyacı içindeydi ancak bu yardımlaşmayı iyiliğimize mal etmek yanlış olurdu. Adam Smith'e göre, yönetimler bencil insanların önünü açmalıydı. Yemeğimizi kasabın veya

manavın iyilik dolu kalpleri sayesinde değil, kendi çıkarlarını düşünmeleri sayesinde yiyorduk.

Defne'yle Cem'in arasındaki ilişki de bundan farksızdı. İkisi de kendi çıkarını düşünerek böyle bir anlaşma yapmıştı. Defne, insanların kendilerini düşünmelerinde bir sakınca görmediği gibi bunu gayet normal karşılardı. Bunu kanıksadığı için de nadiren hayal kırıklığına uğrardı. Ancak Cem, insanın özünde yatan bencilliği anlayıp tolere edebilen Defne'nin bile sınırlarını zorluyordu.

Defne, Cem'i kolundan tutup bir kenara çekti. Sesini alçalttı. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? İstersen hayatının aşkını bulmuş ol. Umurumda değil. İstediğini yap evinde. Ama benimle birlikteymiş gibi yaparken tutup da geri zekâlı gibi paparazilerin kamp kurduğu bir mekânda sevgilinle takılıp sonra da kol kola oradan çıkamazsın, anlıyor musun?" Cem'in buna verebileceği bir cevap yoktu. Mıh gibi kaldı yerinde. "Sen benim kim olduğumun farkında mısın? Türkiye'nin en büyük holdingini yönetiyorum. TÜRSAD başkanıyım. Ama bunların hiçbir önemi kalmadı. Çünkü şu an senin *sayende* adım magazin bültenlerinin son dakika bantlarında geçiyor. Hiç mi aklına gelmedi bana verdiğin söz? Hiç mi düşünmedin korumam gereken bir prestijim olduğunu? İnandırıcılığım en büyük gücüm benim. Bulunduğum noktaya ulaşmam yıllarımı aldı. Ama sen tek bir hareketinle hepsini alıp götürdün. An itibarıyla insanların gözünde yalnızca Cem Mermercioğlu tarafından aldatılmış bir kadınım." Ve o kadın, Defne'nin olmak isteyeceği son kadındı. "Ben bu iş duyulmasın istedikçe olaylar çığırından çıktı. Yemek yediğimiz güne lanet olsun. Sırf annem oyalansın diye seninle nasıl böyle saçma sapan bir anlaşma yapabildim, aklım almıyor. Ama buraya kadarmış, Cem Bey, uğurlar olsun. Size hayatınızın geri kalanında başarılar ve esenlikler dilerim." Yorumda bulunmadan edemedi: "Bu kafayla biraz zor olacak tabii."

Cem'in hâlâ vereceği bir cevap yoktu. Dili tutulmuştu âdeta. Aklına durumu hafifletebilecek hiçbir mazeret gelmiyordu. *Kötü bir gece geçiriyordum. Babamla kavga ettik. Çok kızgındım. Çok sarhoştum.* Hiçbiri, kendi gözünde bile yaptığını mazur gösterecek bahaneler değildi.

"Bir daha mecbur kalmadıkça karşılaşmazsak sevinirim, Cem Bey. Geldiğiniz yoldan geri dönün, Azra sizi kapıya kadar geçirir. Babamın da gözüne gözükmemeniz, yararınıza olacaktır. Uyarmadı demeyin sonra."

Defne sırtını döndüğünde, kelimeler Cem'in ağzını ancak terk edebildi. "Üzgünüm, Defne. Böyle olsun istemezdim. Özür dilerim."

Defne, ne arkasına baktı ne tek bir kelime daha etti. O uzaklaşırken arkasından bakan Cem, dibin dibinin olmadığını düşünmeye başlamıştı. Onun için aşağıda her daim gidecek yer vardı sanki.

Fakat ne korkunç bir ayrılık olmuştu hakikaten.

İçinde bulunduğu durum, trajik olduğu kadar komikti de. Genel olarak benimsediği hedonizm anlayışına göre, *haz* mutlak anlamda iyiydi, değerliydi. İnsan, hayatı boyunca acıdan kaçınıp haz vereni aramalıydı. İnsanı insan yapan, bu temel arayıştı neticede. Buna karşılık, hedonizm paradoksuna göreyse hazzı amaç edinip sürekli haz peşinde koşan, nihayetinde acıdan başka bir şey bulamıyordu. Kierkegaard'ın yine bilgece ifade ettiği gibi: Çoğu insan, zevkin peşinden o kadar hızlı koşuyordu ki o aceleyle yanından geçip gidiyordu.

Bölüm 19

Popüler kültürün de katkısıyla "istihbarat" denince, tehlikeli görevlere cesurca atılan marifetli casuslar gelir akla. Ancak genellikle daha az adrenalin içeren ve akrobatik hareketler içermeyen yöntemleri olmasına rağmen, şirketler de istihbarata ihtiyaç duyarlar.

Peter Drucker'ın da ifade ettiği gibi, şirket bünyesindeki bütün departmanlar birer maliyet kalemidir ve yegâne gelir kaynağı müşteridir. Ancak bir girişimin getireceği kazanç, müşterinin ötesinde pek çok başka faktöre de bağlıdır çünkü şirket kazancına doğrudan etki edecek olaylar genelde şirket sınırları dışında ve şirket müşterisi olmayanlarca yaşanır.

Bu sebeple, şirketler strateji geliştirirken, kendi müşterileri ve o müşteriler için piyasada alternatif oluşturabilecek rakipleri hakkında düzenli bilgi akışını sağlamanın yanında; müşteri olmayanları, sektör içi ve sektör dışı teknolojik yenilikleri ve sürekli değişim geçiren global ekonomiyi de yakından takip ederler.

Kapsamlı iş istihbaratı, potansiyel rakiplerin ve sektörlerin uzun vadedeki akıbetine dair sinyaller verdiğinden, şirketlerin hayatta kalabilmesi için olmazsa olmazdır. Herhangi bir girişimin başarısızlığa uğramasının temelinde, içinde bulunulan yerel ve küresel koşulları doğru okuyamamak yatar.

Türkiye pazarına girmek isteyen ancak girişiminin fiyaskoyla sonuçlanmasını istemeyen, Yeni Zelandalı dünyaca ünlü süt ürünleri firması *Jakesfield Farm*, içine atılacağı koşulları doğru okuyabilmek adına, bir yemek tertip etmek istemişti. Yeni bir pazara açılmanın getirdiği riskleri tümden ortadan kaldırmak mümkün olmasa da pazar ve tüketici araştırmaları yapmak, riskleri hiç değilse en aza indirmek için ön koşuldu. Tabii ki piyasaya henüz sürülmemiş bir ürünün pazar araştırmasını yapmak imkânsızdı; en fazla pilot çalışmalarla prova edilebilirdi. Ancak piyasadaki ihtiyaçlar ve koşullar saptanabilirse, en azından ürünün ilk hâli veya piyasaya sürülüş şekliyle ilgili çıkabilecek sorunları bertaraf etmek mümkündü.

İstanbul'un kalburüstü restoranlarından birinde, katılımcılara özel olarak tahsis edilmiş yemek odasındaki ilk katılımcı Oğuz, ortalık hazır sakinken telefonundan birkaç iş halletmeye niyetlenmişti. O gece, onun gibi reklam ajansı sahipleri ve sektörel uzmanların yanı sıra, piyasadaki büyük aktörler de yemeğe davet edilmişti. Bu ufak "tanışma yemeği" aslında bıçaksırtı olarak tabir edilebilecek bir ortam olmaya adaydı çünkü hâlihazırda rekabet eden şirketlerle onların potansiyel rakibi bir yabancı firmayı buluşturuyordu. Çok alışılagelmiş bir yaklaşım olmamakla birlikte, Jakesfield Farm'ın amacı belki biraz nabız yoklamak belki biraz da potansiyel ortaklık ihtimallerini değerlendirmekti. Bu gayriresmî toplantıya icabet eden piyasa aktörleri arasından hiçbirinin, işe yarar ticari sır ifşa edecek hâli yoktu ancak Oğuz'a göre sırf meraktan gelen bile olacaktı.

Oturduğundan beri posta kutusunu epey bir temizlemiş, acil cevap vermesini gerektiren e-postaları aradan çıkarmıştı. Tam kısa bir ara verip önündeki su kadehine uzanıyordu ki gözlerini telefonunun ekranından ayırdığı anda eli havada kaldı.

Hemen odanın girişinde, daha önce ortalıklarda görmediği bir garson, Defne Dorsay'ın gece mavisi şık kabanını omuzlarından alıyordu. Oğuz, gözleri Defne'nin üzerinde, ağır hareketlerle kadehi dudaklarına götürdü, büyükçe bir yudum aldı.

Kabanın altından çıkan aynı renk elbise, düşük omuzlu, diz hizasında, ilk bakışta oldukça muhafazakâr görünen bir elbiseydi. Neredeyse dekoltesiz. Fakat sımsıkı.

Oğuz, küçük bir yudum daha aldıktan sonra su kadehini masaya bıraktı. O gece orada görmeyi bekleyeceği son kişiydi Defne. Dorsay Holding'in süt ve süt ürünleri iştirakleri mevcuttu, bu nedenle de davet edilmeleri olağandı ancak Defne'nin son birkaç günde yaşadıkları düşünüldüğünde, yemeğe bizzat katılabileceğine, Oğuz ihtimal vermemişti.

Derisini âdeta katman katman soyup derinlerindeki sırları açığa çıkarmaya uğraşan bakışların sahibini fark ettiği gibi, Defne'nin duruşu daha bir dikleşti, omuzları gerildi. Garsona teşekkür ettikten sonra sinirli ve seri adımlarla Oğuz'un yanına ulaştı, sandalyesinin bitişiğindeki sandalyeye oturdu ve oturur oturmaz da azami şiddette, "Senin ne işin var burada?" diye fısıldadı. Evren, Defne'nin inadına gidiyordu sanki. Aradığı dinginliğe ulaşması mümkün görünmüyordu. "Organize suç yetmedi, süt ürünlerine de mi el attın?"

Oğuz, Defne'nin parlayan öfkesine aldırmadan gülümsedi. "Israrlı suçlamalarının aksine, her defasında söylediğim gibi ben bir iş insanıyım. Ve kazanç sağlayabileceğim her işe el atabilirim. Senin de tecrübe ettiğin üzere, pek çok yabancı markanın Türkiye distribütörlüğünü yapıyorum. Üstelik bir reklam ajansım var. Türkiye pazarına girecek olan yabancı firmaların, benim gibi tecrübeli uzmanların da fikirlerini almaları kadar doğal bir şey olabilir mi?"

Bu genişlik karşısında Defne'nin sabrı her defasında büyük sınav veriyordu, sanki geçen hafta gemisini batıran o değilmiş gibi, adam böyle üstten üstten konuşabiliyordu. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun sen?"

Oğuz, "Ne bakımdan?" diye sorup, sorusunun cevabını hemen kendi verdi: "Ah, o mesele... Görüyorsun ki tamamen aklımdan çıkmış. Görünmez kaza olduğu konusunda anlaşmaya vardık sanıyordum ben."

Defne'nin, kontrolünü kaybettiği sesini, kapıda bekleyen garsona duyurmaması çok zordu. "İkimiz de biliyoruz kaza olmadığını!"

Oğuz, sinir bozucu bir biçimde "Hmm," diye sesli düşündü. "Haklı olabilirsin. Bazı kazalar *ben geliyorum* der. Bakarsın, bilirkişi seni kusurlu bulur. Hakikaten ne oldu ön rapor? Çıktı mı?"

Bu adamı neden çağırmışlardı sanki? Defne dişlerini gıcırdatarak önüne döndü. "Çıkmadı." Verdiği cevaptan sonra sessiz kalmak amacındaydı ancak kararına çok uzun süre sadık kalamadı. Su kadehinin ayağını bir ileri bir geri çevirirken, "Süt ve süt ürünleri piyasasında bilirkişi olarak tanındığından haberim yoktu," diye söylendi. "Ben, daha çok silah, uyuşturucu ticareti konularında uzmanlığına başvurulabileceğini zannediyordum."

"Daha az önce ne dedim ama ben?" diye teessüflerini sundu Oğuz. "Bu mesnetsiz suçlamalardan vazgeçmen gerekiyor." Sesi, kazandığı tehdit tınısıyla kısa bir an için alçalıp karardı. "Ya da suçlamalarını kanıtlamalısın. Bir kanıtın var mı?" Defne, kanıtı olmadığı için cevap veremedi, Oğuz'un sesi de neşeli tınısına yeniden kavuştu. "Hem ben senin de burada olacağını nereden bilebilirdim?"

Doğrusu, iki saat öncesine kadar, orada olacağını Defne'nin kendisi de bilmiyordu. Etraf paparazi kaynadığından, hafta boyu evden çalışıp kafa dinlemişti. Yemeğe katılmaya da ticari nedenlerle değil, tamamen kişisel nedenlerden ötürü son dakikada karar vermişti. Şıkır şıkır giyinip dışarı çıkmak her zaman iyi hissettirirdi. Tebdilimekânda ferahlık olduğu bir gerçekti ama restoranda bütün sinirlerini altüst edecek tatsız bir sürprizin onu beklediğini bilememişti işte. "Piyasadaki büyük üreticilerden biri olarak böyle bir yemeğe bizim de davet edileceğimizi en azından tahmin edebilirdin."

"Edebilirdim ve değişen bir şey olmazdı. Şu anda olduğu gibi yine yan yana oturuyor olurduk," dedi Oğuz. Defne, sırf kendisi bir ihtimal gelebilir diye, Oğuz'un gelmekten vazgeçeceğini mi düşünüyordu gerçekten? "Kaldı ki geçtiğimiz günlerde başına gelenler hesaba katılınca bırak yemeği, evden dışarı adım atmak isteyeceğin aklımın ucundan geçmezdi. Sahi, nasıl oldu da kalp kırıklığını bu kadar çabuk atlattın sen?"

Defne göz ucuyla yanındaki adamı süzdü. Özel olarak onun için dikildiği belli olan, gözleriyle aynı renk görünen kahverengi takımın içinde olabildiğince rahat, alabildiğine küstahtı. "Magazin haberlerini hep böyle yakından mı takip edersin?"

"Hakkınızda çıkanları görmek için magazin takipçisi olmaya gerek var mı sence? Görmemek özel bir çaba gerektirirdi." Niyeyse eklenti yapma ihtiyacı hissedecekti. Üstüne vazifeymiş gibi, "Ama Cem Mermercioğlu'nu biraz tanırım, şaşırdığımı söyleyemeyeceğim," diyerek konu hakkındaki pozisyonunu Defne'yle paylaştı.

Bunlar hep Cem'in suçuydu işte. Ağzı torba olmayıp büzülemeyecek herkese malzeme vermişti. Ekonomi sayfasındaki köşe yazarı bile son olaylar ışığında Dorsay Holding hisselerinin kısa ve orta vadede değer kaybetmesini beklediğini yazmıştı; son çeyrek bilançoları açıklandığında da böyle iddialı konuşabilecek miydi bakalım. Defne bir yere vardıramadığı konuşmayı bu kez sonlandırmaya kararlıydı: "Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

Oğuz, "Çok ilginç..." diye mırıldandı. Açığa çıkarmaya çalıştığı sırların hiç değilse bir kısmını yakalamış görünüyordu.

Defne adama dönüp, "Nedir o çok ilginç olan?" diye sormadan edemedi. Susmaktaki kararlılığı yine sekteye uğramıştı.

"Öfkeyi geçtim, üzgün bile görünmüyorsun. İnsan hiç değilse biraz üzgün görünürdü. Bu kadar taş kalpli olabilir misin gerçekten?" Oğuz, Defne'nin kıyafetine, dalga dalga saçlarına, sade ama kusursuz makyajına hızlıca göz gezdirdi. Uykusuzluk emarelerinden yoksun yüzü pırıl pırıl parlıyordu. "Hiç de öyle daha üç gün önce aldatılmış bir kadına benzemiyorsun."

"Aldatılmadığımdandır."

"Sen öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum." Defne de onun damarına basmak istedi: "Aklıma gelmişken... Limanda işler nasıl gidiyor?"

"İyi." Oğuz karşılık vermekte gecikmedi: "Fethiye'de ne zaman temel atıyorsunuz?"

Kapı tarafından kulaklarına ulaşan sesler, bu beklenmedik soru karşısında afallayan Defne'ye zaman kazandırdı. Garsonun selamladığı adamı görünce ikisi de ayağa kalktılar. Londra'dan Yeni Zelandalı markayı temsil etmek üzere gelen İngiliz Edward Green, garsona masayı göstererek hararetle bir şeyler anlatıyordu. Şirketin global pazarlama müdürü, otuzlu yaşların sonuna yaklaşmış, ince ve uzun bir adamdı. Açık kumral saçları yer yer seyrelmeye başlamıştı, yeşil gözlerinde gitmemecesine yerleşmiş alaycı bir bakış taşıyordu.

Garson, aldığı emirler doğrultusunda gözden kayboldu. Defne, masaya doğru hareketlenen adama gülümserken, kendini toparlayıp dudaklarını fazla oynatmadan Oğuz'un sorusunu, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevapladı.

Oğuz da adama bakarken gülüyordu. "Eminim bilmediğinden."

Edward Green, ikisine de selam verdi ve elini önce, tepeden tırnağa dikkatle incelediği Defne'ye uzattı. "Ben de erkenciyim diyordum, benden de erken davranmışsınız," dedi Kraliçe'nin aksanıyla. "Edward Green, Jacksfield Farm CMO'su."[25]

Defne, adamın beraberinde getirdiği küçümseyici gülümsemeyi yok sayıp elini uzattı. "Dorsay Holding CEO'su Defne Dorsay."

"Memnun oldum, Bayan Dorsay."

Oğuz'la da tokalaştıktan sonra sandalyesine yerleşirken Edward'ın bakışlarının merkezinde, tam karşısına oturduğu Defne vardı. "Aile şirketinin başındasınız demek."

Edward'ınki alelade, hatta yalnızca boşluk doldurmak adına edilmiş bir söz gibi dursa da aslında Defne'nin *aile* şirketinin başında olduğunun altını çiziyordu; ailesine ait olmasa nasıl bu çapta bir şirketin başında olabilirdi? Üstün yönetim becerileri sayesinde olacak değil ya.

[25] *İng.* CMO: Chief Marketing Officer (Şirketin Pazarlama Müdürü).

Machiavelli, babadan oğula geçen prensliklerde, prensin kurulu düzeni bozmadığı müddetçe tahtı rahatça elinde tutabileceğini yazmıştı. Çünkü halk hâlihazırda prensin ailesine alışkındı ve süregelen bir yönetim geleneği mevcuttu. Prens, karşı konulamayacak denli güçlü bir düşmanla karşılaşmadığı müddetçe, hanedanlığını bu gelenek sayesinde sürdürebilirdi; yani öyle olağanüstü yeteneklere sahip olmasına hiç mi hiç gerek yoktu.

Defne'nin alışık olduğu bir tutumdu bu. Aile şirketinin başında olmasından ötürü, yetkinliği her daim sorgulanırdı. Başarısı genelde ya babasına ya dedesine, bazen de ikisine birden atfedilirdi; ancak Defne'nin hakkı nadiren teslim edilirdi. "Kurumsallaşma hamlemizi yetmişli yıllarda gerçekleştirdik. Dorsay Holding boyutunda bir organizasyonu keyfî kararlarla yönetmek imkânsız."

Edward, Defne'nin söylediklerine hak verdiğini vücut diliyle göstermemesine rağmen, "Hakkınız var," dedi. Kafasındaki ilk kutucuğa *check* atarak sorularına devam edecekti. "Tek çocuk musunuz?"

Defne, şirketin başında olduğuna göre öyle olmalıydı tabii. Sırf çaresizlikten. "Hayır, benden büyük iki erkek kardeşim var," diye cevap verdi sabırla.

Edward, kurduğu tek bir cümle ve peşinden sorduğu soruyla birlikte, Defne'nin iş hayatında sıkça karşılaştığı standart bir erkek portresi çizmeyi başarmıştı. Bu erkeklerin varlığı coğrafya tanımıyordu ve hâlâ azımsanmayacak kadar çoktular.

Liberal feministler, kadınlarla erkeklerin aynı ahlaki muhakeme ve eylem kapasitesine sahip olduğunu, ancak ataerkil toplum yapısının, özellikle de seksist iş bölümünün, kadınları bu kapasiteyi pratiğe dökmekten alıkoyduğunu söylerler. Örneğin, kadın girişimci sayısı azdır; bunu korkulara, öz güven problemlerine bağlamak da çok kolaydır. Oysaki kadınlar yüzyıllardır sistematik olarak fırsat eşitliğinden yoksun bırakılmış, bazı işlere diğerlerinden daha "uygun" görülmüşlerdi. Erkeklerin domine ettiği düşünülen tedarik, imalat, lojistik gibi pek çok alanda kadınların

da erkekler kadar iyi olabileceğinin bizzat şahidiydi Defne; öyle olmamaları için fiziksel veya zihinsel bir engelleri yoktu. Ancak cinsiyet yalnızca bireylere atanmıyordu; bazı alanlar geleneksel olarak diğerlerinden daha "erkek"ti. Nitekim girişimcilik de erkek pratiğe daha uygun kabul edilen bir alandı. Çok da tutucu bir alandı üstelik. *Kaideye aykırı istisna* olan kadınlar, bazen aleni bazen de böyle üstü kapalı aşağı çekilir, başarıları başka nedenlere yorularak küçümsenirdi.

"CEO olarak göreve geldiğinizden beri cironuz neredeyse ikiye katlanmış. Tebrik ederim."

Hiç değilse Defne'nin hakkının bir kısmını teslim edebiliyordu Edward. "Teşekkür ederim."

"Tabii, global ekonomik iklim, operasyonlarınızın yayıldığı ülkelerdeki siyasi dengelerin de lehinize gelişmesi büyük etkenler." Ne var ki iltifat ardına gizlenen aşağı çekme hamlesi gecikmemişti: "Çok şanslısınız."

"Öyleyim," dedi Defne, yüzünde soğuk bir tebessümle. "Ama benim şansım babam ve dedem gibi iki büyük iş adamının yanında yetişmemden ileri geliyor. Çok şey öğrendim onlardan." Şans, büyük ölçüde yaratılan bir şeydi Defne'ye göre. O günlerdeki baş ilham kaynağı Ray Kroc da "Şans terin kâr payıdır." derdi: Ne kadar ter dökerseniz şansınız da o kadar artacaktı yani. Günümüz piyasaları, gitgide daha değişken, daha tahmin edilemez bir hâl aldıkça, kaçınılmaz olarak şans da başarı için bir faktör hâline gelebiliyordu. Aynı anda kurulup aynı işi yapan iki şirketten hangisinin batmayacağını şans belirleyebilirdi. Ancak iyi düşünülmüş bir iş planı, şansa bel bağlamamak üzere dizayn edilirdi; şans olarak görülen şey, genelde planlamanın bir sonucuydu. "Ve çok da çalıştım. İnanır mısınız, çalıştıkça şansım da katlanarak arttı."

"Bilançolarınızdan belli oluyor." Edward, masada Oğuz yokmuş gibi davranmaya devam ediyordu. "Markamız hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Dorsay?"

"Takip edebildiğim kadarıyla son yıllarda akıllıca atılımlarda bulundunuz. Gelişmekte olan ekonomilerdeki artan talepten güzel yararlandınız," diye beylik bir şeyler geveledi Defne. "Ürün çeşitliliğiniz ve yenilikçi yaklaşımlarınızı da çok olumlu buluyorum."

"Teşekkür ederiz," dedi Edward, gururla. "Peki ya Türkiye pazarı hakkında ne söylersiniz?"

Defne, o gece bir iş mülakatına katıldığını anlıyordu. Başvuruda bulunduğu pozisyon neydi acaba? "Süt ürünleri açısından Türkiye büyük ama olgun bir piyasa. Küçük ve orta ölçekli birçok işletmenin yanı sıra, güvenilir ve uzun yıllardır tüketiciyle bağ kurmuş firmalar da var."

"Sizinki gibi mi mesela?" diye sordu Edward, sinsi sinsi gülerek.

Defne, adamın gülümsemesini bir ayna gibi yansıtarak "Evet, bizimki gibi mesela," diye cevap verdi.

"Türkiye büyük bir pazar. Bu fırsatı değerlendirmemek olmaz." Edward tek kaşıyla birlikte burnu da havada sordu bu kez: "Belki de bizi caydırmak için böyle konuşuyorsunuz. Bizim gibi global bir markayla rekabet etmek istemezsiniz, yanılıyor muyum?"

Defne hayatta pek çok şey istemezdi ama rekabet, hayatın gerçeğiydi. Günümüz koşullarında, dünyanın çoğu ülkesi gibi Türkiye'de de hiçbir konuda tek kalmak mümkün değildi. Hâlâ kârlı görüldüğü müddetçe kalabalıklaşmaya devam eden, hâlihazırda kalabalık olan piyasalarda; çok sayıda satıcı, aynı alıcıların peşine düşerdi. "Rekabet zaten yeterince yüksek. Kaldı ki eğer bugün burada toplandıysak kararınızı büyük ölçüde vermiş olmalısınız. Söyleyeceklerimin fikrinizi değiştireceğini pek sanmıyorum. Siz de eminim piyasa araştırmaları yaptırmışsınızdır." Kıyasıya rekabetin yaşandığı piyasalarda, fiyatlar aşağı çekilmesine rağmen yükselen maliyetler iş yapmayı zorlaştırırdı; şirketler sürekli yeni ürün geliştirme baskısı altında, gittikçe artan pazarlama masrafıyla karşı karşıya kalırdı. "Kâr marjlarının da oldukça sınırlı olduğunu görmüşsünüzdür." Böyle bir ortamda rakiplerden daima daha akıllı, daha çevik olmak gerekirdi. Hele de peynir

satıyorsanız, kalabalığın arasından sıyrılmak imkânsız değildi ama engebeli bir yolculuktu. "Birkaç soru da ben size sorayım. Türkiye'deki durumun farkında olmalısınız. Piyasadaki diğer ürünlerden farkınız ne olacak? Vadettiğiniz bir yenilik var mı? Tüketiciyi diğerlerinden daha iyi olduğunuza nasıl ikna edeceksiniz?"

"Bütün pazarlama stratejimizi ayaküstü açıklamamı beklemiyorsunuz herhalde, Bayan Dorsay, ağzımdan öyle kolay laf alamazsınız." Edward anında yan çiziyordu. "Daha tek yudum şarap içmedim. Hay aksi, garsonla konuşurken nasıl da onu söylemeyi unuttum!" Edward, talep ettiği gibi masayı başlangıçlarla donattıktan sonra görev mahalline geri dönen garsona eliyle işaret edip şarap siparişi verdi. "Değerli fikirleriniz üzerinde uzun uzun düşüneceğimizden kuşkunuz olmasın ama..." Bakışları Oğuz'u buldu, varlığını nihayet hatırlamıştı. "Bay Demiralp'ti, değil mi? Sükûnetinizden, Bayan Dorsay'ı onayladığınızı mı anlamalıyım?"

Saçma sapan tavırlarından fırsat kalmıştı sanki. "Sizin gibi ben de Bayan Dorsay'ın cömertçe paylaştığı engin bilgilerinden yararlanıyordum."

"Siz ne diyorsunuz Bayan Dorsay'ın söylediklerine? Sizce de risk mi alıyoruz?"

"Risk her zaman vardır. Ancak Bayan Dorsay'a katılıyorum." Defne, adamı yüz bin kez satın alabilecek olsa da saygılı davranıp kaba sorularına tek tek cevap vermişti. Oğuz, o kadar sabırlı bir adam değildi. O yüzden olabildiğince kısa kesti. "Türkiye'de arz ve talepteki dengesizliklerden ötürü belirsizlikler var, fiyatlarda yüksek oynamalar söz konusu. Türkiye gibi tanımadığınız bir piyasada tek başınıza zor olacaktır, Bay Green. Diğer pazarlardaki başarılarınızdan yola çıkarak Türkiye'yi cepte görmeyin. Türkiye her daim istisnai bir ülke olmuştur."

Adamın Buckingham Sarayı'na layık aksanı vardı. Sanki Kraliçe'yle beş çayından çıkıp yemeğe gelmişti. Defne iki İngiliz asilzadesinin yanında, aksanıyla kendini Amerikan köylüsü gibi hissetti.

"Tüm opsiyonlarımızı değerlendireceğiz elbette. Henüz aldığımız kesin bir karar yok." Edward'ın gözleri duvardaki antika, sarkaçlı saate kaydı. "Konuklarımız da neredeyse gelirler artık. Tüm bunları daha etraflı, ilerleyen dakikalarda enine boyuna konuşuruz." Defne'ye döndü. "Bence şimdilik yeteri kadar işten konuştuk, Dafne. Bu arada size 'Dafne' diyebilirim, değil mi?"

Demese de olurdu ki zaten diyemiyordu. Yakın bir gelecekte de doğru telaffuz edebileceğe benzemiyordu. "Elbette," dedi Defne, gönülsüz.

"Daf-ne. Daaaf-nee. Umarım doğru söylüyorumdur." Edward'ın kafasının üzerinde bir ampul yandı. "Ah 'Daphne' gibi aslında, değil mi?"

Ağzını yaya yaya "Defne" demeye çalışırken sevimli göründüğünü zannediyorsa yanılıyordu. "Evet, yalnızca yazılışı biraz farklı. Tabii, telaffuzu da: Def-ne."

Yine, "Daf-ne," diyerek, bu kez başardığına inandı Edward. "Siz de bana 'Ed' deyin lütfen."

Defne, adama 'Ed' diyeceğini hiç sanmıyordu. Cevaben yalnızca gülümsedi.

Adamı izlerken Oğuz'a daral gelmişti. Edward Green, dakikalar ilerledikçe Oğuz'un gözünde pazarlama müdüründense, kış uykusunu iyi alamamış, idrak yeteneği kıt bir kemirgene daha çok benziyordu.

Yüksek katılımlı, Edward'ın sözlerinin aksine işle fazla alakalı olmayan bol sohbetli gecenin sonunda Oğuz, restoranın girişinde arabasını bekleyen Defne'nin yanında bitivermişti. Kapının önündeki araba kuyruğu göz alabildiğine uzuyordu.

Defne, yanında sakin sakin duran Oğuz'un profilini şüpheyle izliyordu. "Ne yapıyorsun?"

Oğuz, elleri ceplerinde, önce ayakkabılarının ucuna sonra şöyle bir etrafına baktı. "Kapının önünde duruyorum? Herkes gibi sen de arabanı beklemiyor musun? Görevliye, seninkini getirince, benim arabamı da getirmesini söyleyeceğim."

"Bu sefer ne sorun çıkaracaksın, onu soruyorum." Oğuz, Gecenin büyük bir kısmını çok az konuşup, konuştuğunda da Defne'ye hak verip söylediklerini tasdiklemekle geçirmişti. "Amacın ne?"

"Sürprizleri bozmayı sevmem." Oğuz dudak büküp düşünür gibi yaparken yıldızlı gökyüzüne çevirdi başını. "Kim bilir. Belki bir yatırımcı olurum, belki bir ortak, belki çok daha az hoşuna gidecek bir şeyler..."

Defne, hem Kemal Bey'e hem de kendine söz vermişti ama adamın her kabın şeklini alabilmesine sinirlenmeden edemiyordu. "Seni mahvetmem için bana bir sebep daha vermek istemezsin."

Oğuz, dönüp uzun uzun Defne'nin gözlerinin içine baktı. Defne, adamın gözündeki bakışı hiç sevmedi. "Ben de durmuş, burada benimle başa çıkamadığın için babana havale edildiğimi sanıyorum... Hakkımda bulmayı umduğun şeyi baban bulabildi mi bari?"

Nasıl her şeyden haberi olabiliyordu bu adamın? Nasıl? "Hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum." Üstü kapalı tehdit etmekten de geri duramadı; üzüm üzüme baka baka kararıyordu: "Ve seninle başa çıkabileceğimi çoktan öğrenmiş olman gerekirdi."

"Az önce ,yaptıklarını kabul mu ettin, bana mı öyle geldi?" Defne, kabul ettiğini ne reddetti ne de onayladı. "Merak ediyorum," dedi Oğuz. "Hani aramızda en ilkeli, en prensipli olan sensin ya. Böyle kirli oynamayı nasıl oldu da kendine yakıştırabildin?

Defne, hemen cevap vermedi. Zarif profili, önlerindeki korunun ötesinde uzanan cadde ışıklarına odaklanmıştı. Yüzünde renkler belirip kayboldu, verdiği nefesler dudaklarının önünde geçici buğular yaptı. Oğuz, uzaktan gelen trafiğin gürültüsünün içinde, Defne'yi belli belirsiz duyabildi: "Kendime ya da şirketime fayda sağlayacak bir şey yapmadım."

"Gece başını yastığa koyduğunda, ancak böyle telkinlerle uyuyabiliyorsun demek."

Biraz üzerine mi basmıştı sanki? Uykuya dalmak da çoğu zaman çözüm olmuyordu üstelik. Son zamanlardaki kâbuslarının baş aktörü, telefonda tatlı rüyalar dileyip şimdi de karşısına geçmiş, uyuyabilmekten bahsediyordu. Daldığı yerden çıkıp Oğuz'un yüzüne kötü kötü bakarken, düşüncelerini yalanlarcasına, "Seni ilgilendirdiğinden değil ama gayet rahat uyuyorum, vicdanım çok rahat," dedi Defne. "Bir daha sorun çıkarmaya kalkarsan sonuçlarına katlanırsın. O kadar söylüyorum."

Oğuz'u böyle geri püskürtmeyi umuyordu anlaşılan. "Ben yine de şansımı deneyeceğim. Sana zorluk çıkarma fikri, kabul etmeliyim ki çok baştan çıkarıcı."

"Ahh, Daafneee," diye bir ses yükseldi restoranın içinden. Çok geçmeden Edward da yanlarına eklenmişti. "Bizzat uğurlayayım istedim ama misafirler bir türlü yakamı bırakmadı." Oğuz'a nahoş bir bakış attı. "Ama görüyorum ki benden önce davrananlar olmuş."

Oğuz herhangi bir tepki vermek yerine, adamı hem duymamış hem de görmemiş gibi yaptı. O arada da Defne'nin arabası otelin önündeki adayı döndü, önlerinde durdu. Oğuz, görevliyi ekarte edip Defne'nin kapısını açtı.

Defne arabaya geçerken, "İyi akşamlar, Bay Green," dedikten sonra sürücü koltuğuna oturmadan, "Dışarıdan bakan centilmen sanabilir, imajını sarsmak istediğinden emin misin?" diye Oğuz'a sordu.

"Centilmen olmadığım sonucuna nereden varmıştın ki?" diye sordu Oğuz, kapısını kapatmadan. Dudaklarında yarım bir gülüş, "İyi geceler, Defne Hanım, dikkatli olun," dedi tam bir centilmen gibi.

İlk kez, muhatabı gerçek bir beyefendiyi andırır gibi olmuştu. Defne, görüntülerin aldattığını iyi bilirdi fakat. "İyi geceler, Oğuz Bey."

Oğuz, Defne'nin arabası görüş alanınından çıktığı gibi, Edward Green'e çevirdi bakışlarını. "Kendiliğinden yanıma gelmen iyi oldu, Eddie. 'Eddie' dememde umarım bir sakınca yoktur." Oğuz'un aksanı, Buckingham asaletinden bir miktar güney Londra'ya çark etmişti. "Ben de tam seninle önemli bir mevzuyu görüşmek istiyordum..."

Bölüm 20

Alice Harikalar Diyarında, yazarı Lewis Carroll'ın hikâyenin ortaya çıkışını konu alan şiiriyle açılır. Bir öğle vakti, güneş tepede pırıl pırıl parlarken Lewis Carroll ve üç küçük dinleyicisi sandalda ağır ağır ilerlemektedir. Anlatıcı, gezintinin amaçsız olduğunun bilincindedir. Buna rağmen, gezintiye kürek çekerek yön vermeye çalışan küçük, beceriksiz kollar büyük çaba içindedir. Fakat nafile bir çabadır bu. Sandal, o öğle vakti, nehirde amaçsızca sürüklenmeye devam eder.

Bazıları, filozofların görevinin hayatın anlamını aramak olduğunu düşünürdü. Albert Camus'ye göreyse hayatın anlamsız olduğunu felsefenin kabullenmesi gerekirdi. Tavşan deliğinden düşmekte olan Alice'in aklına takılan soru, kedilerin yarasa yiyip yemediğiydi. Peki, yarasalar kedi yer miydi? Cevabını bilmediğimiz sorular sorarken, soruları nasıl sorduğumuzun önemi var mıydı? İç karartıcı bir düşünce gibi görünse de Cem ancak bu gerçeği kabullendikten sonra hayatı dolu dolu yaşamanın mümkün olduğuna inanırdı. Bunu başarmak bambaşka bir meseleydi tabii. Anlam arayışı peşinde debelenmenin saçma olduğunu bilmek, debelenmeye mâni olmuyordu.

Cem, taksiden Kennedy Caddesi'nde indi. Arkadaşlarıyla sözleştikleri meyhaneye hemen gitmek istemiyordu canı. Yürümek, yürürken de düşünmek, yaşadıklarını kafasında bir yere oturtabilmek için faydalı olabilirdi; filozofların bir bildiği olmalıydı.

Güneş, ufuktan kayıp gitmişti çoktan. Havalar dengesiz gitse de o gece çok soğuk geçeceğe benzemiyordu. Elleri montunun ceplerinde yürürken, bir yandan da hava kararmadan bir yerlere yetişmeye çalışan insanları, kepenk kapatmaya hazırlanan esnafı izledi.

Etrafında şekillenen yaşam telaşesine yabancı hissediyordu kendini. Sanki onlardan biri olmamıştı hiç. Peki, dün başına hiçbir şey gelmemiş gibi, hatta hayattaki tek gayesiymiş gibi işe giden kimdi? Ya geçen hafta babasına kızıp her şeyi mahveden?

Cem suçu üzerine hiç alınmadı. Bütün haltları yiyen *Geçmişteki Cem*'di ama ceremesini *Şimdiki Cem* çekiyordu. Her sabah başka bir Cem'e uyanmak, Cem'in yabancısı olduğu bir doğa olayı değildi. O da Alice gibi fazlasıyla meraklıydı. Her gördüğü iksiri içmek için dayanılmaz bir istek duyar, ardından da boyu bir uzayıp bir kısalırken, aslında kim olduğu ve ne istediği hususlarında kafa karışıklığı yaşardı.

Gerçi her insan biraz böyle değil miydi? Kim iddia edebilirdi, dünkü benliğinin bugünküne denk olduğunu? En ihtiyatlı olanlar bile en nihayetinde değişime uğrardı. Kaçınılmazdı bu. Hatta araya yeteri kadar sabah girdiğinde, dönüştüğünüz kişiyi tanıyamamanız işten bile değildi. Cem'in durumu biraz daha vahimdi tabii. Kendini dünkü benliğiyle bile yeterince alakadar hissetmiyordu.

Akşam rüzgârında saçları dağılırken gözlerini kapattı bir an için. İstediğinin düşünmek de olmadığına karar verdi. Düşünmemek istiyordu; düşünmemek ve tamamen uyuşmak. Canı birden sigara çekti. Üniversiteden beri içmemişti oysaki. Hemen bir tekel bayisine girdi, bir paket sigarayla çakmak aldı. Daha dükkânın eşiğinden dışarı atlarken yaktığı sigaradan ilk nefesini çekmesiyle öksürmesi bir oldu. Gözleri sulandı. İnadına derin bir

nefes daha çekti içine. Sonra attığı her adımda, bir daha ve sonra bir kez daha... Başı hafif döndü, kafası duman altı olurken kendine de yabancı kaldı. İstediği de bu değil miydi zaten? Kendini öyle kaybetmek istiyordu ki sonra bir daha bulamayacak olmak umurunda değildi.

O akşam, etrafta tek tük turist olsa da hem mevsim hem de hafta içi olması münasebetiyle, sadece Kumkapı gediklileri mekanları doldurmuştu. Kapılardan taşan kahkahalar, Cem'in asla ulaşamayacağı başka diyarlara ait gibiydi. İnsanlar, dünya üzerinde bu kadar üzülecek sebep varken nasıl gülebiliyordu; hayret etti.

Sartre olsa, "Şu an üzgünsen bu senin kendi seçimin," derdi muhtemelen. "Onlar da mutlu olmayı seçtikleri için mutlular." İnsan, özgürlüğünün esareti altındaydı en nihayetinde. Takip etmek için doğduğumuz yollar değil, takip etmeyi seçtiğimiz yollar vardı. Zaten tam da seçimlerimizde özgür olduğumuzu ve bu seçimlerimizin sonuçlarına katlanırken kendimizi haklı çıkaracak bahanemizin olmadığını anladığımızda, hayat ızdıraplı bir hâl almıyor muydu? Belki de bu yüzden insanlar özgürlüklerinden kaçınıp olmadıkları insanlar gibi görünüyorlardı.

Mutlu olmanın reçetesi bu muydu?

İdeal oğul, ideal kardeş, ideal sevgili, ideal eş, ideal baba ya da çevreniz size her ne rol biçiyorsa o şeyin "ideal"i olmak? Peki, insanların olmanızı beklediği kişiler olmak da bir seçim değil miydi?

Özgürlükle başa çıkmak ne zor şeydi.

Masa ya da sandalye olsa daha mutlu olabileceğini düşündü Cem. Hiç değilse bir amaç için tasarlanmış olurdu ve böylece kendisinden bekleneni bire bir karşılayabilirdi. Özgür iradeden yoksun, varlığına kazınmış amaca hizmet eder, miadını doldurdu. Yazık ki aksini iddia edecekler bulunsa da ham maddesi kereste değildi; o yüzden de var olmanın dayanılmaz ağırlığıyla birlikte gelen sorumluluğun yükünden kurtulması, dünya üzerindeyken mümkün değildi.

İlk sigaranın ömrü pek uzun olmadı. Cem, hemen yenisini yaktı. Sigaranın dumanını uzun süre ciğerlerinde tutup havaya üflerken, Amerika'ya dönebileceğini düşündü. Sorunlarını yine kaçarak çözme girişiminde bulunabilirdi. Yirmili yaşlarının ortasında yapmıştı bunu. Otuzlu yaşların ortasında, başladığı noktaya geri dönüyor olmak iyice keyfini kaçırdı. "Hatalarından bu kadar mı ders çıkarmaz bir insan?" diye sordu Şimdiki Cem. Geçmişteki Cem, "Çok biliyorsan sen bir daha hata yapmazsın," diye yapıştırdı gelişine.

Çilingir sofrasına oturamadan efkâr sarmıştı dört bir yanını. Hâlâ arkadaşlarıyla yüzleşmeye hazır değildi. İşlek sokakların arkasında kalan meyhanenin etrafında çemberler çizmeye devam etti. Bitmeye yüz tutmuş sigaradan son bir nefes daha çekti, izmariti çöpe attı. Nasıl bu kadar mutsuz bir adam olup çıktığını anlamıyordu. Anlayacağı zamanı beklerse şayet, o yıl içinde meyhaneye ulaşması mümkün görünmüyordu. Belki de bir ömür sürerdi. Derin bir iç çekip bir sigara daha yaktı; onu da takip edecek çok sigara vardı sırada.

Paketin yarısını boşaltıp dudağının ucunda şimdilik son sigarasıyla meyhaneye girdiğinde, Bora'nın çoktan gelip mutfak kısmının hemen önündeki daimî masalarında kafayı çekmeye başlamış olduğunu gördü. Tahmin ettiği gibi, havanın güzelliği sayesinde dükkânın yere kadar uzanan camları tamamen açıldığından, neredeyse sokakta oturuyor sayılırdı. Kafası şimdiden olmuştu sanki; gelen geçene laf atıp duruyordu. Keyfi yerindeydi.

Meyhanedeki birkaç akşamcı dışında masalar boştu. Cem, Bora'nın karşısındaki sandalyeye yığılır gibi kendini bıraktı. Gördüğü manzara karşısında Bora'nın keyfi kaçtı. Arkadaşı, yıllar önce bıraktığı sigaradan, hayatı sanki buna bağlıymış gibi derin nefesler çekip duruyordu. Kıyafetleri buruş buruştu. Sakalı en az bir haftalıktı. Gözleri kan çanağı gibiydi. "Bok gibi görünüyorsun."

Nasıl göründüğünün sözcüklere dökülmesine gerek yoktu, Cem'in zaten bir fikri vardı. "İnsanın senin gibi arkadaşı varken düşmana ihtiyacı var mı?"

"Söndür şunu."

"Bitti zaten." Filtresine kadar somurulmuş sigarayı kül tablasına bastırdı. Mutfakta meze hazırlayan ufak tefek, tombul adama seslendi: "Ne var ne yok, Muammer abi?"

Meyhanenin sahibi kısa boylu, kel, bembeyaz pos bıyıklı ve de göbekli, babacan Yeşilçam aktörlerini aratmayan bir adamdı. Muammer Bey, açık mutfağa bağlanan tezgâhtan başını uzattı. "İyilik güzellik, oğlum. Var mı özel bir isteğin?" Cem'in hâli, gözünden kaçmamıştı. Nasıl olduğunu sormadı bile. Nasıl olduğunu unutmaya gelen adam, gözünden belli olurdu.

Masada bir büyük, buz, peynir, kavun ve asgari tüm mezeler bulunuyordu. "Bunlar bizi idare eder, abi ama biliyorsun; Murat hayvanı geldiğinde takviye gerekecek."

"Ona da yettiririz, evelallah. Siz bakın keyfinize."

Cem montunu çıkarıp, rakı bardağına bir parmak boşluk kalana kadar lıkır lıkır rakı doldurdu.

"Çüş." Bora'nın kronik vurdumduymaz bünyesi endişe duymaya alışık değildi. "Anladık, kafan bozuk da alkol komasına mı girmek niyetindesin? Ağırdan mı alsan acaba biraz?"

"Ağırdan alamam, Bora. Çok istiyorsan sen ağırdan alabilirsin. Bana ilişme."

Bora, Cem'in tavrı karşısında hiç alınmadı. "Hadi, bu gece gözümüzün önündesin. Ama bu böyle gitmez. Biliyorsun, değil mi?"

Cem, iştahı olmasa da önündeki tabağını âdet yerini bulsun diye mezelerle doldururken belli belirsiz kafa salladı.

Bora neler olduğunu çok merak ediyordu. Cem, ergenliğinden beri ufak tefek vukuatlar işlemişti hep fakat bu kez Defne'nin de dâhil olmasıyla işin boyutu biraz değişmişti. Maalesef Cem artık on altısında bir ergen değildi. Biraz çekinerek de olsa sordu: "Hikmet Amca ne yapıyor?"

Cem beyaz peynirden bir çatal alıp rakısının üçte birini midesine indirdi. Omuz silkti. Sesi, ruh hâlinin aksine umursamazdı. Söz konusu olan, sanki başka biri ve onun babasıydı. "Ne yapsın? Şirkette beni görünce yolunu değiştiriyor." Hikmet Bey, olaya dair Cem'e tek bir kelime dahi etmemişti. "Ulus'ta, evde ustalarlayım günlerdir."

"Sürgün hayatı, ha?"

"Sürgün hayatı olsa yine iyi. Hiç değilse birbirimizi görmek zorunda kalmazdık."

O sırada Can dükkânın eşiğinde göründü.

Bora, Can'ın gelmesine pek ihtimal vermemişti. Şaşkınlığını gizlemedi: "Oo, Melis izin verdi demek." Can, erkek erkeğe takıldıklarında, planlara genelde dâhil olamazdı. Melis'in haklı nedenleri vardı. Cem, Bora ve Murat üçlüsü, en sağlam evliliği bile kökünden dinamitleyebilirdi.

Can'ın yüzü asıktı, masaya otururken. "Pek de izin verdiği söylenemez. Tartıştık biraz, annesine gitti." Melis, arada giderdi annesine. "Ama bu geceki mevzumuz başka." Karısının gönlünü alabileceğinden emindi. Emin sayılırdı yani.

Cem, sesli bir of çekti. "Mevzu falan yok. Ne çok abarttınız. Sanki ilk kez magazinlere düştük."

"Böylesi olmamıştı," cümlesi, söylenmese de havada asılı kaldı.

Murat da hemen Can'ın arkasından mekâna giriş yaptı. Sırtı kapıya dönük oturan Cem'in arkasından sinsice dolaşıp yanına oturduğu gibi kolunu omzuna attı. Burnuna dolan koku yüzünden yüzü buruştu hemen; arkadaşı kül tablasından hâlliceydi. "Bi' tanem, yine sigaraya mı başladın sen?"

Cem, Murat'ı tek eliyle sandalyesine doğru ittirdi. "Yılışma, Murat. Hiç havamda değilim."

"Havanda olmadığın için burada değil miyiz zaten?" Düşüncelerini organize edip ayağının tozuyla durum tahliline başlamıştı bile. "Olay basına yansımasaydı iyiydi. Bir de Hikmet amca var tabii. Esas mesele o bence. Onu da içine alan bir oyun planı

hazırlamamız şart." O planın boş mideyle hazırlanması imkânlar dâhilinde değildi tabii. Tabağını tepeleme doldurdu. O araya bir de sipariş sıkıştırdı. "Muammer abi! Bi' haydari bi' de patlıcan salatası gönder! Bunlar şişenin dibini de görmüşler, maşallah! Bir büyük daha açalım."

"Hemen geliyor, oğlum."

"Sağ olasın, Muammer abi." Murat, mezelere dalışa geçti. Ağzı dolu dolu, "Evet, anlatın, nedir son durum?" diye sordu.

Cem, ikinci tura fazla gönüllü olmayınca Bora son gelişmeleri özetledi: "Evden sürülmüş. Şirkette de Hikmet amcayla soğuk savaş."

Murat, endişeyle başını iki yana salladı. "Oğlum, yakında seni evlatlıktan da reddeder Hikmet amca, tersi çok pis adamın. Basına yansımasaydı iyiydi be!"

Diline pelesenk olmuştu olayın basına yansıması. Her şeyi içinden çıkılmaz bir hâle getiren durum da buydu ya. Durumun basına yansımasının ne kadar kötü olduğunu ikinci kez duymak, Cem'e hiç iyi gelmedi. Henüz durum değerlendirmesi yapmaya da hiç hazır değildi, patladı: "Yeter, Murat! Biliyorum, basına yansımasaydı iyiydi ama oldu bir kere. Aptallığıma doymayayım. Bu mu duymak istediğin? Babamın tersini de dinlemeye inan ki hiç ihtiyacım yok."

Can, sakinleştirici etkisi yapan tok ses tonuyla konuştu: "Kime bu sinir, birader? Sakin ol biraz. Böyle patlamaya hazır bomba gibi kendin de dâhil, kimseye faydan yok."

Cem biraz durulur gibi oldu. "Bilmiyor muyum, Can? Öfkem kendime benim. Siz de anlayın, üstüme gelmeyin. Şu an oyun planı falan yapacak hâlim yok. Görmüyor musunuz?"

Can geri adım atmadı. "Görüyoruz ama kaç gündür yeteri kadar dinledin kendini, dokunmadık. Bir faydası oldu mu? Hayır. Şu hâline bak. Tipin kaymış. Duruma el koymak şart oldu."

Cem, rakı bardağını kafasına dikip yerine yenisini doldurdu. "*Olmaz* dersem dinleyecekmiş siniz sanki..."

"Yani." Murat gülümsedi. "Keyfini çıkarmaya bak o yüzden."

Nasıl olacaksa o.

Meyhanenin emektar çalgı ekibi, bildik melodileri çalmaya başladığında Bora rakı bardağını kaldırdı. "Son büyük sıçışına, kardeşim!"

Kadehlerini gürültüyle tokuşturup bonkör yudumlar aldılar.

Murat, ağzında kocaman bir peynir parçası, "Oğlum, bence sen kendi kendini sabote ettin," gibi bir şeyler homurdandı.

Cem, alışkın olduğundan kelimeleri kolaylıkla deşifre edebilmişti. "Neden bile isteye öyle bir şey yapayım?"

"Baktın, kıza kaptırıyorsun, *dur* dedin, *bir şey yapayım ki dönüşü olmasın*. Kendince bir kaçış yolu buldun işte. Sanki daha önce yapmadığın şey."

Dümdüz bir adam olan Murat'ın böylesi çıkarımlar yapması pek rastlanan bir durum değildi. "Bir psikanalizlerin eksikti..."

"Öyle ama. Başka türlü neden kızı aldatasın ki?"

Cem savunmaya geçti hemen: "Bu nasıl aldatma oluyor, bana bir açıklar mısın? Bizim bir ilişkimiz yok ki!"

Can yemeye ara verip arkasına yaslandı. Cem'in gözünün içine baktı. "Olsun ister miydin, birader? Bence açıklığa kavuşturman gereken şey bu."

Neydi Cem'in istediği?

Tavşan deliğinde kaybolan Alice, bulunduğu yerden başka bir yerde olmak istiyordu mesela. Cheshire Kedisi'ne yol sorarken, nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu; tek dileği bir yere varmaktı. Ancak kedinin de söylediği gibi, nereye gideceğini bilmeyenin hangi yöne gittiğinin de bir önemi yoktu; rastgele bir yönde yeteri kadar yürüyen, illaki bir yere varacaktı. Tabii, varacağı noktanın bulunduğu noktadan daha iyi bir yer olacağının garantisi yoktu.

Cem de bulunduğu yerden başka bir yerde olmak için can atıyordu. Takip etmek için doğduğu yollar yoktu belki ancak devam edebilmesi için seçmesi gereken yollar vardı. Ne istediğini bilmediği müddetçe iki ileri bir geri, bazen de zikzaklar çizerek

çıkmaz sokaklara sapacağını iyi biliyordu çünkü çıkmaz sokaklar onun zoraki uzmanlık alanıydı. O güne kadar yaptığı doğru seçimler, profesyonel hayatıyla sınırlı kalmıştı. Hayatının geri kalanı savrulmakla geçmişti ve o an ne yapacağını bilmeden olduğu yerde çemberler çizerek debelenmenin, yapıp yapabileceği en büyük saçmalık olduğunu düşünüyordu. "Buzdolabı gibi kadın..." İşçi anneleri, yumuşak karnıydı gerçi. Nasıl da sarılıp öpmüştü kadını. Cem elini alnına dayadı. Bir müddet, masanın kırmızı beyaz pötikareli örtüsünü kafasındaki soruların cevaplarını verebilirmişçesine izledi. "Şirketin başına geçmem için babamın hayalini kurduğu tarzda bir Mermercioğlu olmam gerekiyor. Defne önemliydi bu noktada..."

Bora'nın tek kaşı şüpheyle havaya kalktı. "Bu bir *hayır* değil."

"*Evet* de değil."

"Bu hâlin ne o zaman?"

"Hâlimde ne varmış?" diye sorarken Cem bile gülecek gibi bakıyordu.

"Nereden başlasam bilemiyorum," diye araya girdi Murat.

Bora, "Hepsi bu yani?" diye şüpheyle sordu.

"Yaa bırak Allah aşkına, hepsi bu olabilir mi?" Ufak bir kahkaha kırıntısı, istemeyerek de olsa Murat'ın dudaklarını terk etti. "Ah, yavrum. İtiraf edebilirsin. Dostlar arasındasın. Tüm çabalarına karşın kadın sana soğuk mu yapıyor yoksa?"

Cem'in aklına kahkahalarla gülen bir Defne geldiğinde, içinde sönmeye yüz tutmuş ateş yeniden canlandı. "Murat, asabımı bozma benim."

"Yine sinirleniyorsun ama."

"Sinirlendirmezsen sinirlenmem."

Bora, "Ok. Kadın buzdolabı," diyerek, sonsuza dek sürebilecek potansiyeldeki atışmaya müdahale etme gereği hissetti. "Demek bir girişimin oldu ki böyle bir yorum yapıyorsun."

Cem, "Duygusal bir ilişki girişimi değildi," derken, girişiminin varlığını reddetmedi.

"Duygusal bir şey istemiyorsun ve seni birazcık tanıyorsam, kadına da bunu iliklerine kadar hissettiriyorsun. Ama kadın sana yaklaşmayınca soğuk oluyor." Bora, durdu durdu, "Tutarsızsın, kardeşim," diye hükmünü ilan etti. "Ne bekliyordun, anlamadım ki. Ne yapsaydı kız? Bu tavırlarına karşılık, hop diye kucağına mı atlayacaktı?"

Atlayabilirdi. Atlamaması için hiçbir mantıklı neden yoktu. Cem, iyice uzamış sakallarında ellerini gezdirdi, düşünceli düşünceli. "Ne beklediğimi ben de bilmiyorum." Bilseydi zaten bu kargaşanın ortasında bulmazdı kendini. "Peşinde de bir dolu adam dolanıyor. Belki onlara karşı daha sıcak duygular besliyordur. Bilmiyorum."

Rakı, Murat'ın damarlarında kan olup çoktan dolaşmaya başlamışa benziyordu. "Sen de dedin kiii, *gideyim dee bir misilleme yapayım!*"

Cem'in koyu mavi gözleri çakmak çakmak yandı. "Saçma saçma konuşma, Murat. Olanların Defne'den çok, babamla alakası var." Babasına sinirlenmeseydi, o gece evde yatıp uyuyacak, o kadınla da hiç karşılaşmamış olacaktı. *Geçmişteki Cem* de suçsuzdu; her şeyin sorumlusu olduğu gibi bunun da sorumlusu Hikmet Mermercioğlu'ydu. Evet. "Bu konuyu artık kapatabilir miyiz?" diye sabırsızca sordu. "Olayların kritiğini yapmak işe yaramadığı gibi büsbütün sinirlerimi ayağa kaldırıyor."

Konunun kapanmasında, Cem'in talebindense Udi Fehmi Baba ve Klarnetçi Mustafa'nın payı büyük oldu. Fehmi Baba, kocaman gülümsemesiyle favori müşterilerini selamladı. "Akşam-ı şerifleriniz hayırlı olsun, gençler."

Can, grup adına yanıtladı: "Bilmukabele, Fehmi Baba. Oturunuza."

Klarnetçi Mustafa otururken gülümsedi. "Nasılsınız bakalım?" Gözü Cem'e takıldı. "Ne bu hâl, Cem? Yumurta gibi oğlandın, ne oldu sana?"

Cem, "Hiç," derken o gece ilk kez gerçekten içinden gelerek kahkahayı koyabilirmiş gibi hissetti kendini. Yumurta. Gibi. Oğlan. "Keyfim yok, abi."

"Orası aşikâr. *Anlat* diyeceğim ama istemeyeceksin besbelli."

Sonunda biri Cem'i anlamıştı. "Siz çalın, abi, neşemizi bulalım," dedi lafın gelişi. Yoksa Cem'in, zatıalini uzun sürelerce bulamadığından, bulsa da derhâl kaybettiğinden dolayı fazla ümidi yoktu.

Bora ve Murat, Fehmi Baba'yla Mustafa'ya hemen birer rakı, boş tabaklara da birkaç çeşit meze koydular. Fehmi Baba ve Mustafa da sanatlarını konuşturmaya başladılar. Hüzünlü şarkılar birbirini kovaladı. Cem namelerde kaybolup unutmak ve unutulmak istiyordu. Kadehler arka arkaya devrildi. Ama geçmiyordu. İçerek unutmak, tarihteki en büyük yalanlardandı.

Fehmi Baba, yoğun mesainin sonunda biraz yorulmuştu; artık eskisi gibi genç değildi ne de olsa. "Cem, oğlum, sen mekteplisin, bu işin ilmini bizden iyi bilirsin. Al biraz da sen tıngırdat."

Cem uda dokunmayalı belki üç yıl olmuştu. "Fehmi Baba, olur mu, o ne demek? Estağfurullah."

"Al bakayım şunu! Hazır senin gibisini bulmuşum, ben de demleneyim şurada. Kırk yıldır mesai yapıyorum." Udu Cem'in eline tutuşturup rakısından bir yudum aldı, mezelerden yemeye başladı. "Azıcık da sen çal, ben dinleyeyim."

Cem, elinde tuttuğu uda kendini yabancı hissetti bir an. Paslandığından emindi.

Murat, iyiden iyiye kaymış gülümsemesiyle elini havada salladı. "Repertuvar geniştir senin. Patlat bir İmkânsız Aşk!"[26]

O günün anlam ve önemine fazlasıyla uyan istek karşısında, Cem yüzünü buruşturup cevabını beklemediği bir soru sordu: "O da nereden çıktıysa şimdi?"

Murat yine de açıkladı: "İmkânsız aşka tutuldun ya sen şimdi..."

[26] Sözleri Neşe Şen, bestesi Cem Yıldız'a ait şarkı.

"Niye bunca yıldır sizinle takılıyorum, hiç bilmiyorum." Cem, ses almak için birkaç tele vurdu. "Kulaktan bir şeyler yapacağız artık. Nasıl başlıyordu?"

Mustafa, davudi sesiyle gecenin en karanlık noktasında ümitlerin tükendiği ilk mısradan seslenince Cem gerisini hatırladı. "Tamamdır, abi, hatırladım. Sağ olasın." Murat'a içinden gelmeyen, yapmacık bir gülücük attı. "Bu şarkı senin için geliyor, Muratcığım. En kısa zamanda imkânsız aşka tutulman dileğiyle..."

"Niye beddua ettin ki ama şimdi?"

Açık yüreklilikle, "Ben imkânsız aşka tutulmuşsam herkes tutulsun isterim çünkü," dedi. Cem kadar bencil olmak bunu gerektirirdi. "O yüzden bana ne söylediğine dikkat et." Onun dünyası yıkılıyorsa başkalarınınki neden ayakta kalacaktı?

Cem'in ilk notaları, uttan sitemle yükseldi; hınçlanmak için bile hâlsiz düşmüştü sanki. Güzel sesi de kendisi gibiydi: Yorgun, mutsuz, umutsuz, biraz da pürüzlü.

Gecenin en karanlık noktasında, köşeyi dönse ölüm çıktı karşısına, düz devam etse hayat yakasına yapıştı; bir o yana bir bu yana kararsızca sürüklenirken, gölgeler dört bir yanını sarıp sarmaladı. Çemberin hep dışından baktı, çıkmaz sokakta duvarın karşısında kaldı; ardında ne var, hiç bilmedi.

Ut, ellerinde hüzün oldu, açık pencerelerden dalga dalga semte yayıldı. Yanında Mustafa'nın klarneti bütün açık kalmış yaralara tuz bastı. Cem'in sesinde imkânsız aşk imkânsızlaştı.

Cem, susup da mızrabı tellere son kez vurduğunda, meyhanedeki müşteriler de onun gibi suspustu. Yoldan geçen seyyar satıcılar karşı kaldırıma çökmüş, Cem'in sessiz çığlığını dinliyorlardı. Dükkânın önünde dolaşan aylak sokak köpekleri bile kapının önüne serilmiş, çıt çıkarmadan kulak kesilmişti. Fehmi Baba, rakısını kafasına dikti, derin bir iç geçirdi. Çocuklar birbirlerine baktı uzun uzun.

Murat'ın bünyesi de Bora'nınki gibi endişe duymaya alışık değildi. Sessizliği bozmak istedi. "Oğlum, sana bu kötü haberi vermek istemezdim ama sen olmuşsun. Hem de çok fena..."

Bora gözleri dolu, şakaya vurmak istediyse de beceremedi, Murat'ın kaldığı yerden hepten batırdı. "Ben görüyorum ve arttırıyorum. Senin gömenin yok, kardeşim."

Cem cevap vermedi. Çoktan makul sınırı aşmıştı ama dolu kadehini bir dikişte bitirdi.

Murat, havayı dağıtmak için yeni bir girişimde bulundu: "Abi, hatırlatmak gibi olmasın ama âşıkken çok sümsük bir adamdın sen." Girişiminin başarıyla sonuçlandığı söylenemezdi.

Cem, gözlerini tabağına dikmişti. Acı acı güldü. "Yirmi yaşındaydım o zaman." Tam bir aptal romantikti. Derin için her şeyi yapabilir, bütün dünyayı karşısına alabilirdi. Ne gerek vardıysa? "Nasıl sümsük olunmaz o yaşta?"

Can da o yılları iyi hatırlıyordu. "Hep Amazonlara âşık oluyorsun. İşkence seven bir yapın var." Derin, sadece Cem'e değil, arkadaş gruplarındaki herkese ayrı ayrı çektirmişti. "Defne de Derin gibi dominant bir karakter. Parmağında oynatır seni." Arkadaşının hüzünlere gark olmuş çehresine baktı. "Gönülsüz gibi de değilsin ya gerçi..."

Aşkta da tavşan deliğinde olduğu gibi delilik hüküm sürerdi. Tavşan deliğinin tüm sakinleri deliydi, sürekli geç kaldığını söyleyen bir tavşanın peşinden deliğe atladığı için Alice de delinin teki olmalıydı. Cem de deli olmadığını iddia edemezdi şimdi. Aynı çukura ikinci kez düşeyazması başka türlü açıklanamazdı. "Nasıl iyi oldu ama toplandığımız..." Udu bir kenara bırakıp elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Çok yardımcı oldunuz gerçekten..."

Murat, saf saf, "Ne olacak peki şimdi?" diye sordu.

Cem de aynı soruyu içinden kendi kendine tekrar etti.

Cevaben, Kierkegaard'ın bir yandan yükseklerden bakıp yargılayan ama bir yandan da provokatif fikirler vermekten geri durmayan hayaleti geldi, imparator olmak isteyen adamın öyküsünü Cem'in kulağına fısıldamaya başladı. Bu ara zaten kafası hep buğuluyken geliyordu iyi saatte olsunlar. Anlattığı hikâyenin kahramanı, imparator olmak isteyen adam, isteğine kavuşursa

kendi benliğini terk etmek zorunda kalacaktı çünkü imparator olmak o an olduğu kişiden "kurtulmayı" gerektiriyordu. Cem de kendinden kurtulursa daha sorumluluk sahibi, daha ahlaklı, daha düşünceli, daha sakin, daha *normal* biri olabilirdi. Babasının istediği oğul bambaşka biriydi, toplumun beklentilerine uygun olan ortalama birey de olduğu kişiden fersah fersah uzaktı. Peki, o birey olduğunda daha mutlu da olabilecek miydi? Etrafındakiler belki daha mutlu olurdu ama Cem, görünmez prangaları bileklerinde hissederken bir an oturduğu yerde boğulduğunu sandı; kendini inkâr etme düşüncesi bile acı vericiydi. Korkunç bir umutsuzluktu bu. Kendisi olduğunda başkası olamadığı için, başkası olsa kendisi olamadığı için mutsuzluğa mahkûmdu.

Kierkegaard, tam bu noktada baştan çıkarıcı bir fikirle geldi: İnsanın kendinden duyduğu umutsuzlukla başa çıkmasının tek yolu, yine kendi doğasını kucaklaması olabilirdi. İnsanın, toplum içinde yaşamasına bağlı olarak birçok kuralla kısıtlı olmasından dolayı, belki tam anlamıyla kendini bulması imkânsızdı. Ancak buna uzun bir yolculuk gözüyle bakmak gerekirdi çünkü yalnızca bu süreç kişiye huzur ve iç uyumu getirebilirdi. Şöyle bir sorun da akla geliyordu tabii: İnsanın olduğu kişiyi kucaklaması, kurallara isyan bayrağını açması anlamına da gelebileceğinden, zaman zaman başına dert de açabilirdi. Cem isyan bayrağını en önde sallayanlardandı; başına dert açmak, onun için yaşam biçimiydi. Ve Kierkegaard'a bakılırsa başına açtığı dertlerin çaresi, yine kendi hercai benliğini kabul etmekten geçiyordu.

"Bir çaresini bulacağım."

Bir buçuk litrelik suyu kafasına dikti. Silkinip kendine gelmesi gerekiyordu, mücadele edecekti.

Sonuçta insan, anlamlandıramadığı hayatını mücadele ettikçe anlamlı kılabiliyordu. Camus, bunu vurgulamak amacıyla, tanrılara karşı gelip onları kandırdığı için cezalandırılan Sisifos'un öyküsünü kullanmıştı: Sisifos ölümden kurtulmak isterken, tanrıların gazabına uğrar. Ceza olarak bir kayayı dağın tepesine ite ite taşımak

zorundadır. En tepeye ulaştığında, her seferinde kaya yeniden aşağı yuvarlanır, Sisifos kayayı yeniden en tepeye iter. Sonsuza kadar bu böyle sürüp gidecektir. Camus'ye göre Sisifos'un görevi anlamsız olsa da endişe etmek yersizdir. Kayayı dağın tepesine tekrar tekrar taşımak, Sisifos'un hayatını anlamlı kılan şeydir ve bunu, nefret ettiği ölüme tercih eder. Bu zorunlu varoluşun içinde ne tutum göstereceği kendisine bağlıdır; Sisifos, mücadele ettiği için mutlu olmalıdır. Görevinin gereksizliğini ve kaderinin kesinliğini kabul ettiği an, özgürleşip durumunun absürtlüğünü anlayacak, kanaat edeceği bir kabullenmeye ulaşacaktır.

Cem'in Sisifos'la çeşitli görüş ayrılıkları yok değildi. Bir kere, bu manasızlık içinde sonsuza dek yaşayamazdı; dünyaya gelmek en büyük cezaysa, buna karşılık ölümlü olmak insanlığa verilen en büyük ödüldü. Bu sebeple de tanrıları asla kızdırmayacağından, kendi cezasını belirleme özgürlüğüne sahipti. Bütün bu absürtlüğün ortasında tek yapması gereken, kendi doğasına uygun bir dağ beğenip o dağın tepesine taşıyacağı kayayı bulmaktı.

Bölüm 21

Dorsay Süt Ürünleri, Dorsay Gıda Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin iştiraklerinden yalnızca bir tanesiydi; Dorsay Holding'in karmaşık bir yapısı vardı. Holding kendi başına üretim yapmaz, herhangi bir hizmet de sağlamazdı. Dorsay Gıda Sanayi ve Ticaret A.Ş. gibi çoğunluk hissesine sahip olduğu alt şirketler ilgili, sektörlerde aktif operasyonlar yürütürken başka şirketleri de kontrol edebilirlerdi. Kendi alt şirketleri olan tek bir alt şirket bile öyle boyutlara ulaşırdı ki hiyerarşiler kemikleşir, departmanlar arası formaliteler artardı; o yüzden her bir şirketin büyüdükçe stratejik manevra kabiliyetini ve esnekliğini yitirmesi kaçınılmazdı.

Zaman değişiyordu ancak. Globalleşme, gelişen teknoloji ve hızla evrim geçiren ticaret anlayışı, hiyerarşik hantal yapılardansa, öğrenmeye açık, gücün çalışanlar arasında daha orantılı dağıldığı, yatay organizasyonları öne çıkarıyordu. Yeni yüzyılda şirketlerin rekabet etmek için sürekli yenilenme ihtiyacı içinde olması, dış partnerlerle bilgi paylaşımını da zorunlu kılmıştı. Bu tip şirket dışı iş birlikleri, şirketlerin büyüdükçe kaybettikleri manevra kabiliyetini ve esnekliği, bir noktaya kadar geri kazanmalarını sağlayabiliyordu ancak iş birliğiyle gelişen iç büyüme

sınırlıydı. Hissedarların baskısı getiriyi daima artırmaya yönelik olduğundan, daha fazla büyüyebilmek ancak aktif olunan ana piyasaların ötesine bakmak ve tamamlayıcı organizasyonlarla ittifak yapmakla mümkündü. Bu nedenledir ki büyük şirketler için birleşmeler ve ortaklıklar büyük fırsattı.

Jacksfield Farm da dünyanın pek çok yerinde çok sayıda alt şirketi olan büyük bir firmaydı. Anlaşılan, onlar da benzer bir ihtiyaç duymuşlardı ki Türkiye pazarına girerken bir ortaklık kurma arzusunda olduklarını Dorsay Holding'e bildirmişlerdi. Birkaç sanal ön görüşmenin ardından, firmadan İstanbul'da yüz yüze toplantı önerisi geldiğinde, Defne öneriyi kabul edip gerekli fizibilite çalışmalarını yaptırmış, Dorsay Gıda CEO'su Aylin Alnıaçık'la birlikte firmanın üst düzey yöneticilerine yapacakları sunumdan önce tüm hazırlıklarını tamamlamıştı.

Defne, toplantı için Jacksfield Farm kafilesinin kaldığı otelin merdivenlerinden çıkarken, arkasından nefes nefese bir kadın sesi duydu. "Günaydın, Defne Hanımcığım! Ay, geç kalacağım diye aklım çıktı! O ne trafik öyle! On dakikalık yolu neredeyse iki saatte geldim. Vallahi nasıl yaşıyorsunuz bu şehirde, anlamak mümkün değil," diye sayıp döken Dorsay Gıda CEO'su Aylin Hanım, Kocaeli'deki fabrikanın hemen karşısındaki sitede oturduğundan, İstanbul trafiğini her seferinde garipserdi.

Ellili yaşların sonuna yaklaşmış, hafif tombul, kısa boylu, esmer bir kadındı. Yüzünden gülücüğü hiç eksik etmezdi. İnsan canlısı ve *networking*in piri olmasının yanı sıra, tuttuğunu koparırdı. Uzun yıllardır birlikte çalışıyorlardı ve Defne inanıyordu ki bugün istediklerini alacaklardı. "Berbat trafiğimize rağmen ben yine de bizi daha sık ziyaret etmeniz gerektiğini düşünüyorum, Aylin Hanım." Girişte durup kadının ona yetişmesini bekledi. "Günaydın. Nasılsınız?"

Aylin Hanım hızla merdivenleri tırmandı. Yumruğu havada, "Bomba gibiyim. Olacak bu iş," dedi.

Defne, gülümserken, "Bence de," diye onaylayıp, döner kapıdan önce kadının geçmesi için geride bekledi. "Önden buyurun, lütfen."

Otelin konferans salonunda, Aylin Hanım'la Defne'yi, Jakesfield Farm CFO'su[27] Ursula Clarke karşıladı. Pazarlama müdürü "Ed" Green o gün için affını istemişti ki Defne bu konuda fazla üzüldüğünü söyleyemezdi.

Ursula Clarke, Defne'den biraz uzun, atletik, son derece hoş bir kadındı. Gri gözleri zekâyla ışıldıyordu. Kırklı yaşların henüz başlarında olmalıydı. Defne'nin klasik balerin topuz ve siyah kalem etek-ceket, beyaz gömlekten oluşan standart iş kombinine karşılık; Ursula, sarı saçlarını muntazam bir at kuyruğu yapmış, vücut hatlarını sarıp dizlerinin hemen üzerinde biten tek parça kırmızı bir elbise giymişti ve çok klastı.

Ayaküstü ufak bir selamlaşmadan sonra Defne, Aylin Hanım'la birlikte kürsü başına geçip son hazırlıklarını yaparken, kapıda tanıdık biri belirdi.

Defne, hayal kırıklığına uğrasa da fazla şaşırmadı. İçinde, o gün Oğuz'u göreceğine dair bir his çoktan yer edinmişti zaten. Merak ettiği, Oğuz'un hangi noktada olaya müdahale edeceğiydi. Merakına karşın, yeni katılımcıyı hiç fark etmemiş gibi dizüstü bilgisayarını projektöre bağladı, sunum lazerinin çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Önlere doğru ilerleyip Ursula'yı selamlayan Oğuz'u göz ucuyla izlemeyi yine de ihmal etmiyordu. Ursula adamı gördüğüne hiç şaşırmamış, hatta biraz sevinmiş göründü. Defne'nin gözleri anında kısıldı. İlk kez burada karşılaşmadıkları açıktı. Oğuz her ne dediyse, buna karşılık Ursula kibar bir kahkaha atarken, elini flörtöz bir biçimde Oğuz'un göğsüne koydu ve birkaç saniye içinde ancak geri çekti.

Neler oluyordu?

Defne, Oğuz'un daha önce kimseye böyle büyük büyük gülümsediğini görmemişti. Adamın yüzü gülümsemenin verdiği canlılıkla parlamış, cildine renk gelmişti. Hedefe giden her yol mubahtı anlaşılan. Defne niye şaşırıyordu ki? Adamı tanıdığı kadarıyla, zaten bu tipte bir adam olduğunu bilmiyor muydu?

---

[27] *İng.* CFO: Chief Financial Officer. Büyük şirketlerde finans departmanının başında olan kişilere verilen unvan.

Peki ama tam olarak ne işi vardı toplantıda? Neler geçiyordu kafasından?

Adamın süt ürünleriyle uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordu. Ancak üreticilerle Jacksfield Farm arasında aracı olabilirdi, yatırımcı olabilirdi... Her ne olacaksa, inadına yaptığı açıktı. Normal şartlarda süt ve süt ürünleri, girişimcilerin ilk aklına gelen sektör olmazdı. Şirketin CFO'suyla da muhabbeti koyulttuğuna göre, her ne planlıyorsa bunu başarıyla gerçekleştirmek üzereydi. Eğer öyleyse şirketin Dorsay Holding'le de görüşüyor olması iş etiğine sığar mıydı? Defne'ye sorulacak olursa, sığmazdı.

Ursula Clarke'la geçmiş bir muhabbetin devamı niteliğindeki *sıcak* sohbetin ardından, Oğuz kadından müsaade isteyip kürsüye yaklaştı. Defne'yle tanıştıkları günkü gibi siyah bir takım giymişti. Sabahın erken saatleri için sesi oldukça neşeli çıkıyordu. "Günaydın, Defne Hanım. Tesadüfe bakın ki yine karşılaştık."

Defne, dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırmadan, "Tesadüfün böylesi," diye soludu.

Kürsü başındaki üçlünün arasında, Defne'nin bulanık sözlerini takip eden saçma bir sessizlik yaşandı. Aylin Hanım, bir Oğuz'a bir Defne'ye bakıyor, Defne'den kendisini yeni katılımcıyla tanıştırmasını bekliyordu.

Defne, birkaç saniye rötarlı doğruldu. Oğuz'un yüzüne karşı gözlerini belertmekten hiç çekinmedi. "Aylin Hanım, Oğuz Bey..." Neci olduğunu söyleseydi, bilemedi; yarım ağız, "İş insanı," demekte karar kıldı. Masum bir iş insanı hem de. "CMO Edward Green'nin organize ettiği yemekte de bizimleydi." Oğuz'a döndü. "Oğuz Bey, Aylin Hanım Dorsay Gıda'nın başında... Kendisi gıda yüksek mühendisidir."

"Biliyorum. Geçen yıl Sürdürülebilir Tarım Kongresi'nde kendisinin konuşmasını dinlemiştim." Oğuz, büyük bir şevkle Aylin Hanım'ın elini sıktı. Kadının hayranı çıkmıştı resmen. "Çok memnun oldum, Aylin Hanım. Kongrede ilham verici bir konuşma yapmıştınız. Tarım teknolojileriyle ben de yakından

ilgileniyorum. Ve itiraf etmeliyim ki bu yıl girişimlerimde sizden çok sayıda fikir ödünç aldım."

İlgilenmediği bir konu var mıydı acaba?

"Teşekkür ederim, Oğuz Bey. Çok naziksiniz. Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sunumunuzu merakla bekliyorum."

Sebep? Defne'nin işlerini daha etkili baltalayabilmek için mi?

Defne, eğilip bir şeylerle meşgulmüş gibi görünse de dizüstü bilgisayarının üzerinden ters ters Oğuz'a bakmaya devam etti. Bakışları âdeta dile gelmiş, Oğuz'un kulaklarını sağır edercesine bas bas bağırıyordu. "*Burada ne işin var? Neyin peşindesin?*" tarzı soruların yanında, arada birkaç kötü söz de kaçmıyor değildi. "*Allah'ın belası. Organize suç örgütü elebaşı...*" gibi. Oğuz neşesini hiç bozmadan kolaylıklar dileyip, Ursula'nın yanında yerini aldı ve iki şirketten toplam on bir katılımcı +1'le sunum başladı.

Aylin Hanım, Türkçe ritmindeki sempatik İngilizcesiyle önce Dorsay Gıda'nın Karacabey ve Kemalpaşa'daki tesislerini tanıttı. Sahip oldukları uluslararası sertifikaları, üyesi oldukları organizasyonları, sürdürebilirlik inisiyatiflerini, hayvan refahı uygulamalarını uzun uzun anlatıp, kapasite, ürün portföyü ve AR-GE ekibine dair bilgiler verdi. Dilerlerse hafta sonu Bursa'ya ufak bir gezi düzenleyebileceklerini söyledikten sonra dünyadaki en iyi Jacksfield Farm ürünlerini Türkiye'de üretmek üzere hedef koyarak sunumunu noktaladı.

Ardından, önerdikleri ortaklık yapısı ve finansman detayları üzerine konuşmak için Defne sözü devraldı. Türkiye'de kurulmuş benzer ortaklıklardan, bu ortaklıkların başarılarından ve başarısızlıklarından başladı. Bunu, geçmişten ders çıkararak her iki ortağın da birikimlerini ortaya koyabileceği çok değerli bir fırsat olarak gördüklerini belirtti. Dorsay Süt Ürünleri'nin mevcut pozisyonuyla sözlerini sürdürdü: "Çeşitli markalar altında, Dorsay Süt Ürünleri'nin Türkiye'de %22 pazar payı var. Birlikte gıda ve içecek sektöründe faaliyet göstermek üzere kuracağımız %50'ye %50

ortaklık, gerek kendi içimizde gerek kapasite artırımı için çeşitli satın almalarla büyüyerek, pazar payımızı kademeli olarak %30 ve ötesine taşıma arzusundayız. Aynı zamanda portföyümüzdeki diğer markalarımız gibi, yeni markalarımızı da komşu ülkelere, örneğin Bulgaristan, Kıbrıs, Irak, Suriye'ye ihraç etmek, hedeflerimiz arasında. Dorsay Holding'de olduğu gibi Dorsay Gıda özelinde de paydaş diyaloğuna çok değer veriyoruz. Markalarımızın çatıları altında eğitime yönelik sosyal sorumluluk programlarımız var hâlihazırda. Yıllar içinde tüm paydaşlarla düzenli olarak iletişim hâlinde olduğumuz bir ağ inşa ettik. Okullardaki programlarımızla ve paydaş diyaloğu dâhilinde her yıl milyonlarca haneye ürünlerimizi ulaştırıyoruz. Türkiye'deki ilk beş reklam veren arasındayız. Marka bilinirliğimiz çok yüksek. İyi işleyen yapımıza yeni markalarımızı da kolayca entegre ederek pazara hızlı bir giriş yapabiliriz."

Defne, sunumun geri kalanında uzmanlıklarının, tecrübelerinin ve üretim kapasitelerinin özellikle altını çizdi. Üstü kapalı olarak -daha çok Oğuz'a hitaben- bunların taşeron kullanılarak, üçüncü kişiler aracılığıyla taklit edilemeyeceği vurgusu yaptı. Soru cevap faslından sonra, Ursula büyük ölçüde tatmin olmuş görünüyordu. "Bayan Dorsay, Türkiye'de sizden başka bir şirketle ortaklık için görüşme girişiminde dahi bulunmadık. Sektörümüz üzerindeki yetkinliğiniz ve bilgi birikiminiz de bizi fazlasıyla haklı çıkardı."

Biraz fazla mı kolay oluyordu?

İşaret parmağını Oğuz'a doğrultup, *madem anlaşmamıza ramak kaldı bu adamın burada ne işi var?* diye çığlık atmak istedi Defne. Onun yerine gülüşü tereddütlü, "Bunu duyduğuma çok memnun oldum," dedi ama söylediği kadar memnun olmaktan uzaktı. Ortada kazanılmış bir zafer olduğuna kendini ikna edemiyordu.

Oğuz'un duruşu sanki mandıraları varmışçasına rahattı. Ama yoktu. O yüzden maliyetle başa çıkması imkânsızdı. Makul bir alternatif sunamazdı. O zaman neden kaybetmiş gibi görünmüyordu? Yüzündeki rahatsız edici gülümseme, galibiyet elde etmiş birine aitti.

Defne'nin buhranlarından habersiz, Ursula devam etti. "Ortaklık ve finansman yapısına yönelik önerileriniz genel olarak bizim de hemfikir olacağımız öneriler. Avukatlar, detaylı anlaşma şartlarını zaten masaya yatıracak önümüzdeki haftalarda. Bunların yanı sıra bu süreçte bir danışmanlık şirketi ve reklam ajansıyla çalışmak istiyoruz."

Defne'nin dağılan dikkati anında odağını buldu. Dorsay Holding'in dışarıdan yardıma ihtiyacı yoktu. "Bizim zaten alanında uzman çalışanlarımız mevcut. Dışarıdan yardım almaya gerek olduğunu sanmıyorum."

"Biz, yetkinliklerine inandığımız bu takımla özellikle çalışmak istiyoruz."

Defne'nin içindeki kötü his yükseliyordu. Söz konusu *takımın* Yeni Zelandalı, İngiliz ya da başka herhangi bir ülkeden olması için dualar etmeye başladı. "Birleşik Krallık'tan mı?"

"Hayır, Türk bir hukuki danışmanlık firması ve aynı gruba ait bir reklam ajansı. Bu tanımadığımız pazarda bize yararlı olabileceklerini düşünüyoruz."

Bu cevapla birlikte Defne'nin midesi düğüm düğüm oldu. Grubun kime ait olduğunu tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu. "Bizimle bu yüzden ortak olmak istemiyor musunuz? Pazarı iyi tanıdığımız için?"

"Elbette ancak dışarıdan taze gözlere de ihtiyacımız var. Bir de sizi gereksiz sorularla meşgul etmek de istemeyiz. Bu süreçte herhangi bir sorunla karşılaştığımızda her an ulaşabileceğimiz birileri de olmalı. İşin hukuki kısmı zaten bir zorunluluk. Türk İş Hukuku alanında uzmanlığı olan çalışanımız yok, takdir edersiniz ki."

Defne yutkundu ama acı gerçekten kaçış yoktu. Adam nasıl becerdiyse, arkasından dolanıp kendine bir yer açmayı başarmıştı. "Bay Demiralp'in sahibi olduğu iş grubundan bahsediyorsunuz, öyle değil mi? Kendisi de bugün burada bizimle olduğuna göre."

"Affedin, daha önce paylaşmaya fırsat olmadı. Her şey çok hızlı gelişti." Zaten peşin peşin söylese ne anlamı kalırdı? Oğuz, sürprizleri bozmaktan hoşlanmadığını kendisi söylememiş miydi? "Hukuki danışmanlık firması kontrat sürecinde, reklam ajansı da lansman süreci ve sonrasında bize yardımcı olacaklar." Hemen yanında oturan Oğuz'u işaret etti. "Kendisinin bugün burada olmasını özellikle istedim." Muhakkak. "Amacım ortaklık şartlarını ilk elden inceleme fırsatı sağlamaktı. Sizi temin ederim, size ekstra mali bir yük gelmeyecek. Sizin bu yükü paylaşmanızı beklemiyoruz. Bu daha çok bizim ihtiyaçlarımızla ilgili. Sözleşme metnine de ekleriz arzu ederseniz."

Arzu ederdi Defne.

Oğuz'un yüzünden yeterince para ve enerji kaybetmişti. Bir de üzerine adama para vermeyecekti. Derin bir nefes aldı. Pazarlama sürecinde, Dorsay Gıda çalışanlarının zamanlarından çalmayacakları anlamına gelirdi ki bu, şirket için kârlı bile olabilirdi. "Batık maliyet," diye mırıldandı Defne. "Bırak gitsin." Ursula, bu mırıltıyı anlamadı hâliyle. "Siz nasıl rahat edecekseniz öyle olsun. Bizim için bir mahsuru yok. Dilediğiniz şirketten danışmanlık alabilirsiniz elbette," dedi yüksek sesle. "Sonraki aşamalarda detaylı görüşürüz bu konuyu da."

"Mükemmel."

Gerçekten mükemmeldi. Defne'nin tarif edemeyeceği kadar mükemmel.

"Her konuda anlaşır, ürün portföyünü de yetiştirebilirsek, lansmanın zamanlaması olarak yaz başının uygun olacağını düşünüyoruz." Ursula'dan Oğuz'a bir gülücük uçtu gitti. "Açıkçası, Bay Demiralp'in çok yaratıcı fikirleri var ve ben çok etkilendim."

Özellikle son kısım çok açıktı Defne için.

Edward Green'in yokluğunu o an derinden hissetti. Toplantı başındaki düşüncelerinden utandı. Nereye kaybolmuştu sanki? Ursula Clarke yerine Edward Green süreci yönetmeye devam etseydi böyle bir şeyin asla yaşanmayacağını düşündü.

Oğuz'un, Edward'ın ayaklarını yerden kesebileceğini hiç sanmıyordu ancak Edward'ın yokluğunda Ursula'nın ayaklarını yerden kesebilmişti.

En azılı suçluların usta birer manipülatör olduğu söylenirdi. Oğuz da istisna değildi anlaşılan. Bir strateji olarak şiddet, nadiren etkili bir silahtı. Bazen tehdidi etkili olabilirdi belki, ancak en başarılı stratejiler kandırma ya da şaşırtma ama en çok koalisyon kurma yeteneği sayesinde gelişirdi. İyi bir stratejist, kelimelerle eylemleri buluştururdu; bunun yanında, her ikisini manipüle etme yeteneğine de sahipti. Ve tecrübe edildiği üzere tüm bu yetenekler Oğuz'da fazlasıyla vardı; Ursula'yla kurduğu koalisyon sonucunda o sabah orada toplanmış bulunmuyorlar mıydı?

Fikir yavaş yavaş yerleşirken bütün tüyleri diken diken oldu Defne'nin. Şimdi, karşısında gayet serin kanlı oturan adamla çalışmak, bütün ilkelerine tersti. Düşman kalmak çok daha kolay olurdu. İçten içe, dolaylı çalışacakları ve öyle sık görüşmelerine de gerek kalmayacağı yönünde kendini ne kadar rahatlatmaya çalışsa da beyhude bir çabaydı bu.

Hiçbir avuntu, avutmuyordu.

1 hafta önce, Londra

Ursula Clarke, Lordlar Kamarası'ndan fırlamış Türk'e hayretle bakıyordu. Hakkında tek bildiği, İstanbul'daki tanışma yemeğine uzman olarak katılmış olduğuydu. "Aksanınıza bakılırsa Londra'da epey zaman geçirmişe benziyorsunuz." Bu akşam yemeğinin, ilk etapta nereden çıktığını anlayamadığı bir angarya olduğunu düşünmüştü ama fikri değişiyordu.

Oğuz, bifteğinden bir parça keserken yanıt verdi: "Üniversiteden sonra sık sık bulundum, evet."

"Yüksek öğrenim için mi?"

"Hayır, birkaç sertifika programına katılmıştım." Eti ağzına attı ve kırmızı şarabından bir yudum aldı. Lafı hiç dolandırmadı. "Sizi bugün neden davet ettiğimi merak ediyor olmalısınız, Bayan Clarke."

"Merak etmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum. Umarım etik açıdan sıkıntı doğuracak bir durum yoktur."

"Hayır, öyle bir şey değil elbette. Herhangi bir tarafı temsilen karşınızda oturmuyorum. İstanbul'da Eddie'yle güzel bir diyaloğumuz olmuştu. Kendisinin ailevi nedenlerle izne ayrıldığını duyunca, işlerim nedeniyle hazır buradayken sizinle de tanışmak istedim sadece."

"Edward acilen izne ayrılınca, iş geliştirmeyle birlikte ben de dâhil oldum sürece. Ama dosyaya yetişmem zaman alıyor maalesef. İtiraf etmeliyim ki biraz yabancılık çekiyorum. Çok tecrübem olan bir alan değil."

"Sizi çok iyi anlıyorum. Üstelik Türkiye çetrefilli, değişken bir pazar. İşiniz gerçekten de kolay değil. Özellikle oynak piyasa şartlarında güvence bulabilmek çok önemli," diyerek Oğuz zarfı attı.

"Haklısınız, bu yüzden de üretimde stabilite ayrı önem taşıyor." Ursula, şarabından büyükçe bir yudum aldı. "Biz Türkiye'de kalıcı olmak istiyoruz."

"Riskin tamamını üstlenmemeniz lehinize olur inancındayım." Oğuz'un elinde hâlihazırda üretim gücü yoktu. Defne devreye girmeden önceki orijinal planı, bir ihtimal aracı olup üçüncü kişilerle anlaşma yaparak üretim bantlarını kiralamaktı. Ancak yaptığı hesaplamalara göre, bu fikir fazla kârlı bir girişim olmayacaktı. Emeğine değmeyeceği gibi, açıkçası ilgisini de fazla çekmiyordu. O yüzden bu planı gün ışığına kavuşamadan çoktan gömmüş, bu buluşmayla birlikte yeni hedefine doğru emin adımlarla ilerlemeye başlamıştı. "Eddie'ye de söyledim. En büyüklerden biriyle çalışmanız çok yerinde bir yaklaşım olur."

"Biz de bu olasılık üzerinde duruyoruz. Değerlendirdiğimiz birkaç isim var."

Oğuz, Dorsay Holding'in yerini yapmakta gecikmeyecekti. "Sizin için öne çıkan bir şirket var mı?" Öylesine soruyormuş gibi rahat, ağzına bir parça daha et attı. "Daha önce çalıştığım bir şirketse tecrübelerimi seve seve paylaşırım."

Ursula, çekinerek ama biraz da merakla, "Sizin gibi değerli bir uzmanın fikirlerini bedavaya dinlemek hiç uygun düşmez," dedi. "Güveninizi ve zamanınızı kötüye kullanmak istemem."

"Eddie'nin hatırı için bunu zevkle yaparım. Kaldı ki şu an çok hoş bir hanımla güzel bir akşam yemeği yiyorum. Zamanımı umduğumdan çok daha iyi değerlendirdiğimi söylersem yalan söylemiş olmam." Biraz atağa kalkmış gibi görünse de kendini geri çekmeyi bildi. "Eminim ki siz, işin gerisini bilgi birikiminizle, tecrübenizle zaten halledersiniz."

Bu sözler üzerine, Ursula'nın yüzüne biraz renk geldi, birkaç isim paylaşmakta sakınca görmedi. Oğuz her birine uygun birer kulp taktı; kimi yeterince profesyonel değildi, kimi uluslararası standartlar konusunda sınıfta kalıyordu, bazıları fazla yerel, bazılarınınsa kapısından içeri girilmezdi; maazallah uluslararası arenada hayvan hakları sömürüsünden başlarına iş açılırdı.

Ursula, edindiği yeni bilgiler ışığında, "Zaten kimse Dorsay Holding kapasitesinin yanından dahi geçemiyor. Etkileyici bir ürün yelpazeleri de var üstelik. AR-GE yatırımları da dikkat çekici," dedi. "İlk onlarla temasa geçmek akıllıca olur."

Oğuz, Ursula'nın kendi çıkarımları sonucu ulaştığı ismin üzerinde hiç durmadı. "Listeyi daraltmak iyi bir başlangıç, kesinlikle."

Ursula, aklına çok parlak bir fikir gelmişçesine birden canlandı. "Zamanınız var mı, bilmiyorum ama siz gelin, bize danışmanlık yapın, Bay Demiralp. Ne kadar rapor okursam okuyayım, kolay kolay ulaşamayacağım bilgiler paylaştınız benimle." Oğuz'un piyasaya hâkim olduğuna inanmıştı. Bu inancını destekleyen birkaç itici etken de yok değildi. "Aslında, sözleşme ve lansman sürecinde alabileceğimiz tüm yardımlara ihtiyacımız olacak. Türkiye'yi gerçekten hiç tanımıyoruz."

İşi bağlamak, Oğuz'un düşündüğünden de kolay olacaktı. Üstelik şu an kadın, Oğuz'u ikna etmeye çalışıyordu. "Benim yoğunlukla Türkiye'de yatırım yapmak isteyen yabancı firmalarla çalışan bir hukuki danışmanlık şirketim, bunun yanında bir de reklam ajansım var. Türkiye'deki tüketicinin nabzını tutabilen dinamik ve genç bir kadroya sahip."

"Her ikisiyle de birer toplantı ayarlasanız bizim için?"

"Nasıl arzu ederseniz. Size hizmetlerimizle ilgili detaylı sunum hazırlarlar. Siz de kararınızı verirsiniz."

"Çok sevinirim." Ursula epey rahatlamış görünüyordu. "Açıkçası, bu proje hususunda biraz geriliyordum ancak günlerdir sayenizde ilk kez bu gece huzur içinde uyuyabileceğim."

"Ne mutlu bana." Oğuz kadeh kaldırdı. "Huzura."

Oğuz, potansiyel kampanyaya dair sanki o an düşünmüş gibi birkaç fikir paylaştı. Her iki toplantıya dair lojistik detayları da karara bağladıklarında, gece sona yaklaşmıştı. "Benim naçizane önerim, eğer söylediğiniz gibi içinize siniyorsa şayet, ortaklık hususunda Dorsay Holding'le bir an evvel görüşmeniz. Şartlarda anlaşacağınıza inanıyorum. Bana kalırsa onlar da böyle bir ortaklığa sıcak bakacaklardır."

"Önümüzdeki günlerde onlarla da bir dizi görüşme ayarlamalıyız, haklısınız. Hatta bu görüşmelere siz de katılsanız çok iyi olur."

"Anlaştığımızı var sayıyorsunuz."

"Ben o konuda herhangi bir kuşku duymuyorum." Bu kez Ursula kadeh kaldırdı. "Nice kazançlı iş birliğine, Bay Demiralp."

"Nice kazançlı iş birliğine, Bayan Clarke."

Günümüz

"Dilerseniz ufak bir ara verelim," dedi Ursula. "Fuayede aperitifler var. Sonrasında benim de üzerinden geçmek istediğim birkaç portföy detayı olacak."

Cümle Ursula'nın ağzını terk ettiği gibi Aylin Hanım, İngilizlerden oluşan yeni hayran grubunu önüne katıp fuayeye çıkmıştı bile. Bulunduğu ortamda kahkaha eksik olmadığından, insanlar ışığa gelen sinekler gibi başına üşüşürlerdi.

Defne, onun önderliğinde salonun boşalmasını bekledi. O beklerken, Oğuz da sanki sözleşmişler gibi Ursula'yı bir bahaneyle fuayeye yollayıp oturduğu yerden kıpırdamadı. Defne, Oğuz'a yaklaştı. Tam önünde durdu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye usulca sordu.

Oğuz, başını kaldırdı, oturduğu yerden Defne'nin gözlerinin içine baktı. "Çünkü yapabiliyorum."

Keşke Defne'nin o an eli boş olmasaydı. Böylece adamın küstah suratının ortasına, hiç değilse bu sefer bir şeyler fırlatabilirdi. Yakın mesafeden isabet ettirme ihtimali de yüksekti üstelik.

"Teşbihi mazur gör: Senle ben Oppenheimer'ın şişesindeki iki akrep gibiyiz," diye devam etti Oğuz.

Defne, atom bombasının babalarından biri olarak kabul edilen adamın şişesinde ne işi olduğunu ve neden akrebe benzetildiğini sormadı çünkü teşbihi mazur görmek bir yana, yadırgamamıştı bile. Hatta bunun daha önce kendi aklına gelmemiş olmasına şaşırdı. Robert Oppenheimer, analojisinde, iki nükleer silah sahibi ülkeyi bir şişede kıstırılmış akreplere benzetiyordu. Nükleer savaş çıkması demek, savaşı kimin başlattığından bağımsız, global kıyametle eş değerdi. Barış, böyle bir durumda herkesin çıkarına oluyordu çünkü her iki taraf da ölümcül darbeyi vurabilecek güçte olduğunda, oyun maalesef çabuk bitiyordu. "İkimiz de birbirimizi öldürebilecek güçteyiz. Ama kendi hayatlarımız pahasına..."

"Birbirimizi iyi anlıyoruz," diye onayladı Oğuz. "Bu oyunu başka türlü oynayalım artık."

Oyun teorisi, kötü sonuçlar içinden en iyisini garantiye almak üzerine kuruluydu. Nükleer savaş, klasik oyunlardan tahrip edilmiş bir *mahkûm ikilemi*ydi aslında: Mahkûm ikileminde, ayrı hücrelerde tutulan iki suç ortağı büyük bir dilemmayla karşı karşıyadır. Biri suçu itiraf edip diğeri susarsa suç, itirafçının üzerine

yıkılacak ve o, en ağır cezayı alacaktır. İkisi de diğeri tarafından satılacağını düşündüğünden, ikisi de itirafçı olur ve ikisi birden oldukça ağır cezalar alırlar.

İki kişilik oyunlarda, herkesin kaybettiği veya biri kazanıyorsa diğerinin kaybetmek zorunda olduğu sonuçların ötesine gidebilmek, iş birliği gerektiriyordu. Mahkûmlar birbirleriyle iletişim kurabilseydiler, ikisi de susmayı tercih edecek ve en düşük cezayla yırtabileceklerdi.

Nükleer savaş oyunundaki tek fark, ideal stratejiden her sapmanın yıkımla sonuçlanmasıydı. O yüzden saldırıdansa, caydırma stratejik zorunluluk hâline geliyordu. Caydırıcı olabilmek için de vurulduktan sonra karşı saldırıyı gerçekleştirebilecek güce sahip olduğunun sinyalini gönderebilmek anahtardı. Defne de Oğuz da gerekli sinyalleri gitmesi gereken yerlere göndermekten geri durmamışlardı çok şükür. "İkimiz de birbirimize ne kadar zarar verebileceğimizi göstermedik mi, Defne? Nereye kadar sürdüreceğiz bunu?"

Nükleer silahların fantastik gücüyle birlikte, savaştan kaçınma zorunluluğu doğduğundan Soğuk Savaş döneminde, nükleer silah sahibi ülkeler, birbirleri üzerinde bu silahları kullanmaktan kaçındı ve zoraki bir barış dönemi sağlandı. Oğuz da iki tarafın birbirini test ettiğini, vardıkları noktada savaşmamanın daha kazançlı olacağını söylüyordu. Soğuk Savaş anlayışı biraz garipti yalnız. "Birbirimize zarar vermememiz demek, neden birlikte çalışacağımız anlamına geliyor, onu anlamadım." Soğuk savaş neyine yetmiyordu?

"Tanıştığımız günden beri bana karşı biraz fazla ön yargılı davranmıyor musun?"

Peki, yanılmış mıydı? "Ön yargılarımı haklı çıkaracak yeterince veri birikti elimde. Bundan sonrası için 'bilinçli tercih' demek daha doğru."

"Bu sadece ufak bir iş. Dünyanın sonu değil ya? İyi niyetimi göstermeme izin ver."

Gemiyi batırmadan önce düşünecekti onu. Hatta liman ihalesine girmeden önce. "İyi niyetini göstermek için biraz geç kalmadın mı? Hiçbir şey olmamış gibi şimdi karşıma geçip nasıl böyle tekliflerde bulunabiliyorsun?"

"Bu anlaşmadan senin ne gibi bir kaybın olabilir? Doğrudan seninle çalışmayacağım. Hizmetlerimin karşılığını bile senden almayacağım. Birkaç önemli toplantı dışında yüzümü bile görmek zorunda değilsin."

Defne işte ondan hiç emin değildi. Bu iş pratikte nasıl işleyecekti? En azından Oğuz'un dediği kadar basit olmayacağından emindi. "Neden istediğini aldığını hissediyorum öyleyse?" İstediği şey her neyse artık. Zuhal'in sesi o an gelip Defne'nin kulaklarında çınlamayı seçmişti nedense.

Oğuz yüzünde yarım bir gülümseme, "Neden böyle hislere kapıldığı ben bilemem," dedi. "Sadece, arada benimle muhatap olmak zorunda kalabilirsin. En azından o kadarına tahammül edebilirsin herhalde. Medeni bir insan olduğunu umuyorum."

Aralarında medeni olmama potansiyeline sahip kişi Defne'ydi yani. Küstah. Üstelik, Defne ortaklığı çoktan kabul etmiş gibi davranıyordu. "Hiçbir şeye tahammül etmek zorunda değilim." Sözleşme aşamasında bir sürü pürüz çıkabilirdi neticede. Hâlihazırda iri yarı bir pürüz vardı zaten. "Ayrıca henüz anlaşmaya varmadık."

"Ama varacaksınız," dedi Oğuz, ortaklığın gerçekleşeceğinden adı gibi emin. "Böyle bir fırsatı sırf aramızdaki ufak husumet yüzünden herhalde elinin tersiyle itmeyeceksin?"

Daha az önce bizzat nükleer savaşla kıyasladığı bir husumetti söz konusu olan.

Defne'nin bildiği tek şey yine yeniden batık maliyet yanılgısına düşmemesi gerektiğiydi. Batan gemiyi unutacağına dair söz vermişti kendine. Pek çok şirket ne zaman durup ne zaman devam edeceğini bilmediğinden iflas bayrağını çekerdi. Eğer atılacak adımın faydası maliyetinden fazlaysa yola devam etmek gerekirdi. Ve Defne'nin de yola devam etmesi gerekiyordu. Şimdilik.

Çok uzaklardan cılız bir fısıltı yükseldi kısa bir an için: *Ortağının anlaştığı reklam ajansının sahibinin etik sıkıntıları Dorsay Holding'e ne kadar yansıyacaktı?*

Fazla yansımasa iyi olurdu.

Defne'nin yüzündeki gelgitleri izlemek, Oğuz'a büyük keyif veriyordu. Böyle bir ortaklığı elinin tersiyle itmeyeceği, yüzünden çok net okunuyordu. Ondandı bu kadar sinir. Defne'yle çalışmanın, işlerini bozmaktan daha zevkli olacağı belli olmuştu. Oğuz bu düşünceyle kocaman gülümsedi. "Şimdiden hayırlı olsun. Sizinle çalışmak tarifsiz bir zevk olacak, Defne Hanım."

İş dünyasını savaş arenası gibi, CEO'ları da insanüstü yetenekler bahşedilmiş, gözü kara birer general gibi hayal etmek, eğlenceli olsa da gerçeğin pek yakınından geçmezdi. Tarihteki ünlü generallerin ders kitaplarına giren stratejik öğütleri bazı durumlarda işe yarardı ancak piyasalarda olaylar nadiren meydan muharebesi kıvamında gelişirdi. Zaman zaman rakibi piyasadan silmeye yönelik hamleler gözlemlense de genelde rekabet sürekliydi; bazen kızışır, bazen yatışırdı ve mutlak zaferlere pek rastlanmazdı.

Defne, kendine sonsuz öz güven duyan adamın gözlerinin içine baktı. Zafer kazanmak şöyle dursun, her karşılaşmalarında zararlı çıktığı yetmiyormuş gibi, kabul etmeliydi ki bu karşılaşmaların kendiliğinden veya türlü düzenbazlıklarla gerçekleşmesi, sonucu değiştirmiyordu. Anlaşmayı imzaladığı an, aynı tarafta aynı girişimin başarısı için çalışacak iş ortağı olacaklardı.

Yoksa mahkûm ikileminden yola çıkarak *suç ortağı* mı demeliydi?

Bölüm 22

Cem'le Kafka'nın, ailelerinin yüz karası olmak gibi çok sayıda ortak yönünün yanında, farklılıkları da boldu. Mesela Kafka'nın aksine, Cem aile şirketinin faaliyet gösterdiği alanda bile isteye uzmanlaşmıştı ve aile işini devralmaya çoktan hazırdı. Yaklaşık on yıldır uluslararası şirketlerde çalışıyordu. Bunun son beş altı yılı üst düzey yönetici olarak geçmişti.

Neden yüz yıl önce ölmüş bir yazarla gözünü açtığı gibi yarış içine girmişti, bilmiyordu. Çok az kafayı bozmuş olmasının yanında, belki de babasıyla arası bu kadar kötü olan başka birini daha tanımadığı içindi. Belki de bu dünyaya gelip göçmüş herhangi birinden -ki anlaşıldığı üzere şanslı kişi Kafka'ydı- bir adım önde olduğunu bilmek istiyordu sadece. Önündeki en yakın örnek, aynı ailenin içinde aynı babaya sahip olmasına rağmen, kardeşi Ece hâlinden gayet memnundu; Hikmet Bey'le aralarından su sızmazdı. İtiraf etmek kolay olmasa da kardeşine dair şu hayatta kıskandığı tek şey, bir tarafı tamamen aynı aksilikte olmasına rağmen, yıllar içinde bambaşka şekillenen bu ilişkiydi. *Bütün dengeleri değiştiren diğer taraf olabilir miydi?* Cevap üzerinde fazla düşünmemeyi tercih etti. O sabah hiçbir şeyin onu aşağı

çekmesine izin vermek niyetinde değildi. Çünkü birkaç saat içinde çok önemli bir toplantısı vardı.

Mesleğini her zaman sevmişti. Çok sayıda kısıt barındıran, karmaşık lojistik problemlerine çözümler üretmek oyun gibi gelirdi ona. Sevkiyatların art arda, sağ salim gideceği yere zamanında ulaştığını görmek, Cem'in yaşamına anlam katan o küçük hazlardandı. Yıllar sonra hâlâ işe gitmek için can atıyordu. Bazen kendi kafasının içinde kaybolsa da bir dağa ve o dağın zirvesine ite ite taşıyacağı kaya parçasına her zaman sahip olmuştu aslında.

Yenilenmiş bir hevesle yataktan kalkıp baş ucundaki telefonunu eline aldı. Çoğu annesinden gelmiş birkaç cevapsız arama ve mesaja aldırmadan, haber başlıklarına göz atarak banyoya girdi. Tıraş olmaya hazırlandığı sırada telefon çalmaya başladı. Arayan yine annesiydi. Açmadığı takdirde, iyice meraklanıp ortalığı telaşa verme ihtimaline karşın, "yanıtla" tuşuna basıp sesi hoparlöre verdi, telefonu aynanın önüne bıraktı.

Telefonun açıldığını fark ettiği an, Servet Hanım'ın endişeli sesi Cem'in banyosunun duvarlarında yankılandı. "Oğlum?"

Cem ise avucuna sıktığı tıraş jelini yüzüne ve boynuna doğru dağıtmaya başladı. "Efendim, anne?"

"Neredesin sen?" Cem eve gelmeyeli neredeyse bir hafta olmuştu. Üstüne üstlük, telefonlarına da rastgele, keyfi olursa ancak cevap veriyordu. "Neden açmıyorsun telefonunu? Akşamdan beri kaç defa aradım."

Cem, omzuna attığı havluya elini silip tıraş bıçağını çekmeceden çıkardı. "Yeni uyandım." Dağılmaya müsait dikkati, elindeki tıraş bıçağına kaydı. Yalnızca bir kısmı işle alakalı olan planlarla kaynayan beyni işlerken, "Birazdan işe gideceğim," diye mırıldanarak, elinde tuttuğu emniyetli tıraş sistemine yakından baktı: Ucuz bir gövde, gövdeye takılan, iki kenarı keskin, gövdeye oranla çok daha pahalı kullan-at tıraş bıçağından oluşuyordu.

Gilette, emniyetli tıraş bıçağını 20. yüzyılın başında icat etmişti. Tıraş bıçağının kenarıyla cilt arasındaki koruyucu aygıt

büyük yenilikti; böylece erkeklerin bir taraflarını kesmeden tıraş olabilmeleri için gereken beceri seviyesi aşağı çekilmiş, profesyonel berberlere olan ihtiyaç azalmıştı. O zamanki diğer tıraş bıçaklarının kayışta bilenmeleri gerekiyordu. Bir süre sonra da bizzat bıçakçı tarafından bilenmeleri elzemdi. Birinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan ordusu tarafından askerlere bu tıraş kitleri dağıtıldı, sonraki yıllarda emniyetli tıraş bıçağı baskın tıraş bıçağı stili hâline geldi. Gilette ilk hamle pozisyonunu piyasayı domine etmek için kendi avantajına kullanabilmişti: 21. yüzyılın başında dünyada pazar payı %70'ti.

Piyasalarda rekabet avantajı yakalamak için ya alanınızda böyle ilk olacaktınız ya da piyasadaki herkesten daha iyi olduğunuzu ispat edecektiniz. Sektöründe öncü kabul edilen Translojistik, 70'li yıllarda Hikmet Bey tarafından kurulduğunda, Cumhuriyet'in ilanından beri kurulmuş onlarca lojistik şirketi bulunduğundan, ilk hamle avantajından yoksundu; müşterileri, Translojistik'in diğer lojistik şirketlerinden daha iyi olduğuna ikna etmek on yıllar sürmüştü.

Cem'in o kadar zamanı da sabrı da yoktu.

Piyasaya bir ürün sürerken ideal olan, alanında ilk olabilecek bir kategori yaratmaktı. Sonuçta ilkler belleklerde yer edinirdi: Ay'a ilk ayak basan insan Neil Armstrong'du. Ondan on dokuz dakika sonra ayak basmış olan Buzz Aldrin ve onları takip eden diğer on astronotun ismini çoğumuz bilmezdik.

"Oğlum, kime diyorum? Orada mısın?"

Ay'dan Dünya'ya mesafe uzundu. Dalgın dalgın, "Buradayım, anne," diye cevap verdi Cem. "Bir yandan hazırlanıyorum da..."

Evden eksik olmayan matkap sesleri, Servet Hanım'ın kulağına kadar ulaştı. Ustalar çoktan başlamıştı iş gününe. "Cem, ne yapıyorsun orada ustalarla?"

"Bugün dolapları monte etmeye geldiler." Eve yerleştiğinden beri ustalar bir gün yalnız bırakmamıştı, sağ olsunlar. "Dün de parkeleri bitirdiler."

İnşaatın gidişatını sormuyordu ki Servet Hanım. Oğlunun dikkatini çekmek istediğinden sesinde endişeye karışmış ufak bir öfke belirdi. "Onu sormuyorum, Cem. Sen iyi misin?"

Cem çenesini kaldırıp boynunu gerdi. Bakışları aynadaki aksine odaklandı. Jileti boynunda rahatça kaydırırken, "Gayet iyiyim," dedi. İnsan hayatındaki bazı şeyleri yeteri kadar durup takdir edemiyordu ama jilet gerçekten de müthiş icattı. "Sen nasılsın?" diye sordu muzipçe.

"Oğlum!" diye çıkıştı Servet Hanım. "Hâlâ dalga geçiyorsun. Bazen babana hak vermemek mümkün değil."

Cem'in de babasının bahsi geçtiğinde tersleşmemesi mümkün değildi. "Merak edilecek bir şey yok. İyiyim işte."

"Nasıl merak etmeyeyim, oğlum? Tozun kirin içinde kaldın. Ne yiyorsun, ne içiyorsun? Kendine dikkat ediyor musun?"

Cem, dibin dibinin olmadığını keşfettiği imkânsız aşk serüveninden beri kendini oldukça iyi hissediyordu. Ustalarla bol bol futbol maçı izleyip çoğunlukla menemen ve sucuklu yumurtadan oluşan bir diyet programı tutturmuş, geçinip gidiyorlardı. "Gerçekten, anne, endişelenmene gerek yok. Her şey yolunda." Olduğu kadar yani.

Cem Amerika'da yaşarken, Türkiye'yi ziyaret ettiği zamanlarda Ulus'taki eve sadece kafa dinlemek için gider, zamanının çoğunu ailesinin evinde geçirirdi. Bir haftadır eve uğramaması, Servet Hanım için alışılmışın çok dışındaydı o yüzden. "Her şey nasıl yolunda, oğlum? Sen orada, biz burada, daha ne kadar sürecek bu böyle? Hiç mi konuşmayacaksınız artık babanla?"

Yine Kafka'nın aksine, babasıyla arasındaki ilişkinin hâli hususunda, Cem bazen kendini suçlayacak gibi olsa da en nihayetinde suçlamamayı tercih ederdi; en azından Şimdiki Cem'in hiçbir suçu yoktu. İmkânı olduğunda da bütün suçu babasına yıkmakta sakınca görmüyordu. Sıfır suçluluk duygusuyla, "O, benimle konuşmuyor," dedi.

Hikmet Bey, mecbur kalmadıkça Servet Hanım'la da konuşmuyordu. Konuştuğunda da istediği gömleğin ütülü olup olmadığını falan soruyor, Cem'in adını ağzına almıyor, aldırmıyordu. Günlerdir aynı evin içinde iki yabancı gibiydiler. Derin ve ümitsiz bir iç çekti Servet Hanım. "Ayşen'i aradım az önce." Neyse ki iyi kadındı da terslememişti; yaklaşık bir haftadır basının yoğun ilgisinden dolayı görüşemediği arkadaşını çok özlediğini ve olanların bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ancak ne yazık ki Cem'in masumiyetine yürekten inansa da artık olaya müdahale etmesi çok zor görünüyordu. "Kadıncağız ne söyleyeceğini ne yapacağını şaşırmış." Yine de olay biraz soğuduktan sonra elinden ne geliyorsa yapmaya çalışacağının garantisini vermişti ancak bir sonuca ulaşabilir miydi, işte onun garantisini veremiyordu. Oğluna kefil olduğu için ailesinin hiddetini üzerine çektiği anlaşılıyordu. Görüşmelerinden sonra, Servet Hanım'ın zaten kararmış içi, kapkara oldu. Ayşen Dorsay'ın herhangi bir konuda çözüm üretememesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Medet umduğu son kale de düşmüştü. "Bizi de iki arada bir derede bıraktın. Elimizi kolumuzu bağladın."

"Sizinle ilgili bir mesele değil bu." Kafka gibi Cem de pesimistlikten çokça nasibini almış olsa da isterse dünyayı sırtlayabileceğini biliyordu. An itibarıyla Kafka, kalesinde bir gol daha görmüştü ya da Cem o ara fazlaca maç izler olmuştu. "Ben bakacağım çaresine."

Oğlunun durumu içler acısıyken eli kolu bağlı durup oturmak, kesinlikle Servet Hanım'a göre bir şey değildi ama böyle bir konuda ne yapabileceğini o da kestiremiyordu. O gece ne olduğunu Cem'e hiç açık açık sormamıştı. Gerçeği kulaklarıyla duymak istediğinden emin değildi çünkü. Zaten oğlu şayet öyle bir hata yapmışsa, bunu telafi edebilecek kişi de ondan başkası değildi. "Ne zaman eve döneceksin peki?"

Cem jileti son kez çoktan parlamış çenesinden geçirdi.

Son yıllarda Gilette'in pazar payı hızla eriyordu. Tıraş bıçağı endüstrisi çok fazla değişime sahne olmuştu. Dayanıklı ve kullanımları kolay olduğundan, elektronik tıraş makinelerine, epilatörlere, düzeltici makinelere olan talep artmıştı. Sonra İstanbul da pek çok başka şehir gibi göz alabildiğine sakallı adamlarla dolmuştu. Tüketici tercihleri zamanla farklılaştığından, piyasa değişik segmentlere ayrılma eğilimindeydi. Yani jilet endüstrisi eski parlak günlerine büyük ölçüde veda ediyor, hatta can çekişeceği günlere doğru ivmelenen adımlarla ilerliyordu.

Bir buluşun ekmeği yüz elli yıldan fazla yenmese de olurdu zaten. Cem'e tahminen altmış yıldan fazlası lazım değildi.

Tıraş bıçağını sudan geçirip lavabonun kenarına bıraktı. "Yakında döneceğim."

Gebze'deki fabrikada yaşanan forklift kazasından sonra Defne işçilerle görüşüp yapılabilecek iyileştirmelere dair geri bildirimleri ve alternatif rota önerilerini rapor hâline getirtmiş, Cem'in istediği tüm planlarla birlikte haftalar önce Translojistik'e göndermiş, akabinde de projeyi belleğinden tamamen silmişti. Yapılacak toplantıyı önceki gün Elif hatırlatmasa, projeyi kendiliğinden hatırlayacağı yoktu.

Sabah saatlerinde, Cem'in önayak olmasıyla, öncelikle Gebze'de yapılacak pilot projeyi ve pilot proje sırasında her şey yolunda giderse, kademe kademe tüm depolara yayılacak daha kapsamlı iyileştirme projesinin ana hatlarını konuşmak için Translojistik'te toplanacaklardı. Şimdilik küçük çapta tutulan toplantıya Defne ve Tuğrul Bey'le birlikte Dorsay Holding bünyesindeki şirketlerden ve Translojistik'ten Hikmet Bey de dâhil olmak üzere birkaç üst düzey yönetici katılacaktı.

Dorsay Holding yöneticilerini kapıda karşılayan Cem, neden Defne'nin ayaklarının geri geri gittiğini vurgularcasına,

"Görüşemedik, Defne Hanım," diye belirtme ihtiyacı hissetmiş, çok lazımmış gibi, "Geçmiş olsun, kazayı duymuştum ama konuşacak fırsat olmadı. Depolarla kalmayıp filo hususunda da yardımcı oluruz, dilerseniz. Belli ki ihmal etmişsiniz," diye de yorumda bulunmuştu. Defne'nin zaten aklından hiç çıkmayan gemisini bir de onun hatırlatmasına ihtiyacı vardı sanki. Gıcık.

Tabii, Dorsay Holding'in prosedürlerini kolaylaştıracak, gelecekte olabilecek kazaları önleyecek bir projeden sırf Cem'e gıcık oluyor diye vazgeçecek hâli yoktu. Şimdi ellerini toplantı masasının üzerinde kavuşturmuş otururken, hemen yanında masanın başına kurulmuş Cem Mermercioğlu'nun anlattıklarını dinliyor oluşunun yegâne nedeni de buydu.

Cem her zamankinden farklı görünmüyordu.

Giymiş olduğu gri takım elbise, Defne'nin görmeye alışık olduğu üzere yine jilet gibiydi. Bu kez kravat takmamış, beyaz gömleğinin üstten birkaç düğmesini açık bırakmıştı. Pencereden giren ışık hüzmeleri, pürüzsüz ve sağlıklı cildini pırıl pırıl parlatıyordu. Belli ki yeni tıraş olmuştu. Defne, masada Hikmet Bey'le karşılıklı olarak, Cem'in iki yanında oturduklarından, tıraş losyonunun taze kokusunu alabiliyordu.

Gözündeki bakış her zaman olduğu gibi oyuncu ve umursamazdı. Arada uzun uzun Defne'ye bakıp sanki ikisinden başka kimsenin bilmediği komik bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi haylazca gülümsüyordu. Gerginlik, mahcubiyet duymak şöyle dursun, yanı başında dünya yansa adamın umurunda olmayacaktı. Gerçi ne bekliyordu ki Defne? Cem'in pişmanlık duymasını mı? Paparazilere yakalandığı için bunalımlara girip sersefil olmasını mı? Adam alışıktı sonuçta paparazilerle köşe kapmaca oynamaya.

Planlarını girişimcilere has o tutkuyla anlatırken sadece Defne'yle değil, odadaki her katılımcıyla göz teması kuruyordu. Vücut dili canlı ve girişken olduğu kadar öz güvenliydi de. Küçük dağları yaratmışçasına konudan konuya atlıyordu, onun mıntıkasındaydılar ne de olsa. "Sizce de bir mahsuru yoksa vakit

kaybetmeden Gebze'de uygulamaya başlayalım. Üretimi sekteye uğratmadan aşamalı olarak geçişi gerçekleştirebiliriz," dediğinde, Defne'nin onayı gerektiğinden yine göz göze geldiler.

Defne aldığı notlara bir göz attı. "Önerileriniz makul, Cem Bey. Sizin için de uygun olacak bir takvimle en kısa zamanda başlayalım."

Cem, geldiğinden beri Defne'nin yüzünde herhangi bir duygu belirtisi sezebilmek için üstün çaba harcamıştı ancak neredeyse öğlen olmasına rağmen, hâlâ en küçük kırıntıya dahi ulaşamamıştı. Defne sanki olanlar hiç yaşanmamış gibi tamamen duygudan arınmış, sadece işe konsantre bir görüntü çiziyordu. Hiç değilse öfkeli görünse, olanları önemsediğini anlayabilirdi Cem. Sessiz bir nefes verdikten sonra, önünde istiflenmiş kalınca dosyaları Dorsay Holding yöneticilerine dağıttı. "Elinizdeki dosyalarda Gebze için anlattıklarımın ilgili görsellerle bir özeti ve öngördüğümüz bütçeyle birlikte izleyebileceğimiz ajandanın detayları var. Dilerseniz siz de bir inceleyin, üzerinde değerlendirmelerde bulunun, önümüzdeki hafta tekrar görüştükten sonra nihai karara bağlayalım."

Dorsay Holding tarafı, Cem'in önerisini makul bulunca, Hikmet Bey toplantı başladığından beri ilk kez konuştu: "Cem Bey, siz Tuğrul Beylere bizim depoları gezdirin, son iyileştirmelerden etraflıca bahsedersiniz, onlar da işleyişi görmüş olurlar. Ben de Defne Hanım'la bütçeyi görüşeyim." Tüm bunları söylerken Cem'e dönüp bakmamıştı bile.

İsteksizliği, yüzünden okunsa da Cem itiraz etmedi. "Elbette." Ayağa kalktı. "Buyurun, lütfen," diyerek kapıyı gösterdi.

Cem ve diğer yöneticiler çıktığında Hikmet Bey, Cem'den boşalan koltuğa oturdu. "Bir kahve daha alır mısın, kızım?"

"*Defne Hanım*" demeyince, Defne, cevaben nasıl hitap etmesi gerektiğine karar veremedi. "Hayır, teşekkür ederim." Bütçeyi konuşmayacaklarını hissedebiliyordu.

"Bütçe kolay, üzerinde uzun uzadıya tartışılacak bir şey değil," dedi Hikmet Bey, Defne'yi haklı çıkarırcasına. "Pilottan sonra

duruma göre daha etraflı konuşmak gerekecek zaten. Ben aslında seninle başka bir şey konuşmak istedim, Defne."

"Tabii, buyurun. Dinliyorum."

"Bak, kızım, lafı dolandırmayacağım, direkt söyleyeceğim. Bizim oğlan senin de yakinen tecrübe etmiş olduğun gibi hovarda. Sen düzgün bir kızsın ve senin de başını yakalım hiç istemem. Servet çok istiyor, evlenin çoluk çocuğa karışın... Ama boş hayaller kurmanın manası yok. Kendi malını bileceksin, olmayacak şey de istemeyeceksin bu hayatta." Kendi kendini sinir edip nefessiz kaldığından biraz soluklandı. "Demem o ki bizimkini bırakırsan şayet sana tek bir kelime etme hakkımız dahi yok. İşlerimize kaldığımız yerden devam ederiz, Cem'le de muhatap etmem seni. Pilot projenin planını o hazırladığı için bugün toplantıya dâhil oldu ama önümüzdeki haftalarda istersen projeyi ben devralabilirim."

Cem'le her ne kadar sorunlu bir ilişkileri olmuş olsa da böyle bir şeye asla izin vermezdi Defne. "Olur mu öyle şey, Hikmet Bey? Cem'le aramızda ne geçerse geçsin, Dorsay Holding'in Translojistik'le olan projeleri olduğu gibi devam eder. Cem de ben de üzerimize ne düşüyorsa yaparız. Lütfen, endişe etmeyin siz. Ona da çok yüklenmeyin." Nereden çıktıysa şimdi onu savunmak. "Hayat işte, böyle iniş çıkışlar olabiliyor..."

"Bizimki genelde inmeyi sever..." Hikmet Bey, nabzı hızlanırken derin nefesler aldı. "Her neyse, kızım, düşündükçe yine sinirleniyorum. Tansiyonum yükselmesin, Servet hemen anlıyor," dese de normalde bile hafif kırmızı olan yüzü koyu kırmızıya çalmaya başlamıştı.

"Merak etmeyin, Hikmet Bey." Defne, Hikmet Bey'i sakinleştirmek istercesine masanın üzerindeki eline hafifçe dokundu. "Samimiyetime de inanın, yok bir sorun."

Hikmet Bey, Defne'ye pişmanlıkla bakarken, hayıflanarak kafasını iki yana salladı. "Herifin, hayal aleminde gezinmekten gözünün önündekini görecek hâli yok ki..."

Defne bir an istemeden güldüyse de kendine hâkim olmayı bildi. "Haksızlık etmeyin, Hikmet Bey, bazen işler planladığımız gibi gitmiyor sadece. Siz de biliyorsunuz ki bu daha çok annelerimizin tasarladığı bir projeydi."

Hikmet Bey gülümsedi ama yüz ifadesine daha ziyade hüzün hâkimdi. "Yok, kızım, yok. Kibarlık ediyorsun, biliyorum." O da diğer eliyle Defne'nin elinin üzerine pat pat vurdu ayağa kalkarken. "Neyse, haydi biz de gidelim depolara. Sen de bir gez dolaş."

Çok geçmeden Defne'yle Hikmet Bey de küçük gruplarına dâhil olduğunda, Cem'in yüzü aydınlandı. Yaptığı bilgilendirmeyi sanki artık daha büyük bir şevkle yapmaya başlamıştı. Biraz geri sarıp güvenlik sistemlerini, raf dizilimini, yürüme yollarını, araç rotalarını ve yaptıkları geliştirmelere dair birçok bilgiyi ardı ardına çabucak sıraladı. Önemli bilgiler paylaşıyordu. Defne'nin, onun söylediklerini neredeyse not alası gelmişti. Adam iş üzerinde bambaşka bir kişiliğe bürünüyordu ve bu hâli saygıyı kesinlikle hak ediyordu. Cem'in rehberliğini üstlendiği depo turu bittiğinde topluca vedalaşıldı ve takip eden haftaki toplantıda buluşmak üzere sözleşildi.

Cem, beraberindeki yöneticilerle oyalanmadan çıkışa yönelen Defne'nin peşinden koşar adım ona yetişmeye çalışırken, arkasından seslendi. "Defne! Bir dakika bakar mısın?"

Defne bir arkasına bir de yanındakilere baktı. Kendisine tuhaf tuhaf bakan çalışanlarının, Cem'le arasında geçecek bir konuşmaya şahit olmaları, Defne'nin isteyeceği son şeydi. "Siz araca gidin. Ben de şimdi geliyorum." Onlar yanından ayrılınca bir elinde evrak çantası, diğer elinde telefonu, Cem'e yüzünü dönüp sabırsızlığını yansıtan bir ses tonuyla, "Bir şey mi vardı, Cem Bey?" diye sordu.

Cem, karşısına geçip, "Olmaz olur mu, Defne *Hanım*?" diye sordu gülerek.

"Size nasıl yardımcı olabilirim acaba?"

Yardımcı olabileceği o kadar çok konu vardı ki. Nereden başlasaydı acaba? "Konuşmamız lazım. Sana söylemem gereken şeyler var, Defne."

Defne, takındığı ilgisiz ses tonunu sürdürdü. "Şu anda konuşmuyor muyuz?"

O sırada hemen yanlarından iki forklift, bir el arabasıyla birlikte iki de işçi geçince Cem, Defne'yi omzundan tutup kenara çekti. Sesini alçalttı. "Üç yüz elli işçinin bulunduğu bir depo, çok ideal değil söyleyeceklerim için."

"Mum ışığı eşliğindeki akşam yemeklerinin, bozulan anlaşmamızla birlikte tarihe gömülmesi senin için pek iyi olmadı o zaman."

"Lütfen, Defne."

"Beni ikna edebilecek ne söyleyebilirsin? Oyunu sürdürmek mi istiyorsun? Ben istemiyorum. Söyleyeceğin hiçbir şey beni aksine ikna edemez. O yüzden boşuna yorma kendini."

Defne'nin elindeki telefon titremeye başlayınca, gözleri ister istemez ekrana kaydı. Ekranda ofis numarasını görünce, "Buna cevap vermem lazım," dedi. "Efendim, Elif." Karşı tarafı dinlerken bilinçsizce kaşları biraz çatıldı, alt dudağını hafifçe ısırdı. "Konuşma hazır aslında. Elbiseyi kongre merkezine yollasan, ben oradan direkt geçerim. Sen Ado'yu da haberdar edersin, olur mu? Tamam, teşekkürler." Telefonu kapattı. "Gitmem gerekiyor."

Cem kulak misafiri olduğu konuşmaya odaklandığından sessiz kalmıştı ancak Defne o sessizliği yanlış yorumladı. "Her şey unutulur yakında," dedi gitmeden. "Haftaya görüşmek üzere."

Cem bir süre Defne'nin arkasından baktı. Baktı. Baktı. Ve kararını verdi.

Kafka'nın aksine, Cem'in çekingen bir mizacı da yoktu. Bir şey yapacaktı ve o şey, Defne'nin hiç hoşuna gitmeyecekti.

O gece, TÜRSAD'ın 50. kuruluş yıldönümü nedeniyle verilen davette Defne bir konuşma yapmış, hayatta olan en kıdemli üyelere -babası da dâhil olmak üzere- anı plaketlerini takdim etmişti. Anne ve babası davette fazla kalmamıştı ancak Defne, ev sahiplerinden biri sayıldığı için gecenin sonuna kadar davetin organize edildiği otelde davetlileri ağırlamıştı.

Organizasyon nihayet sona erdiğinde, bütün ağır topları tek tek yolcu eden Defne, artık kendisi de otelden ayrılacağı sırada, çıkışta hiç beklemediği bir hareketlilik olduğunu gördü. Bu tip organizasyonların sonunda fazla gazeteci bulunmazdı. Genelde gecenin başlangıcında her medya grubunu temsil eden bir muhabir olurdu. Girişte, hanımların kıyafetleri ilgi odağıyken, tanıdık simalara geceye dair birkaç alışılagelmiş soru sorulurdu. Çıkış ise çok daha sakin geçerdi. Fakat her ne hikmetse o gece, binanın merdivenleri gazeteci istilası altındaydı.

Birkaçı, rahatsız edici bir biçimde tanıdık geldi Defne'ye. Magazinciler. Ne işleri vardı orada?

Sorusunun cevabını bulması pek de uzun sürmedi.

Cevabın önce rüzgârı çarptı Defne'nin sağ yanına, sonra rüzgârın sahibi saliseler içinde yanında cisimleşip mengene gibi beline sarıldı. Flaşlar ardı ardına patlarken Defne kafasını yana çevirdi. Karşısında bulduğu kişi, Cem Mermercioğlu'ndan başkası değildi.

İlk hamleyi rakiplerden önce yapabilmek, pazar payının büyük kısmını elinizde tutmaya yarayacağı gibi, *jilet* örneğinden de görüleceği üzere, markanın, piyasanın kendisiyle özdeşleşmesini sağlardı.

Ve Cem, tek alıcısı olan piyasanın tek hâkimi olacaktı.

Tabii, Defne yanında kaskatı kesilmiş, boş boş objektiflere baktığından, Cem en iyi ihtimalle kamuoyu nezdinde piyasanın tek hâkimi olabileceğe benziyordu şimdilik. O da Defne'ye rağmen inandırıcı bir performans sergileyebilirse.

Bir eli Defne'nin belinde -ne de olsa ilk hamle sahibi, aynı zamanda avantajlı fiziksel lokasyonları garanti altına alabilir, tüketiciye kolayca ulaşabilirdi- diğer eli kumaş pantolonunun cebinde, kendinden emin bir gülüşle gazetecilere hitap etti: "İyi akşamlar, arkadaşlar."

Gazeteciler hemen birkaç poz aldılar ancak tatmin olmamışlardı çünkü yüzünde tebessüm dahi olmayan Defne, bu hâliyle bataryası boşalmış robotlara daha çok benziyordu. Kimse Defne'den bir şey istemeye cesaret edemediğinden, içlerinden biri, "Cem Bey, daha samimi birkaç poz alabilir miyiz?" diye sordu.

Defne daha şoku atlatamadan Cem, Defne'yi çevirip kendine çekti. Gazeteciler rahat görüntü alabilsin diye bu kez sağ elini Defne'nin beline atmış, sol elini de yanağına yerleştirmişti. Birkaç saniye sadece Defne'nin gözlerinin içine baktı.

Şimdi Defne'nin karşısında duran adam, manşetlerden inmeyen ünlü playboydu. Enerjisini idareli kullanmadığında böyle görünüyordu demek. Lacivert gözleri, gökyüzündeki yıldızlardan da parlaktı. Üzerindeki iddialı bordo smokini, çok az erkek onun gibi taşıyabilirdi.

Merdivenlerin başında duran gözde çiftin bulunduğu nokta, paparaziler için mükemmel bir açı oluşturuyordu, neredeyse prova edilmiş gibi. Cem uzanıp Defne'nin dudaklarına bir öpücük kondurduğunda, kareyi yakalayamayan tek bir fotoğraf makinesi ya da kamera yoktu.

Öpücük bir kuş tüyü kadar hafifti. Aynı romantik komedi filmlerinin son sahneleri gibi. Defne, Cem'i hiç tanımamış olsaydı, gerçek olamayacak kadar kusursuz kurgu kahramanlara benzeyen bu adamla bir "mutlu son" olabileceğine inanabilirdi.

Cem, dudakları ayrıldığında, bir süre Defne'nin soru işaretleriyle büyümüş gözlerinin içine baktı yine, sonra yüzünde bir tebessüm, sağ şakağına bir öpücük daha kondurdu.

Artık fırtınanın ortasında, şiddetle çakan şimşekleri andıran flaşlarla birlikte, Defne'nin dertlerine bir de geçici körlük eklendi. Öpücükler karşısında, haber aşkıyla çılgına dönen

gazetecilerden yükselen uğultuyla birlikte ilk şoktan sıyrılan Defne, kan beynine hücum etmeye başlarken, Cem'in gazetecilerin görüş açısına girmeyen sol kulağına fısıldadı: "Allah seni kahretsin, Cem!"

Neyse ki ilk hamle yapanın, süreç ve sistemleri iyileştirmek, piyasa istihbaratı edinmek için sonradan geleceklerden çok daha fazla vakti olurdu. Her şey sırayla.

Kadife sesiyle gülen Cem'in nefesi, Defne'nin boynuna çarptı. Fırsattan istifade Defne'yi bir kere de sağ yanağından öpüp magazincilere yüzünü döndü. "Arkadaşlar, en azından birkaç hafta yetecek malzeme topladınız sanıyorum."

Ama asla yetmezdi. Belli ki Cem Beylerin keyifleri yerindeydi. Şöhretinin aksine, hiçbir magazinciye tekme tokat girişecek gibi de görünmüyordu. "Cem Bey, geçen hafta olanlar konusunda bir açıklama yapacak mısınız?" diye sordu biri.

Cem, hazırlıklı gelmişti. Magazincilere o gece istedikleri her şeyi verecekti. Skandalsa skandal. Sansasyonsa sansasyon. Birçoğunun orada bulunmasına önayak olan bizzat kendisiydi. İncelikli planının işleyişi, büyük oranda magazincilere bağlıydı. "Olaylar bir yanlış anlamadan ibaret." Planladığı gibi hikâyesini bir kez de kamuoyuyla paylaşacaktı. "Özge, benim çok eski arkadaşım. Nişanlısıyla bazı sıkıntıları vardı, ben de her iyi dostun yapacağını yaptım. O gece içkiyi biraz fazla kaçırmıştı, ayakta duracak hâli yoktu. Arkadaşlar sağ olsun, olayın yalnızca bir kısmı çekip yine kötü adam yaptılar beni. Defne'nin de zaten durumdan haberi vardı. Hatta gittiğimizde evdeydi. Özge'ye kahvesini içirip taksiyle evine gönderdik."

Bir başkası, o cesaretle, "Cem Bey, evlilik ne zaman?" diye sordu.

"Beyler, Defne'yle çok güzel bir birlikteliğimiz var." Cem, kelimelerini seçerken bir an duraksadı ve anında kendi kendini gaza getirdi. "Yakında nişanlanıyoruz."

Böyle bir şey söylemeyi planlamamıştı aslında. Tamamen doğaçlama çıkmıştı ağzından. Ama ağzından çıktığı anda da aklına yatmıştı. İşini sağlama almalıydı, böylelikle Defne'ye bir de nur topu gibi bir "geçiş maliyeti" yaratıyordu. İlk satın alma gerçekleştikten sonra ürün dizaynınıza bağlı olarak, rakip markalara geçişi daha pahalı ya da zahmetli hâle getirebilirdiniz. Piyasayı erkenden domine etmek, piyasaya girmeyi düşünen diğer rakipler için de -onlar kendilerini iyi bilirler- doğal bir engeldi.

Nişanı duyan muhabirler durur mu, durmaz. Flaşların çatırtısı limitte kesintisiz bir şaklamaya yaklaşırken, göz alıcı beyaz ışınları olan bir güneş, âdeta gecenin ortasında otelin önüne doğmuştu.

Cem'in parazitlerle işi bitmişti. Arada işe yarıyorlardı doğrusu. "Ayrıntılı bilgi daha sonra kurumlarınızla paylaşılacak."

"Defne Hanım, sizden de kısa bir yorum alsak?" dedi çekingen bir ses.

Cem, biraz endişeyle, hâlâ heykel gibi duran Defne'ye -düzeltmek gerekirdi; açık bej tuvaleti, üzerine giydiği kırık beyaz suni kürkle çok ama çok güzel ve asil bir heykel gibi duran Defne'ye- baktı. Muhabirin sorusuyla birlikte Defne'nin yüzüne yavaş yavaş yayılan gülümseme, Cem'in tüylerini ürpertti. Bu gecenin hesabını kuruşu kuruşuna ödeyeceğinden o an emin oldu.

Cem'i elinden çekiştirerek merdivenlerden inerken, Defne'nin kan dondurucu gülümsemesi yüzünde sabitti. "Ne diyebilirim ki? Siz de görüyorsunuz ne kadar mutlu olduğumuzu." Ancak ilk müsait zamanda Cem'i boğacağı için mutlulukları fazla uzun soluklu olamayacaktı maalesef. Cem'in kendi nişanı da dâhil, herhangi bir nişanda bulunması mümkün görünmüyordu. "İyi akşamlar, arkadaşlar."

Muhabirlerden sıyrılabildiklerinde, tabii ki Cem'in arabası hazır bekliyordu. Cem, yolcu kapısını açtığında, magazinciler hâlâ "mutlu çiftin" mekânı terk edişini fotoğrafladıkları için Defne mecburen ön koltuğa geçti. "Yalan söyleme kabiliyetin göz kamaştırıcı."

"Ne kadarının doğru olduğunu bilsen şaşarsın."

Cem, sessiz geçen yolculuğun ardından Defne'nin Levent'teki evinin önüne arabayı park etti. Motoru durdurup yüzünü Defne'ye döndü. "Hâlâ bir şey söylemeyecek misin?"

Defne sağ dirseği araba kapısına dayalı, eli çenesinde, boş sokağa bakıyordu. "Herkesin şahit olduğu bir kaçamak yapmışken, benimle nasıl nişanlanacağını açıklama inceliğinde bulunursan neden olmasın?" Sesi monoton ve ürkütücü bir biçimde sakin çıkmıştı.

"Bir daha öyle bir şey olmayacak."

Defne, başını, onu dikkatle izleyen Cem'e çevirdi. "Bir daha öyle bir şey olmayacağı konusunda çok haklısın." Sesi birkaç kademe yükseldi. "Kafanı bir yere mi çarptın sen? Beyin travması mı geçiriyorsun? Nasıl bir saçmalık bu yaptıkların? Beni nasıl bir durumda bıraktığının farkında mısın?"

"Hayatıma çekidüzen vermem gerekiyor."

Aldığı vurdumduymaz cevap karşısında, Defne'nin bakışları Cem'in can güvenliğini tehdit etmeye başladı. "Benim hayatımı mahvederek mi kendininkine çekidüzen vereceksin?"

Cem'in ne kadar bencil bir adam olduğu yeni bir haber değildi. Üstelik tam da şimdi, aradığı esas dağı da kayayı da bulduğunu hissederken. "Babamla aramı düzeltmem şart. Şirketin de başına geçmeliyim. Bunun ilk adımı da senden geçiyor."

Defne'nin ağzı şaşkınlıktan ikiye ayrılacaktı. "Sırf babana sevimli görünüp CEO olabilmek için evlenecek misin benimle?"

"Babam istiyor diye herkesle evlenmem."

"Çok gururum okşandı." Defne oturuşunu dikleştirdi, sesini kalınlaştırdı: "*Hoş kadınsınız ama emrivakilerden nefret ederim ve sizinle herhangi bir birliktelik düşünmüyorum.*"

Cem gülümsedi, Defne kesinlikle çok iyi taklit yapıyordu. Galadaki Derin canlandırması da müthişti. Defne'nin sinirden gözünün dönmediği bir günde bu konuyu konuşmak üzere aklı-

'nın bir kenarına not aldı. "O zamandan bu zamana çok şey değişti. Sana karşı büyük kabalıklar yaptım." Tanıştıklarından beri baştan sona o kadar yanlış bir tavır sergilemişti ki. Ama nereden bilebilirdi işin buraya varacağını? "Biliyorum ve bunun için de senden özür dilerim." Defne herhangi bir tepki vermedi. "Yeni bir başlangıç yapalım. Ortaklığımıza devam edelim. Lütfen."

Kuru bir özrün tamir edebileceği şeyler sınırlıydı. "Başıma açtığın dertlerden sonra bunu neden yapayım? Bir de tutmuş, insanlara nişandan, evlilikten bahsediyorsun. Çıldırmamak işten değil."

Cem, alttan alıp, "Sen magazincilere söylediklerime bakma. Elbette evlenecek hâlimiz yok," diyerek Defne'yi sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece kaldığımız yerden devam edelim istiyorum ben... Ama açıkçası nişan olsa iyi olurdu. Babam için yani," demesine kalmadan, Defne, Cem'in sözünü bıçak gibi kesti.

"İş için Dubai'ye gidiyorum. Bu delilikten uzaklaşacağım. Bu süre zarfında sesini dahi duymak istemiyorum. Arama, sorma ve şunu bil: Bir daha arkamdan iş çevirirsen seni pişman ederim. Nişan falan da olmayacak, kendine gel. Ortalık biraz durulsun, yazılı bir basın açıklaması yapacağım, sen de altına imzanı atacaksın ve bu iş bitecek. O yüzden hayatını hâle yola koymak için başka bir yol bulsan iyi olur," dedi ve tüm kuvvetiyle Cem'e tokadı yapıştırdı.

Tokadın şiddetiyle araba çınlarken, Cem gafil avlanmıştı. Eli yanağına gitti. Canı hayli yanmıştı ama acısı, gülümsemesine engel olmadı. "Bu ne içindi?"

Defne, "Basın açıklamana cevabım," dedikten sonra inerken arkasından kapıyı öyle sert çarptı ki Cem, arabasının camları komple aşağı inecek sandı. Defne'nin evine girmesini bekledi. Direksiyonu kırıp park yerinden çıkarken hâlâ gülümsüyordu. O öpücüğe kesinlikle değmişti yediği tokat.

Bölüm 23

Göz alabildiğine uzanan kum tepecikleri, ay ışığının altında sedef gibi parlıyordu. Saatler gece yarısını çoktan geçmiş, mevsime göre nispeten yumuşak huylu çöl esintisinin savurduğu kumların istilasına uğrayan havaalanına bir uçak inmişti.

Uçak, bulutsuz gökyüzündeki yıldızlardan başka ışık kaynağı olmayan bir kuytuya taksi[28] yaparken, kargo terminalindeki hummalı çalışma sürüyordu. Rusya'dan gelip transit geçen başka bir uçağın akşamüstü ulaştırdığı ağır ahşap palet sandıklar, insani yardım taşıdıklarına dair amblemler yapıştırıldıktan sonra forkliftlerce istiflenip, dollylere[29] yüklenerek aprona[30] çıkarılmak üzere sıralarını bekliyorlardı.

Uçak park pozisyonu aldığında, Rusya'dan gelen kargoya yer açmak için uçaktaki kuru yemiş ve narenciye damgalı parseller indirilmeye başlandı. O esnada uçağın arka kapısı açıldı, müret-tebattan iki kişi içeriden çıkardıkları portatif merdiveni dışarı sarkıttılar. Biri, aşağı inip sarkıttıkları merdiveni kuyruğa dayadı. Ardından merdivene tırmanıp, yolculuğun devamında resmî koruma

[28] Taksi, bir hava taşıtının kendi gücünü kullanarak yerde hareket etmesi.

[29] Dolly, traktörle çekilen tekerlekli alçak taşıma aracı.

[30] Apron, havaalanlarında uçakların park ettiği, yolcu indirip bindirdiği veya yakıt ikmali yaptığı alan.

sağlayacak uluslararası organizasyonun logosunu uçağa yapıştırdı. Türkiye'de kayıtlı bir tabela, şirkete ait mevcut kuyruk numaralarını temizlemeye girişti. Emülsiyon boyayı -su bazlı olduğundan- kolayca silebildi. Hünerli elleri, uçağın aerodinamiğini tehlikeye atmadan, Kazakistan'daki başka bir tabela şirkete tescilli kuyruk numaralarını çarçabuk yazdı.

Havaalanındaki rutin gecelerden biriydi.

Uçaklar, gecenin geç saatlerinde iner kalkar; eli çabuk yer ekibi, munis havaalanı denetçilerinin havayolu konşimentosuna[31] şöyle bir bakmaktan başka müdahalesi olmadan, malları göz açıp kapayıncaya dek indirip bindirirdi. Uluslararası havacılık yönetmeliklerinin eksiklikleri, karmaşık ve hukuksuz işlemleri kolaylaştırıyordu. Uçuştan uçuşa kâğıt üzerinde el değiştiren uçakları takip etmek imkânsıza yakındı. Tek gerçek yaptırımı kamu nezdinde ifşa olan ambargolar böylelikle rahatça deliniyordu.

Kargo terminalinin ağzındaki iki karaltıdan, takım elbiseli olan, ardı arkası kesilmeyen kuru yemiş ve narenciye sandıkları taşınırken usulca güldü. "Bu sene, grip salgınlarından sülalece korunacağa benziyoruz, sayende."

Takım elbiselinin yanındaki diğer karaltı, onun aksine gündelik kıyafetler tercih etmişti. Başındaki beyzbol şapkası, karanlığın da yardımıyla yüz hatlarını büyük oranda gizliyordu. Üzerine alelade koyu renk sade bir tişört geçirmişti. Elleri, bol kargo pantolonun ceplerinde, gözleri yer ekibinin üzerindeydi. "Hakkınız ödenmez."

Tıkır tıkır da ödeniyordu aslında.

Vladimir'e göre çatı, biri sorarsa *iş ortağı* Majid Al Zaheri, Dubai emirinin büyük halasının torunuydu. Oğuz'la ikisinin emirlikler tarafından verilmiş ortak ticaret lisansları vardı. Şirketlerinin aktiviteleri, operasyonlarını da kolaylaştıracak şekilde, ithalat-ihracat, turizm, seyahat ve kargo olarak belirlenmişti. Al Zaheri bu aktivitelere hiçbir katkı yapmasa dahi şirketin bütün gelirlerinden pay alırdı. Yine de Oğuz, Al Zaheri ve sülalesinin

[31] Konşimento, ihraç edilen malların havayoluyla taşınmasında kullanılan taşıma belgesi.

burnu dahi aksın istemezdi; resmî iradenin, bazı operasyonlarını istikrarlı bir biçimde gözden kaçırabilmesi için Al Zaherilerin afiyette olmaları şarttı.

Al Zaheri, "Yüce gönüllülük ediyorsun, ortaklığın asgari gereği neyse onu yaptım bugüne kadar," derken yüce gönüllülerin efendisiydi âdeta. Esasen Oğuz'a, ortaktan ziyade kefildi. Emirlik sınırları içinde iş yapmak öyle her yabancıya nasip olmuyordu. Yabancı iş insanlarının, ticari geleneğin dikte ettiği üzere yerli ve ılımlı bir sponsorla iş birliği yapmaları son derece önemliydi. Böyle bir sponsorluğun yokluğunda, nüfuzlu iç çemberlere ulaşıp iş bağlamak bir yana, vize almak bile meşakkatli bir iş hâline gelir, telefon hattından elektrik bağlantısına kadar, iş yapabilmek için ihtiyaç duyulan her şeye erişim zorlaşırdı. "Neyse ki altta kalmayacağız. Bizim hurmalar da şifalıdır. İnşallah Demiralplerin de zihinleri açılacak, bağışıklık sistemleri güçlenecek."

Aslında o kış süresince, her iki tarafın sülalelerinin de çürütmeden tonlarca kuru yemiş, narenciye veya hurma tüketme imkânı yoktu fakat bu, Oğuz'la Majid'in eğlenerek tekrarladığı bir ritüeldi; belki de içten içe operasyonun selametini garantiye alacağına inandıkları bir totem. "Sülalece minnettarız. Eksik olma."

"Sen de, dostum, sen de." Vladimir'in muhteviyatı çok daha uzun ömürlü parselleri birer ikişer aprona çıkarılırken, Majid, "en müthiş ortak sensin" temalı konuşmayı, başka bir operasyonda yine devam ettirmek üzere o an için rafa kaldırdı. "Umman ayağını sürekli kullanmak kolay olmayacak. Denetimler sıkılaşma eğiliminde ve Yemen'le ilgili karar alma mekanizması özellikle çok üst düzey tutuluyor. İleride insani yardım göndermek bile zora girebilir."

"Bir dahaki sefere şansımızı *dhow*larla[32] deneyebiliriz. Ama hemen değil. Önce karada dağıtım ağının işlediğinden emin olmam lazım."

"Sence işleyecek mi?"

[32] Dhow, Arap yelkenli gemisi.

"Sınırı geçtikten sonra fazla sorunla karşılaşacağımızı zannetmiyorum. Ama bilirsin, bazen ufacık çatlak bütün operasyonu çökertir."

Al Zaheri'nin gamsız bir tabiatı vardı. Kendine meşgale edindiği, kalp çarpıntısı eksik olmayan işler düşünüldüğünde, avantajına olan bir durumdu bu. "Sen bana ikinci postanın zamanını ve şeklini söyle, yeter." En yakınında, yüklenmeyi bekleyen numaralanmış kafesli sandıklardan birinin kapağını araladı. Mi-24'ün kamuflajlı gövdesine resmedilmiş pembe kasımpatının üzerindeki tombul bal arısı, bu kez onu selamladı. "Bakıyorum da kendine maskot bile bulmuşsun."

Oğuz, "Çıkarılıp yerine yeni boya yapılacak maalesef..." dedi biraz üzüntüyle. Gövde bu hâliyle Yemen semaları için fazla tasasızdı. "Ama sen de takdir edersin ki onu geride bırakamazdım."

"Elbette bırakamazdın," diyerek Majid de ne kadar takdir ettiğini gösterdi. Hafifçe eğilip metal parçasına daha yakından baktı. "Peki, neşeli bir bal arısından başka neye bakıyorum şu anda?"

"Bir saldırı helikopterine." Oğuz, hemen yanındaki birkaç devasa sandığı daha işaret etti. "En azından bir kısmına."

"Uçacak mı dersin?"

"Parçaları bir araya getirilirse uçmaması için bir neden yok."

"Demonte edilmiş saldırı helikopterleri, uçaksavarlar, roketatarlar, tanklar, kamyonlar..." Majid'in bir türlü aklına yatmıyordu. "Bu çok karmaşık görünüyor, Demiralp. Bu işin yabancısı sayılmam ama daha önce böyle yapboz gibi sevkiyata da şahit olmamıştım." Yaptıkları işin boyutunu yeniden idrak edince kendi kendine bir daha hayret etti. "Bu gözler daha neler görecek acaba?"

"İlk kez denenen bir şey değil," dedi Oğuz, büyük alçakgönüllülükle. Yöntemin mucidi gerçekten de kendisi değildi, ondan çok önce bunu tasarlayıp başaranlar olmuştu. Büyükçe bir kısmı şimdi hapisteydi tabii. Bir kısmı da hizmet ettikleri diktatörlerin elinden veya yüzünden ebediyete uğurlanmıştı. "Böyle büyük sevkiyatları gerçekleştirmenin başka yolu yok."

Al Zaheri gamsız tabiatına paralel, "Engin birikimini sorgulamak bana düşmez tabii," diyerek, endişeye mahal verebilecek tüm sorumluluğu Oğuz'a havale etti. Yükleme işlemi de neredeyse tamamlanmış olduğundan, onun gözünde mesele ellerinden çıkmıştı. "Bu iş de bitti." Ceket kolunu bileğinden biraz sıyırıp saatine baktı. "Ben dönsem iyi olacak. Muhtemelen hiç uyuyamayacağım. Bugün çok işim var." Aklına her ne geldiyse, içinde bulundukları şartlarla pek de uyumlu olmayan bir sırıtış peyda oldu yüzünde. "Dorsay Holding CEO'su Defne Dorsay, akşam haber uçurdu, yarın Dubai'ye geliyormuş. Neye uğradığımı şaşırdım. Ancak hazırlanırım."

Oğuz'un bir dönüşü vardı ki Majid'e! Doğru mu duyuyordu? "Defne Dorsay mı? Nereden tanışıyorsunuz ki siz? Neden geliyor?" diye sordu peş peşe. Kronolojik olarak diğerlerini takip edecek, *hem neye hazırlanıyorsun sen?* sorusunu ise kendine saklamayı bildi.

"Irak'ta kamu ihaleleri sırasında tanıştık. Muazzam bir kadın." Al Zaheri hülyalara dalmış, zifirî karanlık ufka bakarken, "Ne yalan söyleyeyim, davet ederken geleceğini hiç ummamıştım," diyerek gevrek gevrek güldü. "İş konuşacağız. Ama Allah'tan ümit kesilmez."

Defne, Dubai'ye Majid'in davetlisi olarak gelmekle başına nasıl bir dert açtığının farkında mıydı acaba?

Aralık kutudan göz kırpan tombul arı, cevap vermek yerine tüm pozitif enerjisiyle gülümsemeye devam etti. Görevliler, sandığın kapağını kapattılar. Böylece son sandıklar da diğerlerinin yanına eklenerek Salalah'a aktarılmak üzere uçağa yüklenmiş oldu.

Uçak havalanmak için piste taksi yaparken, geri dönüp Türkiye'ye götüreceği hurma sandıkları depolardan çıkarılmaya başlanmıştı bile. Böylece uçuş, kayıtlara basit bir ithalat-ihracat operasyonu olarak geçecek, Vladimir'in yedek parçaları emirlikten dışarıya hiç çıkmamış, aradaki kaçak uçuşsa Umman üzerinden Yemen'e giden diğer insani yardım kafilelerinin arasında kaybolmuş olacaktı.

Salim, biraz ötedeki kontrol noktasında çevirme yapan iki militanı görünce okkalı bir küfür savurdu. Sabahın kör vakti bu uğursuzlar da nereden çıkmıştı şimdi? Gerçi gece gece yollara düşüp Suudi ya da Amerikan dronelarına hedef olmaktansa, gündüz gözüyle kökten dincilere laf anlatmaya çalışmak tercih edilebilirdi.

Ne yapsın, çekilecek çilesi varmış. Tırı yanaştırdı, adamların hemen yanlarında durdu. Daha bir otorite sahibi görünen, irice olanı, tırın kapısına vurdu camı indirmesini işaret etti. İkisinin de üzerinde kamuflaj, omuzlarına asılmış birer kalaşnikof vardı. Başlarına doladıkları siyah türban, sadece göz çevrelerini açıkta bırakmıştı.

Salim, camdan kafasını sarkıttığında, kaderin nasıl bir oyunuyla yan yana düştüklerini merak ettiği ikiliden hangisine bakacağını şaşırdı. İrice olan, fena hâlde şaşıydı ve Salim'dense tırın dış dikiz aynasıyla daha çok ilgileniyor gibiydi. Diğerininse yüzünün göründüğü kadarıyla bile ciddi bir akne problemi olduğu anlaşılıyordu; özellikle alnının çatında, en az yedi sekiz sivilcenin birleşmesiyle yumruk kadar iltihap birikmiş, patlayacak yer arıyordu. Salim, aklından kendini öldürtecek bin bir düşünce geçirirken, ikisine de aşırı dikkatle bakmamaya özen göstererek, "Selamünaleyküm," dedi. Esenlikler, Salim'in üzerine gelse daha iyi olurdu tabii. Âmin.

Ahvel, "Ve aleykümselam," dedi ama dudaklarına değdiği an selam anlamını yitirdiğinden Salim, o an için üzerine gelecek ekstra bir esenlik beklemiyordu. Adam tıra kuşkulu bir bakış attı. "Kimlik göreyim."

Salim'in uzattığı kimliği uzun uzun inceledi. Kaçırılmaya veyahut öldürülmeye değecek biri olmadığına karar verince kimliği geri verirken, "Ne taşıyorsun?" diye sordu.

Salim, tüm zorluklarına ve risklerine rağmen, Yemenli pek çok arı yetiştiricisi gibi *sidr* balı üretmek için arılarıyla birlikte sidr ağaçlarının peşinde dolaşıyordu. Ağaçlar, çiçeklerini kış başında üretmeye başlar, kış boyunca çiçek açardı. "Arı kovanlarım var." Kur'an'a göre, cennetin yedinci katında kimsenin ötesine geçemeyeceği sınırın üzerinde bir sidr ağacı bulunmaktaydı. Adam şimdi tıra daha bir dikkatle bakarken, Salim cennetin herhangi bir katına değilse de öbür tarafa oldukça yakın hissetti kendini. "Arılarım için çiçek arıyorum."

Yemen'de darbecilerle kökten dincilerin ortak bir yanı vardı: Arı korkusu. Ahvel, irkilse de erkekliğe çamur sürdürmemek adına çaktırmamaya çalıştı. "Allah başka dert vermesin."

Cerahat, daha önce olmayan bir tedirginlikle tırı yeni gözlerle incelerken, gördüğü kutuların hepsinin arı kovanı olduğu bilincine varıyordu. "Ne çok arın varmış..."

"Ekmek parası. Şuncacık canları var zaten."

"Ya, ne demezsin," diye mırıldandı Ahvel. "Biz yine de kontrol edelim," dediyse de hemen harekete geçmedi. Tereddüt etmekte haklıydı, birkaç yüz kızgın koloni karşısında, tepeden tırnağa silah kuşanmış adamın bile şansı olmazdı. Belli ki diğeri daha az kıdemliydi ki, "Kontrol et," diye emretti Cerahat'e.

O da çaresiz, "Şöyle üstten bir bakayım," diye cevap verdi ancak öyle isteksizdi ki bir sonraki sabaha kadar inşallah teftişi bitirebilirdi.

Cerahat, tırın sağına soluna gönülsüz bakarken, Ahvel, "İyi kazandırıyor mu bari?" diye sorularını sürdürdü.

Yılda yalnızca bir kez hasat edilebilen sidr balı, Körfez ülkelerine kilo başına 500 dolardan gidiyordu. Yılın geri kalanında akasya ve çöl çiçeklerinden daha düşük kalitelerde bal elde etmek de mümkündü. Bu ballar çok para etmese de Salim'in yeni bir *yan işi* de vardı artık. "Çoluk çocuğun rızkı çıkıyor, hamdolsun." Çoluk çocuğu yoktu ama her an olabilirdi; annesi köyden kız bakmaya başlamıştı. "Ama başka iş imkânı olsa çekilir çile değil valla. Ömrüm direksiyon sallayarak geçiyor."

Ahvel, bir an için kendini Salim'in yerine koyup ürperdi sanki. Ama onu ürperten, işin sürekli yollarda olma kısmı değildi. "Dünya üzerinde tek iş bu da kalsa yapmam."

Çömez Cerahat, tırın etrafındaki aşırı temkinli turunu tamamlamak üzereydi. Mandallı kayışlarla sıkıca bağlanmış, üzerine file geçirilip üst üste sıralanmış tahta arı kovanlarına göz gezdirip de aralarında kımıl kımıl gezinen arıları görünce içi bir fena oldu. Yeterince baktığına kanaat getirince Ahvel'in yanına döndü. "Bir sıkıntı görünmüyor," diye rapor verdi. Gördüğü arılar içine kaçmış gibi elini ensesine daldırmış, hart hart kaşınıyordu. "Yer gök vızır vızır."

Ahvel, son bir bakış attı tıra. "Çok dolanma buralarda."

"Neden dolanayım?" Neredeyse haince sırıttı Salim. "Arılara uzun yolculuk iyi gelmiyor, biliyor musunuz? Hele hele gündüz seyahati hiç iyi gelmiyor. Bir an evvel salmam lazım onları. Yoksa stres yapıp agresifleşiyorlar." İki adamın da rengi iyiden iyiye atınca Salim hepten zevke geldi. "Allah'ım size kuvvet versin. Davamıza zeval gelmesin." Başlarına bir iş gelmeden kendisiyle daha fazla muhatap olmak istemeyen adamlara selam verip camını kapatırken, motoru çalıştırıp yeniden yola koyuldu. Adamlar dikiz aynalarında gözden kaybolunca, Salim hemen telefona sarıldı. "Hee, Abdullah, bak, ne diyeceğim, dağ yolundan dolaşın da gelin, güneyi zapt etmiş dürzüler..."

Bölüm 24

Güneş ufukta henüz yükselirken, uçak iniş için alçalmaya başladı. Turkuaz deniz, sonunda altın sarısı çöle kavuşmak üzereydi. İlk bakışta birbirlerinin antitezi gibi görünseler de denizle çöl arasında hemen göze çarpmayan büyük bir benzerlik vardı. Çöl, belki kolay kolay yağmur düşmediğinden canlılar için ideal bir yaşam alanı sağlamaktan uzaktı. Ancak yüzeyde hayat belirtisi göstermese de aynı denizler gibi, yüzeyin altında kalan uçsuz bucaksız bir ekosisteme ev sahipliği ederdi: Hayvanlar yüzeydeki sert koşullarla başa çıkabilmek için yuvalarını yer altına kurar, bitkilerin upuzun kökleri hayatta kalabilmek için yerin derinliklerindeki su yataklarına ulaşmaya çalışırdı.

Estés'e göre, kadınların bol engebeli hayatı da çöldeki gibi çetin şartlar altında başlıyordu; yazık ki yerin altında onları gündüzleri sıcaktan, geceleri soğuktan koruyabilecek yuvaları da hayata tutunabilecekleri kökleri de yoktu. Hepsi, masallarının başlangıcında sıcak kumların üzerinde dağılmış kemik yığınlarıydılar, kendi iç dünyalarıyla bağları kopmuştu. Arayış içinde kaybolmuş her masal kahramanının yolunun düştüğü huysuz yaşlı kadın, tam da burada onları karşılardı. Bu kadın, nesli tü-

kenmiş ve unutulmuş şeylerin kemiklerini toplar, ayinlerinde şarkılar söyleyip onları yeniden hayata döndürürdü. Her kadının içinde de aranıp bulunmayı bekleyen böyle yaşlı bir kadın yaşardı; bilgeliğini ve vahşi doğasını unutmuş kadının, tahrip edilmiş ruhunu tamir etme ve içindeki o capcanlı, kocaman dünyaya yeniden ulaşma potansiyeli her zaman kendi içinde bir yerdeydi aslında.

Defne'nin kaybettiği ruh sağlığını geri verebilecek, içinde ikamet ettiği söylenen, Estés'in tabiriyle her daim şişman, genellikle kıllı, ihtiyatlı ve pek de dost canlısı olmayan yaşlı kadını, sırf çölün hemen ucuna kurulduğu için Dubai'de bulma ihtimali oldukça düşüktü tabii.

Gideceğini Cem'e söyleyene kadar Dubai'ye gitmek aklının ucundan bile geçmemişti. Ama öfkenin pençesinden kurtulamıyordu; Cem gibi biri hayatında kendine zorla yer açmaya çalışıyorken, öfkeyi dönüştürüp verimli bir şeyler yapma çabaları boşunaydı. Son olanlarla birlikte, hayatı tamamen rayından çıkmıştı. Bu konuda fazla bir şey yapamayacağı gerçeği karşısında kendini güçsüz hissediyordu ve böyle hissetmeye alışık değildi. Bir kontrol manyağı için dünyanın sonu değilse de ona yakın bir şeydi bu. Bir kere magazin bültenlerinin baş aktrisiydi; sokağa çıkamaz hâle gelmişti. O güne dek bin bir zorlukla elde ettiği başarılar kamuoyunun gözünde buharlaşmış, yerine de Dorsay Ailesi'nin Cem Mermercioğlu'yla bir ayrılıp bir barışan güzel ve boş prensesini bırakmıştı.

Ne olduğunu düşünmek, olanların üzerine kafa yormak, bir çıkış yolu aramak dahi istemiyordu. Çabaladıkça daha da batıyordu ya zaten. Dubai'ye gelirken tek amacı, tanımadığı ve tanınmadığı bir diyara kaçıp kurtulmaktı. Bozulan işlere, batan gemilere, manşetlerden inmeyen, başrolünü çektiği magazin haberlerine sadece ufak bir mola. Masalın yolunu kaybetmiş ama mutlu sonla ödüllendirilecek kahramanı olmanın peşinde değildi. Tek isteği, tüm bu delilik hâlini geçici de olsa durdurabilmekti.

Tabii, Dubai ne derece kaçış olabilir, orası da biraz şüpheliydi çünkü Defne, Majid Al Zaheri'nin konuğu olacaktı. Bağdat'ta hükûmet ihaleleri sırasında tanıştığı adam, daha sonra ipe sapa gelmez nedenlerle defalarca görüşmek istemiş, Defne'yse her defasında kibar bir dille onu reddetmişti. En son, Defne'nin aklını ancak işle çeleceğini düşünmüş olacak, bu kez bir iş teklifiyle gelmişti. Orta Doğu'daki bazı ihalelere beraber girmeyi öneriyordu. Böylelikle birbirlerinin ayağına dolanmadan kâr paylaşımına gidebilecek, yaratacakları sinerjilerden faydalanabileceklerdi. Kâğıt üzerinde fena durmayan bir teklifti. Fakat sık sık sırtlanı andırdığını düşündüğü Al Zaheri söz konusu olduğunda, Defne'nin içinde uyanan hissiyat, yalınayak ters yönde koşmak olduğundan, ilk refleksi yine teklifi reddetmek olacaktı.

O kendini bilmez girişim patlak vermeseydi tabii.

Cem'in pususunu takip eden gün, işlerini toparlar toparlamaz geceden uçağa atlamıştı. Önceki gün geleceğini bildirdiğinde, Al Zaheri hem şaşırmış hem de sevincini gizleme gereği duymamıştı. Defne yağmurdan kaçarken doluya tutulmayacağını umuyordu. Şayet tutulursa da bunun tek sorumlusu Cem'di. Gerçekten ne düşünüp de bu yaptıklarını yapmıştı, aklı almıyordu. Önceki geceden beri Cem Mermercioğlu'nu türlü şekillerde öldürme fantezileri kurmak en büyük hobisi olmuştu. Adamı boğabilir, elleriyle parça pinçik edebilir, kurşun yağmuruna tutabilir ya da yanan bir evde kapıyı üzerine kilitleyebilirdi. Yine de hırsını alabileceğini sanmıyordu. Her defasında *daha beteri olamaz* derken, daha büyük bir densizlik yaparak Defne'yi şoke etmeyi başarıyordu.

Oturduğu yerde, yine gözü dönmüştü Cem yüzünden. Binlerce kilometre öteden bunu becerebilmek de büyük marifetti. Defne sakinleşmek adına derin bir nefes alıp yüzünü uçak camına çevirdi. Arap Yarımadası'nın doğusunda, Basra Körfezi'nin güneydoğu kıyısındaki şehir artık boydan boya ayaklarının altında uzanıyordu.

Türkler *Basra Körfezi* derken, aynı körfeze Araplar *Arap Körfezi*, İranlılarsa *Acem Körfezi* diyordu; Orta Doğu'daki fikir ayrılıklarına yalnızca sembolik bir örnekti bu. Tarihten gelen kullanımı nedeniyle Birleşmiş Milletler de *Acem Körfezi*'ni kullanırken; İranlıları kızdırmak isteyenler, *Arap Körfezi*; Arapları kızdırmak isteyenler, *Acem Körfezi*; fikir ayrılığında taraf tutmak istemeyenler de yalnızca *Körfez* diyorlardı. Adına kim ne derse desin, bir coğrafi oluşum olarak körfezin üzerine o an olduğu gibi her gün güneş doğmaya devam ediyordu işte.

Daha tamamlanmadan batmaya başladığı iddia edilen, finansal kriz vurduğu için büyük kısmı hâlâ inşa hâlindeki yapay adaların ötesindeki ihtişamlı şehir, sabahın ilk ışıkları altında hafif tozlanmış gibi görünüyordu. Pusun arasından seçilen cam, çelik, beton yükseltiler ve onların ardında uzanan çorak topraklar distopik bilim kurgu filmlerinden sahneleri andırıyordu. Defne, şehre dair, okuduklarından ve kuş bakışı gördüklerinden fazlasını bilmiyordu. İş için birkaç kez geldiğinde fazla deneyimleme fırsatı olmamıştı. Gece konaklamamıştı bile.

Oturduğu yerde gerindi, esnedi. İki gecedir uyumuyordu. Akşam Al Zaheri'yle buluşup yemek yiyecekti. O zamana kadar otelde biraz kestirebilir, kendini masajlar ve cilt bakımları ile şımartabilirdi.

Dubai, sınır tanımayan hizmet sektörüyle dünya çapında büyük bir şöhrete sahipti. Aklın alabileceği en uç sınırlarda gezinen lükslükte müsrif otellerin, nüfuzlu zengin şeyhlerin kaprislerine katlanıp ne kadar aşırıya kaçarsa kaçsın her isteklerini karşılamak için esas duruşta beklediği söylenirdi. Defne o an kendini o şeyhlerden biri olarak hayal edebiliyordu. Üç yıldır tatil yapmamış asabi bir şeyh.

Çöl, umutsuz bir başlangıç durağı olsa da masalın başlangıç noktasıydı. İçindeki huysuz yaşlı kadını memnun edebilirse, o da Defne'yi uğraştırmadan kendiliğinden ortaya çıkmaya karar verebilir, asabi şeyh hiç değilse biraz olsun yatışabilirdi.

Uçak şehrin üzerinde yay çizip, son yıllarda hızla büyüyerek Orta Doğu'da hava trafiğinin merkezi hâline gelen Dubai Uluslararası Havalimanı'na iniş yaptı. Defne bavul hazırlamadan önce birkaç günlük hava durumuna bakmış, Dubai'nin kışın ortasında, bir sıcak hava dalgasının etkisi altına gireceğini üzüntüyle öğrenmişti. Uçaktan inip VIP terminaline götürülmek üzere, kendisini almaya gelen arabaya binene kadar arada geçen kısacık sürede, sabahın kör vakti olmasına rağmen birkaç saat içinde bastıracağını hissettiği amansız çöl sıcağı, hava tahmininin tutacağını gösteriyordu.

Masal tam da beklenen koşullar altında başlıyordu.

Buzhaneyi andıran VIP Lounge'a adım attığında ancak rahat bir nefes aldı. Orada, havalimanını terk edene dek ona eşlik edecek asistan tarafından karşılandı. Göçmenlik ve gümrük gibi seyahat formaliteleri halledilirken asistan kahve ve yiyecek ikramında bulundu, Duty Free'den alışveriş yapmak isteyip istemediğini sordu. Defne istemediğini söyleyince de büyükçe bir "hoş geldiniz" paketi hediye etti. Paketin içinden piyasaya yeni sürülen birkaç parfüm ve cilt ürününün yanında, bir de seyahat magazini çıktı. Kapağını aylık düzenlenen havaalanı piyangosu süslüyordu; o ayki büyük ödül bir adet gıcır gıcır Rolls-Royce'tu.

Defne, Dubai şehir silüetinin en akılda kalıcı yapılarından, yelken şeklindeki 321 metrelik Burj Al Arab'da, yani namıdiğer yedi yıldızlı otelde konaklayacaktı. Dünya üzerinde yedi yıldızlı bir değerlendirme skalası yoktu elbette, sadece oteldeki lüks çılgınlığını ifade edebilmek adına, İngiliz bir gazetecinin ortaya attığı ve şehir efsanesine dönüşmüş bir yakıştırmaydı. Otel, başka bir yapay adanın üzerine inşa edilmişti. Defne, üzerinde en az üç gece geçireceği adanın kıyın kıyın batan adalardan olmadığını umuyordu.

Otelin helikopter *servis aracını* hem lüzumsuz bulduğundan hem de son geldiğinden bu yana büyük değişim geçirdiğinden şüphe duymadığı şehri yerden görmek istediğinden, havaalanından arabayla alınmak istemişti. Yaklaşık yarım saat süren yolculuğun sonunda, aralarında pek çok yeni gökdelenin de bulunduğu yüksek binaların çevirdiği geniş, kalabalık yolları arkasında bırakan beyaz Rolls-Royce, belli ki oralardaki en popüler arabaydı, Burj Al Arab'ı karaya bağlayan köprüyü geçip otelin granitle çerçevelenmiş cam girişinde durdu.

Kapıda, Defne'yi otelin operasyon müdürü karşıladı. Onunla birlikte büyük bir karşılama komitesi gül suyu, ıslak havlu ve kahve ikramında bulundu. Kırklı yaşların sonuna yaklaşmış, ufak tefek, siyahi operasyon müdürü, *check-in*i süitte yapacaklarını, bavulları önden süitine taşınırken de Defne'ye bizzat eşlik edip otele dair gerekli gördüğü bilgileri onunla paylaşmak istediğini bildirdi; ardından dilerse dinlenebilir veya kahvaltı edebilirdi. Süper.

Otelin girişine, pırıl pırıl parlayan siyah mermer ve kırmızı deri mobilyalar hâkimdi. Defne, otelin inşaatında otuz farklı çeşit mermer kullanıldığını öğrendi ve aralarında, "Davut" gibi şaheserlerini yaratırken Michelangelo'nun da kullandığı, *Statuario* mermer de vardı. Hemen karşıda beliren yürüyen merdivenler, doğal ışıkla beslenen 180 metrelik atrium lobinin içine doğru yükseliyordu. Atrium, kadim Arap sembollerinden *hayatağacı* düşünülerek dizayn edilmişti; toprak, su, hava ve ateş elementlerini simgeleyen rengarenk camları, iri altın sütunları, ışıl ışıl parlayan avizeleri, albenili mağazaları ve hepsinin ortasında bazen kırk metre yükseğe su fışkırtan fıskiyesiyle biraz yorucu ama etkileyiciydi. Canlı maviler, sıcak kırmızılar, göz alıcı yeşiller ama ille de altın; mümkün olan her santimetrekare altınla ilmek ilmek işlenmişti. Halılar, mobilyalar, tablolar, duvarlar, tavanlar, göz alabildiğine altın detaylarla süslüydü; çoğunlukla gerçek altınla. Operasyon müdürünün söylediğine göre, otelin yapımında 1790 metrekarelik 24 ayar altın levha kullanılmıştı.

Müdürle birlikte, yerden hızla yükselip bir anda körfeze tepeden bakıveren panoramik asansöre binerek, 25. kata çıktılar. Defne "Burj Al Arab'ın tacındaki mücevher" olarak anılan iki kraliyet süitinden birinde kalacaktı. Elif'ten rezervasyon yaptırmasını isterken daha spesifik taleplerde bulunmuş olmayı dilerdi; "odasının" gösteriş açısından atriumdan aşağı kalır yanı yoktu çünkü. Levent'teki evinin iki katından büyük olan dubleks süit, körfezi âdeta sarıp sarmalıyordu. Süitin her ayrıntısı boşluk bırakmaksızın ince ince dokunmuştu; bazen yine 24 ayar altınla. Çok şatafatlı, çok kalabalıktı.

Kapıdan girer girmez konukları karşılayan hususi asansör ve abartılı süslemelerle dekore edilmiş heybetli tırabzanıyla görkemli mermer merdiven, asma kata çıkıyordu. Krem, bordo, kırmızı, sarı duvar kağıtları, yer yer renkli kumaşlarla yer yer de altın varaklarla süslenen tavanlar, mumlu kristal avizeler, altın kabartmalı irili ufaklı sütunlar, kat kat ipek perdeler, bazen Osmanlı haremini anımsatan bazen de şaşılası bir şekilde Acem zevkini yansıtan, bol bol altına bulanmış, siyah, kahverengi, pembe, mor, turuncu ve bordonun baskın olduğu iddialı mobilyalar ve üzerine basıldığında sanki alt kata doğru batıyormuş hissi uyandıran uzun tüylü rengarenk halılar, insanı biraz bitap düşürüyordu.

Alt katta "meclis" denen iki karşılama salonu, bir yemek odası ve yemek odasından geçilerek ulaşılabilen bir de çalışma odası mevcuttu ki bu oda, kütüphanesi ve çalışma masasının hemen yanında yerde duran devasa antika küreyle Defne'nin kesinlikle favorisiydi. Ayrıca yine aynı katta, ağırlamayı planlamadığı misafirleri için banyolu misafir tuvaletleri de düşünülmüştü.

Renkli cümbüş sadece girişe mahsus değildi elbette. Üst katta aynı feodal üslubun ürünü bir sinema odası ve iki büyük yatak odası bulunuyordu. Mastır yatak odasındaki etrafı altın kakmalı siyah sütunlarla çevrili *king size* yatak, döner bir tablanın üzerindeydi ve tepesine altın çerçeveli bir de ayna iliştirilmişti. Her iki yatak odası da mermer sütunların çevirdiği birer jakuzi ve İtalyan mozaiklerinin süslediği 24 ayar altından birer duş barındıran banyolara açılıyordu. Bunların dışında, bu seviyedeki bir süitten

beklenebilecek standartta her türlü teknolojik imkân mevcuttu. Standart olarak kastedilen Arap standartlarıydı elbette. En basitinden, Defne süitte tam yirmi iki adet telefon saymıştı ve henüz hepsini gördüğünü de sanmıyordu.

Otel bir de uşak atamıştı Defne'ye. Operasyon müdürü süitten ayrıldıktan sonra, Defne süit içinde mutfağı da bulunan hevesli uşağa isteklerini sıraladı. Öncelikle birkaç saat rahatsız edilmek istemiyordu. Uyandığında hafif bir şeyler yedikten sonra, otelin SPA'sından gelecek iki terapist, biriktirdiği stresten arındırmak için *Abhyanga* denen bir masajı senkronize uygulayacaktı. Defne, adını ilk kez duyduğu bu masajın nasıl bir masaj olduğuna dair en ufak bir fikre sahip olmasa da bu şaşaalı oryantal diyarda yolculuğu başlamıştı: Çöl sıcağını da geride bırakmış bir masal kahramanı olarak maceralara açıktı.

Defne, birkaç saat uyuyup ardından bir şeyler yedikten sonra süite gelen iki Filipinli kadının maharetli ellerinden çıkma senkronize dört el terapisi, Defne'ye göre sihir gibi, büyü gibi bir şeydi. Tepeden tırnağa ılık yağla uygulanan kür sayesinde masaj masasında tekrar uyuyakalmıştı. Sanki deliksiz bir gece uykusu çekmiş gibi akşamüstü süitten çıkarken kendini kuşlar kadar hafiflemiş hissediyordu. Öyle gevşemişti ki âdeta yere basmıyor, her adımında, masajsız fânilerin göremediği bir topak buluttan diğerine hopluyordu. Şeyh, söylenmeyi bırakmış; yaşlı kadın, sanki ufaktan şarkı mırıldanmaya başlamıştı.

Sürpriz bir şekilde biriktirdiği fazladan yaşam enerjisiyle otelde ufak bir tur attıktan sonra, Al Zaheri'yle buluşacakları, Türkçe "istiridye" anlamına gelen *Al Mahara* deniz ürünleri restoranına inebilmek için, üzeri firuze taşlarıyla bezenmiş -tabii ki- altından kelepçe bilekliklere benzeyen bir asansöre bindi. Ancak su altı temalı restorana varabilmek için bu yeterli olmadı. Restorana ulaşabilmek için denizaltı yolcuğunu simüle eden servis aracına binip üç dakikalık bir yolculuk daha yapması gerekti.

Okyanusun derinliklerinde süzülerek ilerleyen denizaltının kapıları restoran girişine açılıyordu. Defne yemek odasına kıvrılan, iki yanında şarap raflarının dizildiği ışıltılı tünele döndü, çok geçmeden kendini restoranın merkezinde, içinde renk renk balıkların dolaştığı, tabandan tavana uzanan dev akvaryumun karşısında buldu. İyice havaya girmişti; sanki otelin zemin katında değil de okyanusun dibindeydi. Restoran, karanlık yüzlü klasik mobilyaları ve loş ışıklandırması nedeniyle Lex Luthor'ın malikânesini, belki şu durumda daha çok potansiyel denizaltısını çağrıştırıyordu.

Yer gösterecek görevliyi, *altından* bir devasa deniz kabuğunun önünde bulmak, Defne'yi hiç şaşırtmadı. Al Zaheri'nin adını verdi. Görevli, kendisini takip etmesini rica etti. Görevlinin peşine düşerken, oryantal bir masaldan bilim kurgu romanlara geçiş yapmıştı âdeta; dünya yüzeyinin fersah fersah altında, kimsenin onu bulamayacağı bir yerdeydi artık. Her şey mükemmeldi. Birazdan Al Zaheri'yle yemek yiyeceği gerçeği dışındaki her şey yani.

Ya da biraz erken konuşmuştu.

Henüz birkaç adım atmıştı ki görevlinin omzunun üzerinden gördüğü manzara karşısında, yaşlı kadın nereden gelecektiyse oraya geri kaçtı, şeyh küplere bindi.

Zaten ne zannetmişti ki? Hafif havalandı mı? Elbette biri paçasından tutup aşağı çekecekti. Ya da mevcut durumda su yüzeyine çekecekti.

O akşam Al Zaheri'yle baş başa yemek yemekten daha kötü bir şey varsa, o da sudan çıkmış balık misali, Al Zaheri'nin ayırttığı masanın hemen yanındaki masasına kurulup oturmuş bir Oğuz görmekti.

Her döndüğü köşede onu beklemek zorunda mıydı?

Koyu gri şık takım elbisesi üzerinde, insanın ruhunun derinliklerini görmeye çalışan ısrarcı bakışları gözünde, hafif bir tebessümle Defne'yi izliyordu.

Defne, Oğuz'u hiç fark etmemiş gibi masada ona sırtı dönük oturacağı noktaya hamle yaptı. Görevlinin atılıp çektiği sandalyeye, teşekkür ederek oturdu. Görevli, akabinde önden bir şey arzu edip etmediğini sordu. Restorana biraz erken indiğinden, Al Zaheri henüz gelmemişti; buna üzüleceğini yirmi saniye önce söyleselerdi, kahkahalarla gülerdi. Görevliye, sadece su istediğini, sonrası için Al Zaheri'yi bekleyeceğini söyledi.

Görevli uzaklaşınca, Oğuz, Defne'yle sırt sırta olacakları şekilde, masanın diğer ucundaki sandalyeye geçti hemen. Defne hareketlenmeyi fark edince, tırnaklarını incelerken kendi kendine söylenmeden edemedi. "Tesadüfler silsilesi..." Şimdi sırt sırta oturduğu Oğuz'un duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Oğuz da Defne gibi yüzünü çevirmeden konuştu: "Zaten buralardaydım."

"Geçerken hemen yan masaya uğradın demek."

"Peşinden özel olarak buralara geleceğimi düşünmedin herhalde?"

İnanmaz bir homurtu yükseldi Defne'den. "Asla. Peşimden buralara gelmekten çok daha önemli işlerin olduğunu düşünüyorum." İllegal faaliyetlerin arkasındaki üst akıl rolünü üstlenmek, arada yoluna çıkanları ortadan kaldırmak gibi.

"Olmaz olur mu?" Oğuz iyice sandalyesine yerleşince ikisinin omuzları neredeyse birbirine değecekti. "Ee ne var ne yok? Nasılsın? Görmüşken sorayım. Bir yerde, ortak sayılırız artık." Jacksfield Farm'la ortaklık görüşmeleri o hafta başlamıştı. "O kadar iş hukukumuz var artık."

Hatırlatmak gibi bir yükümlülüğü vardı sanki. "Seni görene kadar çok iyiydim." Hem de uzun zamandır olmadığı kadar. Ah ah.

"Ne kadar da açık sözlüsün." Oğuz güldü. "Biliyor musun? Seninle tanışmadan önce, politik biri olduğunu zannederdim."

Normal şartlar altında, Defne aklına her geleni söyleyen biri değildi zaten. Ama herkes hak ettiği muameleyi görüyordu. "Neyse ki sen kırılacak cinsten değilsin. Gerçeklerle başa çıkabileceğine inanıyorum."

"Bak işte o konuda haklısın." Defne'yi gerip sinirlendirecek hamlenin gelmesi fazla uzun sürmedi: "Yolda, hakkında çıkan yeni haberlere maruz kaldım yine. Hayırlı olsun. Nişan ne zaman?"

Oğuz'un bile diline düşmüştü. Cem ne işler açmıştı başına. "Henüz net bir tarih yok."

Bu cümleyle birlikte, sırt sırta gelişen diyalog son buldu. Oğuz ağır hareketlerle yerinden tekrar kalktı ve yuvarlak masada Defne'nin hemen yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Defne, dibine yerleşip kişisel alanını tehdit eden Oğuz'a hayretle bakıyordu şimdi. Adam, etiket denen şeyden yoksundu. "Oturmaz mısın?"

Oğuz çoktan oturmuş bulunduğundan hiç tınmadı. Ancak lakayt tavırlarına rağmen, yakından bakınca yorgun olduğu anlaşılıyordu. Defne'nin gözlerine şimdi büyük ciddiyetle bakan gözleri kanlanmıştı. "Cem Mermercioğlu'ndan çok daha ciddi sorunların var şu anda."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Burada ne yapıyorsun, Defne?"

"Esas soru, senin ne yaptığın bence."

Oğuz orada bulunmasının tesadüf olduğu iddiasını yeniden dillendirmedi. "Majid, güvenip iş yapabileceğin bir adam değil."

Hah. İşte bu, duymayı beklemediği bir cümleydi. Defne'nin şimdilik öyle bir niyeti zaten yoktu. Orada bulunması için oteldeki SPA çok daha büyük bir çekici unsurdu. Yalnız, Oğuz adamın hakkında böyle konuşabiliyorsa, en azından Al Zaheri'nin gıyabında bir şeyler duymuş olmalıydı, belki de adamı tanıyordu. "Aynı senin gibi, desene."

Oğuz, "Benim gibi," dediyse de kesin yargıyla değil de daha çok şikâyet eder gibi söylemişti; büyük hakaretti sanki Majid'le aynı kefeye konmak. Defne bundan ne anlaması gerektiğini düşünürken Oğuz ona doğru eğildi. "Al Zaheri'yle iş yapamazsın," dedi alçak sesle. "Yapmamalısın."

Defne sandalyesiyle birlikte geri kayarken, "Seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu.

Oğuz bir müddet duraksadıktan sonra, "Dolandırılmanı istemem çünkü," demekte karar kıldı.

"Ne de olsa iş hukukumuz var artık, değil mi? O yüzden sen de kalkıp, buralara kadar gelip beni uyarma gereği hissediyorsun. Çok düşüncelisin ama beni dolandırmak o kadar kolay değil." Bu kez Defne, Oğuz'a doğru eğildi. "Ben neyi merak ediyorum, biliyor musun?"

Ne var ki Oğuz, Defne gibi geri kaçmadı. "Neyi?"

"Her şeyden nasıl haberin olduğunu. Nereden biliyordun beni bu saatte burada bulacağını? Peşime adam taktığından şüphelenmeye başlayacağım yakında."

Oğuz, dudaklarında kıvrılan hain bir gülüş, "Sence, peşine adam takmaya ihtiyacım var mı benim?" diye sordu gayet serinkanlı.

Ne demekti bu? Canı istediğinde uydudan falan mı izliyordu Defne'nin hareketlerini?

Bakışma düellosu henüz kızışırken iyi insan lafının üzerine geldi. Al Zaheri bir yandan elindeki telefonda acele acele bir şeyler yazarken, diğer yandan da görevlinin peşinde Defne'nin oturduğu masaya doğru yürüyordu. Lacivert slim fit takımı, yapılı vücudunu sarmıştı. Kalıbına karşın onun da geniş omuzları çökkün, yüzü yorgundu. Nihayet başını kaldırıp masaya baktığında, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Önce Oğuz'a, sonra Defne'ye, sonra tekrar Oğuz'a baktı. Ama Defne'nin yanında birini gördüğüne bozulduysa da belli etmedi. "Prenses, kusura bakmayın, geciktim."

"Prenses" kelimesi ağzından çıktığı an, hem Defne'nin hem de Oğuz'un yüzü aynı derecede buruştu.

Majid ise tepkilerinden bihaber görünürken onu karşılamak üzere ayağa kalkan Defne'nin elini sıktı, hemen de bırakmadı. "Bu akşam ışık saçıyorsunuz."

Bunun, masörlerin Defne'nin kafasından aşağı boca ettiği yağlarla bir ilgisi olabilirdi. "Çok naziksiniz."

"Sözlerimde asla mübalağa yok." Elini nihayet bıraktı. Ardından, Defne'nin şaşkın bakışları eşliğinde, çok olağanmış gibi şimdi ayağa kalkan Oğuz'un da elini sıkıp, "Nasıl gidiyor, Oğuz?" diye sorduktan sonra, ikisinin tam karşısına oturdu. Demek, gerçekten tanışıyorlardı. "Kusura bakmayın, zamanında gelebilirim sanıyordum ben ama..." Aslında tam zamanında gelmişti. Sadece, Defne erkenciydi. Anlaşılan, Defne gibi Oğuz da randevulara erken gitmekten hoşlanıyordu, bazen randevu ona ait olmasa bile. "Bir şirket birleşmesi sürecinden geçiyoruz ve işler çok yoğun. Son toplantıdan âdeta kaçarcasına çıktım ama yine de sizi beklettim. Özürlerimi kabul edin, çok rica ediyorum." Oğuz'un gözlerinin içine baktı inceden sırıtırken. "Neyse ki dostum Oğuz, yokluğumu aratmamış."

Dostum.

"Kendisini burada görmeyi hiç beklemiyordum." Majid bir yandan gülümsüyor bir yandan da bakışlarını ikisi arasında gezdirmeye devam ediyordu. "Tanıştığınızı bilmiyordum."

"Son anda bir toplantı çıktı, Dubai'ye gelmem gerekti. Az önce konuğumu uğurlamıştım ki Bayan Dorsay'a denk geldim. Dorsay Holding bir projede reklam ajansımla çalışacak. Biz oradan tanışıyoruz."

Bir şey hatırlamaya çalışır gibi Oğuz'a bakan Majid'in kaşları hafif çatıldı, alnı kırıştı. "Dün tanıştığınızdan bahsetmemiştin. Fırsat olmadı herhalde." Konunun peşine fazla düşmedi neyse ki. "Dünya küçük..."

Defne'nin antenler çoktan dikilmiş, veri toplamaya başlamıştı. Beyninde sorular birbirlerinin kuyruklarına takılmış, dönüp duruyorlardı. Dün neden birlikteydiler? Nereden tanışıyorlardı? Konuşmalarında neden Defne'nin adı geçmişti? Ve ne yapmış olabilirlerdi ki ikisi de böyle bitkindi? "Gerçekten de öyle. Siz de daha dün birlikteymişsiniz, baksanıza."

Gizemli gizemli, "İş seyahatindeydik, biraz daha kuzeyde," dedi Majid. Tam lokasyon vermemişti.

"Bizim ufak tefek girişimlerimiz var," dedi Oğuz. Sanki konuyu geçiştirmeye çalışıyormuş gibi geldi Defne'ye.

"Ufak tefek mi?" Majid kulaklarına inanamıyordu. Biraz alınmıştı. "Bu kadar mütevazılık da fazla doğrusu." İvedilikle bu yanlıştan dönülmesi gerekiyordu. "Prenses, Oğuz alçakgönüllülük yapıyor ama ortaklık yaptığımız kocaman bir şirketimiz var bizim."

Demek öyle. Defne, bakışları Majid'in üzerinde, arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı. "Demek ortaksınız," dedi üzerine basa basa.

Majid, "Kaç yıl oldu?" diye şöyle bir düşündü. "Dört yıl oldu mu? Belki de beş yıl?"

Bak sen şu işe. Ama Defne, Al Zaheri'yle zinhar çalışmamalıydı. "Ne tesadüftür ki üçümüz şimdi aynı masada oturuyoruz."

Majid, olan bitenin göklerden gelen kuvvetçe organize edildiğine inanıyordu. "Tevafuk," dedi Arapça. "Oğuz, madem buradasın, sen de yemeğe kal bizimle," diye neşeyle şakıdı. Nezaketen söylenmiş olsa da samimi gibiydi de. Defne, bu iki adamın nasıl bir ilişkisi olduğunu çözememişti. "Gerçi o çoktan yemiş ama." İkisinin de İngiltere Kraliçesi'ne layık saray aksanı ve görgüsü vardı; kibar kibar sanki birbirlerine laf sokmaktan da geri kalmıyorlardı fakat.

Oğuz'un bir yere gitmeye zaten niyeti yoktu, masaya dakikalar önce çöreklenmişti. "Çok naziksin, dostum, teşekkür ederim. Toplantıda sadece aperitif bir şeyler yemiştim zaten." O da samimiydi sanki minnetini gösterirken. Sanki. "Ne zamandır yollardayım. Tanıdık yüzler görmek nasıl iyi geldi, bilemezsin."

Siparişlerini daha vermeden, masaya tütsülenmiş kabak çekirdekleri ve salamura morina şeritleriyle süslü kestane kabağı çorbası, çıtır istiridye, acılı kral yengeç ve ekmekle somon fümeli tereyağı geldi.

Dijital menüyü incelerken Majid, "Prenses, mavi ıstakozu mutlaka denemelisiniz," diye önerdi. Birkaç tane de aperitif siparişi vereceğini söyledi. Defne onaylayınca, garsona Arapça ne

istediklerini (ve muhtemelen nasıl istediklerini) uzun uzun anlattı. Müthiş bir ev sahibi olduğundan, Oğuz'un siparişini de onun yerine verdi. O da siyah morina istediğinden, şarap menüsünden iki ana yemekle de iyi gidecek bir şişe de *Chardonnay* seçtiler. Önden şarapla birlikte, pişmiş ve çiğ sebzeler, havyar, ahtapot salatası ve ızgara karidesten oluşan aperitifler geldi.

Servis yapılırken, Majid'in keyfine diyecek yoktu. Oğuz'la Defne'nin sağlığına kadeh kaldırdı. Şarabından bir yudum alıp arkasına yaslanırken, koyu kahverengi gözleri pırıl pırıl, "Yemen'deki arıların Şebve'nin huzurlu dağlarına sağ salim ulaşabildi mi?" diye sordu. Belli ki Oğuz'a. Defne'nin Yemen'deki arılardan da Şebve'deki dağlardan da haberi yoktu.

Oğuz hemen cevap vermedi. Gözleri Majid'in üzerinde, o da şarabından bir yudum aldı. "Ulaşıyorlar yavaş yavaş."

Yasa dışı iştiraklerinin haricinde: Vegan kozmetik firmasının Türkiye temsilcisi. Liman işletmecisi. Boş zamanlarında danışmanlık yapıyor. Aynı zamanda yabancı markaların başvurabileceği, süt ürünleri uzmanı. Reklamcı. Hobi olarak, sürdürülebilir tarımla ilgileniyor. Kanunun ördüğü ağları delip geçmekten büyük haz duyması dikkate alındığında, arıcılığın da uğraşları arasında yer alması beklenmedik bir durum değildi.

Listeye başka neler eklenecekti acaba? "Yemen'de arıcılık mı yapıyorsun?"

"Dünyanın en iyi balı Yemen'de üretiliyor desem yalan olmaz." Oğuz'a göre en azından ilk üçe rahat girerdi. O kadar imkânsızlığın içinde üstelik. "Sidr balı, Yeni Zelanda'nın *manuka* balıyla sık sık karşılaştırılır. Bilmiyor muydun yoksa?"

Defne'nin manuka balından da haberi yoktu ki. "Aslını istersen, bilmiyordum."

"Arılar, sidr ağacının çiçekleriyle beslenir. Rengi açıktır. Ağızda yakıcı, neredeyse acı bir tat bırakır." Oğuz bir bal tutkunu gibi lezzeti tarif ederken Defne balı tatmış kadar olmuştu. "Ekosisteme

zarar vermeden, bölgedeki yerli arı popülasyonlarını da koruyarak bu lezzetle tüm dünyayı buluşturmalı bence. Bu yılki hasattan sonra sana da birkaç kavanoz numune gönderirim."

Eksik olmasın. "Vegan kozmetik, sürdürülebilir tarım, arı refahı... Gezegeni kurtarmak için başka ne gibi meşgaleler edindin kendine acaba?"

"Ah, prenses, siz bilmezsiniz," diye gülerek araya girdi Majid. "Bu adam hem bir çevreci hem de tam bir hayvan dostudur." Defne, onun bir tek insan sevmediğini çok önceden deneyimlemişti aslında.

Oğuz'a dönerken Majid'in muntazam otuz iki dişi birden görünüyordu. "Ne geldi aklıma. Senin kamalara ne oldu dersin?"

"Bilmem," dedi Oğuz. "Emir'e sormak lazım."

O dakikalarda masada dönen sohbet, Defne'nin bilmediği bir dünyaya açılan pencere hâline gelmişti ve o dünyada kamalar yaşar, sidr balı hasat edilirdi ki bunları da zaten herkes bilirdi. "Kama ne?"

"Dubai Emiri'nin finansmanını sağladığı bir proje," diye açıkladı Oğuz. "*30 milyon yıldır ayrı olan türler suni döllenmeyle birleştirilebilir mi* sorusunun cevabı. Dişi lama ve erkek devenin suni döllenme yöntemiyle üremesi sonucu, deve gibi kulakları kısa, lama gibi çift toynaklı, uzun kuyruklu, hörgüçsüz bir melez olan *Rama* çıktı ortaya."

Peki neden? "*Kama* dememiş miydiniz az önce?"

"Kamanın adı Rama: Kama Rama. Kafiyeli."

Nasıl da akıl edememişti Defne? Elbette kafiyeliydi. "Neden uğraşmışlar ki bununla?" 30 milyon yıldır bir araya gelmemişse o türler, bir nedeni olmalıydı. Yüksek de bir maliyeti. "Neden böyle bir yatırım yapma ihtiyacı hissedilmiş?"

Oğuz da sanki bu soruyu sorması için tetikte bekliyormuş gibi anlatmaya başladı: "Çiftlik hayvanlarından hiçbiri, develer kadar çalışma kapasitesi yüksek ve dayanıklı değil. Çöl ve yarı çöl koşullarına kolay uyum sağlıyorlar. Et, süt ve yün üretimi

konusunda da verimliler." Defne bir "ama"nın geldiğini hissedebiliyordu. "Ama gel gör ki develerin biraz öfke problemi var," dedi Oğuz, neredeyse develer adına utanarak. "O kadar yatırımı yaparken kamanın lamadan güçlü, deveden ılımlı ve daha bol yünlü olacağını umuyorlardı."

"Ben de merak ettim şimdi. Bir ara soruşturayım." Majid'in gözlerinde yeşil yeşil dolar simgeleri belirmişti. Deve yünü zaten oldukça pahalıydı. "Bakarsın, tekstil işine gireriz."

Bir o eksik, diye düşündü Defne. Kendini nasıl bu diyaloğun içinde bulmuştu, hiçbir fikri yoktu.

Oğuz, Majid'in heyecanını paylaşmıyordu. "Sanmıyorum. Ben araştırdım. Yün verimi arzu edildiği gibi olmamış. Yünlerinin lamalar kadar kaliteli olmadığını da duydum. Üstelik develer kadar bile dost canlısı değillermiş."

Vah vah. Nasıl büyük hayal kırıklığı.

"En son beş taneydiler. Sonra ne oldu, bilmiyorum."

Rafa kaldırılan bir projenin hazin sonu.

Defne'ye durumu izah etmek ihtiyacıyla, "İçinde bulunduğumuz otelin fikir babası, hatta kaldığınız süitin dizaynıyla bizzat ilgilenen Emir, eksantrik adamdır," diye konuştu Al Zaheri. Defne adama hangi süitte kaldığını söylediğini hatırlamıyordu; ensesinde yalnızca Oğuz'la Cem yoktu anlaşılan. "Şair, mucit... Projeleri hiç bitmez. At yetiştiriciliğine de meraklıdır mesela. Kentucky'de at çiftlikleri var. Dubai Dünya Kupası, dünyadaki en prestijli at yarışlarından biridir. En kazançlı yarış bahisleri burada döner."

"Bahis, emirliklerde yasak sanıyordum."

"Birkaç özel koşu hariç, kâğıt üstünde yasak. Ancak çevrim içi bahislere karşı yapılabilecek fazla bir şey yok." Majid, Defne'nin geliş gidişlerini sıklaştırmasına dair arzusunu saklama gereği duymadı: "Mart'ta yine gelirseniz, koşuları yerinde izleyebilirsiniz. Size eşlik etmekten büyük memnuniyet duyarım."

Oğuz, Majid'in durup dururken at yarışı anlatmasından nereye varacağını tahmin etmeliydi. "Bu akşam iştahın pek yok sanırım." Ana yemek az önce servis edilmişti. Ancak Majid, pişince diğer sıradan ıstakozlar gibi kırmızıya dönen mavi ıstakozuna daha dokunmamıştı.

Defne, başını hızla Oğuz'a çevirdi. Az önce Arapça mı konuşmuştu o?

Defne, bu noktadan itibaren diyaloğu bir tenis maçına benzetti. Top, bir Oğuz'un bir Majid'in sahasındaydı. Ne var ki konuşulanlardan tek kelime anlamadığından, sayıyı kimin aldığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu güzelliğin karşısında, insan açlıktan ölür de haberi olmaz." Al Zaheri, Defne'den bakışlarını ayırmadan konuştu bir çırpıda. "Muhteşem bir kadın. Göz kamaştırıcı."

Sanki Oğuz bilmiyordu. Üzerindeki uzun kollu, dekoltesiz, diz hizasındaki siyah elbisesi, sade topuzu, abartısız makyajı; hepsi tek başına normal, hatta sıradandı ama bir arada nefes kesiciydi. Asalet, insanların inanmak istediklerinin aksine, sonradan edinilebilen ya da satın alınabilen bir şey değildi. "Hayatında ilk kez güzel bir kadın görmüyorsun herhalde," dedi lakayıt.

"Böylesini görmedim. Ne zamandır peşindeyim. Ama hiç yüz vermiyor." Majid, abartılı bir mahcubiyetle Defne'ye döndü. "Kabalığımızı hoş görün, Prenses. Oğuz'la dostluğumuz şirketimizden de eskilere dayanıyor. Bir insanla tanıştığın zaman konuştuğun dil neyse ister istemez ona dönüveriyorsun farkına varmadan. Bunca yıldan sonra İngilizce konuşmak tuhaf geldi açıkçası. Affınıza sığınıyoruz."

Bunu çiftler için söylemezler miydi? Defne büyük bir zevkle aralarından çekilebilirdi. "Rica ederim, rahat olun lütfen."

"Dubai'ye ilk kez mi geliyorsunuz, Prenses?"

"Hayır, daha önce de bulundum."

"Ama tahmin ederim ki hep iş içindi. Etrafı görebildiniz mi?"

"Maalesef. İş yemekleri dışında gezecek zamanım pek olmadı."

"At yarışı için henüz erken ama size yerli birinin biraz etrafı göstermesi şart oldu o hâlde."

Etrafı gösterecek o yerli biri, kendinden başkası değildi ama biraz zor gösterirdi. "Şirket birleşmesi ciddi efor gerektiren bir mesele. Sen hiç yorulma, işlerinle ilgilen. Ben Bayan Dorsay'a yardımcı olurum," diye araya girdi Oğuz.

"Yorulmak ne demek, büyük zevk olacak benim için." Rahat ama sağlam duruşuyla Oğuz'a meydan okuyordu; vazgeçecek göz yoktu hiç.

"O hâlde her ihtimale karşı ben de katılayım size," diyerek, kötü seçeneklerin en iyisini seçti Oğuz. "Acil bir durum çıkar belki, gitmen gerekir, Bayan Dorsay'ı yarı yolda bırakmak olmaz."

Defne ikisiyle de tek bir adım atmak istemiyordu. "Beyler, rica ederim. Hiç gerek yok." Ona kalsa o sıcakta otelden burnunu dahi çıkarmazdı.

"İtiraz kabul etmiyoruz, Prenses. Kabul etmeliyim ki Oğuz da yerli biri kadar hâkimdir bu coğrafyaya. Rehber olarak ikimizden iyisini bulamazsınız."

Yemen'in dağlarındaki arılardan, Emir'in kaması Rama'dan iş konuşmaya vakit kalmamıştı. Şimdi de kontrolü dışında turistik gezi planı yapılıyordu. Defne'nin o geceden tek beklentisi, Al Zaheri'nin niyetini iyice anlayıp önündeki birkaç gün adamı olabildiğince az görmekti.

O günlerde beklentileri karşılık bulmuyordu.

Özel olarak adamla görüşmek için tepmişti o kadar yolu. Ertesi gün yapacak daha iyi bir işinin olmadığını ikisi de biliyordu. Ne mazeretle reddedecekti şimdi? Görünen o ki Oğuz da yanlarına ek oluyordu.

Yemeğin üzerine greyfurtlu pavlova da yendiğinde, Defne artık odasına gitmek için can atıyordu. Öngördüğünden çok daha tuhaf bir yemek olmuştu. Sıkıldığını söyleyememekle birlikte eğlendiğini de iddia edemezdi. "Beyler, ben müsaadenizi isteyeceğim. Hâlâ biraz yol yorgunluğu var üzerimde."

"Tabii, düşüncesizlik ettik, Prenses." Al Zaheri yine öldüren nezaketiyle atılmıştı hemen. "Müsaade sizin. Yarın sabah görüşmek üzere o hâlde. Sabırsızlıkla bekliyor olacağım." Defne ayağa kalkarken, o da ayağa kalkıp Defne'nin elini öptü.

O sırada Oğuz da ayağa kalkmış, akvaryumdaki balıkları izliyordu. Garsonun söylediğine göre, bakış hizasında baş aşağı duran şapşal Napolyon balığının adı George'tu. Histerik bir hızla çırptığı yüzgeçlerinden, dehşetle büzülen tombul dudaklarından, şok içinde her yöne bakan gözlerinden, akvaryumunun dibinde gelişen sahnenin, George'un hiç hoşuna gitmediği apaçık ortadaydı.

Defne, gitmeden Oğuz'a başıyla ufak bir jestle selam verip restoranın çıkışına doğru yürümeye başladı. Kadının arkasından bakarken, Al Zaheri'in aklından geçenleri tasavvur etmek hiç de zor değildi Oğuz için. "Senin bir haremin, üç karın yok mu?"

Al Zaheri, bakışlarını gönülsüzce Oğuz'a çevirdi. Ne söylemeye çalıştığını anlamamıştı. "Ee?"

Açık açık söylemek gerekecekti anlaşılan. "Bu durumun göz önüne alındığında, sence Defne Dorsay seninle öylece takılmak ya da dördüncü karın olmak ister mi?"

"Benim üç evliliğim de üç kontrattan ibaret. Bir ışık görsem üç karımı birden şu dakika boşarım ki tazminatlarını aldıkları müddetçe karılarımın da şikâyet edeceğini hiç sanmıyorum çünkü zar zor katlanıyoruz birbirimize. Haremin kapısına da kilit vururum. Oldu bitti." Hin bir ifade belirdi yüzünde. "Ama bence can alıcı soru, dostum, bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor? Kalkıp buralara kadar gelmene karşın seninle de ilgilendiğini hiç sanmıyorum." Toplantı bahanesini elbette ki yutmamıştı. Oğuz'un bütün gece kıvrandıran karın ağrısının sebebini kendince teşhis etmişti. "Sana da bana davrandığından yakın davranmıyor."

İşittiği sözlerdeki haklılık payı, Oğuz'u gereğinden fazla rahatsız etti. "Hayır. Biz sadece birlikte iş yapıyoruz." O da zorla. Sırf Al Zaheri'yi caydırmak için, "Haberin yoktur diye söylüyorum, yakında nişanlanıyor," dedi, öyle bir nişanın olacağına pek ihtimal vermese de.

Al Zaheri, sandalyesine oturup gülümsedi. "Aman, düşündüğün şeye bak. Daha nişanlı bile değilmiş. Olsaydı da nişan bu, atılır, evliyse boşanır. Ne olacak?"

Belki de mevzuya Al Zaheri gibi yaklaşmak gerekiyordu.

Ertesi sabah Dubai bezdirici bir güne daha uyandı. Sabah saatlerinde sıcaklık hiç değilse biraz katlanılabilir olduğundan, Defne önceki gece sözleştikleri gibi saat dokuz civarında otel girişine indi. Ümitsizce, güneş ışınlarını yansıtacağını umduğu açık renk giysiler seçmişti ama otelin otomatik kapısı açıldığında, fırın kapağı açılmışçasına yüzüne vuran sıcaklık bunun pek de işe yaramayacağını müjdeliyordu.

Otelden dışarı adımını attığında ilk gördüğü, Oğuz ve ön kapısına yaslandığı siyah Rolls-Royce'tu. Herhalde ona da havalimanı piyangosu vurmuştu. Bronz kollarını göğsünde kavuşturmuş, güneş gözlüklerinin üzerinden girişi izliyordu. Önceki geceki bitkin hâlinden eser yoktu. Tanıştıklarından beri ilk kez tıraş olmamış, takım elbiseden başka bir kıyafet giymişti. Açık bej kargo pantolonu ve V yaka düz beyaz tişörtüyle, Defne'nin gözüne çok daha genç gözüktü. Olduğunu iddia ettiği masum iş insanı için de *fazla* güçlü ve atletik duruyordu. Her an masa başında çalışan cinsten değil de her an aksiyonun ortasına balıklama dalabilecek cinsten. Ama işin komiği, aldığı eğitim ve girişimleri düşünüldüğünde, adam Defne'nin kafasında canlanan klasik mafya babası kalıbına da oturmuyordu. *Yeni nesil mafya babası*, diye geçirdi içinden. Dünya değişirken, mafya babaları yerlerinde sayacak değillerdi ya.

Arabanın diğer tarafında, çocuksu yüz hatlarına sahip ancak yüzüyle tezat bir şekilde iri yarı, koyu kumral bir genç adam ve saçlarının tümü zamansız beyazlamış, cansız gibi kıpırdamadan duran çelimsiz başka bir genç adam vardı. Al Zaheri'yse beklenmedik bir biçimde ortalıkta yoktu. "Al Zaheri nerede?"

Oğuz doğrulup güneş gözlüklerini burnunun üzerinden geri itti. Defne, normalde on on beş santimlik topuklu ayakkabılar giyerdi ama şimdi kaşlarını çatmış, Oğuz'dan Al Zaheri'nin hesabını sorarken, giymiş olduğu spor ayakkabılar yüzünden Oğuz'un çenesine ancak ulaşıyordu ve mavi bol kot pantolonu, beyaz atletiyle tehditkâr olmaktan uzaktı. Oğuz, "Günaydın," dedi, elleri ceplerinde, Defne'nin kabalığının altını çizerken. "Onu görmek için bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum."

Defne'nin yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi ve belirdiği gibi de kayboldu. "Değilim." Çantasının ön gözündeki telefonun titrediğini hissetti. Taksim'de kaptırdığı postacı çantanın çok sevdiği bir benzerini yanına almıştı. Çantaya baktıkça diğerini hatırlayıp ufak bir sinir kabarması yaşamıyor değildi ama o da batık maliyetti, değil mi? Telefonu çantadan çıkardı. Al Zaheri'den bir mesaj gelmişti:

Prenses, şirkette IT sistemimiz çöktü. Muhasebe kayıtları birbirine girmiş durumda. Burada tam bir kaos var. Ancak haber verebiliyorum. Lütfen özrümü kabul et. Seni tekrar geri almak üzere Oğuz'un emin ellerine bırakıyorum. Bugün bir noktada size katılabileceğimi sanıyorum. Yokluğumu çok büyük bir sürprizle telafi edeceğim.

Defne'nin sürprizlerden ne kadar hoşlanmadığını bilmiyordu, yazık. Telefonu gerisin geri çantaya tıkarken, "Hıh," dedi Defne. "Al Zaheri'nin IT sistemi çökmüş. Senin bundan haberin var mıydı?"

"Yoo," diye karşılık verdi Oğuz. "Şimdi sen söyleyince haberim oldu. Umarım ciddi bir şey yoktur."

"Epey ciddi bir şey gibi görünüyor. Sonra bize katılabileceğini yazmış ama..."

"Biz geçelim o zaman, o da işi bitince bize katılır."

Defne, bu gezintinin Majid'le mi Majid'siz mi daha kötü olduğuna karar veremedi. Arabaya binmeden, "Nereye gideceğiz?" diye sordu ve sorusunu tamamladığında, gezintiden caymadığı için çoktan pişman olmuştu.

"Hemen cadde üzerinden başlayabiliriz. Jumeirah Kumsal Yolu."

"Ne var orada?"

Oğuz, Defne'nin ilgisini çekeceğini umarak, "Designer çanta, ayakkabı?" dedi beklentiyle.

Defne, adamın o an gerçekten de masum görünen yüzüne karşı gülmemek için kendini zor tuttu. "Designer çanta ve ayakkabı mı?" Yüz yıl düşünse Oğuz'dan böyle bir teklif alacağını tahmin edemezdi. "Doğru mu anlıyorum?" Dirseğini arabanın üzerine dayayarak, yaklaşmakta olan kahkaha krizine karşı destek aldı. "Şu an benimle ciddi ciddi çanta ayakkabı alışverişine mi çıkmak istiyorsun?" diye sorarken boğazından yükselen ufak kıkırtılar kahkahaya dönüşmek üzereydi.

Oğuz rahatsızca etrafa bakındı. Kapıdaki görevliler merakla, ufak kahkahalar eşliğinde omuzları titremeye başlayan Defne'yi süzüyorlardı. Saklamaya çalışsa da Serkan, bıyık altından gülüyordu. Nevzat'ın ifadesiz yüzüne bile biraz olsun can gelmişti.

"Dubai'ye gelmişken hemen ayakkabı çantaya saldıracağımı da nereden çıkardın?"

Oğuz'un kafası ciddi manada karışmış gibiydi. "Bilmem. Gitmek istersin sandım..." Neden istemiyordu?

Defne, arabanın diğer tarafındaki iki adama bakarak, "Beyler, lütfen kusura bakmayın ama bu üçlü..." dedi ve işaret parmağıyla üç adamı içine alan bir çember çizdi. "Alışveriş için aklımdaki ideal üçlü değil." Kaldı ki Defne alışverişe çıkmazdı. Zuhal, onun zevkini iyi bildiğinden, iğneden ipliğe her şeyi Defne için seçip evine gönderirdi. Tekrar Oğuz'a döndü. "Senin için de mahsuru yoksa Dubai'ye has kültürel aktivitelerde bulunmayı tercih ederim. Ama senin alman gereken designer ayakkabı ya da çantalar varsa, ben sana engel olmayayım. Siz gidin."

Oğuz yüzünü ekşitip arabanın arka kapısını açtı. "Bu sabah alışılmadık ölçüde etrafa neşe saçıyorsunuz. En iyisi mi, sizi şöyle alalım, Defne Hanım. Neşeniz size de biraz kalsın, sonra lazım olur belki."

"En azından dürüstsünüz. Neşemi kaçıracağınızı peşin peşin söylüyorsunuz."

"Genelde benim bir şey yapmama gerek kalmıyor."

Defne'nin neşesi kendiliğinden kaçıktı yani? Arabaya binerken kararını tekrar gözden geçiriyordu. Kaçırılırsa şayet, birçok şahit huzurunda kendi iradesiyle arabaya bindiğinden, daha sonra gerekli mercilere şikâyette bulunurken, kaçırıldığını iddia etmesi biraz güç olabilirdi. Tabii, Oğuz çok daha önce onu öldürüp çöle gömmezse. Belki de daha garanti olsun diye ayağına taş bağlayıp Körfez'e atardı.

Serkan direksiyona, Nevzat da onun yanındaki koltuğa geçti. Oğuz da arabanın etrafından dolaşıp arka koltukta, Defne'nin yanında yerini aldı.

Serkan aynadan Oğuz'a baktı. "Nereye gidiyoruz, abi?"

Dubai'de kültürel aktiviteler sınırlıydı. Gezilip görülecek çok fazla tarihî yer yoktu. Her şey çok yeni ve tüketim odaklıydı. Ancak Oğuz'un birkaç fikri vardı. "Bastakiya tarafına gidelim." Koltuğun diğer ucundaki beklenmedik misafirine, "Kahvaltı yaptın mı, Defne?" diye sordu.

Oğuz'la bir arabanın arka koltuğunu paylaşmak ne kadar garipti. Tehditler savurup yeni gemiler batırmak yerine, kahvaltı yapıp yapmadığını soruyordu. "Bir şeyler yedim." O sabah spor yapmak yerine uyumayı tercih etmişti. Uyanır uyanmaz da çok fazla yiyememişti. Rutini biraz şaşmıştı iki gündür.

Oğuz da bir şeyler yemişti. Burj Al Arab'daki uşaklar epey marifetliydi. Ama birazdan yapacakları kahvaltının yerini tutmayacağından emindi. "Böylesini yememişsindir ama. Biraz acıksak iyi olur yine de. Seko, önce Jumeirah Camisi'ne gidelim." Adam GPS'ten hâlliceydi. "Köprüyü geçince sola, Jumeirah Caddesi'ne sapıp dümdüz devam et."

Arabayı park edip Jumeirah Camisi'ne gitmek üzere indiklerinde, Oğuz ve Defne önden ilerlerken, Serkan'la Nevzat, onların dört beş metre gerilerinden geliyordu.

Defne diken üzerindeydi. Katıldığı organizasyonlarda güvenlik görevlileri olurdu ama o güne dek hiç özel korumaya ihtiyaç duymamıştı. Arkasına dönüp dönüp duruyordu. "Onlar da gittiğimiz her yere bizimle gelmek zorunda mı?" Sonra duyma mesafesindeki ikilinin alınacağını düşünüp hemen, "Lütfen, kişisel almayın," diye ekledi. Gerçi Oğuz'la baş başa kalmak istediğinden de emin değildi ya. "Korumalara alışık değilim de ben."

Serkan, Defne'nin rahatsızlığını anlayan ve bunu açıkça ifade eden tek kişiydi. "Estağfurullah, Defne Hanım. Tuhaf geliyordur size tabii. Ama bizim de görevimiz neticede. Siz, biz yokmuşuz gibi davranın."

Oğuz, "Unut varlıklarını," diyerek, konunun tartışmaya açık olmadığını belirtti. "Onların işi bu."

Neden bu işle iştigaldiler peki? "Seni nasıl bir şeyden koruyorlar?" Cevap yok. "Dubai sokaklarında seni bekleyen ne gibi tehlikeler var?" Gene yok. "Tehdit mi alıyorsun?" Hâlâ yok. "Hiç değilse yanımızdan yürüseler?" Defne arkasına döndü yine. Onlardan destek beklermiş gibi peşlerinden ayrılmayan iki adama, "Beraber yürüsek en azından?" diye sordu.

Oğuz, Defne'nin geride kalmaması için bir anlığına beline dokundu. "Gerekirse yürürler. Bırak, işlerini yapsınlar."

Defne kaçamak bir bakış daha attı omzunun üzerinden. Bu kez, tedirginlik veren başka bir fikir belirmişti kafasında. Endişeyle Oğuz'a, "Silah taşıyorlar mı?" diye fısıldadı.

Oğuz da eğilip aynı endişeyi taklit ederek, "Emirlik sınırları içinde ateşli silah taşıma ruhsatları yok," diye fısıldadı.

"Bu, taşımadıkları anlamına mı geliyor?"

"Bilmem. Taşıma ruhsatlarının olmamasını nasıl yorumlayacağına bağlı sanırım."

"Korudukları kişi düşünüldüğünde, cümle yoruma açık."

"Korudukları kişi, bulunduğu ülkenin kanunlarına uyan, saygın bir iş insanı."

Ona ne şüphe. "Peki, o pek saygın iş insanının ruhsatı var mı?"

Oğuz, cevap vermek yerine Defne'nin karşısına geçip kollarını iki yana açtı. "Gezintimize gönül rahatlığıyla devam edebilmemiz için istersen üzerimi arayabilirsin."

Defne, Oğuz'un yanından geçip görüş alanındaki camiye doğru yürümeye devam etti. "İstemem."

Palmiyeler arasından yükselen, yeşillikler içindeki taş cami, Defne'nin o ana dek Dubai'de gördüğü binalarda gözlemlemediği bir inceliğe sahipti. Fildişi ikiz minareleri, merkez kubbesiyle etrafındaki ufak kubbeler oya gibi ilmek ilmek işlenmişti. Silüeti Defne'ye çok tanıdık geldi; çocukken okuduğu Doğu masallarını konu alan kitapların kapaklarını süsleyen sihirle gerçek ayrımının olmadığı mistik sarayları anımsatıyordu. İçeride peri padişahı tahtına kurulmuş, kızına en uygun eşi seçebilmek için damat adaylarını, ecel terleri döktüren zorlu bir sınava tabi tutuyor olabilirdi pekâlâ.

Bahçesindeki renk renk çiçeklerin arasından caminin içine geçerken, Defne, gezintinin başında nereye götürüleceği hakkında en ufak fikri olmadığından beraberinde getirdiği merserize hırkasını çantasından çıkarıp giydi, şalıyla başını örttü. İçeride peri padişahını bulamadıysa da caminin içini de dışı gibi zarif ve beklediğinden çok daha sade buldu. Duvarlar büyük ölçüde beyaz bırakılmıştı. Uçuk sarı, mavi, yavruağzı geometrik motifler ile kaligrafi örnekleri, kemerleri ve tavanları süslüyordu.

Yüksek kemerleri destekleyen beyaz mermer sütunların arasında dolaşıp etrafı incelerken, Oğuz da yanında alçak sesle ufak tefek bilgiler paylaşıyordu. "Cami, Fatımiler dönemi mimarisinden etkilenerek yapılmış ama esasen yeni bir yapı. Sanıyorum, yetmişli yılların ikinci yarısında tamamlanmıştı." Başını o da Defne gibi kubbelere çevirdi. "Fatımiler zamanında mimari, sarayın bir uzantısı gibi görüldüğünden kamuya açık alanların mimarisine de büyük özen gösterilirdi. O yüzden detaylı işlemeler ve kabartmalar, gördüğün gibi öne çıkıyor."

Majid, rehberlik hususunu gerçekten de abartmamıştı demek ki. "Boş zamanlarında tur rehberliği mi yapıyorsun?"

"Emekli olursam bir gün düşünebilirim."

Defne tam olarak hangi işlerinden emekli olmayı kastettiğini merak etti: Korumasız gezememesine neden olanlardan mı, dünyayı kurtarmaya yönelik olanlardan mı?

Caminin 9. yüzyıl Mısır'ına uzanan geçmişine, mimarisinin üzerindeki Abbasi ve Bizans etkilerine de değinip tekrar avluya çıktıklarında, Majid'in o gün hiç gelemeyeceği de ortaya çıkmıştı. Defne, telefonunu Oğuz'un burnuna doğrulttu. "Senin bununla bir ilgin olamaz, değil mi?"

Oğuz, hızlıca ekrana baktı. Majid'in gelemeyeceğini bildirdiği türlü özürlerle süslenmiş mesajı okurken gayet sakindi. "Benim ne gibi bir ilgim olabilir?"

Defne şüpheyle Oğuz'u süzdü. Masum görünmediği gibi tam olarak suçlu da görünmüyordu. "Birlikte çalışalım istemiyorsun ya?"

"Bugün yanımıza gelememesi, birlikte çalışmanıza nasıl engel olur, bilmiyorum."

Mantıklıydı. Ama bu, Oğuz'un böyle bir şey yapmadığını ispatlamazdı. Defne üzerine basa basa, "Olamaz," dedi. "Madem Al Zaheri gelemiyor, ben de otele dönebilirim. Birbirimize katlanabiliyormuşuz gibi davranmamıza gerek kalmadı. Kültür turu için teşekkürler. Ben şuradan hemen bir taksiye binerim." Kafasını kaldırmış, taksi kollamaya başlamıştı bile. Otelde önce sağlam bir kahvaltı edip sonra masajlarına, cilt bakımlarına geri dönebilirdi. SPA'da denemediği bir ton şey vardı. Cehennem sıcağı da ensesinde, *ben geliyorum* diyordu zaten.

Oğuz -daha çok boynu ve göğüs kafesi- aniden Defne'nin görüş alanının önünde duvar gibi bitti. "Lütfen saçmalama, Defne. Beraber çalışacağımıza göre birbirimize hiç değilse birkaç saat katlanabilmeliyiz." Bir çocuğu ikna etmeye çalışır gibi sabırlı ve sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Makul ol. Benimle bir gün geçirince ilkeli duruşuna zarar gelmez, merak etme."

Sanki Oğuz dünya iyisiymiş de Defne yabanilik ediyormuş gibi bir atmosfer oluşturmuştu. "Yine neyin peşindesin?"

"Gerçekten şu an neyin peşinde olabilirim? Majid'in talihsizliğinden beni sorumlu tutuyorsun. Yapacağın üç beş ziyaretin altında bir şeyler arıyorsun. Biraz olsun rahatlayıp gezintinin tadını çıkaramaz mısın? Sürekli tetikte beklemek sinirlerini bozmuyor mu?"

Biraz bozuyordu açıkçası. Adamların metrelerce geride durmasına rağmen sesini alçaltarak, "Ne bekliyorsun acaba?" diye sordu. "İnsan senin gibi biriyleyken nasıl rahatlayıp gezintinin tadını çıkarabilir?"

Oğuz, "O *benim gibi biri* nasıl biriyse artık?" diye soludu. Neyse ki Defne'den bir tanım yapmasını beklemedi; duyacakları pek hoşuna gitmeyebilirdi. "Atacağın turistik turdan benim ne gibi bir çıkarım olabilir? Ne gibi bir oyun planlamış olabilirim? Sadece birkaç yer daha göreceksin, hepsi bu."

Defne, ağzını açtığı için kendini kötü hissetmeye başlayacaktı neredeyse. Usta manipülatör olmak bunu gerektirirdi. Demek böyle böyle insanları kandırıyordu. "Peki."

Oğuz, kulaklarına bir an inanamadı. "Peki?"

"Peki. İkna oldum." Gözlerini kısmış, şüpheyle Defne'ye bakarken Oğuz hâlâ tam emin görünmüyordu, yoldan geçen taksilerle Defne'nin arasında dikilmeye devam ediyordu. "En azından kültür turunun sana bir fayda sağlamayacağına ikna oldum." Defne, arabaya doğru yürümeye başladı. "Sırada neresi var?"

Yakıcı güneş gittikçe yükseliyor, gölgeler kısalıyordu. Yaya dolaştıkları Bastakiya'nın dolambaçlı, dar sokaklarının her köşesini Oğuz avucunun içi gibi biliyordu. Defne, taş kaldırımlarda yürürken bir müddet sonra Oğuz'un korumalarının varlığını gerçekten unuttu. Masalın kalbinin attığı yerde olduğunu hissediyordu. Sanki, Acem Prensi, asabiyetiyle meşhur -ama Defne'nin gözüne gayet uysal

görünen- develerin, yöresel kıyafetlerle dolaşan insanların arasında, hain büyücü vezirin hapsettiği prensesi kurtarmak için çift kılıcıyla bir çatıdan diğerine sıçrayacak; Yasemin'le Alaaddin uçan halıyla kubbelerin ardında, ufukta beliriverecekti.

Defne'nin etrafı, mercan, çamur, alçı ve palmiye ağacından yapıldığını öğrendiği hardal rengi binalarla çevriliydi. Her birinin yüksek duvarları, onlardan da yüksek kuleleri vardı. Oğuz "rüzgâr kuleleri" demişti bunlara. Bu kuleler, Orta Doğu'da geleneksel klima olarak biliniyordu; kule içindeki havayla dışarıdaki hava arasındaki basınç farkından yararlanarak, soğuk havanın binanın içine geçmesini sağlayan eski bir Acem icadıydı. Bu sayede binaların ahşap kapıları, çöl sıcağında serin kalabilen, saklı butik otellere, cana yakın kafelere, göz alıcı galerilere çıkıyordu.

Ziyaret ettikleri son sanat galerisinde, emirliklerden bir prensesin sponsorluğundaki güncel sergi, yerel sanatçıların fotoğrafladığı özel yetiştirilmiş Arap atlarını konu edinmişti. Kimi şaha kalkmış kimi rüzgârı arkasına katmış yelelerini savura savura koşan güçlü atlar, elbette Majid'in ilgi alanına daha çok giriyordu.

Galerinin serinliğinden sonra çıkışta iyice bastıran sıcak karşısında, Defne masal diyarında olmasının sıcaktan bayılmasına engel olamayacağını fark etti. Karnı da çok acıkmıştı ama Oğuz'a bir şey söylemeye çekiniyordu.

Oğuz sonraki hedeflerini belirlemeden önce, zihnini okumuş gibi belki de Defne'nin gözünün feri söndüğünden anlamış olacak, "Acıktın mı?" diye sordu.

Defne sanki açlıktan bayılmak üzere değilmişçesine, "Siz acıktıysanız eğer ben de bir şeyler yiyebilirim," diye cevap verdi.

"Güneş en tepede. Mükellef bir geç kahvaltının zamanı geldi bence. Hem önümüzdeki birkaç saati de atlatmış oluruz."

Şehrin her köşesinde Emir'in izlerini görmek mümkündü; ismini verdiği Şeyh Muhammed Merkezi, muhitteki hardal rengi binalardan biriydi ve geleneksel kahvaltısıyla ünlüydü. Merkezde aynı zamanda eski Arap gelenekleri yaşatılıyor, Dubai'de unutulmaya yüz tutmuş birçok kültürel değere sahip çıkılıyordu.

Gezegenlerin aynı hizaya gelmesiyle ancak bir araya gelebilecek dörtlü, yeni duraklarında, ayakkabılarını kapıda bırakıp buyur edildikleri taşlıkta, yere serili muşambanın etrafındaki minderlerin üzerine oturdular: Oğuz'la Defne karşılıklı; Serkan Defne'nin, diğer adam da Oğuz'un yanına. En azından herhangi bir güvenlik açığına mahal vermeden şükür ki hepsi bir arada oturabilmişti.

Defne'nin dışında kalan üçlü fazla konuşkan değildi. Anlaşılan, son birkaç saat içinde, yer sofrasına birlikte oturacak samimiyeti geliştirmişlerdi. Ancak böyle karşılıklı oturmuş, göz kaçırıyorken, Defne sabahtan beri neden olduğunu bilmese de bir nevi onu da koruyan korumalarla hâlâ tam olarak tanıştırılmadığını fark etti. Elini önce Serkan'a uzattı. "Resmî olarak tanışmadık hâlâ. Ben Defne. Sizin de adınız Serkan sanırım." Hatta kısaca Seko.

Serkan bir an bocaladı ama hemen avucunu pantolonuna sürtüp Defne'nin elini havada bırakmadı. "Evet, Defne Hanım. Serkan ben."

"Memnun oldum, Serkan Bey."

Adamın çocuksu yüzü hemen aydınlandı, gözleri canlandı. "Ben de öyle, Defne Hanım."

Defne bu kez, henüz sesini duymadığı adama elini uzattı. Bunun için yarı emekler pozisyonda muşambanın üzerinden uzanması gerekti. "Sizin isminizi bilmiyorum. Kusura bakmayın."

Nevzat önce Defne'nin eline baktı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bir sonraki hareketini bir müddet düşünüp tarttıktan sonra, elini uzatmanın makul olacağına ancak karar verebildi. Defne'ye bakmaktansa daha çok yerdeki şeffaf muşambayı incelerken, "Nevzat," dedi.

"Memnun oldum, Nevzat Bey."

Nevzat'ın cevaben hafifçe salladığı başı ve Defne'ye saliselik attığı bakışı, onun da memnun olduğuna dair tek belirtiydi.

Tanışma faslı da buzları kırmaya yetmemişti. Sessizlik sürüyordu. "Burada neden bizden başka kimse yok?"

Oğuz, "Biz özel rezervasyonla geldik," diye açıkladı. "Bu saatte çalışmıyorlar aslında."

Oraya gidişleri spontane olmuş gibiydi. Sanki. "Ne ara rezervasyon yaptırdın ki?"

"Her ihtimale karşı önceden rezervasyon yaptırmıştık."

Defne, "Ne kadar da öngörülüymüşsünüz," dedi ama daha fazla sorgulayamadan tabaklar, toprak kaplar, tepsiler, önlerinde sıralanmaya başladı. İlk izlenim olarak *Emirati* kahvaltısı, kahvaltı ya da *brunch*tansa öğle yemeğini andırıyordu ama Defne şikâyet edecek durumda değildi. Midesinin kapıları kahvaltıya da öğle yemeğine de ardına kadar açıktı.

Tüm yemekler dört beş kişilik ortak porsiyonlar hâlinde gelmişti. Dörtlünün samimiyet boyutu gittikçe artıyordu! Geleneksel kıyafetleri içindeki kadın ve erkek görevliler, getirdikleri her tabağın, çömleğin ya da tepsinin önüne, içeriğini açıklayan birer kart yerleştirip muşambanın etrafındaki konuklarına da minyatür birer servis tabağı verdiler.

Defne'nin çaprazındaki, menemene benzeyen domatesli yumurtayla, hemen önünde, kartında *balalit* yazan şeker, kakule, gül suyu ve safranlı eriştenin üzerinde omletle servis edilen hem tatlı hem de tuzlu yemek, kahvaltılık olmaya aday olabilirlerdi. Bunların yanında, Defne'ye en yakın pozisyonda bulunan *khameer* adında, pideyi andıran ekmekten, sebze *biryani*den[33] ve biftek *nashif*ten[34] özellikle yoldan çıkarıcı kokular yükseliyordu.

Ve hepsi de çok lezzetliydi. Sessizlik, Defne'nin artık fazla umurunda değildi. Başlarda önünden önünden kibarca yemeye çalıştı fakat en yakınındakilerden yeterince yediğine kanaat getirdiğinde, muşambanın ötesini keşfetmek için uzanıp minyatür tabağını sık sık doldurdu. Çiğnemeden yuttuğu ana yemeklerin üzerine de iki gündür diyetinin ayrılmaz bir parçası hâline gelen hurmayla dönüşümlü *luqaimat* denen lokma tatlısından yiyip

[33] Pirinçli baharatlı sebze.

[34] Bir nevi et sote.

mis gibi Arap kahvesi içti. Gözüne kestirdiği son lokma tatlısını da çömleğinde yapayalnız kalmasın diye, biten kahvesinin üzerine yuvarladığında, Oğuz'un gülen bakışlarını üzerinde hissetti. Gecikmeli itiraf gelecekti, yakalanmıştı: "Ben meğer bayağı acıkmışım. Vücut su kaybedince demek..."

Oğuz'un gözünde gün ışığı dans ediyordu. Yine de sadece, "Afiyet olsun," demekle yetindi.

Öğle sıcağı şiddetini azaltana kadar merkezde emirliklere dair birkaç dinletiye katılıp zaman geçirdiler. Öğleden sonra merkezden çıkarken şehre mucizevi bir serinlik inmediyse de sıcaklık daha insani boyutlardaydı; en azından süblimleşme ihtimali ortadan kalkmıştı.

Arabayla dakikalar süren kısa yolculuğun ardından, sonraki durakları olan *Deira Baharat Pazarı*'na ulaştılar. Bu durağı da yaya keşfedeceklerdi. Oğuz'un bunun için seçtiği güzergâh biraz engebeliydi; gölge kuytulardan kıvrılıp gelen dar sokaklarda, bu sokakların bağlandığı genişçe caddelerde adım atacak yer bulmak zordu. Yol üzerinde dekoratif eşya satan dükkanlardan, kıyıda köşede gizli kalmış küçük pasajlara; kuyumculardan, işportacıların seyyar tezgâhlarının önlerine kadar her yer, görece serinliği fırsat bilip dışarı fırlamış müşterilerle kaynıyordu.

İnsan yığınlarını yara yara, Defne'nin çoğunu ayırt edemediği envaiçeşit baharat kokularının arasında yürürken, gerili brandaların, güneşliklerin altındaki renkli tezgâhlarda, sergiledikleri malları satmak isteyen iştahlı satıcıların sesleri müşterileri çağırıyordu. Esnaf kimi zaman uygun gördüğünün önüne de atlayarak, potansiyel müşterisinin üzerine kesinkes çok yakışacak kıyafetler ve bu kıyafetleri tamamlayacak ayakkabılarla aksesuarlar, karanlıkta kalmaması için otantik fenerler, evde de rahatça tüttürülebileceği pratik nargileler, hazır evdeyken kullanabileceği çanak ve çömleklerin yanında onlarla uyumlu ibrikler, salonundaki koltuk takımı için ideal kırlentler, sarınıp rahat bir uyku çekilebileceği nevresim takımları satın almasını aktif olarak teşvik ediyordu.

Defne'nin, durmadan bağırtıların yükseldiği bir tezgâhtan diğerine bakmaktan başı dönmüştü. Oğuz, uğultuyu bastırabilmek için yüksek sesle, "Artık pek fazla baharat satıcısı kalmadı. Daha çok tekstil, mücevherat üzerine dükkanlar," dedi. Bahsettiği belirsiz geçmişte pazarın nasıl göründüğünü de iyi biliyor gibiydi.

Sokaklarda dolaşmaya başladıklarından beri, turistlerden de yerli alışveriş tutkunlarından da ayrılan, daha belirgin bir amaçla hedefine yürüdüğü anlaşılan Bond çantalı adamlar, Defne'nin dikkatini çekmişti. Aralarında bavul taşıyanlar da vardı. Ve o kadar çoktular ki. İki tanesi daha sağlı sollu yanlarından geçince daha fazla kayıtsız kalamadı: "Bu adamlar ne taşıyor böyle?"

Oğuz etrafa bakıp Defne'nin bahsettiği adamları görme ihtiyacı hissetmedi. Neden bahsettiğini biliyordu. "Nakit veya altındır..." Hindistan'dan Pakistan'a, Pakistan'dan Arap Yarımadası'na uzanan coğrafyada önemli kültürel yeri olan altının, dünyadaki ticari kalbindeydiler ne de olsa.

Defne'nin görebildiği kadarıyla hiçbirinin koruması yoktu. Daha sakin ara sokaklarda, pasajlara giden dar koridorlarda rahatça yürüyebiliyorlardı. "Tehlikeli değil mi böyle gezinmeleri?"

Sadece, "Yoo," diye yanıtladı Oğuz.

Peki.

Adamlar çoğu insanın ömründe bir arada göremeyeceği serveti çantalarında göstere göstere güvenle taşırken, Oğuz'un aynı sokaklarda korumasız gezemediği gerçeği, Defne'nin dilinin ucuna kadar geldi yine. Ama yorumlarının duvara çarpıp geri döneceğini bildiği için bu sefer sessiz kaldı. Kalabalık yüzünden tek sıra, o önde Oğuz arkada, dikkatini tekrar renk cümbüşüne boyalı tezgâhlara yöneltti. Şimdi el yapımı takıların sıra sıra sergilendiği bir sokaktaydılar. Kuyumculardaki bluz niyetine giyilebilen takılar kadar iddialı olmasalar da yarı değerli taşlarla bezeli gerdanlıklar, küpeler, yüzükler gittikçe azalan gün ışığına rağmen yine de göz alıyordu. Tezgâhlardan birinde gördüğü acemi işi bileklik gülümsetti; öne çıkmak üzere tasarlanmış olan diğerlerinin

yanında, gösterişten uzak sadeliğiyle öne çıkıyordu. Birbirine dolanmış deri ve zincire asılı şekilsiz eğri büğrü kalpler, yıldızlar, hilaller hoşuna gitmişti. Parmaklarını bilekliğin üzerinde gezdirdi ve sokak boyunca yürümeye devam etti.

Oğuz'un sabah söylediğine göre birkaç saatliğine çıkmışlardı fakat neredeyse akşam oluyordu. Yavaş yavaş sokak lambaları yanmaya başladı, şehir merkezinin büyük kısmını kaplayan altın çarşısının vitrinleri kuvvetle aydınlandı; o kadar ki başını çevirdiği her yön ışıl ışıl olduğundan, Defne'nin gözlerinin önünde parlak noktalar uçuşuyordu artık. Yine de saatler ilerledikçe daha cazip görünen sokak yiyeceklerini fark etmesine engel değildi bu.

Oğuz'dan da hiçbir şey kaçmıyordu: "Bir şeyler yiyelim ister misin? Kahvaltı edeli çok oluyor."

Defne, hepsi birbirinden çekici dizi dizi tezgâha baktı. Cezbedici kokuları içine çektiğinden, ağzı hızla sulanırken, çoğunun ne olduğunu bile tam anlayamamıştı. "Hangisini tavsiye edersin?"

Oğuz bir tezgâhın önünde durup sipariş verdi. En popüler Arap yiyeceklerinden *shawarma*yı[35] seçmişti. Bir ellerinde shawarma bir ellerinde buzlu *timar hindi,*[36] arabaya yürürken, "Dubai fıskiyesini görmüşsündür herhalde," dedi Oğuz.

Defne, başını lavaşa sarılı etin orta yerine daldırıp koca bir ısırık aldı. Sosu iki yanağına da simetrik olarak bulaşmıştı. "Hiç çalışırken görmedim."

Böylece son durakları da belirlenmiş oluyordu. Ancak son durağa ulaşmak hiç kolay olmadı. İş çıkışı saatine rastlayıp İstanbul'u aratmayacak kadar yoğun trafikle karşılaşınca, on beş kilometrelik mesafe iki saate yakın sürmüş, nihayet hedeflerine varabildiklerinde hava iyice kararmıştı.

---

[35] Sebzeli, soslu bir çeşit tavuk döneri.

[36] Ezilmiş demirhindi meyvesi, limon suyu, su ve şekerle karıştırılarak elde edilen bir içecek.

Defne, Burj Khalifa ve Dubai Fıskiyesi civarına neredeyse her Dubai gezisinde gelmişti. Etraftaki restoranlarda iş yemekleri yemişti fakat her otuz dakikada bir şarkılar eşliğinde yapılan gösterileri, saatini denk getirip de izleyecek vakti bulamamıştı. O gün besbelli şanslı günündeydi ki saat başına birkaç dakika kala alandaydılar. Çevrelerinde yerli yabancı turistler fıskiyeleri izlemek için çoktan toplanmış, kameraları hazırda bekliyorlardı.

Kendilerine insan kümeleri arasında yer açıp kıyıya yanaştıklarında, Serkan'la Nevzat yine biraz geride, Oğuz her zamanki gibi Defne'nin yanındaydı. "Buraya dair herhalde anlatılabilecek fazla şey yoktur." Defne de iyi biliyordu ki o çevre anlatılacak kadar uzun bir geçmişe sahip değildi.

Oğuz gülerek kollarını korkuluklara dayadı. "Fıskiyelerdeki suyun, Burj Khalifa'nın klima sistemlerinden gelen yoğuşmayı geri dönüştürerek elde edildiğini biliyor muydun?"

Dubai'den Defne'nin beklemeyeceği bir sürdürülebilirlik hamlesi. Görünen o ki fıskiyeler hakkında bile öğrenmeye değecek şeyler vardı. "Bilmiyordum." Korkuluklara tutunup başını gökyüzüne kaldırdı. Yıldızlar seçilmiyordu; belki hepsi yeryüzüne düşmüş olduğundan. Fıskiyeleri kuşatan, her katı ayrı ışıklandırılmış yüksek binalara, tüketim çılgınlığına teşvik eden vitrinlere, insanların tıka basa doldurduğu, gölün etrafında kıvrılmış aydınlık yürüyüş parkurlarına baktı. 90'larda oralar dutluk bile değildi; o zamanlar şehrin büyük kısmı taş topraktan ibaretti. Birkaç sene öncesinden bu yana bile çok şeyin değiştiğini görebiliyordu. "Her dört beş yılda bir, anormal sıçramalar oluyor bu şehirde..."

70'lerin başında İngiliz himayesinden çıkıp bağımsızlığını ilan ettiğinde, yedi emirlikten oluşan federasyonun merkezi, uçsuz bucaksız petrol rezervleriyle emirliklerden en büyüğü ve en zengini olan Abu Dabi tayin edilmişti. Karşılaştırıldığında Dubai'nin petrol rezervleri çok daha kısıtlıydı ancak ticaret erba-

bı Dubai Emiri ve ailesinin yönetimi altında, Dubai yer altı zenginliklerinden yoksun olmasının açığını, Arap Yarımadası'ndaki kilit pozisyonunun sağladığı avantajla, bölgedeki en önemli hava ve deniz merkezlerinden biri hâline gelerek kapattı. "Emir, şehrin coğrafi konumunu iyi kullanabildi." Kendisi devasa imar projelerinin en büyük yatırımcılarından olmasının yanı sıra, onun gözetiminde, yabancı yatırımcılara da büyük kolaylıklar sağlanmıştı. Böylece Dubai'nin coşkulu bir kalkınma sürecine yelken açması mümkün olabilmişti. "Bunda serbest ticaret bölgelerinin oluşturulmasının da katkısı büyük tabii."

Defne dudak büküp, "Laissez-faire et laissez-passer,"[37] diye mırıldandı.

Oğuz, duydukları karşısında Defne'nin yüzüne karşı açık açık gülmekten hiç çekinmedi. "Kusura bakma ama kuşaklardır holding sahibi bir ailenin mensubu söyleyince biraz tuhaf oluyor."

Sanki kendisi şirketçikleriyle sosyalizm neferiydi.

Mesele, Defne'ye göre ideolojik değil, ahlakiydi. Devletler büyümeyi ateşlemek için yatırımcılara ekonomik teşvikler verebilir, vergileri düşürebilir, hatta tamamen kaldırabilirdi. Ancak zayıf denetim anlayışı, bankaların temel "müşterinizi tanıyın" prosedürlerini hiç uygulamaması ya da layıkıyla uygulamaması, muhasebe defterlerinin ciddi finansal düzenlemelere tabi tutulmaması, çok başka bir soruna işaret ediyordu. "Serbest piyasa ekonomisinden yana olmam demek sıfır denetimi savunacağım anlamına gelmiyor."

"Büyüme teşvik edilmek isteniyorsa, hacmi birden artan ticari işlemleri kontrol altında tutmak o kadar kolay olmuyor."

Defne'ye göre yönetenlerin iradesiyle ilgiliydi bu. "Dubai'de kara para aklamak 2000'lerin başına kadar suç kapsamında değildi."

---

[37] Fransızcadan direkt çevirisi, "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" şeklindedir. Ekonomide sadece mülkiyet hakkının korunması, ticaretin devletin kısıtlamalarından tamamen arındırılması demektir.

"Arap tüccarlar, korsanlar, kaçakçılar yüzyıllarca Dubai çarşısını merkez alarak, legal veya kara borsa ayrımı yapmadan her türlü malı tahta botlarla Körfez sularında taşıdılar. Yüzyıllardır süregelen alışkanlıklar bir anda kaybolmaz." Oğuz sonraki sözlerini söyleyip söylememekte tereddüt etti ama vazgeçmedi: "Kaldı ki dünyanın herhangi bir yerinde kara para aklamanın suç kapsamında olması, pratikte çok şey değiştiriyor mu dersin?"

Kime ne anlatıyordu ki Defne? "İşin pratiğini senden iyi bilemem tabii," dedi, Oğuz gibi korkuluklara kollarını dayarken. Gösteri başlamak üzereydi.

Oğuz cevaben bir şey söyleyecek olduysa da söyleyemeden, derinlerden ağır aksak Arapça bir şarkı çalmaya başladı. Son derece yumuşak ve hüzünlüydü. Bir anda havaya saçılan pırlanta tanelerine benzeyen su damlaları gökyüzünde parladı. Yüz elli metre kadar yukarı fışkıran suyun etkisiyle etraf da biraz serinlemişti; hava sıcaklığı hâlen otuz derece civarında olduğundan, yüzüne vuran tazelik Defne'yi mutlu etti. Gözlerini bir an için kapattı.

"Elini uzatır mısın?"

Ne manasız istekti o öyle. Defne gözlerini yeniden açıp, gösteriyi değil de onu izleyen adama aksi aksi bakarken, "Anlamadım?" diye sordu.

Oğuz, uzun süredir pantolonunun cebinde tuttuğu ufak kutuyu çıkarıp kapağını kaldırdıktan sonra Defne'ye doğru uzattı. Kutunun içinde, göldeki suyun dalga dalga oynaşan yansımasını taşıyan şey, Defne'nin ağzını açık bıraktı.

Defne'nin şaşkınlığına rağmen, Oğuz kutunun içindeki eciş bücüş hediyesinden artık o kadar da emin değildi. "Seni öyle gülümsetince... Ben düşündüm ki... Ama şimdi verirken itiraf etmeliyim ki biraz eksik kaldı. Her şeyi olan bir kadına bunu vermek..." dedi bir nefeste. Altın çarşısındaki safirler, pırlantalar, yakutlar, elmaslar, zümrütler dururken, Defne'ye sokak tezgâhındaki bilekliği alırken ne düşünüyordu acaba? Şimdi düşündüğünde, bileklikten hoşlanmamış olma olasılığı bile vardı.

Defne için bu bağlamda "her şeyi olan bir kadın" demek doğru olmazdı. Mücevherata özel bir ilgisi yoktu. Aile yadigârları dışında, nadiren değerli mücevher takardı. Oğuz'un çekincesinin aksine, bileklik Defne'nin gerçekten severek kullanabileceği bir şeydi. Kendi kendine dahi kabul etmeyecekti ama Oğuz'un bu jesti hoşuna gitmişti. Yine de ,"Bunu kabul etmem doğru olmaz," dedi.

"Aramızda sır olarak kalabilir. Ben de böyle bir hediye aldığım bilgisi duyulsun istemem." Hele de Majid tarafından. "Bugünü hatırlatacak ufak bir şey sadece."

Peki, o günü hatırlamak ister miydi Defne?

"Satıcı kadınla o kadar da pazarlık yaptım hem."

Oğuz'un beklenti içindeki bakışları karşısında kendini kötü hissedip basireti bağlanmış olmalıydı ki Defne bileğini uzattı.

Oğuz da bilekliği taktı. Parmak uçları belli belirsiz Defne'nin teninde gezindi ama sanki yakabilirmiş gibi geldiğinden hemen geri çekildi. "Çok yakıştı," dedi sessizce. Defne'nin o kadar ince ve zarif bilekleri vardı ki herhangi bir bilekliğin yakışmaması düşünülemezdi zaten.

Defne bileğini geri alırken tereddütle gülümsedi. "Teşekkür ederim." Biliyordu ki o gün hem yaptıklarından hem de söylediklerinden ötürü çok pişman olacaktı. Oğuz'un yüzüne bakmaktansa, tekrar fıskiyelere verdi yüzünü. Adamı tanıdıkça, kafası büsbütün karışıyordu. "Nasıl oluyor da böyle Arapça konuşabiliyorsun?"

Oğuz da dönüp dirseklerini yeniden korkuluğa dayadı. Sıradan bir meziyetmiş gibi sesinde küçümseme ile, "Yerel dili konuşmak ticareti kolaylaştırıyor," dedi basitçe.

Defne, Oğuz'un keskin profiline kaçamak bir bakış attı. Fıskiyeden yansıyan ebruli spot ışıkları, uzun kirpiklerinin ucunda titreşiyordu. O an kahverengi görünen düşünceli gözleri, o yüzde başka türlü olamayacak büyükçe burnu, şimdi neredeyse çizgi olmuş dudakları ve belirgin çene kemikleri... Bu kendinden emin yüzün gerisinde ne sırlar saklanıyordu? "Kuzey'de Majid'le nasıl bir *ticari* faaliyet içindeydin?"

Oğuz, Defne'nin bakışlarını bakışlarıyla yakalayıp tuttu bir müddet. Misillemesi gecikmedi. "Cem Mermercioğlu gibi biriyle sen nasıl bir faaliyet içindesin?"

Bu sorunun cevabını Oğuz'un bilmesinde hiçbir sakınca yoktu aslında. Kalkıp magazincilere veya annesine Cem'le "olmayan" ilişkisini ifşa etmekle uğraşacağını hiç sanmıyordu. Defne, Oğuz'un sorusuna ciddi ciddi cevap vermeyi düşündü bir an. "Anlatırsam söyleyecek misin ne yaptığınızı?"

Oğuz, "Tabii ki hayır," dedi gayet net. "Birbirimize cevaplayamayacağımız sorular soruyoruz sanmıştım."

En azından, ağzından laf almak için kandırma girişiminde bulunmayacak kadar dürüsttü. Varsın cevaplayamayacağı bir soru sorduğunu sansın. Şimdi sayısız fıskiye devasa spiraller çiziyor, suyun izlediği rota karmakarışık bir hâl alıyordu. Defne, suyun havadaki izleri bir belirip bir kaybolurken, "Anlamıyorum..." dedi neredeyse farkına varmadan.

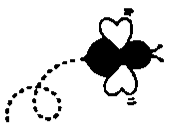
"Nedir anlamadığın?"

"Seçimlerin..."

Oğuz seçimleri hakkında yorumda bulunmadı. Birkaç dakika daha devam eden gösteriyi yan yana sessizce izlediler. Tamamlandığında müzik kesildi, göldeki su saniyeler önce hiç çalkalanmamış gibi duruldu, toplanan kalabalık dağılmaya başladı, gülüşmeler gitgide uzaklaştı, aralarındaki sessizliği daha da belirginleştiren bir sessizlik çöktü.

Defne doğruldu. "Geç oldu, dönelim mi artık?"

"Tabii."

Tüm itirazlarına rağmen üçlü, Defne'yi kapısına kadar bırakmakta ısrarcıydı. Zaten Oğuz da aynı kattaki diğer kraliyet süitinde ikamet ediyordu. Otelin 25. katını, aralarında resmen kapatmışlardı. Şaşırtıcı mıydı? Pek değil.

Oğuz, iki kanatlı, oymalı ahşap kapının önünde durup, "Gün doğumu senin, gün batımı benim," dedi. Defne, anlamsız anlamsız yüzüne bakmaya devam etti. "Süitler. Seninki doğuya bakıyor."

Defne'nin hiçbir fikri yoktu. Günün sonunda bilgi akışı kesintisiz devam ediyordu. "Bugün ne çok şey öğrendim," diye kabul etti. "En az Majid'in dediği kadar iyi bir rehbersin, teşekkür ederim." Kolunu havaya kaldırıp bileğini saran bilekliği hafifçe oynattı. "Bunun için de."

"Rica ederim. Lafını etmeye değmez." Oğuz, daha alçak çıkan çekinceli bir sesle, "Mümkünse etme," diye ufak bir istekte bulundu.

Defne ister istemez gülümsedi. "Aramızda sır olarak kalacak, merak etme." Hediyesinden ya da birlikte geçirdikleri günden kolay kolay kimseye bahsedeceğini sanmıyordu. Yana doğru biraz eğilip, "İyi geceler, beyler," diyerek Oğuz'un arkasında kalan korumalara seslendi. Biraz kinayeli, "Bugün bize eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi.

Serkan ciddiyetle, "Görevimiz, efendim," derken, Nevzat sadece başıyla ufak bir jest yaptı.

Defne'nin artık Oğuz'a da veda etme vakti gelmişti. Karşısında eğreti dururken, kabul etmeliydi ki bütün günü birlikte geçirdikten sonra tokalaşacak kadar resmî değillerdi ama sarılıp öpüşecek hâlleri de yoktu herhalde. İki metre mesafeden el sallamak kuşkusuz en mantıklısı olacaktı ki Defne de tam olarak bunu yaptı. "İyi geceler." Sonra tekrar eğilip arkadaki ikiliye de el salladı. Serkan da ona el salladı neşeyle.

Oğuz da gülümseyerek sağ eliyle havada eğri bir doğru çizdi. "İyi geceler."

Yüzünde yarım bir gülümseme, Defne acele hareketlerle kapıyı açtı, son kez başıyla üçlüyü selamladıktan sonra kapının kanatlarını usulca arkasından kapattı. Gergin olduğunu fark etmediği tüm kaslar birden gevşedi. Kapının iki kanadının birleştiği noktaya sırtını yasladı. Rahat bir nefes alırken eli koluna gitti.

Daha fazla direnç gösterip bilekliği neden reddetmemişti sanki?

Maddi değeri olmasa da sembolize ettiği şey -o şeyin tam olarak ne olduğunu bilmediği gibi ardına düşmek de istemiyordu- çok can sıkıcıydı. Oğuz'la geçirdiği günü hatırlatacak, anısı olan eşyalar toplamak da nesiydi?

Dönüp baktığında, tahammül edemediği bir adamla berbat bir gün geçirdiğini düşünmeyi gerçekten isterdi. Hem de öyle çok isterdi ki. Ama berbat bir gün geçirmemişti. Aksine. Çok iyi vakit geçirmişti. Ve işin gerçeği, adam da tahammül edemeyeceği şeyler yapmamıştı.

Yoo. Hayır. Hayır.

Düşüncelerinin gittiği yönü hiç sevmedi, Defne. Oğuz'la ilgili "acaba" ile başlayan cümleler kurmayacaktı.

Evden çok uzakta, yabancı bir şehirde yapılmış bu ufak gezinti, kâbuslarına giren karanlık adamla ilgili bütün yerleşmiş fikirlerini bir anda söküp atamazdı. Buna izin veremezdi.

Defne'nin düşlerinde beliren karanlık adam da yaşlı kadın gibi psişenin sakinlerindendi. Yaşlı kadın tamir etmeye çalışırken, karanlık adam olumlu her şeyin karşısında dururdu. Gelişimden hoşlanmaz, vahşi kadının planlarına set çekip onu iç dünyasından koparırdı. *Doğal yok edici*, masallarda kimi zaman soyguncu, kimi zaman haydut, bazen de karşı konulması zor bir damat adayı olarak vücut bulurdu; fakat peri padişahının, kızıyla evlenmesini isteyeceği cinsten değil.

Aynı Mavi Sakal gibi.

Masalda, Mavi Sakal zengin ve güçlü bir asilzadedir. Çok kez evlenmiştir ancak eşleri nedense her defasında gizemli bir şekilde ortadan kaybolmaktadır. Dedikodulara göre Mavi Sakal'ın, eşlerini öldürmek gibi bir kötü alışkanlığı vardır! Bir gün Mavi Sakal hazır o dönem bekârken, komşusunu ziyarete gider ve onun kızlarından biriyle evlenmek istediğini söyler. Dedikodulara aşina olduklarından, bunu duyan kızların ödü kopar. Hakkındaki mesnetsiz iddiaların doğru olmadığını gösterebilmek için Mavi

Sakal onları bir orman gezintisine davet eder. Gezintiyi çekinerek kabul eden kızlar, gezinti sırasında Mavi Sakal'ın cazibesi karşısında büyülenirler: Bu Mavi Sakal belki dedikleri kadar da kötü bir adam değildir!

Defne'nin bütün tüyleri diken diken oldu. O gün bizzat tecrübe etmişti ki bir orman olmasa da çöl de büyülenmek için fena bir dekor teşkil etmiyordu doğrusu.

Gezintiden sonra büyük kız kardeşler akıllarını başlarına devşirip adamın cazibesinin etkisinden kurtulurlar. Korkuları yeniden canlanmıştır. Mavi Sakal'ı bir daha görmeyeceklerine dair yeminler ederler. Yazık ki küçük kız kardeş onlardan çok daha toydur; düşündükçe kendini kaptırmaya başlar. Adam, kızın gözüne gitgide daha iyi görünür, sakalı da sanki daha az mavidir.

Mavi Sakal kaçın kurasıdır...

Anlar ki küçük kız kardeş tuzağına düşmeye meyillidir. Sonunda üstün ikna kabiliyeti sayesinde, kızın deneyimsizliğinden de faydalanarak evlilik teklifini kabul ettirir. Tehlikeli olmadığına, yalnızca şahsına münhasır biri olduğuna kızı inandırmıştır.

Her kadının bildiği senaryoydu bu; biraz cinsel çekim biraz da sonsuz mutluluk ihtimalinin getirdiği saf bir inanma isteğiyle kadınlar, hayatlarına yıkım getirecek erkekleri seçerlerdi. Fakat Defne deneyimsiz, saf bir kadın değildi. Zuhal'le Sinem'in cazip bulduğu bir *iyileştirme* projesine girişmeye de hiç niyeti yoktu. Adamdan yol yakınken kurtulabilen, iki büyük kız kardeşten biriydi o. Düşüne düşüne adamı gözünde daha iyi bir yere koymayacak, onun tuzağına düşmeyecekti. Çünkü o tuzağa ancak bir defa düşülürdü ve Defne'nin sınırlı kotası yıllar önce dolmuştu.

O gün *tanıdığı* düşünceli, bilgili adam bir aldatmacadan ibaretti.

Masalın sonunda, sorgulama kabiliyetini hatırlayan küçük kız kardeş, açmaması için kocasının sıkı sıkıya tembihlediği gizli odanın kapısını açtığında, kararmış kemikler, yığılmış kafatasları ile karşılaşır. Mavi Sakal'ın ışıklarını çalıp bilinçlerini katlettiği kadınlar, acı gerçeğin farkına vardıklarında iş işten çoktan geçmiştir; onlar da adamın mahzeninde yatan birer cesettir artık.

Dursun Bey'in hazırladığı şişkin dosya, tekrar Defne'nin gözünün önüne geldi. Mehmet Oğuz Demiralp, kendisinin ısrarla söylediği gibi "sadece masum bir iş insanı" değildi. Klipsini açtığı bilekliği avucunun içinde sıkıştırdı.

Doğal yok edicinin karşısında dikilen tamirci yaşlı kadının iki yüzü vardı: Hem yaratıcıydı hem de ölüm getirirdi çünkü yola devam edebilmek, yaşaması gerekenlere yaşamaları için, ölmesi gerekenlere de ölmeleri için izin vermek demekti.

O gün için unuttuklarını tekrar hatırlattı kendine: *Silah kaçakçısı. Uyuşturucu taciri. Katil.*

Bölüm 25

Üçlemeyi tekerleme gibi yeteri kadar tekrarlayınca, gün doğumu hakikaten de Defne'nin oldu.

Japonya'daki aşk otellerinde daha çok talep gördüğüne inandığı dönen yatakta, cibinliğin karanlıkta bile seçilebilen altın haresine dalıp körfezin üzerine güneşi doğurmuştu. Öyle bilekliği çıkarmakla konu nihayete ermiyordu, suçun altında yatan nedenlere kafa yormaktan gözüne uyku girmemişti: Bir insan dünya üzerinde çok başka şeyler yapabilecekken neden suça bulaşırdı?

Ekonomistlerin elbette ki kriminolojiyle ilgili de söyleyecek sözleri vardı. Medyada çizilen portrenin de etkisiyle, *organize suç* denince, devasa şirketler gibi işleyen ve binlerce çalışanı bulunan hiyerarşik örgüt yapılanmaları akla geliyordu. Ancak olaya ekonomi penceresinden yaklaşıldığında, büyük organizasyonların, mesela Dorsay Holding'in, en büyük sorunlarından birinin "kontrol" olduğunu söylemek yanlış olmazdı: Defne istediği kadar kendini yesin bitirsin, hiyerarşinin en ucundaki çalışanını bizzat denetleyip kontrol edemezdi.

Pek tabii işletme bilimi, Dorsay Holding gibi legal işletmelerdeki kontrol sorunuyla ilgili çeşitli çözüm yöntemleri sunmuştu:

Departmanlar arası iletişimi sürekli hâle getirmek amacıyla düzenli bilgi notları dolaştırılabilir, periyodik raporlama yapacak mekanizmalar geliştirilebilir ve çalışanlar hakkında performans değerlendirmelerinde bulunulabilirdi; böylece bilgi, hiyerarşi boyunca kolayca el değiştirir ve kontrol sağlanırdı.

Ancak aynı yöntemleri organize suç örgütü uygulamaya kalkarsa, bir savcı da organizasyonun izini rahatça sürebilirdi. Bu işlerde gizliliğin esas olduğunu varsayarsak ve suç organizasyonu büyüdükçe bilgi akışının ciddi bir problem hâline geleceğini de kabul edersek, ideal organize suç örgütü olabildiğince küçük olmalıydı: Güç, tek bir organizasyonun çatısı altında toplanacağına dağılmalıydı yani.

Sabah yemek odasında otururken, "Hah," dedi Defne, yüksek sesle. Dünya, çıkarları doğrultusunda zaman zaman iş birliği yapabilen "küçük şirketler"in oluşturduğu networklerle dolu olmalıydı. Defne için tarih boyunca alışılagelmiş diğer *evreka* anlarından daha depresif bir andı bu.

Ve kafasında, yatakla birlikte dönüp durmuş ana soruya hâlâ cevap bulamamıştı: Bu "küçük şirketler"in varlık nedeni neydi peki?

"Hanımefendi?"

Kahvaltı servis eden Hintli uşak, Defne'ye sesleniyordu.

Defne, parçalı bulutlu gökyüzünün resmedildiği tavandan gözlerini ayırıp "hah" diye ifade ettiği aydınlanmanın sonrasında, gelecek emirler için tetikte bekleyen uşağın genç yüzüne baktı. Yirmi beş yaşında yoktu daha. İsminin Arnav olduğunu hatırladı. "İnsanlar neden suç işler, Arnav?"

Çocuğun beti benzi anında attı. "Ben farkında olmadan yanlış bir şey mi yaptım?"

Geldiği gibi Defne'nin bavulunu bizzat açıp kıyafetlerini dolaplara yerleştirmek isteyen, ardından köpük banyosu hazırlamak için âdeta savaş veren çocuğu sürekli reddettiği yetmiyormuş gibi sorduğu soruyla iyice gücendirmişti. "Hayır," dedi. Defne, uykusuz ve moralsiz olmasına karşın gülümsemeye çalışarak yanlış

anlamayı ortadan kaldırmaya çalıştı. "Hayır, bu bir ima değil. Sadece soruyorum. Genel olarak."

Çocuk, Defne'nin cevabıyla birlikte içinden derin bir oh çekti, elinde portakal suyu dolu sürahi, kısa bir süre düşündü. "Fakirlikten olabilir. Çaresizlikten yani?"

"Maddi motivasyon önemli tabii." Çocuğa işin geri planıyla ilgili biraz bilgi vermek gerekiyordu. "Ama ben daha çok çaresiz olmadığı hâlde suç işleyenlerden bahsediyorum. Mafya patronları mesela..."

Arnav da biraz olsun gülümseyecek kadar kendini güvende hissediyordu artık. "Onlarınki can sıkıntısından olabilir ya da açgözlülük..." Sürahiyi masaya bırakıp biraz daha düşündükten sonra ekledi: "Ya da fakirlikten bu işlere bulaşıp sonra sıyrılamamışlardır. Aileden geliyor da olabilir. Kim bilir. Dünyadaki suçlu sayısı kadar sebep de vardır belki..."

Ekonomi teorisi, meseleye çok daha düz ve rasyonel yaklaşırdı. Eğer dünyada suç problemi varsa, bunun tek açıklaması suçun kazançlı olmasıydı. Önlerindeki en makul opsiyon suçlu olmaktı ki suçlular suçu seçmişti. Basit bir fayda-maliyet analiziydi bu. Potansiyel suçlu, suç işlemeden önce fırsat maliyetine bakardı; yani önündeki yasal alternatifleri değerlendirerek suçu seçtiğinde neden vazgeçmesi gerektiğini ölçüp biçerdi. Ardından işleyeceği suça bağlı olarak uğrayacağı maddi kaybı, yakalanırsa verilecek cezayı, alacağı psikolojik hasarı saptayıp, suçtan elde edeceği net faydayı hesaplardı. Net fayda, maddi kazanç da olabilirdi; heyecan, intikam, başarma hissi veya çevreden görülecek onay gibi manevi tatmin de sağlayabilirdi.

Defne'ye göre suçun sağlayabileceği hiçbir maddi ya da manevi tatmin, doğuracağı hasardan üstün değildi. "Nedeni ne olursa olsun, insan işleyeceği suçun sonuçlarını düşünmez mi hiç?" Çaresizlikle işlenen suçu bir nebze anlayabiliyordu fakat çaresiz olmayan, ruhi bir sıkıntısı bulunmayan ve düşünmek için dünyadaki bütün zamana sahip olan biri, gönül rahatlığıyla nasıl suç işleyebilirdi; asla Defne'nin mantığına yatmıyordu. "Ya da ne olur da düşünmez?"

"İnsanlar bazen düşünmez," dedi çocuk, yaşını başını almış bir bilge gibi. "Bir sebebi olmak zorunda bile değil."

Defne'nin kafasındaki rasyonel insan argümanları yine bir çırpıda çöp olmuştu.

Ekonomistler herhangi bir suça ilişkin, insanları caydırabilecek iki değişken öne sürerlerdi: Yakalanma oranı ve ceza ağırlığı. Devlet suç problemini çözmek istiyorsa, suçun suçluya kâr getirmemesinin sağlanması lazımdı. Kanuna uyanla uymayan arasında elbette ki büyük sistematik farklar oluyordu; suç, kişisel özellikler ve Arnav'ın da söylediği gibi sosyoekonomik şartlara da bağlı gelişiyordu. Ancak bu değişkenler sabit tutulduğunda, insanların genelde "düşünebilmesi" ve teşviklere yanıt vermesi gerekirdi: Yakalanma olasılığı yüksek, cezalar ağırsa suç oranı düşmeliydi. Hiçbir ahlaki sorumluluğu olmasa dahi, ihtimali ne kadar düşük olursa olsun, Defne yakalanma korkusuyla yaşayamazdı. Müsteşarla yaptığı telefon görüşmesi bile aklına geldikçe suçluluk duygusuyla içi düğüm düğüm oluyordu. "Yakalanma olasılığını, yakalanırsa alacağı cezayı da mı düşünmez?"

"Düşünür belki ama işleyeceği suçun kazancını hemen elde edip cezasını sonra çeker. O da tabii yakalanırsa. Üstelik yakalansa bile cezasının kesinleşmesi yıllar alabilir. Davalar çok uzun sürebiliyor, bazen zaman aşımına uğruyor, ülkemden biliyorum." Defne'nin hissettiği ümitsizliği Arnav da hissediyordu artık. "Dürüst bir hayat sürmek fazla değerli değil..."

"Hayır, değil," dedi Defne, düşünceli. "Ama öyle suçlar var ki... Uyuşturucu ve silah kaçakçılığı mesela, insanların öleceği en başından belli... Bu kadar vicdansız olmak nasıl mümkün?"

"Dünyada bu kadar suç olduğuna göre mümkün demek ki," dedi Arnav, şimdi gerçek bir realist gibi. "Ve vicdansız insanlara da vicdan nakledilemiyor ne yazık ki... Bana kalırsa bu durumda yapılacak tek şey devletlerin denetimleri artırması. Gerektiğinde uluslararası iş birliğine gitmeleri," dedi makulce. Bireylerin böyle büyük suçlar karşısında güçsüz olduğunu düşünüyordu ve belki

o yüzden bu diyaloğun fazla anlamlı olmadığını da. "Uyuşturucu trafiğini ele alalım mesela. Devletler uyuşturucu kaçakçılarını daha sıkı takip edip sınırlarını karşılıklı daha etkin denetleseler, uyuşturucu diye bir sorunumuz kalmazdı."

Buradaki can alıcı soru, neden *daha etkin* denetlemedikleriydi. Defne, yatakla birlikte döne döne boşuna ağartmamıştı günü; yapılması gereken buymuş gibi görünse de çözüm, göründüğü kadar basit değildi maalesef.

Herhangi legal bir piyasa gibi, illegal piyasalar için de arz-talep dengesinden söz edilebilirdi. Uyuşturucu piyasası için, Defne'nin de Arnav gibi ilk refleksi, arz tarafına, yani Oğuz gibilere müdahale etmek olurdu. Fakat düşündüğünde, bunun çok da etkili bir strateji olmadığını fark etmişti. Üstelik devletler arz tarafına hiç müdahale etmiyor da değildi. "Devletler uyuşturucu kaçakçılarına zaten müdahale ediyor, ancak buna rağmen uyuşturucu ticareti durmuyor. Haberlerde görüyorsundur, her yıl tonlarca uyuşturucu yakalanmaya devam ediyor ve muhtemelen çok daha fazlası hedefine ulaşıyor." Ekonomi teorisinin buradaki çıkarımı yine dümdüzdü. Altında yatan nedenlere aklı yatmasa da, Defne hiç değilse çarkların nasıl döndüğünü anlayabiliyordu. "Çünkü çok kazançlı bir piyasa bu... Baktığında, uyuşturucu elde edilen bitkiler kolaylıkla tarlada yetiştirilebilen bitkiler; uyuşturucunun satış fiyatı maliyetinin katbekat üzerinde..."

"Devlet o çiftçilere müdahale etmeli işte!" dedi Arnav, heyecanla. Kaynağında çözümü bulmuştu. "Tarlalarını tahrip etmeli ki ürünlerini uyuşturucu kaçakçılarına satamasınlar."

Defne, bu çözüm önerisi karşısında Arnav kadar heyecanlanmıyordu. Devletler Arnav'ın bu dediğini de kısmen uyguluyordu çünkü. "Piyasa çok kazançlı olduğundan irili ufaklı çok sayıda çiftçi bu işin içinde. Dolayısıyla devletlerin yeryüzündeki bütün tarlaları izlemesi mümkün değil." Uyuşturucu arzını tamamen bitirmek hayaldi. "Üstelik düşünürsen, bu tarlaların yakılması, sınır operasyonlarının sıklaşması, uyuşturucunun satış fiyatını ancak daha da yukarı çeker."

Arnav hâlâ heyecanını koruyordu. "Ne güzel işte, daha az insan uyuşturucu satın alabilir o zaman!"

"Uyuşturucu satın alan insanlar *bağımlı*, Arnav. Fiyat artışını fazla umursayacaklarını zannetmiyorum..." Ekonomist Marshall'ın dilinde uyuşturucuya olan talep *inelastik*ti; yani uyuşturucunun fiyatı arttığında, ona olan talep aynı oranda değil, çok daha düşük bir oranda düşüyordu. "Ayrıca uyuşturucu fiyatının yükselmesi, muhtemelen hırsızlık ve buna bağlı suçların da artmasına yol açar ki bu da devletin isteyeceği bir şey değil."

Arnav'ın omuzları düştü. "Peki, çözüm ne, Bayan Dorsay?" diye sordu çaresiz. "Bu mantıkla devletin uyuşturucu kaçakçılarına karşı hiçbir şey yapmadan oturması lazım."

"Uyuşturucu kaçakçılarındansa, işin talep tarafına müdahale etmek daha mantıklı. Tabii, uyuşturucu kullananlara verilecek ağır cezaların caydırıcılığı, kullanıcıların yine *bağımlı* statüsü nedeniyle kısıtlı olacaktır." Mesele dönüp dolaşıp, çoğunlukla olduğu gibi "eğitim şart"a bağlanıyordu. "Eğitimle kalıcı çözüme kavuşabilecek bir mesele bu; yeterince ısrarcı ve kararlı olunduğu takdirde meyveleri çok uzun vadede toplanabilir ancak."

Ve yönetimlerin somut anlamda çok ısrarcı ve de kararlı olduğu pek söylenemezdi.

Arnav, uyuşturucu piyasasına çözüm önerdiğine önereceğine pişman olmuştu. Cesareti kırılmış, "Hiç değilse silahları denetlesinler o zaman," dedi. "Özel şirketler üretip satıyor hepsini."

Yazık ki silah arzına bakıldığında da mesele çok ümit vadetmiyordu. Arnav'ın dediği doğruydu: Hemen hemen tüm silahlar yasal olarak üretilir ve satışa sunulurdu. "Haklısın. Ancak silahlar dayanıklı ve uzun ömürlü mallar olduklarından, çokça el değiştirmeleri mümkün. Ve ikinci el piyasasına düşen bir malın akıbetini takip etmek zorlaşır. Buna hırsızlığı, geri dönüştürülen silahları, muhtemel sızıntıları, hayali ihracatı da eklersen, silahların yaşam döngüsü iyice karmaşıklaşıyor ve yanlış ellere düşme riski de artıyor. Öte yandan, bahsettiğin şirketlerin aktif olarak çatışma bölgelerine silah satmasına olanak sağlayan da yine dev-

letler; koyulan ambargolara, ambargoları koyanlar dahi uymuyor, görüyorsun..."

Defne, geceyi sabaha bağlayan süre içerisinde, konu üzerindeki kısıtlı bilgi birikimiyle bakabildiği tek açıdan, organize suç liderlerinin motivasyonu anlaşılmadığı müddetçe, dünya üzerinde suçun bitmeyeceği sonucuna varmıştı. Gerçi araştırmacıların ölümüne sebebiyet verebilecek saha çalışmaları neticesinde, mafya patronlarının duygu durumu yüzde yüz anlaşılsa dahi, çözüme bir katkısı olur muydu, pek emin değildi.

Arnav da belli ki Defne'yle benzer bir sonuca varmıştı ki susuyordu.

"Devletler bazen suça müdahale etmek için yeterince motive olamıyorlar, Arnav. Bazen de sorunun parçası hâline geliyorlar işte..." Kendi içi gibi çocuğun da içini karartmıştı. "Kusura bakma, sabah sabah biraz moral bozucu oldu bu konuşma."

O da artık Defne gibi derin düşüncelere gark olmuş, "Gerçekler," dedi. "Genelde moral bozucu oluyor..."

"Öyle..."

Defne, kahvesinden büyükçe bir yudum alıp durgun körfez sularını izlerken bir şeyden emindi: Oğuz'un vicdanı olmadığı gibi yakalanma korkusu da yoktu. Kendince yaptığı çıkarımlar pratikte doğruysa ve devletler organize suçun peşine agresif bir biçimde düşmüyorsa, yakalanma korkusu da büyük ölçüde ortadan kalkıyordu. O zaman Oğuz cezadan neden korkacaktı zaten? Hakkındaki rivayetler de umurunda olmamalıydı; uğradığı itibar erozyonunun, çeşitli üç kağıtlarla çaresine bakabilecek donanıma ve kaynaklara sahipti. Şöhretinden yola çıkarak Defne'nin onunla çalışmak istememesi ne değiştirmişti?

Hiçbir şey.

Kafasında, hâlâ eksik parçaları olan resimde, az sonra iş yerinde ziyaret edeceği Al Zaheri de pek matah bir yere oturmuyordu. İçinden bir his, Oğuz küçük bir suç şirketiyse eğer, en azından iş birliği içinde bulunduğu diğer bir küçük şirketin Majid olduğunu söylüyordu. Muhtemelen bu yüzden de Oğuz, Defne'nin

Majid'le çalışmasını istemiyordu. Defne, şimdiden emirliklerin kuzeyinde bir şeyler karıştırdıklarını öğrenmişti. Tabii, Oğuz Dubai'ye gelmeseydi, Defne'nin bundan asla haberi olmayacaktı. Majid'le bir araya geleceklerini öğrenince Oğuz telaşlanıp hata mı yapmıştı yoksa? Hmm. Olası bir evreka anı daha.

Servisi tamamladığında, "Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu çocuk.

"Hayır, birazdan çıkmam gerekiyor." Çocuğun kafasını şişirip ruh hâlini göçerttiği için İstanbul'a dönerken dolgunca bahşiş bırakacak, otelin misafir ilişkileri yöneticisine hakkında güzel şeyler söyleyecekti. "Sohbetin için sana çok teşekkür ederim, Arnav."

Arnav, yüzünde tereddütle umutsuzluk arası tuhaf bir ifade, "Ben teşekkür ederim, hanımefendi," dedi. Defne'ye göre, çocuğun neden teşekkür ettiği hakkında en ufak fikri yoktu, yazık.

Al Zaheri'nin ailesine ait ikiz gökdelenler, Dubai'nin finans merkezindeydi. Majid'in Defne'yi alması için gönderdiği şoförün söylediğine göre iki yüz ellişer metrelik, kırk dokuzar katı olan binalardan maskulen güç, para, statü çağlamış, akıyordu. Defne, arabadan inince başını kaldırmış, gökyüzünü yansıtan parlak cam yüzeylerin ardını görebilirmiş gibi bakarken, her iki gökdelendeki kırk dokuzar katın kırk dokuzunun da şirket operasyonlarında aktif olarak kullanılıp kullanılmadığını merak etti. Majid'i biraz tanıyabildiyse, sırf görüntü için gökdelenleri oraya dikmiş de olabilirdi.

Gökyüzü rengindeki metal ve cam yığınlarından birinin girişinde, Defne'yi bir ordu karşıladı. İçlerinden birkaçı, o gün için ona atanmış yardımcılardı. Biri omuz çantasını aldı, diğeri dosyalarını; bir başkası evrak çantasını çekiştirirken, başka biri buz gibi limonata ikram etti. Defne, ısrara dayanamayıp evrak çantasını da bıraktı, limonatayı memnuniyetle karşıladı; Dubai'de kış çok çetin geçiyordu.

Karşılamaya gelen bir diğer takım elbiseli grupsa birdenbire Defne'nin etrafını sarmıştı. Ne *hoş geldiniz* demişlerdi ne de gözle görülür başka bir şey yapmışlardı. Öyle put gibi duruyorlardı. Defne artık iyiden iyiye, ne iş yaptığı belli olmayan, güvenlik saplantılı manyakların içinde kaldığının bilincine varıyordu. Adam kendi binasında Defne'yi kimden koruyordu?

Birkaç dakika korumalarla gergin gergin bakıştıktan sonra, girişin tam karşısındaki asansörün kapıları aralandı. Söz konusu manyaklardan Al Zaheri, assolist edasıyla belirip *beni sizler var ettiniz* diyecekmiş gibi ellerini iki yana açtı, sonra da koşar adım insan çemberini yarıp Defne'ye elini uzattı. Tokalaşırken avucundaki eli diğer eliyle yine sıkıca kavramıştı. "Hoş geldiniz, Prenses. Sizi burada görmek ne büyük zevk. Bizi varlığınızla şereflendirdiniz."

"Hoş bulduk." Defne, doğal olduğunu umduğu bir şekilde elini sandviçin arasından yavaşça geri çekti. "IT sorununu halledebildiniz mi?"

"Ah, Prenses. Bizi nasıl uğraştırdı, bilemezsiniz ama hallettik." Majid, hemen yol gösterdi. "Bu taraftan buyurun, lütfen."

Defne adım attığı an, Majid'i de içine almış olan insan çemberi hareket etti. Asansöre nasıl bineceklerdi? "Bunlar kim?" diye âdetten sordu.

"Güvenliğiniz için."

Defne espri yapıyormuş gibi, "Kulenizde beni ne gibi tehlikeler bekliyor?" diye sordu. Majid dışında yani.

"Size kimsenin gereğinden fazla yaklaşmamasını sağlamakla görevlendirildiler."

Cevap büyük bir ciddiyetle verilmişti; görünen oydu ki güvenlik saplantısı yeni bir seviyeye taşınıyordu.

Lojistik nedenlerle, haddinden fazla uzun sürmüş bir yolculuğun ardından, Majid ve onun bir kısım yöneticisiyle yapılacak

toplantı, binanın 46. katında başlamak üzereydi artık. Korumaların bir kısmı toplantı odasına da girmiş, Defne'nin iki yanında, birkaç metre uzaklıkta dikiliyorlardı. Odada, büyükçe masalar U şeklinde yerleştirilmişti ve U'nun Defne'nin oturduğu dip kısmı boş bırakılmıştı. Toplantıya katılacak yöneticiler U'nun iki koluna dizileceklerdi. Majid, ona kimsenin gerektiğinden fazla yaklaşmayacağını söylerken abartmıyordu gerçekten.

Toplantıya katılacak adamlar birer ikişer toplantı salonunu doldururken -hayır, aralarında hiç kadın yoktu ve yüzlerindeki, birbirinin tıpkısı donuk ifadeye bakılırsa, Defne'yle çalışmak için pek de can atmıyorlardı- Defne, sessizdeki telefonunun ekranının aydınlandığını gördü.

Arayan yine Cem'di.

Telefonu meşgule verdi. Sabahtan beri rahat vermemişti. Numaraları engelledikçe, Translojistik'e bağlı, mobil sabit demeden, farklı farklı hatlardan arayıp duruyordu. Sayesinde, Translojistik'in mevcut tüm hat numaralarını uzantılarıyla birlikte böyle böyle ezberleyecekti.

Telefon ekranı bir kez daha aydınlandı. Bu kez mesaj atmıştı.

Telefonlarıma cevap vermeyecek misin?

O kadar işin arasında bir de Cem'le uğraşıyordu.

Vermeyeceğim. O yüzden arama artık!

Hiç değilse mesajlarıma cevap veriyorsun.

Ne istiyorsun?

Dubai nasıl?

Sıcak.

İstanbul'da yağmur var.

Defne cevap vermeyince, Cem bir mesaj daha attı.

İşler nasıl?

Toplantıya girmek üzereyim.

Ne zaman dönüyorsun?

Sana ne?

Bu ne kabalık ama.

Beni rahat bırak. Yaptıkların yetmedi mi?

Sen toplantına gir en iyisi mi. Ben akşama yine ararım.

Telefonu fırlatırcasına masaya bıraktı Defne. Densiz, dalga geçer gibi son cümlesinin yanına bir de öpücük emojisi koymuştu.

Defne'nin, büyük kısmını Majid'in akrabalarının oluşturduğunu öğrendiği yöneticiler yerlerini aldıklarında, Majid de projektörün önündeki yerini aldı. Sanki odada yalnızca ikisi varmış gibi sadece Defne'ye odaklanarak anlatmaya koyuldu. Anlattıkça, hedefinin Defne'nin gözlerini kamaştırıp ayaklarını yerden kesmek olduğu da anlaşılıyordu. İyi bir hatipti. Büyük ölçüde tanıtım spotu gibi başlayan sunumunda, holdinglerinin nasıl büyük, nasıl haşmetli olduğunu ballandıra ballandıra anlatıp rakamlarla da ispatladıktan sonra Dorsay Holding'le örtüşen sektörlerde, o an üzerinde çalıştıkları ve ileride çalışmayı düşündükleri tüm projeleri detaylı bir biçimde paylaştı. O an sözleşmeyi çıkarıp imzalamaya hazır gibiydi. Defne, ağzından çıkacak tek bir kelimeye bağlı olarak, dilediği projeye veya projelere ortak olabilir; böylelikle Orta Doğu'daki pek çok ihaleye, oluşturacakları konsorsiyumla birlikte girebilirlerdi.

Defne, daha önce inisiyatifin tamamen ona teslim edildiği böyle bir iş görüşmesini hiç tecrübe etmemişti. Her şey kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. "Ortaklık" kelimesi dillendirildikçe, odadaki pek çok kişi de -havada uçuşan projelerin gerçekliğini sorguladığından olacak- toplantının başında göründüğünden, eğer mümkünse, daha az memnun görünmeye başladı. Al Zaheri sülalesinde olası bir çekişmeye neden olmak, iyi bir iş fırsatı söz konusu olduğunda Defne'nin fazla umurunda olmazdı fakat Majid'in bu kadar açık yürekli davranması Defne'nin beynindeki alarmları da devreye sokuyordu; bu kadar verici davranıyorsa karşılığında da bir şeyler almak istemesi kaçınılmazdı. Defne, Dubai'ye bir hışımla ve esasen herhangi bir ticari beklentisi olmadan gelmişti; kaçırılmaması gereken bir fırsat da o arada çıkarsa ne âlâ. Al Zaheri Grubu'yla birlikte Orta Doğu'da daha fazla ihale alabilecekleri ortadaydı ama kendi yaptığı çıkarımlarla birlikte Oğuz'un söyledikleri aklının bir köşesinden sürekli onu dürtüp rahatsız ederken, çıkan fırsatları peşin peşin yakalamak güçleşmişti.

Majid sözlerini noktaladıktan sonra Defne, üzerindeki -artık düpedüz sinirli görünen- bakışların yeni hedefi olarak sözü devraldı. O da Dorsay Holding'le alt şirketlerini yüzeysel olarak tanıtan, o güne dek Orta Doğu'da tamamlanan projelerine değinen ve olası iş birliği senaryolarına dokunan kısa bir tanışma sunumu hazırlamıştı. Sunumunu bitirirken, adamların yaydığı negatif enerjiyi yok sayıp, toplantıyı organize ettikleri için ve Dorsay Holding'e duydukları güvenden ötürü müteşekkir olduğunu, o gün iş ilişkileri adına iyi bir başlangıç yaptıklarını ancak takdir edecekleri üzere böyle büyük kararları tek başına alamayacağını söyledi. Gerçekten de tek bir kişinin pek çok sektörü ve coğrafyayı kapsayan böyle bir ortaklık kararı verebilecek bilgiye ve yetkinliğe sahip olması mümkün değildi. Bunun için uluslararası iş hukuku uzmanı avukatlardan, sektörel uzmanlardan ve de yerel uzmanlardan oluşan geniş çaplı bir takım gerekirdi. Majid'e, gerekli notları aldığını, takip eden günlerde tüm bunları danışmanlarıyla enine boyuna değerlendireceğini belirtti.

Al Zaheri Grubu'yla temaslarının süreceği ve o günün kazançlı birliktеliklere vesile olması temennisiyle de sunumunu sonlandırdı. Majid, Defne'yi otele uğurlarken akşam yemeği için çok ısrar etti ancak Defne, Amerika'yla yapacağı birkaç iş görüşmesini bahane ederek sıyrılmayı başardı.

Oğuz, Majid'in ikiz kulelerine de kendini zorla davet ettirememişti artık. Defne'nin tam olarak ne zaman döneceğini kestiremiyordu ancak birkaç saatten uzun süremeyecek toplantının peşi sıra gerçekleşecek bir aktiviteye katılması için Defne'nin ikna edilebilme ihtimalini oldukça düşük görüyordu.

Peki, Majid onu birlikte çalışmaları için ikna edebilmeyi başarmış mıydı?

Sabırla bekleyebilmek, Oğuz'un kişisel becerileri arasında yer almıyordu. 780 küsur metrekarelik odasına sığamayınca oteli tavaf etmeye koyuldu. Zemin kattan çatıya, tüm ortak alanları üç kez turladıktan sonra 18. kattaki *gyme* geçti. Aletli jimnastik kısmında bir iki kişi çalışıyordu. Tam ağırlıkların ve kum torbalarının olduğu kısmı pas geçiyordu ki içeriden gelen darbe seslerini duyunca, bakmadan geçmemeye karar verdi.

Ve zamanlaması daha mükemmel olamazdı.

Salonda jaluzilerin büyük kısmı indirildiğinden ortam loştu. Gözleri kısmi karanlığa alışırken kum torbasının başında kimin çalıştığını gördüğü an, sanki dünyanın dönüş hızı yavaşladı. Her hareketi ağır çekimde algılar oldu.

Önce, tepeden sımsıkı atkuyruğu yapılmış sağlıklı, dolgun saçları savruldu. Üzerinde tayt ve sporcu sütyeninden başka bir şey yoktu. Kum torbasına attığı yumruğun sonucunda havaya fırlayan toz tanecikleri jaluziden sızan ışık hüzmesinde göründüğünde, ter damlaları bir süre havada asılı kalmıştı. Bazı şanslı, arsız damlalar boynundan, sırtından süzülüp kıvrımlarının derinlerine akıp gidiyordu.

Defne döner tekmeyle finali yaptığında, sanki yumrukları da üzerine gelen tekmeyi de kum torbası yerine kendi yemiş gibi Oğuz'un zaman ve mekân kavramlarından kopan beyni, tertemiz bir levhaya dönmüştü. Kapı ağzında kök salmış ayaklarını adım atmaya zorlayıp, üzerine çöken sersemliği silkelemeye çalıştı çünkü sonunda Defne de onu görmüştü. Oğuz, "Seni burada bulmayı beklemiyordum. Ben de çalışmaya gelmiştim," diye yalan söyledi. Malzemesi yoktu ama hiç değilse onun da üzerinde spor kıyafetleri vardı.

Defne bir an durup alnında biriken teri eldiveninin tersiyle sildi. Burnunu çekti. "Kick boks mu yapıyorsun?"

"Kick boks ve başka birkaç şeyin kombinasyonu." Gözlerini Defne'nin harcadığı eforla kızarmış yüzünden, o ana dek ne kadar atletik olduğunu fark etmediği bedeninden alamıyordu. "Uzun zamandır kick boks yapıyor gibisin." Dayanamayıp yanına gitti. Güçlü bir ışık kaynağına fazla yaklaşıp cezayı yanarak çeken sineklerden tek farkı, birazdan cızırdayarak kömür olacağını bilmekti. Kum torbasını tutarak sabitledi. Şimdi karşı karşıyaydılar.

Defne yumruk atmaya devam etti. Seri yumruklar attığı için kesik kesik konuştu. "On. Yıl. Olmuştur. İlk. Başta. Birkaç yıl. Eğitmenle çalıştım. Sonra gerek. Kalmadı. Bana. İyi geliyor. Çok da. Eğlenceli. Pilates. Yoga. Bana göre değil." Gözleri bir anlığına Oğuz'u bulduğunda gülümser gibi oldu. "Buralarda. Böyle. Yalnız. Dolaşmak. Senin için. Fazla. Tehlikeli. Değil mi?"

"Acil bir durumda belki sen yardımcı olursun."

"Bana. Bel. Bağlamasan. İyi olur. Geri. Vuramayacak. Saldırganlara karşı. İyiyim ben."

Sabahtan beri Defne'nin peşinden neden koştuğunu unutmak üzereydi. Kendi dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Nasıldı toplantı?"

Defne temposunu biraz düşürdü. Son zamanların en favori hayali hedefi olan Oğuz'u bir daha böyle karşısında bulamayabilirdi. Sıkı bir yumruk attı, Oğuz kum torbasının arkasında sarsıldı. Sonra sağlı sollu iki sağlam yumruk daha attı. Peşi sıra bir de tekme salladı. "Düşündüğümden verimli geçti." Tekrar rutine döndü. "Takdir. Edersin ki. Detayları. Sana. Anlatmayacağım."

"Farkındaysan uzun zamandır işlerini baltalamadım."

"Bu. Baltalamayacağın. Anlamına. Gelmiyor."

"Bunun öncekilerle ilgisi yok. Al Zaheri sağlam pabuç değil."

Yine uyarılar başlayınca, Defne dayanamayıp tümden durdu. Nasıl bir ikiyüzlülüktü bu? Tükenen sabrını belli eden sesli bir nefes verdi. "Senin ortaklık yapman için yeterince sağlam ama?" dedi nefes nefese. Oğuz'dan cevap gelmedi. "Al Zaheri senin ortaklık yapabileceğin kadar güvenilir. Ama benim için yeterince güvenilir değil. Ama benim seninle çalışmamda hiçbir sakınca yok. Sence de burada bir yanlışlık yok mu? Basit mantık prensibi, hm?"

"Neden ısrarla anlamak istemiyorsun? Senin iş yapmak isteyeceğin bir adam değil Al Zaheri."

Defne, aslında o sabah kendi kendine yaşadığı aydınlanma sayesinde çok iyi anlıyordu. Ama ısrarla anlamıyormuş gibi davranmaktan tuhaf bir zevk alıyordu. "Reklam işini başka ajansa devret. Ben de Al Zaheri'yle iş yapmayayım. Nasıl fikir?"

Başladıkları noktaya geri mi dönüyorlardı? "Öyle bir şey yapmayacağım."

"Majid'i senden çalarım diye mi bütün bu korku?"

Oğuz, çenesindeki her bir kas gerilirken, "Neyin peşinde olduğunu biliyorsun," dedi sessizce.

"Büyük ticari deham değil galiba..." Defne eldivenlerini çıkarmaya başladı. Her hareketi Oğuz'un o an nasıl can sıktığını vurgulamak üzere özel olarak tasarlanmıştı sanki. "Sanırım bugünlük bu kadar sporun yetmesi gerekecek."

Defne, boynundan köprücük kemiklerine, oradan göğüslerine doğru süzülen ter damlalarını havlusuyla kurularken, Oğuz'un boğazına bir şeyler takılmış gibiydi. Birkaç kere yutkundu, yutkunmazsa nefessiz kalıp boğulacaktı sanki. Yine de tıknefes, "Çıkmak ister misin? Hızlı bir çöl safarisi ayarlayabilirim," dedi, kendisinin bile daha önce duymadığı bir sesle.

Bu sefer olmaz, Mavi Sakal. Defne çöle doymuştu. "Hayır, çalışmam gerekiyor."

Oğuz, Defne'nin duvarına ilk kez çarpıp geri sekmiyordu ama bu sefer her zamankinden daha tatsız bir his geride kalıyordu. "Peki..." Defne'nin yüzündeki taşlaşmış ifade, Oğuz'un ısrar etmesini engelledi. "Sana iyi çalışmalar o zaman."

Defne, kum torbasını kafasıyla gösterdi. "Sana da." Havlusunu omzuna attı. Yine mesafeli, yine buz gibiydi. Arkasına dahi bakmadan yürüyüp gitti.

Geride, kendisiyle ne yapacağını bilemeyen, nabzı bin beş yüz atan şaşkın bir Oğuz bırakmıştı. Geceden o ana kadar geçen, birbirlerini görmedikleri sürede, bu muameleyi hak edecek ne yapmış olabilirdi acaba?

Oğuz'la karşılaşma ihtimaline karşı, Defne günün geri kalanında süitten çıkmadı. Ama canı çok sıkılıyordu; attığı yalanların aksine, yapacak işi de görüşmeleri de yoktu. Dubai'ye gelmeden tüm programını boşaltmıştı.

Süitin bütün odalarında tek tek oturdu, kitap okumayı denedi, birkaç aciliyeti olmayan iş e-postası yanıtladı; yine de can sıkıntısına deva bulamadı. Cem de itinayla sözünde duruyordu. Defne, Cem'in aramalarını düzenli olarak meşgule attı, numaraları da tek tek engelledi.

Boş boş televizyon izlemeye karar verdiği sırada, sessize aldığı telefonu milyonuncu kez titrediğinde, sabrının sonuna gelmişti. "Sapık gibi arayıp durma artık beni! Engellemekten ben yoruldum, sen aramaktan yorulmadın!"

Karşı taraftan gelen ses, yine o bildiği, umursamaz, neşeli sesti. "Aç konuş, kurtul sen de."

"Ne söyleyeceksin, çok merak ediyorum."

Telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik oldu. Sonra "N'aber?" diye sordu çekingen bir ses.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Cevap vereceğini düşünmediğimden hazırlıksız yakalandım."

"Cem, beni gerçekten çıldırtıyorsun!"

Cem kahkaha attı. "İyi anlamda umarım." Şimdi sesi flörtöz imalarla doluydu.

"Sen hayatında ciddiyet diye bir şey duydun mu?"

"Nasıl oralar?"

"Neden soruyorsun?"

"Güzelse ben de geleyim. Buralar çok sıkıcı."

Hayatını yolundan çıkaran iki adam bir arada! Düşüncesi bile Defne'nin midesini bulandırıp gözlerini kararttı. "Sakın! Ben dönüyorum zaten."

"O zaman bana söz vereceksin."

"Neden söz verecekmişim ben sana?"

"Döndüğünde konuşacağız, yoksa gece gündüz ararım. Bu numarayı da engellersen otel odanı ararım. Ama hemen aramam, sabaha karşı beşte ararım. Baktım ki ulaşamıyorum, oraya gelirim. *Yapmaz* deme. Çünkü yaparım."

Çocuk gibi sıraladığı her şeyi yapacağına, Defne kalpten inanıyordu. "Anladık, Cem, yaparsın. Bu arada umarım kimin, kimin başına dert olduğunun farkındasındır."

Cem'in sesi ilk kez ciddi çıktı. Ciddiyet nedir, hiç bilmiyor değildi en azından. "O geceyi unutturmayacaksın, değil mi?"

O sırada kibar bir kapı tıkırtısı işitti Defne. Kapıya doğru hareketlenirken, "Kapatıyorum, Cem, kapı çalıyor," dedi.

"Kim geldi bu saatte?"

"Seni neden ilgilendiriyor?"

"Merak."

"Hoşça kal, Cem. Ve beni bir daha arama!"

"Dur, kapatma! Söz ver!"

"Söz, Cem, söz. Yemin de edeyim mi?"

"Gerek yok, sana güveniyorum. Ben bekliyorum, sen aç kapıyı."

"Rahatsız mısın? Sana ne? Kimse kim?"

"Ya başına bir şey gelirse?"

Cem'in sesi o an cidden endişeli çıksa da Defne ciddiye alamadı. "Oteldeyim. Ne gelebilir başıma? Saçma sapan konuşma.

Ayrıca gerçekten başıma bir şey gelecek olsa, sen oradan ne yapabilirsin, çok merak ediyorum!"

"Beni hiç tanımıyorsun, Defne."

Defne, Cem'i hiç tanımamış olmayı gerçekten isterdi. Kendi kendine sabırlar dilerken kapıyı açtığında, hicaplı, güzel bir kadınla karşılaştı. Kadın, elinde bir de paket tutuyordu.

"Kimmiş?"

Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp paketi kucakladı. Bir yandan da kadının uzattığı belgeyi imzalarken, "Kargo geldi," dedi.

"Bu saatte?"

Kadına teşekkür edip arkasından kapıyı tekrar kapattı. "Evet, Cem, bu saatte. Özel kuryeyle."

"Allah Allah, kimden?"

"Toplantı yaptığım adamdan geliyor."

"Ne göndermiş?"

"Gece gece bu ne merak? Evrak, bir şey yollamıştır. SANA NE!"

"Esas, gece gece bu ne öfke?"

"Sebebi sen olabilir misin?"

"Üzerinden birkaç gün geçince yatışmışsındır diyordum..."

"Kendini unutturmuyorsun ki!"

"Aman, iyi tamam. Kapatıyorum. Ama unutma, söz verdin, konuşacağız." Defne, hattın diğer ucundaki Cem'in gülümsediğini hissetti. "İyi geceler, Defdefciğim."

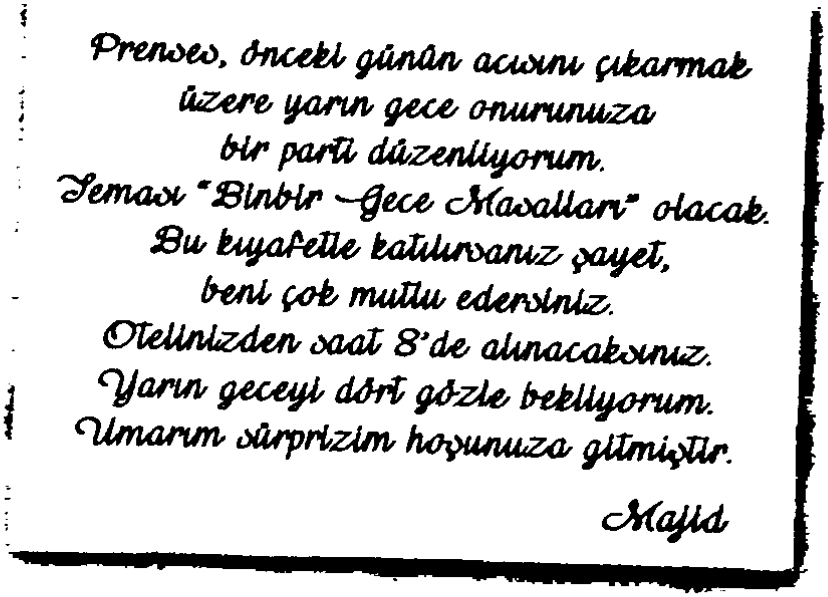
"Bir daha bana 'Defdef' dersen çok fena olacak!"

"Hah," dedi, *yakaladım seni* der gibi. "Sinir olduğunu biliyordum!" Telefonu kapatmadan çabucak ekledi: "Ha, bir de unutmadan, telefonumdaki engeli de kaldırırsan sevinirim. Senin yüzünden iş yerinde taciz etmediğim insan kalmadı."

Defne'nin yüzündenmiş. "Rahat bırak insanları, kaldırıyorum engeli," dedi ve Cem'in daha fazla konuşmasına müsaade etmeden telefonu yüzüne kapattı.

Defne'nin Cem'e söylemediği şey, gelen kargonun büyükçe beyaz bir kutu olduğuydu ve şayet Al Zaheri, son beş yıla ait muhasebe kayıtlarını göndermediyse, kutunun içinden evrak çıkma ihtimali azdı. Bir de üzerinde toz pembe bir kurdele vardı. Üstelik çok da hafifti. Muhasebe kayıtları olmadığına dair iki ipucu daha.

Kurdeleyi çözüp kutuyu araladığında, içinde oldukça cüretkâr, pırıltılı, siyah bir elbise buldu. Böyle, cariyelerin giyeceği tarzda efil efil. Defne, anlamsız bir biçimde bir süre kutuya ve muhtevasına baktı. Herhalde Al Zaheri bununla bir şey anlatmak istiyor olamazdı. Kutunun içinden bir de kart çıkmıştı.

Prenses, önceki günün acısını çıkarmak
üzere yarın gece onurunuza
bir parti düzenliyorum.
Teması "Binbir Gece Masalları" olacak.
Bu kıyafetle katılırsanız şayet,
beni çok mutlu edersiniz.
Otelinizden saat 8'de alınacaksınız.
Yarın geceyi dört gözle bekliyorum.
Umarım sürprizim hoşunuza gitmiştir.

Majid

Demek, sürpriz buydu.

Defne yakın zamanda, daha bir damdan düşen, çok daha kötü sürprizler yaşamıştı. Üstelik, iç sıkıcı gerçek dünyayla yüzleşmeden önce mistik masal diyarında son bir veda gezintisi eğlenceli olabilirdi. Keşke bu aralar kaderin her hevesi Defne'nin kursağında bırakmak gibi bir alışkanlığı olmasaydı; fakat bir ümitti yaşatan insanı, değil mi?

Bölüm 26

Usul usul inen gece, kulak vermeye gönüllü herkese akıl çelen kelimeler fısıldıyordu. Gökte ay yavaşça yükselirken, kıyıya vuran dalgaların da aceleleri yoktu; aheste aheste bir kabarıp bir geri çekiliyorlardı. Havada deniz kokusu, Emir'in özel olarak getirttiği yumuşacık kadife kum üzerine çadırlar kurulmuş, divanlar atılmış, direklerden sarkan tüller çöl esintisine kapılmış, bir o yana bir bu yana salınıyordu. Kandillerin titrek ışığının üşengeç aydınlığında, sihirle dokunmuş saydam örtü, somut âleme dair her şeyin üzerini ustalıkla kapatmıştı.

Gaipten gelir gibi kulaklara belli belirsiz ulaşan ut taksimi, sakin dalga sesleriyle bütünleştiğinde, dönüşümün son adımı da tamamlanıyor, Binbir Gece Masalları damarlarda kan olup dolaşmaya başlıyordu; masal âleminin egzotik kahramanları, o gece önlerinde uzanan yeni yolculuğa çıkmaya artık hazırdı.

Kalabalığa karışamayan üç kişi hariç.

Partinin davetsiz misafirleri Oğuz, Nevzat ve Serkan giymiş oldukları kot pantolon ve tişörtlerle kostümlü davetliler arasında göze batan tek ayrıntıydı; ambiyansın ortasına zamanın ötesinden büyük bir yanlışlık sonucu fırlatılıp an itibarıyla yollarını bulmaya çalışan zaman gezginlerini andırıyorlardı.

Serkan'ın çatlak sesi, sihri tamamen bozdu: "Abi, şimdi biz böyle davetiyesiz falan girdik ama sonra sıkıntı çıkmasın..." Cadde üzerindeki ana girişi kullanmadan, deniz yoluyla tesisin etrafından dolaşıp iskelede el altından komilere rüşvet dağıtırken değil de niyeyse şimdi aklına gelmişti bu ufak detay. "Kostümümüz de yok zaten..." Özellikle o konuda ayrıca üzgün gibiydi.

Al Zaheri, Defne'nin şerefine beach club kapatmış, davetiye gönderme inceliği göstermemişti. Oğuz, iç sıkıntısıyla doğru orantılı olarak gittikçe artan kalabalığı izlerken, "Çıkmaz," diye ters ters cevap verdi.

Ta önceki geceden beri bir terslik vardı ya üzerinde zaten. "Sen öyle diyorsan, abi..."

Tiril tiril açık renk keten tunikleri, bol harem pantolonlarıyla dekorun ayrılmaz birer parçası hâline gelmiş sayısız garson, ellerinde tepsilerle koşuşturuyor; içki, su gibi akıyordu. Oğuz'un bakışları, girişte konuklarıyla ayaküstü sohbet edip, bizzat içki ve yiyecek aperitifler ikram ederek misafirperverliğiyle göz kanatan Majid'i buldu. Arada içkisini yudumlayıp konuklarına mağrur mağrur gülümserken, herkesi prenses sandığı gibi, bilekleri ve yakası altın işlemeli siyah kaftanıyla kendini de prens sanma ihtimali yüksekti. "Eski çamlar bardak oldu." Dubai'de kamuya açık alanlarda alkol tüketmek yasaktı ancak içinde bulundukları beach club gibi ruhsatlı işletmeler, kendi sınırları dâhilinde alkol servisi yapabiliyordu. Gelgelelim sokaklarda sarhoş dolaşmak yasaktı; sarhoşken kulüpten ayrılıp sokağa çıkmadan eve dönmenin kendince bazı zorlukları olsa da cezalar biraz keyfî uygulanırdı. Ve bu keyfilik, Oğuz'un o an çok canını sıkıyordu. Kendi elindeki viski kadehine aldırmadan, mevzuya tamamen yabancıymış gibi serzenişte bulunmasından daha doğal bir şey olamazdı o yüzden. "Hepsini toplayıp polise elinle versen nafile. Kırbaç cezası bile kalmadı..."

"O kimi, nerede kızdırdığına bağlı olarak değişkenlik gösterebilir, abi," dedi Serkan. "Kırbaç olmaz belki ama hapis muhtemel."

Oğuz'un bile yürürlüğe koymayı düşünmediği planını hemen ciddiye alıp, planın uygulanabilirliğini sorgulayan Nevzat'a göre Al Zaheri ailesi söz konusu olduğunda, herhangi bir ceza yaptırımı olasılık dışıydı. "Polisin yarısı, Al Zaheri'nin uzaktan akrabasıdır, diğer yarısı da bir şekilde onunla iş yapmıştır. Yorgunluğumuza değmez."

Nevzat'ın bunu takip eden diğer cümleleri, bir anda patlamaya başlayan havai fişeklerin gürültüleri arasında kayboldu. Giriş tarafında yaşanan hareketlilikten anlaşılıyordu ki onur konuğu, partiyi nihayet şereflendirmişti.

Oğuz'un iyice tadı tuzu kaçtı, şayet kaldıysa tabii. Arabadan inerken Al Zaheri tarafından karşılanan, aynı onun gibi siyahlar kuşanmış Defne'yi uzaktan seçebiliyordu. Havai fişekler daha da şiddetlenerek patlamaya devam ederken, Defne'nin yürüyeceği yol bir bir meşalelerle aydınlatıldı. "Görgüsüz yavşak..."

Davet, çok lazımmış gibi kostüm partisi olduğundan, Defne'nin Al Zaheri'nin aldığına alternatif olarak giyebileceği başka elbisesi yoktu; yanında iş takımları ve günlük kıyafetlerden fazlasını getirmemişti. O sıcakta daha az iddialı bir şeyler almak için alışverişe gitmeye de üşendi. Gerçi, Arnav'ı uygun bir şeyler bulması için görevlendirebilirdi fakat hediye elbiseyi denediğinde, aynadaki görüntüsünden fazlasıyla memnun kalınca bu fikirden vazgeçmişti.

Açıkçası Majid umulmayacak derecede zevkliydi. Kalp şeklindeki yakasında, vücuduna oturan belinde, bileklerini nazikçe saran manşetlerinde zarif altın işlemeleri olan siyah şifon elbisenin hafif göğüs dekoltesine, eteklerindeki minik yırtmaçlar eşlik ediyordu. Başına ya da omzuna alabileceği yine şifon, köşeleri aynı şekilde altın işlemeli bir de şal vardı.

Oteldeki kuyumcudan aldığı altın nokta küpeler ve düz zincir kolyeyle kıyafeti tamamlayıp, tokalarla salık bıraktığı saçlarına şalı sabitlediğinde, aynadan ona bakan kadın bambaşka biriydi;

olmadığı birinin kılığına bürünmek özgürleştiriyordu insanı. Ayakkabı giymemeye karar verdi. Bir geceliğine çöllerde yaşayan göçebe bir kadının kılığına bürünerek çölde başlayan masalın finalini yine çölde yapacaktı.

Akşam tam 8'de Majid'in mesajında yazdığı gibi limuzinle otelden alındı. On kişilik limuzinin sıcakkanlı, konuşkan şoförü dakikalar sürecek yolculuk süresince okuyabileceği dergiler, oynayabileceği konsol oyunları için tavsiyelerde bulunmuş arka koltukta Defne için eksiksiz bir sofra kurmuştu. Başka hiçbir işi yokmuş gibi de gece boyu partinin yapılacağı mekânın kapısında böyle tam teçhizat onu bekleyecekti. Majid, tam manasıyla gereksiz işler müdürüydü; ne kadar gereksiz işlerle iştigal olduğunun boyutunu Defne henüz bilmiyordu ama birazdan öğrenecekti.

Kulübe ulaştığında, gökyüzünü sarı, kırmızı, yeşil, mor havai fişeklerin aydınlattığını gördü. İyimser bir yaklaşımla, bunun önce yakınlardaki bir düğünden kaynaklanabileceğini düşündü. Ancak arabadan adımını dışarı attığı an havai fişek patlamaları şiddetlenince anladı ki tamamen kendi gelişiyle alakalıydı durum.

Hemen karşısında Al Zaheri onu karşılamıştı. Daha önce arabadan kendi başına hiç inmemiş gibi elinden tutup inmesine yardımcı oldu. "Ah, Prenses, işte şimdi gerçek bir Arap prensesine benzemişsiniz. Beni nasıl memnun ettiniz, bilemezsiniz!"

Al Zaheri, elini öperken Defne'nin yüzünde sadece buruk bir gülümseme vardı. Havai fişekler hiç durmayacakmış gibi arka arkaya patlarken Al Zaheri kolunu Defne'ye uzattı. Defne, adamın koluna girdi, dört bir yanında meşaleler de yanmaya başlayınca, artık dayanamayıp Türkçe isyan etti: "Yer yarılsa da yerin içine girsem..." Kendini başrolünde bulduğu abartılı düğünün giriş sahnesini tamamlamak için artık tek eksiği tahtırevandı.

Gürültüden dolayı Majid sadece dudaklarının kıpırdadığını görmüştü. "Bir şey mi söylediniz, Prenses?" diye yüksek sesle sordu.

Defne de havai fişeklerin üzerinden, "Diyorum ki zahmet etmişsiniz," diye bağırdı. "Ne gerek vardı tüm bunlara?"

Majid, otuz iki dişini yine görücüye çıkarmıştı. Kolundaki zarif eli sıvazladı. "Sizin için ne yapsam az."

Neyse ki gideceği yere tahtırevanla taşınmadı. Majid, hemen serin ikramlarda bulunup, onur konuğunu şehrin ileri gelen iş insanlarına takdim etti. Havai fişek gürültüsü dinip de Defne kendini duyabilmeye başladığında, gece farklı bir dönemece girdi ve Defne'nin beklemeyeceği ölçüde faydalı geçmeye başladı. İnsanlarla uzun uzun sohbet etti, gelecek için umut vadeden bağlantılar kurdu. Birkaç saatin sonunda, bir tomar kartvizit toplayıp bir tomar da dağıtmıştı; onuruna verilen parti için her an minnettar kalabilirdi.

Bir noktada Majid'in azalmayan ilgisine ara verip, nefeslenmek için lavaboyu bahane ederek müsaade istedi. Sürekli konuşmaktan ve esintiye rağmen hafiflemeyen sıcaktan dili damağı kurumuştu. Çadırların arasından, sahil tarafındaki bardan alacağı buz gibi suyun hayaliyle sağına soluna bakmadan hızla ilerliyordu ki hedefine kavuşmasına ramak kala, koluna yapışan güçlü bir el tarafından çadırlardan birinin içine çekildi.

Çadırın girişinde asılı deniz kabukları, sahil kenarında daha kuvvetli hissedilen rüzgârla birbirlerine çarpıp insanın içini huzurla doldurması beklenen berrak sesler çıkarırken, müzik artık çok derinlerden zar zor duyulabiliyordu; Majid çadırları oraya artık her ne sebepten diktiyse, çadırlarda ses yalıtımı da mevcuttu.

Defne'nin içinin huzurla dolması bir yana, neye uğradığını anlamasına fırsat olmadan, *aşırı* güzel üç kadın tarafından etrafı sarılmıştı. Az önce kolunu serbest bırakma inceliğini gösteren atmaca, ortalarındaki kısa boylu, iri yeşil gözlü, beyaz tenli muhteşem kadındı ve tahminen en az sekiz aylık hamileydi. Sağında duran kadınsa ince, upuzun, tam bir esmer güzeliydi. Solundaki kadın Defne'yle aynı boylarda, mavi gözlü, sarışın bir kadındı ve o da diğerleri gibi harika görünüyordu. Onların da üzerinde, kesimi Defne'ninkine benzer koyu renk elbiseler vardı.

Defne merakla karışık bir tedirginlikle kadınları izliyordu. Ne çıkacaktı bunun altından? "İyi akşamlar, hanımlar." Üçünün ağzından da cevaben pek de dostane olmayan sözcükler çıkacakmış gibiydi. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye İngilizce sordu.

Hamile olan, kollarını güçlükle göğsünde bağladı. "Biz Majid'in karılarıyız. Kocamızın düzenlediği partinin onur konuğunu yakından tanıyalım istemiştik de..."

Derin'den sonra çıta ancak bu kadar yükselebilirdi: Kızgın üç eşe karşı tek başına. Gerçekten ihtiyaç duyduğunda, korumalar nerelerdeydi?

"Sen burada bu kılıkta ne yaptığını sanıyorsun?"

Çapkın adamların cefasını yok yere çekmek, Defne'nin kaderiydi herhalde. "Sanırım ortada bir yanlış anlama var. Eşinizle tanışıklığım iş ilişkisinden ibaret." Ki o ilişkinin bile var olduğu iddia edilemezdi.

Hamile kadın şüpheyle Defne'yi incelemeye devam etti. "Doğru söylediğini nereden bileceğiz?" En kıdemli eş oydu sanki çünkü sorgulamayı üstlenmiş, grup sözcüsü gibi davranıyordu.

Bu işten en kolay ne şekilde sıyrılabilirdi? Defne can havliyle Cem'in büyük densizlikle ortaya attığı fikre sarılarak en kestirme yolu tercih etti: "Ben nişanlanmak üzereyim, yakında evleniyorum," dedi ve bunu derken de son derece inandırıcıydı. Oscarlık büyük oyuncu. Cem hazır kendi isteğiyle kenarda duruyorken bir işe yarasındı, öyle değil mi ama? "Eşinizle aramda ima ettiğiniz tarzda bir ilişkinin olması mümkün değil yani."

Hamile kadın derin bir oh çekti, kollarını çözüp arkasındaki sedire çöküverdi. "Yanlış alarm." Yanındaki iki kadını, "Beni de gece gece bu hâlimle dolduruşa getirdiniz," diye yine İngilizce azarladı. İlk defa Defne'ye mahcup bir bakış attı. "Sen de kusura bakma, kardeşim."

Artık kusura bakmayacaktı Defne de.

Hâlâ ayakta duran kadınlardan esmer olanı da özür dilercesine Defne'ye baktı. "Neler çektiğimizi bilemezsin, kardeşim.

Uykularımız kaçıyor bu adam yüzünden. Rezil ediyor bizi cümle aleme." O da diğerinin yanına çöktü. "Dördüncüyü alsa hep birlikte rahata ereceğiz!"

Sarışın, dudak büküp, "Zannetmem," dedi diğerlerinin yanına yerleşirken. "Dördüncüyü de alsa doymayacak."

Defne, kendini aynı durumun içinde hayal edemiyordu. "Kusura bakmazsanız bir şey soracağım." Kadınlar itiraz etmeyince sorusunu sordu: "Nasıl katlanıyorsunuz bu duruma?"

Hamile kadın, soruyu duyunca resmen kahkaha attı. "Emirlikteki en zengin adamlardandır Majid," diyerek katlanmayı kolaylaştıran faktörü açıklıyordu. "Ailelerimiz bizi baş göz edebilmek için kaç takla attı, bilemezsin."

"Bakma sen, öyle çok da şikayetçi değiliz aslında," dedi esmer. "Maddi sorunumuz yok, ailelerimizin işleri tıkırında. Majid'e katlanamıyoruz ama onu pek gördüğümüz de yok zaten. Yaptıklarını milletin gözüne sokmasa daha memnun olacağız tabii. Yoksa hareminde ne hâli varsa görsün."

Dört kişilik ne büyük aşktı bu böyle!

"Bir değil, iki değil. Kaç parti verdi böyle," diye konuştu sarışın. "İsveçlisi, Çinlisi, Japon'u bitmiyor bir türlü. Her seferinde de Dubai'nin yarısını böyle başına topluyor utanmadan. Artık buramıza kadar geldi."

Peki Japonu, Çinlisi, İsveçlisi dururken yine neden kabak Defne'nin başına patlamıştı?

Hamile kadın, "Nişanlın da burada mı?" diye merakla sordu. Defne'nin suçsuzluğuna inanmıştı ya şimdi nişanlısıyla da tanışmak için can atıyordu sanki.

"Hayır, İstanbul'da." Bir başka doyumsuz.

"Türk değil mi?"

"Türk." Ama fark etmiyordu milliyet.

Kadın belki işini sağlama almak istediğinden, belki cidden merak ettiğinden, "Fotoğrafı var mı?" diye sordu.

Ayşen Hanım, gazetecilere sızdırdığı gala gecesinden kalma fotoğraflardan Defne'ye de atmıştı, sağ olsun. O da bir işe yarayacaktı, Cem gibi. Telefonundan dans ederken çekilmiş fotoğraflardan birkaçını kadınlara göstererek, yalanını bir güzel temellendirdi.

Hamile olan, takdirle kafasını sallarken, "Türkler de fena olmuyor hani," dedi. "Neydi o çocuğun adı? Böyle uzun boylu, sarışın. Aynı seninki gibi. Kuzey Güney'de oynuyordu."

Defne gülümsedi, diziyi bilmiyordu ama Türk dizileri yazılıp çizildiği gibi Arap Yarımadası'nı ele geçirmişe benziyordu.

Esmer olan, dizi piyasasına Defne'den çok daha hâkimdi. "Kıvanç Tatlıtuğ!" dedi hatasız telaffuzuyla.

"Hah, işte o! Ben ona bayılıyorum."

"Aa," dedi sarışın, "Bali Bey'in eline su dökemez. Erkek dediğin esmer, bilemedin kumral olur." Sonra bir an boşboğazlık ettiğini düşünüp hemen Defne'den özür dilemeye girişti. "Seninki hariç, kardeşim. Seninkinin maşallahı var ama işte bana hitap etmiyor."

Defne, Cem'in bir an tehditlerini gerçekleştirip Dubai'de şu diyaloğa şahit olmasını istedi; her kadının ümitsizce ona âşık olamayacağını öğrenmek, onun adına ne büyük yıkım olurdu! "İstanbul'a mutlaka beklerim o zaman. Belki sizin için bir şeyler ayarlayabilirim." Medyatik olmama çabaları dâhilinde, Defne'nin ünlülerle hiçbir zaman alakası olmamıştı ancak Dorsay Holding iştirakleri ve sponsorlukları sayesinde eğlence piyasasında çok sayıda hatırlı tanıdığı bulunuyordu. Üstelik, olaya kadınları dâhil etmek, Majid'i ensesinden ebediyen çekebilirdi. "Yapımcı tanıdıklarım var."

Üç kadın da neşe içinde tatlı tatlı gülüyordu şimdi. Hamile olan yine hepsinin adına, "Çok memnun oluruz," dedi. Ama nedense duraksadı bir an. "Kusurumuza bakma, biz senin ismini bile bilmiyoruz."

En başta yakından tanımak istediklerini belirttikleri Defne'nin ismini sormaya her nasılsa fırsat bulamamışlardı. Defne, el çantasında kalan kartlardan birini kadına uzattı. "Defne Dorsay."

Hamile kadın karta uzandı. "Ben, Raha." Sağındaki sarışını işaret etti. "Bu, Hana." Sonunda da esmer olanı gösterdi. "Bu da Laiha."

"Memnun oldum, hanımlar." Olur da günün birinde Al Zaheri'yle çalışmaya karar verirse, çalışmanın güvenli yolunu bulmuştu. "Ben artık izninizi isteyeceğim, yarın erkenden Türkiye'ye dönüyorum. Umarım yine görüşürüz. Yolunuz düşerse İstanbul'a da mutlaka beklerim."

Defne, kırk yıllık dostlarıymış gibi kadınlarla sarılıp vedalaştıktan sonra limuzin şoförünü daha fazla bekletmeden otele dönmeyi planlıyordu. O akşamlık Majid ve ailesiyle yeterince zaman geçirmişti zira. Sabah, Majid'e yaptıkları için nezaketen teşekkür edip İstanbul'a dönmek niyetindeydi.

Son iki üç saatte çok şey değişmişti. İçki artık şişede durmayıp, mideden hızla damarlara nüfuz ettiğinden Oğuz, Defne'nin bir anda nereye kaybolduğunu bir türlü anlayamamıştı; en azından Majid'le kaybolmamıştı. Adam, geldiklerinden beri dur durak bilmeden hararetle birilerine bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

Oğuz bir an telaşlanır gibi oldu. Defne, kaşla göz arasında sıvışmış olabilir miydi? Belki de sadece tuvalete gitmişti; inşallah tuvalete gitmişti. Başka nereye gidecekti ki?

Can sıkıntısından ne yapacağını bilemeyen -daha elindekini bitirmeden yenisini getiren garsonlar sağ olsun- Serkan, kafası çok güzel ama hâlâ endişeli, "Abi, adam bizi fark etmeden otele dönsek mi artık?" diye milyonuncu kez sordu.

Oğuz, en az yirmi dört saattir süregelen tersliği uyarınca, herhangi bir açıklama yapmamış olsa da o gece kuşkusuz ki Defne Dorsay'ın peşindeydiler. Kadını Majid Al Zaheri'den mi koruyorlardı, yoksa başka bir amaçları mı vardı Serkan bilemiyordu ama saatlerdir bulundukları noktada dikiliyorlardı. Üstelik şimdi kadın da yoktu ortalıkta. Belki de çoktan otele dönmüştü. Otele dönmediyse fenaydı tabii. Amaç kadını korumaksa daha da fenaydı.

Oğuz, U'ları uzata uzata, "Adam bizi şu an fark etse ne olur, fark etmese ne olur?" diye sordu. Alanı tepeden gören, dikildikleri merdiven başında saklanıyor sayılmazlardı; ev sahibi Majid, onları fark edemeyecek kadar meşguldü sadece. Elindekini bitirip, tepsiyle yanından geçen oğlandan bir viski daha kaptı. İçin için Majid'i takdir etti istemeden de olsa. Servis ettirdiği viski, cimri bir adam olmadığını gösteriyordu. Oğuz, nokta atışı yapabilecek kadar algılarının açık olmadığını kabul etmeliydi ama servis edilen viski, yumuşak içimi, fındık, zencefil, vanilya, bitter çikolata aromaları ve uzun isli bitişiyle kesinlikle ucuz bir viski değildi. "Gece yeni başlıyor, Seko." Daha Defne bulunacaktı. "Ne çabuk pes ediyorsun..."

Serkan'dan, çekingen bir mırıltı duyuldu. Kendisi sanki hiç içmemişçesine, "Sen epey içtin de ondan korkum..." demişti.

Az önce kabullenmiş olduğu üzere Oğuz'un algılarına büyük ölçüde ulaşılamıyor olduğundan, Serkan'a hemen çıkışmadı ama hâlâ bir şahininki kadar iyi işleyen görme duyusuna, beklediği "av" nihayet takıldı.

Defne, sahil kenarına en yakın çadırlardan birinden çıkmıştı. Oğuz buna hiçbir anlam veremedi. Peşinden tam seyirtecekti ki Serkan sakar hareketlerle bu kez kolunu tutmaya yeltendi. "Abi, bu şekilde yengenin karşısına çıkmasan daha mı iyi olur acaba?"

Oğuz, kolunu daha Serkan tutamadan kurtardı. Serkan, sonunda Oğuz'un algılarının hedefine girmeyi başarmıştı. "Ne yengesi, Seko?" Gözleri, tekrar kaybolmadan Defne'nin üzerinde, "Saçma saçma konuşuyorsun..." diye homurdandı. Durdu durdu, Serkan'a dönüp, "Ayrıca şeklimin nesi var?" diye sordu.

"Lafın gelişi, abi..."

İçlerinde en ayık hatta tek ayık, yarım bıraktığı ilk kadehiyle Nevzat'tı. Diğer ikisi yokuş aşağı hızını alamayınca birinin ayık kalması gerekmişti. "Öyle demek istemedi, abi. O da içti ya biraz..." Sözlerini, Serkan'a attığı kızgın bakış takip etti. Coşmaya yer arayan adamı büsbütün coşturacaktı. "Bilemiyor ağzından çıkanı..."

"Öyle oldu, abi, affedersin."

"Yenge" hadisesi fazla uzamadan kapandı. Oğuz, daha fazla sinirlenecek fırsatı bulamadan anladı ki Defne gerçekten sıvışıyordu. Otele gitmeden onu yakalaması şarttı. İçinden bir his, Dubai sınırları içinde onunla konuşmak istiyorsa bunun son şansı olacağını söylüyordu.

Bir kere daha gitmeye yeltenince bu kez Nevzat önüne geçti. "Abi, hâlini beğenmiyorum. Gece gece başımıza iş almasak..." Tamam, kırbaç yoktu ama. "Kimseye bulaşmadan Serkan'la seni otele götüreyim, ha, ne dersin?" Aşırı pervasızlıkla Oğuz'un arasında kalan son kale Nevzat'tı. "Sabah sakin kafayla erkenden Defne Hanım'la görüşürsün." Her ne sebeple görüşecektiyse artık.

Şekli gibi hâlini ve kafasını da beğenmiyordu saygısızlar. "Sarhoş olduğumu mu ima ediyorsun, bana mı öyle geliyor?" İkisine de bakmadan sırf bilsinler diye, "Sarhoş değilim ben," dedi, sonra da, "Sakın peşimden gelmeye kalkmayın," diyerek uyarısını yaptı.

Nevzat, "Ama, abi..." diyecek oldu, Oğuz daha fazla konuşmasına izin vermedi. "Nevzat, sen en iyisi mi Seko'yu polis yakalamadan otele götür. Baksana, ödü kopuyor," derken hedefe çoktan kilitlenmişti. "Ben de arkanızdan geliyorum birazdan."

Böylelikle son kale de düşmüş oluyordu.

Defne, büyük badireler sonucu kavuştuğu iki büyük bardak soğuk suyu, barmenin tuhaf bakışları eşliğinde arka arkaya kafasına dikti. Esintiye rağmen sıcaktan çıldırmak üzereydi. Elbise iyi hoştu ama hava şartları için uygun bir seçim olmadığı belliydi artık. Defne, başındaki tel tokaları çıkardı. Serbest kalan şalı tek omzuna attı. Saçlarını ensesinden çekip en tepede tokalarla gelişigüzel tutturdu. Uzun eteklerini de bacaklarına dolaşmayacak şekilde tek elinde topladığında, çantasını kolunun altına sıkıştırdığı gibi alanın etrafından dolaşıp, kafası bir milyona yakınsayan Majid'in radarına takılmadan mekândan firar etmeye hazırdı.

Belirlediği rotanın engellere takılmadan ana girişe çıkacağından yüzde yüz emin olmasa da müzik ve insan seslerini arkasında bırakıp kumsala paralel uzanan, iki yanı mantar lambalarca aydınlatılmış dar patikadan koşar adım yürümeye başladı. İlerledikçe etraf gitgide ıssızlaştı, bir müddet sonra sahile vuran dalga seslerinden başka ses duyamaz oldu. Kulübün su sporu barakalarının yanına kadar geldiğinde, parti alanıyla arasına yeterince mesafe koyduğuna inanıp temposunu düşürdü, artık yakalanamayacağına dair kendini güvende hissettiğindeyse tümden durup soluklandı.

Kulübe geldiğinden beri ilk kez gecenin görkemine gören gözlerle bakacak ve bunun tadını çıkaracak fırsatı buluyordu. Sıcağı bir anlığına boş verip, önünde uzanan kumsalı, denizi, gökyüzünü unutmamacasına içine çekti. Kumların ötesinde, şehrin açıklara yansıyan ihtişamlı ışıkları derinlerden göz kırparken, gözüne İstanbul'da olduğundan çok daha iri görünen ayın, yer çekimine karşı koyamayıp dünyaya düşmesi an meselesiydi sanki.

Fakat ay dünyaya düşmeden, Defne de manzarayı belleğine kazıyamadan, barakaların arka cephesindeki hafif eğimli yamaçta yer alan insan boyundaki çalılıklardan, rüzgârdan olamayacak kadar şiddetli hışırtılar yükselmeye başladı. Acaba oralarda tavşan ya da kirpi yaşıyor muydu? Böyle sürü hâlinde?

Her ne yaşıyorsa, gerçekten de sürü hâlinde geziniyormuşçasına hışırtılar gittikçe arttı ve çalıların arasından sıyrılan koca bir kütle yuvarlanır gibi Defne'nin önüne atladı. Tek başına ama tavşandan da kirpiden de epeyce iri bir kütle.

Defne korkuyla iki metre geri sıçradı.

Önüne doğru yalpalayan ve şimdi minik lambaların sayesinde tanıdığını anladığı kütle, bir eli bardağına sarılmış, diğer eli kot pantolonunun cebinde, "Korkuttum mu yoksa?" diye sordu.

Ölçüsüzün, aynı liman ihalesindeki tuvalet baskınında olduğu gibi, korkuttuğu için hissettiği herhangi bir mahcubiyet yoktu. Defne titrek bir nefes alıp verdi. Kalbine indirecekti bir gün. "Sadece gece gece arkamdan yanaşıp çalılıkların arasından

önüme fırladın. Neden korkayım?" Nabzı yavaş yavaş normale dönerken henüz ona malum olmamış şakayı komik bulan adama dik dik baktı. "Senin burada ne işin var? Bu gece senin de davetli olduğunu bilmiyordum."

"Sen de iyi biliyorsun ki davete pek ihtiyaç duymuyorum."

"Madem parti içeri sızmanı gerektirecek kadar umurundaydı, eğlenmene bak. Neden beni takip ediyorsun?"

Alışık oldukları dans, kaldığı yerden devam ediyordu. "Yine nereden çıkardın seni takip ettiğimi?" Oğuz kadehini aya doğrulttu. "Ay ışığında gezintiye çıkmış olamaz mıyım?" diye sordu neşeyle.

Daha çok çalılıkların arasında gezintiye çıkmış gibiydi. "Yine ben kuruntu yapıyorum, affedersin," dedi Defne, alayla.

Oğuz, Defne'nin sesindeki alaya hiç aldırmadı. "Her seferinde aynı hataya düşüyorsun. Ama affederim," dedi yüce gönüllülük gösterip. Kick boks kostümünün üzerine eklenen Binbir Gece Masalları kostümünün etkisiyle gözünde beliren tekinsiz ışıkla, "Üzerindeki yeni mi?" diye sordu. "Çok güzelmiş."

Defne'nin sinirlerinin iyice laçkalaştığı, yüzündeki sinir bozucu gülümsemeden ve vereceği cevaptan belliydi. "Al Zaheri'nin hediyesi. Demek, beğendin."

Oğuz, "Çok beğendim," dedi. Ürperten tekinsizlik, sesinde de duyuluyordu. Biraz geri çekilip yakasından eteğine kadar, elbiseyi milim milim inceledi. "Durmuş saat bile günde iki defa doğru zamanı gösteriyor işte..."

Sonrasıysa sessizlik. Gözleri hâlâ elbisede, Defne'nin karşısında dikilmeye devam ediyor, yolundan çekileceğe benzemiyordu. "Ne istiyorsun, Oğuz?"

Sorulan soru, Oğuz'un astral seyahate çıkan aklını âna geri döndürüp, bakışlarını yeniden Defne'nin yüzünde odaklaması için yeterli oldu; çalılıkların arasında gece gezintisine çıkmasının nedenini hatırlamıştı. "Neden kaçtığını öğrenmek istiyorum."

"Sadece otele dönüyorum. Majid'in eşleriyle de sohbet ettikten sonra bu geceki görevlerimi başarıyla tamamladığımı düşünmüştüm. Senin için bir mahsuru mu vardı acaba?"

Oğuz, huysuz huysuz, "Onu sormuyorum ben," diye cevap verdi. Ama çadır meselesi kendiliğinden açıklığa kavuşmuştu hiç değilse; Majid'in eşleriyle yaptığı sohbeti ve sonrasında otele dönmek için izlediği dolambaçlı yolu, beyni birkaç düşünceyi aynı anda işleme alabildiğinde yeniden masaya yatıracaktı. "*Benden* neden kaçıyorsun?"

Direkt sorusu karşısında, Defne kısa bir an için afalladı ama ofansif anlayışında değişim yaşanması beklenemezdi pek tabii. "Burada geçirdiğim her dakikayı seninle geçirmek istemediğim için senden kaçıyor mu oldum? Harikulade bir rehbersin ama kültür turu da bir yere kadar."

Nereden geldiği belli olmayan bir inatla, "Kabul et," dedi Oğuz.

Defne, o an Oğuz'la konuşurken, konuşmalarında her nasıl olduysa atladığı kısımlar olduğu hissine kapıldı. Sanki Oğuz onunla ama onsuz, kafasının içinde başka bir diyalog daha gerçekleştiriyordu. "Neyi kabul edeceğim?"

"Bir şey değişti..." Sondaki İ epeyce uzun çıkmıştı.

Bu sefer Defne, yüzünü buruşturup, Oğuz'un dikkatle üstünü başını, duruşunu incelemeye başladı. "Sarhoş musun sen?"

"Sarhoş olmadığımı daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Henüz bir kez söylemişti.

Oğuz o arada, "Belki çakırkeyif," diye yeni ve daha âdil bir değerlendirmede bulundu.

"Belki..."

"Ama aklım o kadar başımda ki bazı şeyleri çok net görüyorum."

Defne, derin bir iç geçirdi. Nereye varacaktı bu konuşma?

"Ne gördüğümü merak etmiyor musun?" diye sordu Oğuz, sabırsızca.

"Meraktan ölüyorum, görmüyor musun?"

Ya sarkazmı fark edemeyecek kadar çakırkeyifti ya da umursamadı. Bilmiş bilmiş, "İnsanların iletişim kurmak için konuşmaya ihtiyacı yok, Defne," diye, Defne'nin çok da anlam veremediği

bir girizgâh yaptı. "Bedenin senden çok daha dürüst." Tepeden tırnağa Defne'yi tekrar süzdü; vücudu ciddi ciddi kulağına bir şeyler fısıldıyormuş gibi kulak kabartmıştı. "Ve şu an bana çok enteresan şeyler anlatıyor."

"Ya, demek enteresan..." Sıcaktan vıcık vıcık olmuş ellerini sabırsızlıkla eteklerine sürttü. "Şu an ne diyor sana bedenim?" Muhtemelen sıcaktan bayılmak üzere olduğunu.

Çok ciddi bir işe soyunduğundan olsa gerek, Oğuz eğilip elindeki bardağı mantarlardan birinin yanına bıraktı; birazdan icra edeceği iş her neyse, ellerinin boşta olması şarttı anlaşılan. Tekrar doğrulduğunda, Defne'nin tam karşısına geçip kişisel alanını tehdit edebilecek kadar yaklaştı; gözleri, gizli saklı nesi varsa çekip çıkarabilecekmiş gibi yüzünde dolaşıyordu. Defne, çoğunlukla olduğu gibi Oğuz'un karşısında yine kendini teşhir edilmiş hissetse de geri çekilmedi, gözlerini kaçırmadı.

"Şu an gözlerini kaçırmadan doğrudan yüzüme bakıyorsun. Bunun pek çok nedeni olabilir: Merak, ilgi veya meydan okuma. Ki bence şu an hepsinden söz etmemiz mümkün."

"Tebrik ederim," dedi Defne, neredeyse hayal kırıklığıyla. "Tam da gerçek bir vücut dili uzmanıymışsın izlenimi edinecektim ki edinemedim. Ama neredeyse ikna olacaktım. Gerçekten bak. Çok yakınından geçtin." O da Oğuz'un yanından geçip gitmeye teşebbüs etti. "Sen en iyisi mi hiç boşa yorulma, ben de yoluma devam edeyim çünkü bu cehennem sıcağına dayanamıyorum artık."

Yana attığı adımı, Oğuz da bir adım atarak karşıladı. "Hiçbir yere gidemezsin," dedi sertçe ama Defne'nin gitmesi fikrinin, aniden içinde yükselttiği hiddeti dizginlemeyi bildi. "Daha yeni ısınıyorum," diye sakince devam etti. "Nerede kalmıştım? Evet. İlgi ya da nefret duygularını karşımızdakine iletebilmek için beynimiz böyle sert bir bakışı devreye sokar."

"Hmm," diye haince gülümsedi Defne. "*Nefret* diyorsun..."

Oğuz, muhatap olduğu alaycı tavır karşısında şimdi biraz irite olup, "O kadar çabuk değil," diye keserek Defne'nin düşüncelerinin, istemediği yerlere gitmesini engellemeye çalıştı. "Tek bir işaret, yorumda bulunabilmek için asla yeterli olmaz. Başka işaretler aramak lazım."

Defne, artık öğrenmeye çok hevesliymiş gibi, "Ne gibi işaretler acaba?" diye sorup, şeklen de olsa Oğuz'un oyununa dâhil oldu.

Oğuz, soru sorulmasından haddinden fazla memnun, "Mesela," dedi. "Bana böyle bakarken çenen gerilmiş olsaydı ve dudaklarını sıksaydın, bunlar benden ne kadar hoşlanmadığını gösterirdi." Ufak küstah bir gülüş belirdi yüzünde. "Öyle bir şey görmüyorum şahsen. Ama başka şeyler görüyorum." Bakışları Defne'nin dudaklarında odaklanırken, "Dudakların," dedi hafiften boğuklaşan bir sesle. "Aralık..." Gözleri bir an dalar gibi oldu, yutkunurken âdemelması aşağı yukarı hareket etti. Ama fazla oyalanmadan bakışlarını kaldırdı. "Burun kanatların sık sık açılıp kapanıyor. Çünkü şu an hızlıca nefes alıp vermen gerekiyor. Peki, neden sence?" Defne'nin cevap vermesini beklemedi. "Biyolojik olarak bu durumu, bilinçaltında karşı tarafın feromonlarının daha fazlasını alma isteği şeklinde açıklayabiliriz."

Ancak rüyasında. Defne, hiç güleceği yokken yüksek perdeden kahkahayı patlattı. Bu nasıl bir kendini bilmezlikti.

Oğuz belki biraz alınmıştı. "Gülüyorsun ama ben bilim insanlarının yalancısıyım. Bunların hepsi birer çekim sinyali."

"Ne çekiminden bahsediyorsun sen?" Allah akıl fikir versin. "Sıcaktan ruhumu teslim etmek üzereyim. Ne olmuş ağzım açıksa?" Yaptığı açıklamayı yapıyor oluşuna inanamıyordu. "Hızlı yürüdüm, o yüzden sık nefes almam gerekiyor. Ağzımı da açtım ki mümkün olabildiği kadar çok oksijen alabileyim."

"Senin gibi düzenli spor yapan biri, hızlı yürüdü diye nefes nefese kalmaz bence."

Sıcak olduğunu söylememiş miydi? Başka faktörler de mevcuttu üstelik. "Ayrıca demin hadsizin teki ödümü kopardı."

"Kaç dakika geçti üzerinden." Defne'nin vücut dilini gerekçelendirme girişimi, Oğuz'a yeterli gelmemişti. "Farkında mısın, bilmiyorum ama hepsi bahane bunların."

Defne ne öne sürerse sürsün, Oğuz kabul etmeyecekti zaten. "Belki de sadece çok sinirlendiriyorsundur beni? Olamaz mı?"

Oğuz, "Sinirlendirdiğimi biliyorum. O yeni bir şey değil," dedi umursamazca. Çenesiyle Defne'nin yüzünü işaret etti. "Bu yeni ama... Bana kalırsa sinirli değilsin sen. Yüzünde gördüklerim, fiziksellesebilecek şiddetli tartışmaların öncesinde de görülebilen şeyler, yine de şu an bana tekme tokat girişmek için bir hazırlık içinde olduğunu zannetmiyorum."

Sanki kafasının içindeydi, ukala. "Ağzından çıkanların saçmalığı karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum." Tekme tokat girişmek istemediğinden değil ama başarılı olamayacağını bildiğinden, ağzını kapatıp dudaklarını büzdü.

Defne'nin yüzünün aldığı şekil karşısında ciddi kalabilmek zordu. Oğuz, yine de olabildiğince ciddi, "Tek başlarına çok anlamlı olmayabilirler," dedi. "Ama bir araya geldiklerinde anlamlı bir bütün oluşturuyorlar." Sanki izin istermiş gibi başını eğdi. "Hazır ne diyeceğini bilemiyorsun, müsaadenle ben devam edeceğim."

Dahası da mı vardı? Omzuna attığı şalı çekip aldı. Orada bile fazla gelmişti. Kumun üzerinde şalın ucuyla anlamsız şekiller çizmeye başladı. Belli ki uzunca bir süre orada kalacaklardı. "Müsaade etmezsem devam etmeyeceksin sanki."

"Edeceğim." Devam etmek konusunda çok kararlıydı. Aşırı. "Sonra Defne, sevdiğimiz bir şey gördüğümüzde..." Defne duydukları karşısında gözlerini belertince Oğuz tekrarlama ihtiyacı hissetti. "Sevdiğimiz bir şey gördüğümüzde," dedi üzerine basa basa. "Çoğu zaman gözlerimiz, tıpkı şu an seninkiler gibi sadece açılmakla kalmaz, mümkün olabilecek en fazla miktarda ışığı alabilmek için göz bebeklerimiz de büyür ve böylelikle beynimize maksimum görsel bilgi iletilir. Yani gözlerin büyümesi, iyiye işarettir."

Kim için acaba?

"Bu işaretle, gördüğün kişi her kimse, iyi hissettiren bir şeyle ilişkili olduğunu anlayabiliriz." Oğuz, söylediklerini Türkçeden Türkçeye bir de tercüme etme ihtiyacı hissetti. "Gördüğün kişi her kimse *onu* görmekten memnuniyet duyuyorsun ve daha iyi, daha net görmek istiyorsun anlamına geliyor bu. Bununla da kalmıyorsun üstelik. Tam anlamıyla bir memnuniyet duyuyorsan, sadece göz bebekleri ve göz bölgesi genişlemekle kalmaz, kaşlar da yükselir. Aynı senin kaşların gibi... Ve Defne, o da bir sevgi göstergesidir. Şaşırdığında da benzer bir görüntü verebilirsin elbette ama şu an şaşıracak bir durum olduğunu zannetmiyorum."

"Önüme atladığından beri daha ne kadar saçmalayabileceğini düşünüyorum. O yüzden şaşkın olduğum da söylenebilir."

"Diğer işaretlerle bir araya gelince söylenemez."

Defne kaşlarını çatıp gözlerini de kısmaya özen gösterdi. Hâlihazırda dudakları zaten büzük olduğundan tedirgin edici bir görüntüsü olmalıydı an itibarıyla.

Oğuz güldü buna karşılık. "Çok olgunca hareketler, gerçekten. Göz bebeklerini de daraltabilirsen ikna edeceksin beni."

"Ortam yeterince aydınlık değil." Elbette genişleyecekti göz bebekleri.

"Hmm..." Mantar lambalar, ortamı yeteri kadar aydınlatıyordu, Oğuz'a göre. "O kadar da karanlık değil aslında. Ama haklı olabilirsin. Karanlık olmasa da büyüyen göz bebeklerinin elbette başka bir açıklaması olabilir. Göz bebeklerinin genişlemesine neden olabilecek maddelerden bazıları: Amfetamin, LSD, ekstazi, kokain, seçici serotonin geri alım inhibitörü grubu antidepresanlar, 'SSGİ' de denir kısaca, sonra meskalin, ketamin, psilosibin..." Defne'nin yüzündeki dehşet ifadesine karşılık, "Ben bilmeyeceğim de kim bilecek, öyle değil mi?" diye sordu. "Ve tabii ki alkol... Yani şu an ya bunlardan birinin etkisi altındasın ya da -hadi henüz tutkulu bir aşk olarak adlandırmayalım- ama hiç değilse benden iddia ettiğin kadar hazzetmiyor olamazsın." Sözlerinin, Defne'nin zihninde yerini bulup yerleşmesini bekledi. "Hangisi?"

Alkol de dâhil herhangi bir kimyasal, Defne'nin sistemine girmemişti o gece. Oğuz'un ağzından çıkan her kelime sinir uçlarına baskı yapıyor, başına ufaktan bir ağrının yürümesine neden oluyordu artık. Büzük dudaklarını tebessüm etmeye zorladı. "Şu an, o bir çırpıda saydığın kimyasallardan herhangi birinin etkisi altında olma ihtimalim, inan ki çok daha yüksek."

Oğuz, sanki Defne'nin anlama kıtlığı varmış gibi, biraz da sabırla, "Yalanı saptamak çok zordur," dedi. "İnsanlar, çocukluktan itibaren bedenleriyle yalan söylemeyi öğrenirler. En basitinden, en sevmedikleri yemeği yerken yüzlerini buruşturmamaları istenir; sosyal görgü gereği, sevmedikleri biriyle karşılaştıklarında gülümsemek, büyüdükçe alışkanlık hâline gelir; işler kötü gitse iyi gittiğini, kızgın olsalar sorun olmadığını, üzgün olsalar mutlu olduklarını söylerler... Tüm bunları vücut dilleriyle de olabildiğince desteklemeye çalışırlar." Saklamaya çalışmadığı bir beğeniyle doldu sesi. "Ve sen, Defne; bu ortalamanın çok üzerinde bir yalancısın. Beni bile kandırabilecek kadar üzerinde hem de... Ama bazen sızıntıların önüne geçemezsin. Senin bile sözünü geçiremeyeceğin tepkiler veriyor vücudun. Sana rağmen." Oraya kadar bir özetle bulgularını toparladı: "Şu birkaç günde, bir şey değişti ve paniğe kapıldın. O yüzden de şimdi benden köşe bucak kaçıyorsun."

Aşırı öz güven, ego, ukalalık, küstahlık, kendini bilmezlik, hadsizlik... Adı ne konursa konsun. Defne, duydukları karşısında artık bayağı bayağı öfkelenmeye başlamıştı; konuşurken bir sıcaklık dalga dalga yüzüne iniyordu. "Sanki önceden seni görmeye can atıyormuşum gibi..." Değişen tek şey, kriminal hususlarda ufak bir aydınlanma yaşamasıydı; suç dünyası için küçük, Defne için büyük adımlar. "Bir şey değiştiği yok. Sen sadece görmek istediğini görüyorsun."

Oğuz'un buna karşılık cevabı basitçe, "Aynı fikirde değilim," oldu. "Dediğim gibi tüm işaretler bir araya gelince böyle bir sonuca varıyoruz. Söylediklerim gayet bilimsel ve görmek istediklerimden bağımsız."

Bilimi de kendine göre yontmaktan başka bir şey yapmıyordu. "Sarhoşsun ve saçmalıyorsun." Kelime dağarcığında "saçma"dan başka kelime kalmamıştı sanki. "Gerçekten çok tuhaf bir adamsın. Çok da hayalperest."

"Bunları inanarak mı söylüyorsun gerçekten? Yoksa söylemiş olmak için mi söylüyorsun?" Oğuz, ilk elden, kanın adım adım Defne'nin yüzüne hücum etmesini izliyordu. Çok ama çok güzeldi. "Madem saçmaladığımdan bu kadar eminsin, şu an neden yüzün kızarıyor?" Soruyu bir de genel olarak sordu. "İnsanların yüzü neden kızarır?" Analizinin son ayağında yine başladı saymaya: "Yanlış bir şey yaparken yakalandıklarında, hoşlandıkları kişilerle aynı ortama girdiklerinde -ki genelde hisleri anlaşılsın istemezler-, utandıklarında ve tabii öfkelendiklerinde..." Tehlikeli bir biçimde sesi alçaldı. "Seninki neden kızarıyor?" Daha da sokuldu. "Sen söylemeyeceğin için yine ben söyleyeyim. Çünkü sen de hissediyorsun benim hissettiğim şeyi..." Gülünce, viski aromalı sıcak nefesi, Defne'nin yüzünü yalayıp geçti. "Söylediklerim karşısında artık öfkelisin de. Çünkü haklı olduğumu biliyorsun."

Her şeyi kendine göre sebep sonuç ilişkisine bağlamıştı. Defne, duvara anlatıyordu sanki. "Çok sıcak," diye yineledi. Bir kez daha "saçma" kelimesini kullanmak istemiyordu. "Hızlı yürüdüm ve çok sıcak..."

Oğuz, "Son 96 saattir Dubai çok sıcak..." diye mırıldandı ve Defne'nin "karanlık" ya da "korku" argümanlarını yeniden öne sürmesine fırsat bırakmadan, aralarındaki tek nefeslik mesafeyi kapatıp, onun da kendisinin de hiç ummadığı bir şey yaptı.

Elleri âdeta kendi başına buyruk, Defne'nin yüzünü iki yanından sıkıca kavramış varlığından haberdar olduğu, ancak eriştiği boyuttan haberdar olmadığı bir tutkuyla dudakları dudaklarını bulmuştu.

Öyle çok kıyıda köşede de değildiler.

Biraz ötede Majid'in partisindeki mahşerî kalabalığa ev sahipliği eden, bulundukları kısmı da ıssız olmasına rağmen, Defne'nin tüm itirazlarına karşın fena ışıklandırılmamış olan kulübün orta

yerinde öpüşmek, epeyce cesaret isteyen bir hareketti doğrusu. Kamuya açık bir alanda böylesi ahlaksız hareketlerde bulunmanın cezası, ahlaksız hareketin derecesi ve uzunluğuna da bağlı olmak üzere, Al Zaherilerden olmayanlar için nereden bakılsa en az bir aydan başlıyor olmalıydı fakat söz konusu hiçbir ceza, Oğuz'u o an geri döndüremezdi.

Oğuz'un bu geri dönülmesi mümkün olmayan hareketine karşılık, Defne'nin gözleri -bu kez, geçirdiği şokla- iyice açıldı. Bir elinde çanta, diğerinde şal, kolları pelte gibi iki yanında kalmıştı. Ne geri çekilebildi ne de karşılık verdi. Tek yapabildiği, yakınlıktan dolayı bulanık ve birleşmiş gibi görünen kapalı göz kapaklarının ucundaki uzun kirpiklere bakmak oldu. Daha önce bu kadar yakından görmediği kirpikler uzun oldukları kadar gürdü de. İçmediği viskinin tadı dudağında, Oğuz'un parfümünün kokusu burnuna doldu; biraz bergamot, biraz da egzotik baharatlar...

Peki, şu an neden adamı kokluyordu? Feromon hikâyesi doğru olabilir miydi? Bilinçaltı, mantığına topyekûn bir ihanet içinde olabilir miydi gerçekten?

Kendine yönelttiği bu sorularla şoku üzerinden silkeleyip attı. Algısı fabrika ayarlarına döndüğünde, sıkı sıkı tuttuğu şal elinden kaydı gitti. Oğuz'u göğsünden itip toplayabildiği bütün gücüyle tokadı patlattı. Tokadı çaktıktan sonra öfkesi kontrolü yeniden ele alırken, aklına ne geldiyse artık, "Saygısız! Terbiyesiz! Zorba!" diye arka arkaya saydı döktü. "Sen tam olarak busun işte!" Tüm bu tanımlamalar, Oğuz'a çok yakışmıştı ama "zorba" bir ayrı yakışmıştı. "Hiç başka biriymişsin gibi davranma!"

Yediği tokadın etkisiyle, bir an gökyüzündeki parlak yıldızlar yere daha yakın gibi geldi Oğuz'a. Kızgın parmakların yanağında bıraktığı iz zonklasa da sanki hiç o tokadı yememiş gibi, bir adım geri atıp ellerini ceplerine soktu. "Kendine yalan söylemeyi seçiyorsun demek."

"Bu öz güvenin kaynağı ne, bilmiyorum ama hiçbir şey bildiğin yok senin."

Yüzünde ufak öfke emareleri belirirken, "Bildiklerimi sayayım ister misin?" diye sordu Oğuz. "Cem Mermercioğlu'yla birlikte değilsin sen. Kendiliğinden onunla ilgili konuştuğunu duymadım. Aslını istersen onunla konuştuğunu da duymadım. Yan yana gördüğüm karelerden yola çıkarak az önce yaptığıma benzer bir analizle, ondan insan olarak bile hoşlandığını sanmıyorum *ki* seni suçlayamam. Ama neden öyleymiş gibi yaptığını bulacağım."

O konuda bulunacak fazla bir şey yoktu. "İyi şanslar dilerim çünkü hiçbir şey bulamayacaksın."

"Ne dilediğine dikkat et."

Tehditlerden usanmıştı artık. "Bundan böyle esas senin dikkatli olman gerekiyor bence." Tehditlerin hedefinde bulunmanın verdiği o çirkin hisleri Oğuz da tadacaktı. "Ben de bildiklerimi sayayım, ister misin? Buraya peşimden gelerek büyük bir stratejik hata yaptın. Majid, hakkınızda konuşmaya devam edecek ve ben parmağımı dahi kıpırdatmadan Dubai'nin kuzeyinde, Yemen'de veya dünyanın herhangi başka bir yerinde ne işler çevirdiğinizi öğreneceğim. Yakalanmak gibi korkuların yok, farkındayım. Ama işlediğin suçları ispatlamama yarayacak somut deliller de elime geçsin istemezsin diye düşünüyorum. Kimse o kadar güvende olamaz çünkü. Yanılıyor muyum? Kendini daha fazla açık etmek istemiyorsan benden uzak duracaksın. Aksi takdirde sana artık ben bir şey yapmayacağım. Yetkili makamların ilgisine mazhar olmayı inan ki daha çok hak ediyorsun çünkü."

Defne'nin, kıyafetinin eteklerini toplayıp yalınayak öyle bir dönüp gidişi vardı ki, tebessüm dahi edecek hâli olmayan Oğuz'u, arkasından bakarken güldürmeyi başarmıştı. Bir yandan hızlı hızlı yürüyor, bir yandan da "Zorba!" ve benzeri pek çok hakaretvari sözcüğü dur durak bilmeden hırsla sıralamaya devam ediyordu.

Defne'nin o sinirle yerde unuttuğu şalı, Oğuz eğilip aldı. Sırtını en yakın barakaya yasladı. Beyni süngere dönmüştü. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Parmakları, yanağında hâlâ hissettiği narin elin izini sürdü. Kabul etmeliydi ki narin bir el için fazla

ağırdı ama bu hâlinin, yediği sağlam tokatla da tükettiği viski miktarıyla da uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Ne vardı sanki kadını durduk yere öpecek?

Durduk yere de sayılmazdı gerçi. Miracle Solutions toplantısından bu yana, kendini, başka sebeplerle attığına inandırdığı her adım, onu bulunduğu noktaya yaklaştırmaktan başka işe yaramamıştı. O aralar yaptığı pek çok hata gibi Dubai'ye gelmenin de hata olduğunu daha en başından biliyordu ama kendine mâni olamamıştı ve bundan pişmanlık duymak hiç kolay değildi. Değil kişisel kıyametinin tehdidini önemsemeyi, o an kumsala gök taşı yağsa umursayacak gücü kendinde bulamayabilirdi.

Altı üstü bir öpücüktü. Karşılık bile vermemişti Defne. Bir de karşılık verseydi ne olacaktı hâli, kim bilir?

Oğuz, hayatı boyunca kendine amaçlar edinmiş ve edindiği amaçlara giden her adımı ince ince işlemişti. Bir kez aklına koydu mu hiçbir kuvvet onu amacından saptıramazdı. Ne var ki barakaya yaslandığı noktadan geriye dönüp baktığında, şu son birkaç ayda edindiği istisnasız bütün amaçlardan bayağı sapmış görünüyordu.

"Ortada büyük bir stratejik hata olduğu açık..."

Bölüm 27

Valerie Solanas, Erkek Doğrama Cemiyeti Manifestosu'nda, eril cinsin inşa ettiği toplumda, dişilerin yerinin olmadığını ve zaten o toplumun en iyi hâlinin bile can sıkıntısından ibaret olduğunu söyler. İkinci feminist dalganın hemen öncesinde yazdığı manifestoda, kadınlık ve erkekliğin toplumun oluşturduğu kategoriler olduğunu savunan ikinci dalga feminizminin aksine, argümanlarını biyolojik determinizme dayandırmış bu nedenle de kadın ve erkek için dişi ve eril tanımlamalarını kullanmıştı. Biyolojik determinizme göre kadınlar yaradılıştan noksan, zayıf ve aşağı yaratıklardı. Solanas, bu yaklaşımı ters yüz etmiş; eğer bir cins eksikse, bunun eril cins olacağını ortaya atmıştı: Y kromozumu, tamamlanmamış bir X kromozumu değil miydi en nihayetinde?

Topluma hükmeden cehalet, bu tamamlanmamış bireylerin tekelindeydi ve böylelikle birkaç bilgili erilin hegemonyası mümkün kılınmıştı. Tepedeki eriller, statükonun korunmasından yanayken, aşağıdaki erillerin de tek isteği tepedeki eril olmaktı ve Solanas'a göre bu düzenin karşısında durabilecek tek güç, kadın aydınlanmasıydı. Adaletten nasibini almamış bu düzen, uygar ve sorumluluk bilinci olan dişilere, çağlardır kemikleşmiş sistemi yıkıp, eksik eril cinsi yok etmekten başka seçenek bırakmıyordu hâliyle.

Defne her şeyin üzerine bir de Dubai gezisi eklenince, eksik eril cinsi yok etme fikrine oldukça sıcak bakar olmuştu. Eril cins yüzünden, *olmayan* aşk hayatı ayrı, iş hayatı ayrı göz kamaştırıyordu. Can sıkıntısından biraz fazlasına maruz kalmıştı açıkçası. Söz konusu cinsin mensuplarına attığı iki tokat biraz olsun içini soğutsa da bu bireylerle yakın gelecekte yüz yüze gelmeme ihtimalinin olmaması nedeniyle, duyduğu öfke dönüşmemekte inat ediyordu. Hayır, öfkeyi tam dönüştürecek, taptaze bir başka engel çıkıveriyordu karşısına!

Solanas öfkeye daha farklı, belki daha özgürlükçü bir yerden yaklaşırdı. Ataerkil toplum, kadınların öfke nöbetlerine girmesini hoş karşılamaz, haksızlığa uğrasalar dahi yumuşak başlı ve sabırlı kalmalarını beklerdi. Solanas bu beklentiye inat, travmalarla dolu hayatı süresince, parlak zekâsıyla akıl hastalığı arasında büyük gelgitler yaşayıp, öfke patlamalarına kapılan ve bundan da utanmayan bir kadın oldu. Kendi zihniyle mücadele içindeyken de başına gelen onca talihsizlik karşısında da *Andy Warhol*'u vururken de, inandığı ideallerin peşinden korkmadan gitmişti. Onunkisi belki kendi kendine zarar veren bir öfkeydi ancak öfkeyi dönüştürmekten daha az saygıdeğer değildi Defne'nin gözünde; onun silahlarla başı hoş değildi sadece.

Çöl masalının öfke seline kapılıp gittiği finalin sabahında, Defne yola çıkmadan önce, ortadan kaldırılmaya aday bir başka eril birey olan Al Zaheri'yle kısa bir teşekkür kahvaltısı yaptı: Eşleriyle tanışma şerefini davette tatmıştı. Nasıl hoşsohbet kadınlardı onlar öyle! Zaman nasıl su gibi akıp geçti, hiç anlamamıştı. Gece otele dönmeden veda etmek için bakınmıştı ama Al Zaheri'yi görememişti. Şanssızlığın böylesi. Fakat ailecek onları İstanbul'da ağırlamak ne büyük zevk olacaktı!

Majid, eşlerinin arkasından iş çevirmelerine bozulduysa da bunu belli etmeden, davet için kibarca teşekkürlerini sundu, fakat tabii kısmetti böyle şeyler; Allah yazdıysa olurdu.

Defne'nin uçağı öğleden sonra İstanbul'a indi. İstanbul, fırsat bu fırsat yakalamışken sımsıkı sarılıp, bırakmaya da hiç gönlü olmayan bir sevgili gibi karşıladı Defne'yi; havaalanının otoparkından çıkardığı arabası daha havaalanı çıkışında, düğümlenmiş trafiğin kıskacında kalmıştı.

Bol durmalı kalkmalı uzun bir mücadelenin sonunda, Defne, Levent'e ancak hava kararmaya yüz tuttuğunda varabildi. Nihayet evinin önünde, torpido gözünden dalgın dalgın çıkardığı kumandayla önce bahçe kapısını, sonra da garajın kapısını açacak tuşlara basmıştı ki bahçesinin önündeki kaldırımın biraz ilerisinde, yeryüzünde görmek isteyeceği son iki eril bireyden birini, yüzünü gün batımına çevirmiş, park hâlindeki arabasının kaputunda otururken buldu.

Düğmeleri açık, koyu renk kruvaze yün paltosunun arasından takım elbisesi seçiliyordu. Dayanamayıp, işten çıktığı gibi doğruca oraya gelmişti belli ki. Ufuktan kayıp gitmek üzere olan güneşin son ışınları, sarıya çalan saçlarını kızıla boyamış; kravatının ucu omzunun üzerinden kıvrılmış, gittikçe sertleşen akşam rüzgârında dalgalanıyordu. Defne'nin üzerindeki sabırsız bakışları, ona nerede kaldığını sorar gibiydi.

Defne, Cem'in inadına yapıyormuşçasına, zaten ağır çekimde aralanan bahçe kapısından ağır çekimde geçip, arabasını ağır çekimde kapalı garaja soktu. Arabadan inmesi ise Cem'e göre yıllar sürdü. Cem hızla yaşlanırken, Defne arabadan inip bavulunu bagajdan yavaş hareketlerle çıkardı. Önce bagajı, sonra garaj kapısını kapattı. Hiç değilse bunun için birer tuşa basması yeterli olmuştu. Bavulunu çeke çeke, evin önündeki üç basamaktan en üsttekine bıraktı ve çoktan kaputtan kalkıp peşinden bahçeye kadar girmiş olan Cem'in arkasından bahçe kapısını da tek tuşla kapattı. Basamakları tekrar indi, davetsiz misafirinin karşısına dikildi. Geçen bir ömrün ardından, kollarını aralarına çektiği bir set gibi göğsünde bağlamışken, Cem'in içeri girip misafir statüsü kazanmasına izin vereceğe benzemiyordu yine. "*Konuşmamız gerekiyor* dediğinde, beni kapımda karşılayacağını tahmin etmemiştim."

"Demek beni gördüğüne sen de en az benim seni gördüğüme sevindiğim kadar sevindin," Cem, Defne'nin ağzından ters bir şey çıkmasına fırsat vermeden, "Dinleyeceğine söz vermiştin," diye hatırlattı. Zaman belirtmemiş olması, Cem'in suçu muydu?

Evet, baskı altında öyle bir hata yapmıştı Defne. "Ve dinliyorum," dedi. Verdiği sözleri tutmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı maalesef ve anlaşılan Cem de bunu kullanabilecek kadar onu tanımıştı.

"Sen de tahmin edeceksin ki komşularının duymasını isteyeceğin şeyler değil söyleyeceklerim."

Defne, Cem'in de gayet net duyabildiği sinirli bir nefes verdi fakat itiraz etmeden gerisin geriye dönüp evinin kapısını açtı. Omzunun üzerinden baktığında Cem'in basamakları teklife mahal vermeden çoktan tırmanıp ensesinde bitmiş olduğunu görünce irkilse de bozuntuya vermeden, küçük bir baş hareketiyle önden içeri geçmesini işaret etti.

Böylelikle Cem sonunda muradına ermiş, içeri girebilmiş oldu.

Köşelerdeki spotlardan sızan, yumuşak sarı bir ışık evi aydınlatıyordu. Cem, Defne'nin evinin daha soğuk ve maskulen bir çizgide döşenmiş olmasını beklerdi fakat içinde bulunduğu ev, insanı ilk adımında kucaklıyor; sevimli kahve dükkânlarını andırıyordu. Mobilyalar tatlı bir kahverengiydi. Duvarlar bejli kremli taş tuğladan yapılmıştı. Salonun iki duvarı boydan boya kütüphaneydi. Uzak köşede bir şömine, onun etrafında da renk renk mumlar vardı. Krem rengi tombul koltukların üzerinde iki battaniye, birkaç açık dergi; kahve sehpasında da kullanılmış iki kahve kupası, bir su bardağı, üst üste dizili üç dört kitap duruyordu. "Evin güzelmiş..."

"Teşekkürler, ortalık biraz dağınık." Defne'nin, Cem'e laf çarptırma fırsatını değerlendirmemesi mümkün müydü? Değildi. "Dubai'ye gidişim, sayende biraz apar topar oldu da..." Çekerek içeri getirdiği bavulunu bir kenara bıraktı, paltosunu çıkardı. Portmantonun üzerindeki başka bir kumandaya basınca,

salonu dolduran akustik müzikle kahve dükkânı ambiyansı tamamlandı. Defne, pencereleri açtıktan sonra Amerikan mutfağa yöneldi. "Bir şey içer misin?"

Şimdi biraz çekinerek, "Sıkıntı olmazsa bir kahve alabilirim," dedi Cem. "Yorgunsan boş ver ama," diye ekledi hemen.

Defne yorgun olduğunu söylemedi. Mutfak adasının etrafına dizili taburelerden birini gösterdi. "Geç, otur." Açtığı kahve makinesi ısınırken, makinenin üzerindeki hazneye kahve çekirdekleri doldurmaya başladı. "Nasıl içersin?"

Cem, paltosuyla ceketini çıkarıp yüksek taburenin arkasına astı, kravatını gevşetti, büyük yüzleşmeye hazırlanırcasına gömlek kollarını sıvamaya başladı. "Sade olsun."

Defne, adanın hemen üzerinde, tavana monte, kapaklı dolaptan iki kavanoz çıkardı. Birinin içinde rengârenk makaronlar, diğerindeyse çikolata parçalı kurabiyeler vardı. Bir tabağa makaron, diğerine de kurabiye koyarken, "Biraz bayatlamış olabilirler," dedi.

Cem'e makaronla kurabiye ikram ediyordu ve bayat olabileceklerinden ötürü endişe duyuyordu!

Hiç fena bir başlangıç değildi bu. Hem de hiç.

Karşılama da dâhil, o âna kadar gördüğü muamele Cem'in beklentilerinin çok ötesindeydi. Karşı karşıya oturup konuşabileceklerine bile pek ihtimal vermemişti. İçten içe gördüğü beklenmedik misafirperverlik karşısında sevinirken, sanki Defne önünde çay seremonisi performansı sergiliyormuş gibi, onun her hareketini büyük ilgiyle izliyordu. Başının en tepesinde gelişigüzel topuz yaptığı koyu kestane saçlarından, birkaç iri dalgalı tutam çoktan bağımsızlığını ilan etmişti. Salaş kotu ve tişörtüyle bu kadar ilgi çekmemesi gerekirdi oysaki. "Gayet iyi görünüyorlar. Teşekkür ederim."

Defne, tabakları tezgâhın ortasına bıraktı. "Afiyet olsun." Kahveleri de hazırladıktan sonra Cem'in tam karşısına oturdu. "Evet, dinliyorum."

İri kahverengi gözlerini dikmiş, Cem'in yüzüne bakıyordu. Cem yine bir anlığına donakaldı. Günlerdir yapacağı konuşmaya çalışmasına rağmen nereden başlayacağını bilemedi. Zaman kazanmak adına kahveden bir yudum aldı. Aroması zengin, kokusu insanı kendinden geçirecek kadar güzeldi. Defne de onu beklerken ağzına bir makaron attı, kahvesinden bir yudum aldı. Cem'in üzerindeki bakışları, *hadi artık* der gibiydi. *Değerli vaktimi daha fazla harcama.*

Cem, derin bir nefes aldı. Ne vardı bu kadar heyecanlanacak? Sonunda karar kılabildiği başlangıç cümlesi, gözlerinin kahvesine inmesine sebep oldu. "Öncelikle, yaptığım tüm kabalıklar ve sebep olduğum sıkıntılardan dolayı özür dilerim."

"*Ne önemi var canım*, demek isterdim."

Cem bir anlığına olsa da Defne'nin yüzüne bakıp gülümseyecek cesareti buldu. "Şirkette yemek teklifimi reddetmeseydin böyle yöntemlere başvurmak zorunda kalmayacaktım."

Defne'nin ayağa kalkan sinirlerinin ilk emareleri gözlerinin dipsiz derinliklerinde seçilebiliyordu. "Neden her seferinde suçu karşındakinin üzerine yıkmaya teşebbüs ediyorsun?"

Cem, "Babamla en sevdiğimiz spordur," dedi kırılgan bir gururla. "Yılların verdiği alışkanlık." Gözleri yine kahvesine düşmüştü. "Seni nasıl bir durumda bıraktığımın farkındayım." Cem'in kendi durumu da ideal sayılmazdı ya. "Son olanlardan sonra benim de şirketin başına geçmem zora girdi. Babam ancak özel hayatım hâle yola girerse iyi bir yönetici olabileceğimi düşünüyor da..."

Defne'yle neden bu kadar ısrarla konuşmak istediği anlaşılıyordu. "Bu, neden benim problemim olsun?"

"Haklısın, değil." Cem, Defne'nin yüzüne bakmak için kendini zorladı. "Sana ihtiyacı olan benim." Bu cümleyi, ağzından daha önce kimseler duymamıştı. "Biraz zaman tanı bana."

Cem'in hâlindeki tanımlayamadığı şey, Defne'nin sesini yükseltip çıkışmasına engel oldu. O da sessizce çıkıştı: "Bunu ne sebeple yapacağım? Sen de kabul edersin ki fazla güvenilir olmadığını kanıtladın. Başım sayende yeterince derde girmedi mi?"

Cem yumruğunu şakağına yasladı, bakışlarını kahvesine çevirdi tekrar. "Haklısın..."

Defne, Cem tarafından bu kadar kısa sürede bu kadar çok haklı bulunmaya alışık değildi.

Sözlerinin inandırıcılığını desteklemek istercesine, Cem'in bakışları yeniden Defne'nin yüzünü bulduğunda, gözlerinde bu kez kararlılık vardı. Kararlılığının ötesinde ise bulunduğu yerde eğreti duran garip bir hüzün. "Ama bundan sonra farklı olacak. Sana söz veriyorum." Son cümle dudaklarını terk ettiğinde, Defne'nin az önce gördüğünü sandığı tüm şeylere tezat, gözlerinde haşarı bir parıltı çaktı. "Ayrıca, basın açıklamamdan sonra bir anda o korkunç ayrılığımızı ilan etmen yakışık almaz, öyle değil mi?" Ruh hâlindeki değişim inanılmazdı. Aniden yüzünü ele geçiren, düzgün dişlerini gözler önüne seriveren gülümsemeyle diş macunu piyasasını da rahatlıkla ele geçirebilirdi. "İnandırıcılığın en büyük gücün, öyle söylemiştin."

Başrolünü Cem'in süslediği türlü cinayet fantezilerinin yeniden Defne'nin beynine hücum etmesi, adamın huzurunda on beş dakika sürmemişti. Alttan alta diyordu ki aslında onun da Cem'e ihtiyacı vardı. Yazık ki söylediklerinde doğruluk payı yok değildi. Gerçi Defne hiçbir şey yapmadığı müddetçe herkes kendiliğinden, beraber olduklarını düşünecekti ve hiçbir şey yapmamak, fazla çaba harcamayı gerektirmiyordu. "Diyelim ki bir iki ay daha herkesin birlikte olduğumuzu düşünmesine izin verdim, aksi yönde açıklama yapmadım..." Bu strateji, Defne'nin tutarlılığının aldığı yaranın hafiflemesi için kısıtlı yarar sağlayabilirdi ancak o sırada Cem rahat durabilecek miydi? "Bu süre içerisinde sen ne yapacaksın?"

Defne'nin kestirip atmaması bile büyük bir şeydi. Cem, istediği doğrultuda büyük yol katettiğini düşündü. "Anlaşmamız uyarınca ne gerekiyorsa onu..."

Cem'in ima ettiği üzere, anlaşmaların iki tarafı da bağlayan koşulları oluyordu genelde. Defne'nin hiçbir şey yapmamak gibi bir seçeneği olmayabilirdi. "Benden ne yapmamı isteyeceksin bunun karşılığında?"

Cem, Defne'yi ürkütmemek üzere, "Annemler de dâhil, kimseyi hâlâ birlikte olduğumuza tam olarak inandırabilmiş değilim," diye temkinli başladı.

Defne'ye göre Cem, TÜRSAD daveti çıkışındaki şovuyla oldukça inandırıcıydı. "O neden?"

Cem'in modu biraz daha yükseldi, diş macunu satmaktan öte emeller besleyen çarpık bir gülücüğe dönüştü. "Olay anındaki yüz ifadenden olabilir mi?"

Cem'in şovunun zayıf halkası Defne'ydi elbette; Cem'e olan aşkına Oğuz'u da inandıramamıştı ya. "Bana resmen pusu kurdun, kollarımı boynuna dolayıp karşılık vermemi mi bekliyordun?"

Cem, kahve kupasını dudaklarına götürürken, kupanın üzerinden göz kırptı. "Güzel olmaz mıydı?" Defne'yi istediği kıvama getirmişken kızdırmak da istemiyordu, o yüzden kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra cevap beklemediği sorusunun devamını getirmedi. "Üstüne bir de ortadan kaybolunca olay havada kaldı."

Defne, Cem adına üzüntüden kahrolmuştu. Elindeki kurabiyeden koca bir ısırık alıp, "Benden ne istediğini söyle," dedi umursamazca.

"Öncelikle birlikte bir gece geçirmemiz şart."

Defne, ağzı dolu olduğu için hemen tepki veremedi. Önce kaşları yukarı kalktı. Kurabiyeyi kahveyle güçlükle yuttu. "Yok artık!" dedi boğulacakmış gibi.

Cem ağzına bir makaron attı. "Çok fesatsın." Yavaş yavaş çiğneyip yuttuktan sonra bir yudum daha kahve aldı ve gülümsedi. "Ama beni yanlış anladın. Sadece, benim evime gece girerken görülmelisin, sabah da çıkarken. Çok istersen senin için araya bir şeyler sıkıştırırız ama... Benim için bir mahsuru yok."

Eldeki numuneyle de sabitti ki eril tür, muhafaza edilmesi için makul tek bir neden dahi vermekten âcizdi. Defne, yufka yürekliliğine lanet etti. "*Tamam* desem, bu saçmalığı sürdürsek milletin içinde de böyle sululuklar yapacaksın. Ve Cem, bir daha beni ulu orta öpmeye kalkarsan, basın falan dinlemem, bu sefer gerekeni herkesin gözünün önünde yaparım."

Duyduğu üstü kapalı fiziksel tehdit karşısında Cem fazla endişeli görünmüyordu. "Ulu orta olmasa?"

Eril denen şey aslında biyolojik kazaydı: Daha oluşum aşamasında yaşamına son verilmiş, Solanas'ın tabiriyle *ayaklı bir kürtaj*. Eril olmak yetersiz olmak, duygusal olarak sakat olmaktı; eril bencildi, empatiden, aşktan, dostluktan, şefkat ve muhabbetten yoksundu. Dişi olamamasını telafi etme takıntısı, merhametsizliğiyle birleşince dünya yaşanmaz bir yer hâline gelmişti. Tamam, Defne sona doğru belki biraz Solanas'ın gazına gelmiş olabilirdi; Cem, sadece onun hayatını yaşanmaz kılmıştı. Derin derin nefesler alıp sakinliğini korumaya çalışarak, "Bak işte, ben tam da bundan bahsediyorum," dedi.

Cem yine geri vites yapmakta gecikmedi. "Affedersin. Böyle yersiz şeyler söylemek benim için doğal refleks." Bu dürtü karşısında gerçekten çaresizmiş gibi omuz silkti. "Dayanamıyorum."

"Dayanmanı tavsiye ederim çünkü doğal reflekslerin karşısında sabrım tükeniyor."

Cem, doğal reflekslerini hemen bir kenara bırakıp anlatımı sululuklarıyla hiç kesintiye uğramamış gibi, inandırıcı bir ilişki izlenimi yaratabilmek için tasarladığı planını açıklamaya devam etti. "Yan yana hiç görüntülenmedik günlük hayatta. Evime girerken ve çıkarken paparaziler sözde *gizlice* fotoğrafını çekecek. Bu kadar." Ağzına bir makaron daha attı.

Çok zor bir şey yoktu bunda. Ama Defne, Cem'in isteklerinin bu kadarla sınırlı olacağından şüpheliydi. "Başka?"

"Hafta sonu Bebek'te kahve içerken falan da görüntülenmek lazım. Malum, magazin klasiği," dedi Cem de Defne'yi yanıltmayarak. "Ailemle de arada görüşmelisin ki 'aileye de girmiş' desinler. Özellikle Ece'yle."

Bunu yapmak, biraz zor ve istenmeyen sonuçlara gebeydi. "En nihayetinde ayrılacağız. Aileni bu oyuna dâhil edip kandırmak hiç içime sinmez. Samimiyeti fazla ilerletirsek senden değil, esas onlardan ayrılmam gerekecek. Annen, baban, kardeşin çok iyi insanlar."

Her şey Cem'in planladığı gibi giderse olaylar çok farklı gelişecekti. "Beni böyle onlardan ayrı bir yere koyuyor olman, onların adına çok memnuniyet verici gerçekten," dedi gücenmiş gibi ama aslında hayatının hiçbir döneminde iyi bir insan olduğunu iddia etmemişti. Sadece, bu düşüncesini dolaylı olarak Defne'nin de onaylıyor oluşu nedense hoşuna gitmemişti. "Hayatımın hâle yola gireceğine ancak böyle inanırlar. Olacaksa böyle olmak zorunda."

"Hayatını hâle yola koyman, evde uslu uslu oturmanı da gerektirecek. Gecelere akmayacağını ve beni düşürdüğün duruma bir daha düşürmeyeceğini nereden bileceğim?"

"O konuda endişen olmasın. Bugüne kadar sana yalan söylemedim, bundan sonra da söylemeyeceğim. Nerede olduğumdan her an haberin olacak ve başka kadınlarla da herhangi bir münasebetim olmayacak."

"Kusura bakma da senin gibi bir adam bunu nasıl başaracak?"

Defne ne zannediyordu ki Cem'i? On beş yaşında, hormonları tavan yapmış bir ergen mi? "Birkaç ay dayanabilirim, sen beni merak etme." Öyle özel bir istek de duyduğu yoktu açıkçası. Son kadınla neredeyse zorla yatmamış mıydı? Sırf iyiliğinden.

"Hiç merak etmiyorum. Ayrıca daha önce de söylemiştim: Yaptıklarını ertesi gün gazetelerde görmediğim sürece ne yaptığın umurumda değil."

"Bir şey yapmayacağım diyorsam yapmayacağım, Defne," dedi Cem, biraz keskince. Defne'nin umursamazlığı, itiraf etmek istemese de birkaç bam teline basıyordu. "Senin bir şey yapmayacağından ben nasıl emin olacağım?"

İşte bu çok komikti. "Çok kötü olurdu, değil mi ava giderken avlanmak? Düşün, böyle, haberini neon ışıklarıyla verirler." Defne iki elini havaya kaldırdı ve hayali bir tabela gösterdi. "Cem Mermercioğlu'nu da aldattılar." Ellerini indirdi, dudaklarını büzdü. "Ne fena."

"Haksızlık ediyorsun. Sanılanın aksine, bugüne kadar kimseyi aldatmadım ben. Kimseye boş vaatlerde bulunmadım. Benimle

birlikte olan her kadın, benden ne beklemesi ve ne beklememesi gerektiğinin bilincindeydi," diye kendini savundu Cem. "Fakat bu yeni düzenlemede, tecrübeyle de sabit ki sadakat şart. Üzerinde anlaşmaya vardığımız hükümlere iki taraf da uymalı. Seni de birileriyle görüntüleyebilirler sonuçta."

Cem de kendini garantiye almak isteyecekti tabii. Son tahlilde, kim Defne'nin kaldığı pozisyonda kalmak isterdi ki? Defne, normal şartlar altında Cem'in sözlerini tersleyip öyle bir ihtimalin olmadığını söylerdi. Önceki geceye kadar yani. Şimdi çok da iddialı olamıyordu çünkü bazı hadsizlerin ne zaman, nerede hadsizlik yapacağı belli olmuyordu. Yine de hayatının kendi kontrol edebildiği kısmında saklayacağı bir şey yoktu. Hele de Cem'den. "Ben gizli kapaklı işler çevirmiyorum. Seni mağdur etmem imkânsıza yakın yani," dedi. "İş haricinde, ya Yeniköy'deyimdir ya burada." Taleplerine karşılık Cem'in teklifi hâlâ yeterince cazip değildi Defne için. "Ama hâlâ bir süreliğine annemi ensemden çekip basını oyalamak dışında, benim bu işten ne çıkarım olacak, anlamadım."

İşte Cem'in beklediği soru da gelmişti. Cevabı günlerdir hazır olsa da biraz düşünür gibi yaptı. "Şu Oğuz Demiralp adlı küçük sorununu çözmende faydam dokunabilir diye düşünüyorum," diyerek aynı zamanda kafasına takılan bazı sorulara da cevap alabileceğini umdu. Oğuz, Defne'nin peşinde miydi hâlâ? Ya Okan? Defne'nin Okan'dan hazzetmediğini biliyordu ama Oğuz konusunda emin olamıyordu. Yeni anlaşmanın Oğuz kısmıyla Defne, Cem'in ona yardım ettiğini düşünmeliydi. Cem'in bu arada kendine de biraz yardım etmesinde bir sakınca yoktu. Ne var ki söyledikleri karşısında Defne'nin, yine yüzüne patlamasına ramak kalmıştı. Neden komik kaçmıştı söyledikleri? "Sence adamla başa çıkamaz mıyım?" diye sordu parlamaya hazır ve de nazır.

Defne'nin istemeyerek de olsa kabullendiği üzere, adamın çapı kendisini aştığı gibi Cem'i de aşıyordu. "Gerçek fikrimi söylemem gerekirse, başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Cem, olabildiğince sakin, "Ne gerekçeyle?" diye sordu.

"Çünkü o sorun senin sandığın kadar küçük bir sorun değil artık."

Cem'in kanı kaynamaya başlamıştı bile. Normalde çabuk sinirlenen bir adam değildi ama Oğuz'un ismi geçtiğinde, kan beynine sıçrıyordu. Yüzünün kızarmadığını umdu. Beyaz teni onu genelde ele verirdi; çok iyi bir poker oyuncusu olmasına tek engel şu hayattaki. "Nasıl yani?"

Defne, kendilerini duyabilecek kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Söyleyeceklerim tamamen aramızda kalmalı."

Cem, "Elbette," dedi otomatikman.

Defne, Miracle Solutions'la başlayan serüveni çabucak özetledikten sonra, "Biliyorsun, geçenlerde bizim yük gemisi battı Çanakkale açıklarında," diye devam etti.

Cem, artık morarmaya yüz tutmuş, zar zor bir, "Evet?" çıkarabildi.

"Senin Translojistik'teki imalarının aksine, filonun bakımını her zaman eksiksiz yaptırırız. Böyle bir şey ilk kez başımıza geldi ve tahmin edersin ki çok şaşırdım. Sonradan anladım ki zaten bizden kaynaklanan bir ihmal değilmiş. Oğuz yapmış."

İçi artık fokur fokur fokurdarken, Cem, "Bak sen şu mafyatiğe..." dedi, sıktığı dişlerinin arasından.

"En son, beni bir ortaklık projesinde beraber çalışmaya mecbur etti," derken, Defne sanki olağan bir durumdan bahsediyordu. "Dubai'ye gittiğimde de peşimden geldi," diye sıralamaya devam etti. Kurabiyesinden bir ısırık daha aldı. "Orada da işlerime engel olmaya çalıştı." Sadece biraz daha tuhaf bir taktik izlemişti.

Darbeler sağlı sollu gelmişti. Adam, Defne'ye abayı yakmış olmalıydı ciddi ciddi. Cem tezgâhın üzerinde kendiliğinden yumruk olmuş elini gevşetti. "Engel olabildi mi?"

"Pek sayılmaz. Aslını istersen oraya giderken iştense kafa dinlemekti amacım." Defne, sayıp döktükleri karşısında, Cem'e göre asla yeterince rahatsız olmuş görünmüyordu. "Senden olabildiğince uzakta yani," diye eklemeyi de ihmal etmedi. "O yüzden, *engel oldu* diyemeyeceğim."

Cem'in yanakları, kulakları, boynu komple tutuşmuş; alev alev yanıyordu. "Bu olanlardan bana neden daha önce bahsetmedin?"

"Sana bunları neden söyleyecektim? Ne sıfatla?"

"Herkesin gözünde erkek arkadaşınım." Çok güçlü bir argüman sayılmazdı tabii. "Dünyadan haberim yok." Babasının da kurduğu cümleyi yinelemek biraz, çok az can yakıcıydı.

"Elbette olmayacak çünkü gerçekte hiçbir şeyimsin, Cem."

Cem'in gözü döndü dönecekti. Kendini ele verecek bir şey söylemek yerine yutkunup toparlanmaya gayret etti. Defne'nin karşısında bu kadar çileden çıkmamalıydı. "Şu son bilgiler ışığında, senin bana çok daha fazla ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Gülümsemek büyük çaba gerektiriyordu. "Baksana, adam peşinden ayrılmıyor. Bu iş nereye kadar böyle gidebilir? Sırada ne var?"

Defne, kahvesinden bir yudum aldı. Dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Cem, "Sen gördüğüm kadarıyla epey rahatsın ama," diyerek Defne'nin üzerine gitmekten geri duramadı. Beyninde evirip çevirdiği fikir, içinden parça parça bir şeyler koparıyordu. Çileden çıkmama çabaları son derece beyhudeydi. "Belki hoşuna gidiyordur bu inat. Ne kadar aksini iddia etseler de kadınlar sever böyle magandaları."

Defne, magandalardan hoşlanmadığından emindi; yalnız, Oğuz'un bilinen magandalardan olup olmadığına dair reddedemeyeceği şüpheleri mevcuttu. Vücut dili çözümlemesinde uzman olduğunu iddia eden başka bir maganda tanımıyordu mesela. Birden aklında canlanan vücut dili okuma saçmalıklarının peşine takılıp gelen öpücüğü, geldiği yere geri gönderdi. "Kadınların senin gibileri de sevdiği söylenmez mi?" Yüz kadına sorulsa, *mafya*'ya karşı *playboy* ölüm müsabakasının -ölüm yerine *aşk* demek daha doğru olacaktı belki- galibi kim olurdu acaba? "Ben yalnızca, Oğuz gibi bir adamın kendi istemediği sürece durdurulabilir olduğunu düşünmüyorum." Yoksa Defne rahat falan değildi; sadece Cem'in, kendisini Oğuz'dan kurtarabileceğine ihtimal vermediği için bu fikirden pek heyecan duymamıştı.

Cem tuttuğu nefesi sessizce geri verdi. Sakinleşemiyordu ama deniyordu. "Bak, Defne... Tamam, kabul ediyorum. Nişan, evlilik falan derken biraz abartmış olabilirim," diye lütfetti. "Geri adım atıp önümüzdeki sorunlarla ilgilenelim. Öncelikli hedefler belirleyelim. Ben seni Oğuz'dan kurtarabilirim. Sen de babamla aramı düzeltmeme ve şirketin başına geçmeme yardım edebilirsin."

Defne ikna olmaktan uzaktı. "Düşünmem lazım. Ve Oğuz konusunda ne yapabilirsin, cidden merak ediyorum."

Cem bu sefer içinden gelerek gülümsedi. Ama kan donduran bir gülümsemeydi bu ve Cem'in insanın içine buz kestiren bu gülüşüne Defne daha önce şahit olmamıştı. Dubai'de telefonda ettiği sözleri yineledi: "Beni hiç tanımıyorsun, Defne." Gözlerine yerleşen yabancı bakış, rahatsız ediciydi. "Hemen kestirip atma, söylediklerimi düşün."

Defne, kısacık bir an için Cem'in söylediklerini yapabileceğine inanacak gibi oldu ama hem onun hem de kendisinin iyiliği için diretmeye devam etti. "Cem, adam mafya." Hem de uluslararası çapta. Oğuz gibi bir adama karşı, süper gücü *kadınları sevmek* olan Cem ne yapabilirdi ki? Ne kadar iddialı olursa olsun.

Cem yine o kadife sesiyle güldü. Bu kez sıcacıktı. Ani duygu değişimleri artık biraz ürkütüyordu. "Neler yapabileceğim hakkında en ufak fikrin bile yok, Defdefciğim. Mafya bozuntuları vız gelir tırıs gider."

Kaç mafya bozuntusunu vız getirip tırıs götürmüşlüğü vardı acaba? Defne için bir başka hüsran nedeni olan *Defdef* konusunda da anlaşmışa benzemiyorlardı. "Olayın ciddiyetini sanırım kavrayamıyorsun. Gemi batırıp kaza süsü verebilen adam, sana neler yapabilir? Bir düşün. Kim bilir Orta Doğu'da ne işi var?" Sürdürülebilir tarım, bal hasadı, deve-lama melezleri dışında yani. "Çok tehlikeli bu önerin."

"Sen bana bırak, gerisini düşünme."

"Keşke dediğin kadar kolay olsaydı..."

"Dediğimden de kolay olacağından şüpheleniyorum."

Çok az şuursuzdu çünkü!

Solanas, manifestosunda bir "yan örgüt"ten bahsederdi. Örgüt, kadınların tarafına geçen erkeklerden oluşuyordu. Yan örgütteki erillerin görevi, davaya maddi manevi destek olmak, kendilerini bertaraf etmek için canla başla çalışmaktı. Erillerin yan örgüte üye olmaları, menfaatlerine olurdu çünkü üyelerin dışında kalanlar zaten öldürülecekti.

Şuursuz olsa da Cem de böyle bir görev yüklenebilir miydi?

Cem, kendisine verilecek görevin, kendi cinsi için sonuçlarını çok net öngöremese de o görevi kolayca yüklenebileceğinden en ufak şüphe duymuyordu. Sosyolog *Erving Goffman*, hayatın teatral olarak oynanabilen bir şey olduğunu söylerdi. İnsanlar günlük yaşamlarında birer oyuncu oldukları gibi prodüksiyonun tüm yükünü de çeker; yazdıkları senaryolar, kurdukları dekorlar ve üzerlerine biçtikleri kostümlerle diğer oyuncuları etkilemeye çalışırlardı. "Bu kadar ciddiye alma olanları." Mehmet Oğuz Demiralp, olsa olsa kendini teatral efektlerde biraz geliştirebilmiş bir mafya bozuntusuydu. "Adamı da hak ettiğinden fazla abartma." Çünkü karşısında tek kişilik dev kadro Cem Mermercioğlu vardı.

"İnan, abartıyor olmak isterdim."

"Bir rol tutturmuş oynuyor Defne. Biz de oyununu görüp artıracağız işte." *Gerçek benlik* denen şey, kişiye özel içsel bir olgudansa, daha ziyade sahne önünde diğer insanlarla paylaştığımız karakterle, sahne arkasında kalan karakterin toplamına tekabül ederdi; kim bilir, belki Cem'le Defne'nin oynayacağı oyun da karakterlerinin birer parçası hâline gelirdi. "Rahat ol." İnsanların üzerinde istenilen yönde bir izlenim bırakmak doğru sahne, dekor, kostüm, biraz yetenek ve biraz da sahne arkasıyla köprü kurabilmeyi gerektiriyordu. Tüm bunlar oyunda bütünlük hissi yaratabilmek içindi: Mehmet Oğuz Demiralp bu konuda fena olmayabilirdi. Dünyaya gelmiş bulunan herkes, hasbelkader bu yeteneğe sahipti sonuçta. Ancak Oğuz Beyler, babasının müşterisi olması münasebetiyle henüz Cem'in olağanüstü sahne

yeteneklerine şahit olma şerefine nail olamamıştı. Ve Cem, sahneye çıkıp izleyici önünde hünerlerini sergilemeye bayılırdı. "Bu sadece bir oyun. Ama Oğuz Bey'in aksine, bizim kazanacağımız bir oyun." Beklentiyle Defne'ye baktı. Göz bebekleri, oynamayı umduğu oyunun heyecanıyla titriyordu. "Ne diyorsun?"

Oyun içinde oyun.

Zamanın başlangıcından bu yana etrafımızdaki her şeyi, zıtlaşmalı bir ikilik içinde kavrama ve her şeye yarışmanın hükmettiğini kabul etme eğilimindeydik. *Empedokles*, dostluk ve çatışma kavramlarının dünyaya hükmettiğini söylerdi. Varoluşu açıklarken felsefedeki bu zıtlaşmaya dayalı eğilim, kurala bağlı müsabakanın önemli rol oynadığı ilkel toplumun zıtlaşmalı yapısına da karşılık gelirdi. İlkel çağlardan beri sürekli değişim geçiren dünyanın ebedî bir çatışmaya sahne olduğunu söylemek çok da yanlış olmazdı. Hevesine bakılırsa Cem'in hayatına da hükmeden bu çatışma olmalıydı. "Teklifini düşüneceğim."

"Düşün," dedi Cem, kalan son yudum kahvesini bitirirken. "Ama iyi düşün. Ve şunu bil: Bu kez iş birliğimiz sağlam temellere oturacak. Hatalarımı tekrarlamayacağım ve istediğini alacaksın." Ve Defne'nin henüz istediğinden haberinin olmadığı birçok başka şeyi de.

Solanas'ın bahsettiği örgüt gibi iş birliği içinde bulunduğu yan örgüt de kurgudan ibaretti elbette. Manifesto da politik bir metinden çok edebî bir araçtı; o dönemki toplumun ve kültürün acımasız bir eleştirisiydi. Solanas, kâğıt üzerindeki kurgu devriminde bile "içeriden" yardım almaya meyletmişse, Defne de bu "ufak" problemi tüm risklerine rağmen Cem'e havale edebilirdi pekâlâ.

Ekonomide bu havale işlemiyle *vekalet teorisi* ilgilenirdi, farklı çıkarları olup birlikte hareket etmek durumunda olanları ele alırdı. Özellikle şirket sahibiyle şirketi yönetenin aynı kişi olmadığı durumlarda havale işlemiyle ilgili sıkıntılar yaşanırdı: Şirket sahibi, işe aldığı yöneticinin niyetini tam olarak bilemeyeceği için işi gönül rahatlığıyla ona teslim edemezdi; iki tarafın riske

yaklaşımı, kısa ya da uzun vade odaklı oluşları değişkenlik gösterebilirdi. Yöneticinin, şirket sahibinin menfaatine uygun hareket etmesini sağlamak için çıkarlarını onunla eşleştirmek gerekiyordu; bu da bir nevi kontrat problemine yol açardı. Yöneticinin kazancı, bir kontratla şirket sahibinin önemsediği kâr marjı veya pazar payı gibi başarı kriterlerine endekslenebilirse, yöneticinin şirket sahibiyle çıkarları paralel hâle getirilmiş olurdu. Yani gerekli motivasyon sağlandığı takdirde, teorik olarak Cem'in de işini layığıyla yerine getirmesi mümkündü.

Peki, Cem'i ne motive ederdi?

Daha da önemlisi, Defne'yi kısa bir süre için annesinden kurtaramayan Cem, Oğuz'dan ebediyen kurtarabilir miydi?

Defne, son sorunun cevabı hususunda fazla iyimser değildi.

Bölüm 28

"Birden nereye kayboldun sen öyle bakayım?"

"Birkaç görüşme için Dubai'deydim."

Telefonun ucundaki muzip ses, "İmparatorluğumuz genişleyecek mi?" diye sordu bu kez.

Soru, *imparatorluğun* sınırlarını en merak etmeyen adamdan gelince, Defne gayriihtiyari kıkırdadı. "Belki bu sefer sadece vergiye bağlarız. Yönetmesi zor oluyor sonra."

"İyi, iyi. Şakir'e yeni mamalar, bana da yeni boyalar lazım." Ondan emindi Defne. "Atlayıp gelsene bana. Palmiye ısıtıcılardan aldım, terasta yayarız sahile karşı, oh mis."

O an Defne biriyle yayabilecek olsaydı, bunun için en ideal kişi Cenk Dorsay'dan başkası olamazdı; onun ellerinde yaymak da bir sanattı. "Maalesef, Cengo, bugün beni unut. Yeniköy'deyim. Babamın viski tadımı var."

Cenk, kulak acıtan keskin bir ıslık çaldı. "Kalantorlarla[38] takılacaksın demek."

Cenk'in kelime seçimi mükemmeldi çünkü viski tadımlarında "olgun" erkekler hüküm sürerdi. O cuma akşamı, altmış civarı

[38] İtalyanca "beyefendi" anlamına gelen 'galantuomo' kelimesinden dilimize girmiştir.

olan yaş ortalamasını her zaman olduğu gibi tadımdaki tek kırk yaş altı katılımcı (ve tek kadın) olarak Defne aşağı çekecekti. "Böyle önemli bir toplantı söz konusuyken, herhalde seninle takılacağımı düşünmüyorsun?" Babasının favori içkisi olan viskinin içeriği son derece basitti aslında: Maltlanmış arpa, su ve maya. Bazen de çavdar, buğday veya mısır eklenirdi bu kısa listeye. Ancak zahmetli üretim sürecinin sonunda, İskoçya Keltlerinin "hayat suyu" dedikleri içecek ortaya çıkardı. Defne'nin sesi kalınlaştı, kendine ait olamayacak kadar tok bir tona büründü: "Sen de çok iyi bilirsin ki Cenk, viski bir içkiden fazlasıdır..."

Cenk de aynı bildik tonu taklit ederek Defne'nin cümlesini tamamladı: "Yüksek zanaatı, gelenek ve topoğrafyayla birleştirir, bolca da şarkıyla muhabbet içerir." Kahkahayı da koydu peşi sıra. "Senin en büyük kalantor olduğunu her seferinde unutuyorum. Eh, baş kalantor olarak da viski-puro oturumunu senin açman gerekir, haklı olarak. Şu durumda benim gibi çulsuz bir ressamı ekmene ses çıkarmam dahi düşünülemez."

"Ne kadar da anlayışlısın, canım abim."

"O, benim her zamanki hâlim..." Kısa bir es verdikten sonra, Cenk'in sesindeki oyuncu tını aniden kayboldu. "Ben seni esas neden aradım..."

Defne, Cenk'le konuşurken nadiren gerilirdi. "Bir şey mi oldu?"

"Bugün bir şey dikkatimi çekti de..."

"Ne çekti, abi?"

"Bu Cem Mermercioğlu'nun çok tatlı kaşındığı..." dedi Cenk, tatsız tatsız. Magazinle ya da genel olarak herhangi bir basın-yayın organıyla işi olmadığı için Cem'in TÜRSAD baskınını ancak duymuştu; duyar duymaz da telefona sarılmıştı. "Bir baktım, kardeşime yapışmış sülük gibi."

Magazin haberinin abisine kadar ulaşması, durumun vahametini ortaya koyuyordu. Defne, abisinin hiç duymayacağını ummuştu halbuki. "İnanması zor ama kötü bir niyeti yoktu. O da kendi derdinde..."

Ne var ki Cem'in mazeretlerine Cenk'in karnı toktu. Konsantre olduğu nokta daha çok, Cem'in yaptıkları sonucunda çekmesi gereken cezaydı. "Gördüğüm yerde ellerimle dersini vermem şart oldu." Öyle bir hırsla konuşmuştu ki sanki birilerine "ders vermek" onun için hayat biçimiydi. Oysaki ses tonunun aksine tam bir pasifistti.

Hayat, Defne'yi o aralar çok yoruyordu. "Abi, ne olursun sakin ol, ders falan da verme kimseye. Zaten başım dertte..." Daha fazla skandalla uğraşacak enerjisi kalmamıştı. Gözünün önünde canlanan "Cenk Dorsay, Cem Mermercioğlu'na daldı" minvalindeki manşetlerin düşüncesi bile onu bitap düşürmeye yetmişti.

Son cümle, Cenk'i, emaneten uğramış bulunduğu şiddet çılgınlığının içerisinden çekip çıkardı. "Nasıl yani?" Defne'nin başı, aşağı yukarı otuz yıldır hiç derde girmemişti.

Defne, "Yüz yüze anlatsam daha iyi," diyerek geçiştirdi. Henüz abisinin kara listesine Oğuz'u da dâhil etmesini isteyip istemediğinden emin değildi. "Uğrarım hafta sonu, konuşuruz. Şu palmiye ısıtıcına da yakından bakmış olurum hem."

Az önce saydıran adam sanki Cenk değildi. Cem'i ve ona vereceği uygulamalı dersleri çoktan unutmuştu. Ses tonu hemen yumuşadı çünkü Defne'nin, sıkıntılarını paylaşacağını dile getirmesi görülmüş şey değildi. "Peki, sen nasıl istersen. Biliyorsun... Ben her zaman buradayım."

"Biliyorum, sağ ol, abi." Defne'nin sıkıntıyla verdiği nefes, Cenk'in kulağına çarptı. "Misafirler 7'de gelecekler, ben yavaştan kaçayım, Cengo."

"Selametle, yavrucuğum," dedi Cenk, biraz fazla neşeli. "Viskiyi çok kaçırma, e mi?"

Tarihte şimdiye kadar hiçbir dönemde, tadılmayı hak eden bu kadar çok viski çeşidi olmamıştı. O da gelin görün ki Kemal Bey'e

denk gelmişti! Hepsini tatmaya ömrünün vefa etmeyeceğinden yakınırdı: İskoçların tek maltları, Japon ve İrlanda viskileri, harman viskiler, bourbon viskiler... Her iki-üç ayda bir, eline kaliteli viski geçti mi de arkadaşlarını toplardı.

Kemal Bey'e göre viski tadımlarında yapılabilecek farklı farklı *projeler* vardı. Klasik bir damıtımevinden çıkmış yeni bir ürünü, farklı fıçılarda bekletilmiş ürünleri, bir seriyi, aynı coğrafi bölgedeki farklı damıtımevlerinden veya farklı bölgelerdeki farklı damıtımevlerinden çıkma, belli bir yılda şişelenmiş ürünleri, aynı markanın değişik yıllardaki sürümlerini seçip değerlendirilebilirdiniz. Olasılıklar sonsuzdu ve Kemal Bey'in sayısız projesinden hangisini seçerseniz seçin, garanti olan bir şey vardı ki o da gecenin sonunda burnunuzun ucunu göremeyeceğinizdi.

Kemal Bey'in en sevdiği projelerden biri olan o geceki proje -Defne, olayın ciddiyetine zarar vermemek adına "oyun" demekten itinayla kaçındığını düşünürdü- kör tadımdı: Kemal Bey, katılımcıları belli bir bölgeden seçtiği viskilerin menşeini tahmin etmekle görevlendirecekti.

Maksat daha çok muhabbetti elbette. Ancak Kemal Bey en azından tadımlarının başında, işler zıvanadan çıkmadan önce her şeyin profesyonel bir tadıma yakışır biçimde nizami olmasına özen gösterirdi. Viskinin hakkını vermek gerekirdi; doğru içimi önemliydi. Viskinin çok uzun bir geleneği vardı. Sadece nefsi tatmin etmekten öte, edebiyat tarihçisi *David Daiches*'in de söylediği gibi viskiyi doğru içebilmek, insanın yeryüzünde kurduğu medeniyetin şerefine kadeh kaldırmak, inşa edilen kültürün nesiller boyu aktarımına duyulan minneti gösterebilmekti. İnsan, zihnini ve bedenini yenilerken, kendisine bahşedilen tüm duyuların tadını bu şekilde sonuna kadar çıkarabilir; doğanın ona sunduğu kaynakları kullanarak soyunu devam ettirmekteki kararlılığını taçlandırabilirdi.

Bu söylemlerin Defne üzerindeki etkisi sınırlıydı.

Viski, ona özel olarak cazip gelen bir içki değildi. Zaten viski için "edinilmesi gereken bir zevk" derlerdi. Hakkıyla takdir edebilmek için emek vermek gerekiyordu. Bu zevkin, otuzundan önce edinildiği de pek görülen bir şey değildi. Mete'yle Cenk, kokusuna bile dayanamadıklarından bu davetlere hiçbir zaman katılmamışlardı. Defne'yse otuzunu doldurduğundan beri sabırla viskiyi layıkıyla takdir edeceği günü bekliyordu.

Viski için Defne'nin henüz zamanı gelmemiş olabilirdi belki ama viski tadımına katılmak için viski tadını sevmeye de gerek yoktu. Profesyonel tadımcıların ve harmancıların bazıları da viski tadını sevmezdi, kaldı ki zanaatlarının en önemli unsuru dil ya da damaktansa burundu: Burnumuz, çağrışımlar yapabilen, bizi anılara götürebilen bir organdı. Viskiye dair en zengin bilgileri de kısıtlı olan damaktansa burun verirdi; viski tadımcıları için "burun", tadımlar için "burunlama" denmesi hep bundandı.

Defne yaklaşık bir haftadır ev halkını görmüyordu. Geç kalmak istemediğinden, işten doğruca çıkıp gelmişti. Babasının çalışma odasına girdiğinde, katılımcıların koku duyusunu baskın kokulardan koruyabilmek için tüm pencereleri açık bulması bu yüzdendi. Odada püfür püfür rüzgâr eserken, üzerindeki yünlü kumaştan etek-ceket takıma rağmen ürperdi. Kemal Bey, Ayşen Hanım'ın tüm protestolarına rağmen, uslanmaz bir purosever olduğundan, tadımdan önce odanın havalandırılması ve sıcaklığın da tadım boyunca 18 derece civarında tutulması şarttı.

Kemal Bey, bu kuralları harfiyen uygulardı; en azından tadımın başında. Hafif enstrümantal müzik eşliğinde, konsantre bir şekilde, *Glencairn* denen viski için özel olarak tasarlanmış, resmî statülü kadehleri, özel koruyucu kutularından çıkarıp parlatıp servis masasına dizdiğinden, Defne'nin çalışma odasına girdiğini fark etmemişti bile.

Defne, babasının arkasından usulca yaklaşıp omzunun üzerinden kafasını uzattı. "Kolay gelsin, Kemal Bey." Çünkü yüz kadar bardak parlatıp dizmek kolay iş değildi. Farklı şişelerden gelen aromaların birbirine karışmaması için farklı viskilerin farklı kadeh-

lerden içilmesi gerekiyordu; bu sebeple Kemal Bey, harıl harıl, katılımcı sayısının on katından fazla kadeh parlatıyordu ve bu iş başkalarına bırakılamayacak kadar kritikti.

Yirmi kadar su bardağının yanında dizilmiş zarafet timsali ayaklı lale şeklinde olan bu kadehler, tadımın başarısı için büyük önem taşıyordu zira. Sübjektif olarak viski içmenin doğru bir yolu yoktu. Nasıl hoşunuza gidiyorsa öyle içmeliydiniz; buzlu ya da buzsuz, suyla veya başka sevdiğiniz içeceklerle karıştırabilirdiniz (ziyan etmek pahasına). Ancak Kemal Bey'in bahsettiği, viskiyi "takdir etme" mevzusu bambaşka bir şeydi. Viskiden alacağınız lezzet damak ve burnunuzu ne kadar iyi kullanabildiğinize bağlıydı ve bardak seçimi bu noktada devreye giriyordu. Aromanın ve tadın keyfini çıkarabilmek için viskinin sunulduğu bardağın altının yayvan olması gerekirdi. Böylelikle sıvıyı rahatça döndürebilirdiniz. Bardak uca doğru daraldığından, açığa çıkan aroma direkt burnunuza çarpardı çünkü daralan ağız, aromaları hapsedip kokuların dağılıp gitmesini engellerdi. Yani barlarda viski servis edilen geniş ağızlı klasik "tumbler" denen bardaklar, karizmatik görünümlerine rağmen, medeniyete kadeh kaldırmak için uygun değildi. İnce belli çay bardağı, Kemal Bey'e göre çok daha uygun bir seçim olurdu!

Kemal Bey kızının sesini işittiğinde işine ara verip doğruldu. "Hoş geldin, kızım." Yanağından öpüp Defne'ye sarıldı. "Nasılsın bakalım? Nasıldı Dubai?"

"İyiydi, baba, umduğumdan verimli geçti," diye kısmi bir yalan attı Defne. "Danışmanlarımızla bir değerlendirme yapacağım önümüzdeki haftalarda."

Kadehlerin bulunduğu masanın başında, Kemal Bey'in en sevdiği projesinin gerektirdiği üzere, şişelerin şeklini belli etmeyecek dikdörtgen kılıflara sarılı, numaralanmış on şişe dizilmişti. Onuncunun yanında on kadar ajanda üst üste konmuş, sahiplerini bekliyordu; böylelikle dileyenler viskileri tattıkça not tutabilecekler. değerlendirmelerini karşılaştırabileceklerdi. Daha titiz olanlar kendi tadım defterlerini getirmeyi tercih ederlerdi. Ajandaların hemen yanında da ideal olarak oda sıcaklığındaki su şişeleri ve damağı

temizleyecek yiyecekler bulunuyordu: Birkaç çeşit tuzsuz kraker ve sade mısır cipsi. Viskiden viskiye atlarken damak temizlemek şarttı ve Kemal Bey'in kuralları uyarınca, bunun için sadece bu krakerler ve mısır cipsi yenip su içilebiliyordu.

Diğer iki uzun masa ise Kemal Bey'in bir başka tutkusu, envaiçeşit puro ve atıştırmalıklara ayrılmıştı. Atıştırmalıklar arasında kayısı, üzüm, kiraz, vişne gibi meyveler ve meyve kuruları, badem, ceviz, pikan cevizi, kurutulmuş et ve füme balık çeşitleri, çiğ levrek; tuzlu peynirler, Hollanda peyniri, isli peynir, parmesan, cheddar, küflü peynir; bitter çikolata ve sütlü çikolata, Kemal Bey'in olmazsa olmazlarıydı. Listesinde herhangi bir eksiğe tahammülü yoktu.

Aslında profesyonel tadımlarda, baskın kokusu nedeniyle puro içilmesi istenmediği gibi yiyecek de istenmezdi çünkü bunlar da koku duyusunu fazlaca uyardıkları için tadım deneyimini olumsuz etkilerdi. Tadım sırasında çok aç veya çok tok da olmamak gerekirdi; hafif bir yemek yemiş olmak idealdi. O yüzden de tadımın başında puro içmek, atıştırmak yasaktı. Herkes yasağın farkındaydı ve aç ya da tok gelmemek için tembihliydi. Ancak Kemal Bey ve arkadaşları gecenin ilerleyen saatlerinde tadımdan keyif kısmına geçiş yapacakları için puro ve ufak atıştırmalıklara sonradan müsamaha gösteriliyordu. Tüm bunları da büyük bir ziyafet takip edecekti. Tadım bittikten sonra saat kaç olursa olsun, üzerine kallavi bir yemek yenirdi. Defne, uyku saatini aşması nedeniyle çoğunlukla bu yemeği pas geçerdi.

Her şey hazır görünmesine rağmen Defne, babasına yine de, "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok, kızım." Kemal Bey, yerdeki kasalardan aldığı soğuk şişe suları, odanın dört bir yanına dağıtacağı sürahilere doldurmaya başladı. Masaların haricinde, insanların gözünün önünde de su bulundurmak gerekirdi. Hem damağı nötralize etmek hem de alkolün etkisini azaltmak için. Su soğuk olmamalı ancak serin olmalıydı; konuklar gelene kadar su ideal sıcaklığına erişecekti. "Neredeyse tamamız..." Ardından öyle bir bakış attı ki Defne'nin kalbinden vücuduna bir sıcaklık dağıldı. Bu bakışın anlamını iyi

bildiğinden sonraki cümlesini tahmin edebilmişti. "Bu arada, Cem'le nişanınız da hayırlı olsun, bizi de davet edersin artık büyük güne."

Defne bu konunun açılacağını biliyordu elbette; girişte kendisini karşılayan annesinin sevinç gösterilerinin aksine, babası çok da memnuniyet duymayacaktı son gelişmelerden. "Baba, o an birden öyle bir şeyler söyleyiverdi. Tabii ki nişanlandığımız falan yok." Anlaşılan, o günü, annesi dışındaki aile fertlerine Cem'i savunmakla geçirecekti.

Kemal Bey itinayla işine devam etti. "Burada esip gürledin, üzerinden üç gün geçmedi, oğlan nişanlanacağınızı ilan etti." Yandan attığı sıradaki bakış, Defne'nin yutkunmasına neden oldu. "Samimiyetiniz şaşırttı beni."

Samimiyetleri.

Defne'yi rezil etmişti, şuursuz. Ne diyeceğini bilemedi mahcubiyetten. Gerektiğinden çok daha büyük bir dikkatle masaları incelerken, "O iş sandığım gibi değilmiş..." diye mırıldandı.

Kemal Bey son sürahiyi de doldurdu. "Öyle olsun bakalım..." Sürahileri, odaya serpiştirilmiş yüksek ayaklı kokteyl masalarına dağıtmaya başladı.

Defne, babasını izlerken, "Cem'den hoşlanmıyorsun," diye fazla gözlem gerektirmeyen bir önermede bulundu.

"Ailesine lafım yok," dedi Kemal Bey. "Kendisi biraz şüpheli..." Belli ki her fırsatta ahtapot gibi kızına sarılan şuursuz hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Defne'nin yanına gelip seçtiği şişeden bir kadeh doldurup uzattı. "Bak bakalım nereden, tahmin edebilecek misin?"

Defne, parlak altın rengi sıvıya şöyle bir baktı. Babasının seçtiği coğrafi bölgeyi bilmemekle birlikte, genelde olduğu gibi tadım için babasının İskoç viskileri seçtiğini tahmin ediyordu. Babası kadar tutkulu olmasa da yıllardır bu toplantılara gide gele, birkaç şey de kapmıştı ister istemez. O yüzden genelde isabetli atışlar yapabilirdi.

Viskiye dair ilk öğrendiği şey; viskinin, şarabın aksine yıllanmadığıydı. Şişelendikten itibaren zaman âdeta donar, viski sonsuza kadar genç kalırdı. "Hayat suyu" denen bir içecekten de bu beklenmez miydi?

Eldeki hayat suyunu değerlendirebilmek içinse, burun-damak-bitiş aşamalarındaki genel dengesine bakmak gerekirdi. Defne, babasının uzattığı kadehi önce bir döndürdü ki viski hava alsın. Kadeh viskiyle sıvandıktan sonra, "bacak" denen damlalar yavaş yavaş aşağı süzüldüğünden, Defne kadehindekinin gövdeli bir viski olduğu sonucuna vardı. Sonra kadehi burnuna götürdü. Viskiler yakıcı kokularında tatlı, meyvemsi, şekerlemeli ya da isli detaylar barındırırdı; bazı viskiler ahşap gibi, deniz gibi hatta denizin kokusuna karışan bir balık yemeği gibi bile kokabilirdi. Defne'nin içeceği bir şey söz konusu olduğunda, özellikle is ve balık kokularıyla başı fazla hoş değildi. Neyse ki söz konusu viski, Defne'yi memnun eden bir burun performansı yaratıyordu. Şekerli kokular geliyordu burnuna; bal veya karamele karışmış narenciye kokularını seçilebiliyordu. İkişer kez daha kadehi çevirip kokladı ancak daha ötesini koklayabilecek kadar uzman bir "burun" değildi. "Ballı portakal gibi kokuyor."

Sıra damağa gelmişti ancak tatmadan önce viskiye çok az su katmak, aromaları açığa çıkarmaya yardımcı olup tadımı kolaylaştırırdı. Viski %35 alkol seviyesine kadar seyreltilmeliydi ki koklandığında oluşan karıncalanma hissi yok olsun. Dalmore Damıtımevi'nin başharmancısı, dünyanın en deneyimli "burnu" olarak tanınan *Richard Paterson* viskiyi koklayıp hâlini hatırını sorduktan sonra *emin değilsen önce bir su kat*, derdi.

Defne hiçbir zaman emin değildi ki!

Ancak reklamlarda sıkça görülenin aksine, su yerine buz koymak hiç iyi bir fikir değildi çünkü buz, aromaları kapatırdı. İlk çağlarda İskoçya'da viskiyi serinletmek için viskiseverler nehir yataklarından soğuk taş toplarlardı ama bu, zamanla yanlış bir

kanıya yol açmış "*on the rocks*" deyimi günümüzde buzlu viski için kullanılmaya başlanmıştı ancak kadim insanlar kelimenin tam anlamıyla kaya parçalarından bahsediyordu.[39] Viski taşı günümüzde de kullanılan bir aksesuardı ancak hataya düşüp viskiye buz katılması, Paterson'ı ayrıca sinirlendirirdi; viskiyi mahvettiğini düşündüğü buzları insanlara fırlatmışlığı da vardı.

Kemal Bey de buz yerine, içine dikkatli hareketlerle ufak bir bidondan su çektiği damlalığı Defne'ye uzattı. Viskiye eklenecek su da büyük önem taşıyordu zira. Su, eldeki viskinin üretiminde kullanılan su kaynağından gelse kuşkusuz en ideali olurdu ancak olabilecek ikinci en iyi seçenek, damıtılmış suydu; en kötü ihtimalle her hâlükârda yumuşak, gazsız su kullanmak elzemdi. Saf suyu puro nemlendirmek için de kullanan Kemal Bey, bu yüzden, belirli aralıklarla koli koli damıtılmış su siparişi verirdi. "Üç dört damla yetecek."

Defne, babasının direktifine uyarak damlalıktan dört damla su damlattıktan sonra kadehi dudaklarına götürdü. Tadımın damak kısmı, viskinin damaktaki hissiyatı, gövdeli mi yumuşak mı, kolay içimli mi damağı zorluyor mu, kuru mu canlı bir yapıda mı gibi soruların cevaplarıyla ilintiliydi. "Güzelmiş..." Boğazından midesine kadar, viskinin izlediği yolu hissedebiliyordu.

Viski insanın canını yakardı.

Bu işe girişirken kuşkusuz Defne'nin ilk amacı, Mete ve Cenk'in yanaşmadığı bir konuda babasını etkileme fırsatıydı. Ne kadar sert olabileceğini göstermek istemişti ona. Ve zamanla öğürmemeyi, öksürmemeyi, yüzünü buruşturmamayı öğrenmişti. Bu sefer özel bir çaba harcamasına gerek yoktu gerçi, elindeki rahat içimli bir viskiydi. Damaktan yuvarlanıp ipek gibi kayıyordu. Bu yüzden Defne, epeyce yaşı olan bir viski olduğu sonucuna varmıştı. "Yumuşak bir gövdesi var. On beş yıldan eski olmalı. Vanilya, meyve aromaları baskın..."

[39] *Ing.* On the rocks: Kayaların üstünde.

Viskiyi yudumladıktan sonra Defne burnundan aldığı nefesi ağzından verdi. Değerlendirmenin bitiş kısmı, viskiyi içtikten sonra damağınızda kalan son aromalar ve bu aromaların damakta ne kadar süreyle kaldığıyla ilgiliydi. Defne için tatmin edici bir final olmuştu. "Baharatlı, gittikçe kuruyan orta uzunlukta bir bitişi var." İskoç viskilerinde is, nane, turba,[40] çimen, çeşitli meyve ve baharat notaları bulunurdu. Belirli maltlarla ilişkilendirilen pek çok tat ve özellik, olabildiğince gerçekti ve bunların nesnel olarak fark edilmesi mümkündü. Defne tüm notaları ayırt edemezdi ama baskın notaları ayırt edebilecek kadar tecrübeliydi. Babasının aksine, isli, iyotlu ve turbalı olmayanları diğerlerine oranla daha çok severdi. Ki kadehindeki viskide de bu tatlar baskın değildi. En azından elindekinin, babasının favorisi *Islay*[41] viskisi olmadığını anlamıştı ki Islay viskilerinden gerçekten nefret ediyordu. "Islay olmadığı kesin."

Teşhisi, Kemal Bey'i çok da etkilememişti. "Geriye kaldı İskoçya'nın geri kalanı ve birkaç kıta."

Tek malt İskoç viskileri pürüzsüz ve zengin lezzetlerle dolu olurdu. Bu viski de böyle yumuşak içimli, katmanlı bir viskiydi. Babasının İskoç tek malt sevgisi de göz önünde bulundurulduğunda, *Speyside*[42] karakteri öne çıkıyordu. Defne'nin nazarında gecenin teması belli olmuştu. "İskoç viskisi olduğunu varsayarsak bu kadar meyveli, ballı bir viskinin menşei ancak Speyside olabilir." İskoçya'da en sevdiği, belki de tek "sevebildiği" bölge yani. Bir yudum daha aldı. Bir kısmı nesnel olsa da viski tadımı oldukça sübjektif olabilen de bir deneyimdi. İnsan bazen koklamadığı kokuları duyup, tatmadığı tatları damağında hissedebilirdi. Biraz çekinerek, "İlk seferde fark etmedim ama sanki biraz da bitter çikolata tadı aldım bitişinde?" diye ekledi.

Hayal görüyor da olabilirdi ama babası gülümserken, "Fena değil, Defne Hanım," diyerek onayladı.

---

[40] Çürümüş bitki kalıntıları ve yosunlardan oluşan, süngerimsi bir taşıl kömürü.

[41] İskoçya'da bir ada.

[42] İskoçya'da bir bölge.

Kemal Bey'in takdirine mazhar olmak kolay olmasa da insanların yüzde doksan beşi bir viskiyi diğerinden ayıramıyordu. O yüzden hiç fena değildi hem de. Defne, "Biliyorum," dedi haklı bir kibirle.

"Bildiğin yerden soru geldi tabii." O gecelik şanslı olduğunu Defne de inkâr edemezdi; iyi bir burun olmaktan çok, neden hoşlanıp hoşlanmadığını iyi biliyordu yalnızca. "Kimseye kopya vermek yok, ha," diye uyardı Kemal Bey.

Defne, hayatının herhangi bir döneminde kopya alan ya da veren bir öğrenci hiç olmamıştı. "Asla."

Babasının masa saati artık neredeyse 7'yi gösteriyordu. "Baba, misafirler gelirler artık, ben istersen holde bulunayım, onları karşılayayım. Sen de işin bitince gelirsin."

"İyi olur, kızım. Diğer damlalıkları da hazır ettim mi tamamdır. Gelirim peşinden."

Defne, elindeki viskiyi küçük küçük yudumlayıp koridorda ilerlerken, karşılanacak ilk konuk birden köşeyi dönünce konuğun açığa çıkan kimliği, planlananın aksine daha çok konuğun Defne'yi karşılamasına neden oldu.

Ama ne karşılama!

Mehmet Oğuz Demiralp, Dorsay Yalısı'nda bulunması çok normalmiş gibi rahat, elleri ceplerinde, ağır adımlarla Defne'ye doğru yürüyordu. Kusursuz dikilmiş takım elbisesinin hâki rengi, o tanıdık küstah gülümsemeyle kısılan gözlerine vurmuştu.

Hole giden koridorda köşeyi dönünce, karşısında biten belediye bandosu olsa, Defne daha az şaşırabilirdi. Adamla kendi evinde burun buruna gelince neye uğradığını bilemedi. Aldığı son yudum viski boğazında kaldı. Can havliyle öksürürken iki büklüm oldu. Devrilmemek için boştaki eliyle duvardan güç alıp, diğer yandan da girdiği öksürük krizini kontrol altına almaya çalışırken aklında bin bir soru dönüyor; durumun absürtlüğü-

nü anlamlandırmayı deniyordu ancak geçen birkaç saniye içinde başarılı olduğu söylenemezdi.

"İyi misin?"

Tehlikeli bir biçimde yaklaşan, üzerinde tek zerre toz olmayan kahverengi şık ayakkabıları görünce Defne'nin bütün hücreleri tümden galeyana geldi. Sırtına falan vurmayı düşünmüyordu herhalde. Adamın daha fazla yaklaşmasını önlemek için kadehini Oğuz'un şerefine kaldırdı. Derin nefesler alırken öksürük krizi hafifleyene kadar bekledi. Sonra yavaşça doğrulup birkaç kez yutkundu.

Oğuz, kendisine kaldırılan kadehten pek de etkilenmemiş olacak, yürümeye devam etmiş; Defne'nin sırtına vurmaya yeltenmediyse de tam önüne kadar gelmişti. Yüzündeki küstah gülümsemeyi tamamlayacak şekilde, "Melekler vergi kesmeye devam ediyor galiba," dedi. Defne kıpkırmızı kesilmiş dolu gözlerle Oğuz'un yüzüne bakmaya devam edip, yorumda bulunmadı. Oğuz da açıklama gereği hissetti: "Hani... Ağzından burnundan çıkıp ziyan olunca viski..."

Ziyan oldu mu diyordu o?

Hırıltısız alabildiği ilk nefesle birlikte Defne, "Zarif göndermeni anlamadığımdan değil," diyerek Oğuz'un sözünü kesti. Yıllar boyunca fıçılarda bekletilen viski her yıl belli miktarda buharlaşırdı. İskoçlar da her yıl fıçılarından uçup giden milyonlar değerindeki viskinin melekler tarafından iyi viski yapmanın bedeli olarak toplandığına inanırlardı. Defne de boğulup öleyazmak suretiyle fazladan vergiye tabi olup, yazık etmişti güzelim viskiye! "Sadece yüzsüzlüğün karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum artık." Kelimelerin kifayetsiz kalmasının, girdiği öksürük kriziyle alakası yoktu yani. "Utanmadan evime kadar girdin." Bir an duraksadı. "Bir dakika... Sen nasıl girdin içeri?"

Oğuz yüzünde sakin bir ifade, "Ön kapıdan," dedi. "Baban davet etti de..." Defne'nin yapacağı itirazlara önlem olarak makulce de ekledi: "Ve Kemal Dorsay bir yere davet ediyorsa gidersin."

"Babam mı davet etti?"

Defne'nin beyninde tek bir kelime alev almış yanıyordu şimdi: *İhanet!*

Hem de ne büyük ihanet! Adam, Defne'nin başına onca iş açtıktan sonra Kemal Bey bunu nasıl yapabilirdi? Defne, bu sorunun cevabını bilmiyordu, hatta babasının ne amaçladığına dair en ufak fikir dahi yürütemiyordu ancak bildiği bir şey vardı ki o da Oğuz'un orada bir saniye daha kalamayacağıydı. Fazladan bir saniye bile muhatap alınmayı hak etmiyordu saygısız zorba. Babası da zaten bir anlık gaflete düşüp adamı davet etmiş bulunmuştu belli ki.

Ne yazık ki Defne ağzını açıp bu beklenmedik konuğu geri göndermek için herhangi bir girişimde bulunamadan; *beklenen* konuklardan ikisi, döndükleri koridorda patlak vermek üzere olan topyekûn savaştan habersiz, neşe içinde *iyi akşamlar* dileklerinde bulundular.

Defne'den *Defol! Defol!* çığlıkları yerine gergince bir, "İyi akşamlar," yükselmek zorunda kaldı. "Hoş geldiniz."

Tokalaşma faslından sonra adamlardan biri, belli ki Oğuz'u da tanıyordu ki, "Oğuz Bey, sizin de bu toplantılara katıldığınızı bilmiyordum," dedi. Sesindeki hayretle iç içe geçmiş takdir rahatlıkla sezilebiliyordu. Kemal Dorsay'ın viski tadımına katılmak herkese nasip olmazdı, en iç çembere dâhil olabilmeyi gerektirirdi.

"İlk kez bu akşam katılacağım."

Adam nasıl etkilenmişti belli değil. "Kemal'le frekansınız tuttu o zaman."

"Henüz kendisiyle bizzat tanışmadık." Gözlerini Defne'ye çeviren Oğuz'un küstah gülümsemesi ufalmışsa da gözleri hâlâ aynı küstahlıkla ışıl ışıldı. "Defne Hanım'la birlikte çalışıyoruz biz."

Öyle çok da birlikte çalışıyor sayılmazlardı şimdi. Defne bu büyük yanlışı düzeltme gereği hissetti: "Oğuz Bey'in reklam ajansı bir ortaklık projesinde Dorsay Gıda'yla çalışacak." Kalan viskiyi tek yudumda yuvarladı. İçi hâlihazırda öyle harlı yanıyordu

ki viski, geçtiği yollarda iz bile bırakmamıştı. "Ben, izninizle önden bir babamın yanına uğrayayım. Yapılacak bir şey kalmış mı, bakayım. Siz rahatsız olmayın, sohbetinize devam edin lütfen." Nasılsa çalışma odasına giden yolu adamlar iyi biliyordu. Oğuz da çok istiyorsa onların peşlerine takılacaktı artık. Defne nasıl isterdi takılamayıp yolda kaybolmasını.

O hırsla misafirleri arkasında bırakıp, odaya gerisin geri daldığında, babası kalan son damlalıkları masalara masum masum yerleştirmekle meşguldü. Defne, babasının yanına yanaşıp, "Baba!" diye fısıltının izin vereceği ölçüde haykırdı. "Mehmet Oğuz Demiralp'in burada ne işi var?"

Kemal Bey, kızının paniğini de öfkesini de paylaşmıyordu. Masaya yerleştirdiği son damlalığın da tam istediği noktada durmasına özen gösterdi. Gözleri hâlâ damlalıkta, Defne'nin kafasındaki tüm soruların cevabını verirmiş gibi, "Ben çağırdım, kızım," dedi sinir bozucu bir rahatlıkla. "Demek, geldi."

Defne, "Geldi, geldi..." dedi hışımla. Adamın kendi ifadesiyle, Kemal Dorsay çağırdığına göre gelecekti tabii. Odanın hareketlenen girişine huzursuz bir bakış attı. Oğuz arkalarında, adamlar önde, konuşa konuşa odaya giriş yapıyorlardı. "Bir mahsuru yoksa kendilerini *neden* çağırdığını da sorabilir miyim?"

Kemal Bey, başını damlalıktan nihayet kaldırıp, gelenlere doğru gülümsedi. "Ne demişler? Dostunu yakın, düşmanını daha da yakın tutacaksın. Bir *hoş geldin* diyeyim, şu meşhur Oğuz Bey'e." Mizacından beklenenin aksine böyle gülücükler saçarken, az sonra düşmanını karşılayacak birine hiç mi hiç benzemiyordu ancak.

Kemal Bey, Defne'ye de tattırdığı şişeden iki kadehe viski doldurdu. Doldurduğu kadehlerle -yanından geçtiği kızına göz kırpmayı ihmal etmeyip- odaya giriş yapan arkadaşlarını selamladıktan sonra, kütüphanenin önünde duraksayan Oğuz'un yanına seyirtti.

Defne ağzı bir karış açık, babasının arkasından bakakaldı.

Anlaşılan, o gün yaş ortalamasını tek başına aşağı çekmeyecekti.

Oğuz, çoğunluğunun birinci baskılardan oluştuğundan şüphe duymadığı deri ciltli kıymetli kitapların sırtlarında göz gezdirip Kemal Bey'le selamlaşmak için sırasını beklerken, aldığı bu davetten tam olarak ne umması gerektiğini bilmiyordu: Kemal Dorsay barış çubuğu mu uzatıyordu yoksa gözdağı mı vermek istiyordu?

Belki de davetin işle bir alakası yoktu. Belki de Defne, babasına *her şeyi* anlatmıştı ve Kemal Dorsay da kızından uzak durmasını isteyecekti. Bunu, Defne'nin yanı sıra, Türkiye'nin sayılı zenginlerinin katıldığı bir viski partisinde yapmak istemesi tuhaftı tabii.

"Oğuz Bey, nihayet karşılaştık, hoş geldiniz."

Oğuz, bir an için irkilmesine neden olan bu davudi sesin sahibini, gazete, televizyon gibi çeşitli mecralarda sıklıkla görürdü. Ancak o güne kadar gördükleri, Kemal Bey'in hakkını teslim etmekten uzaktı. İlk kez karşı karşıya geldiği adam, neredeyse Oğuz'la aynı boyda, yaşına karşın oldukça heybetli, diri bir adamdı. Oğuz'un gözlerinin içine içine öyle bakıyordu ki tedirgin olmamak elde değildi ve Oğuz, onu tedirgin etmeyi başarabilen çok sayıda insanla karşılaşmamıştı. "Hoş bulduk, Kemal Bey. Nazik davetiniz için teşekkür ederim."

Kemal Bey, barış çubuğu yerine viski kadehi uzatmayı tercih etmişti. "Viski seviyorsunuz, umarım."

Oğuz, kadehi Kemal Bey'in elinden aldı. "Severim." Kadeh, barış çubuğu yerine geçer miydi acaba?

Kemal Bey, Oğuz'a dair, Oğuz'un verdiği bu kısa cevaptan çok daha fazlasını anlamıştı sanki. "İyi viskiden anlar mısınız?"

"Biraz anlarım."

"Favoriniz hangisi?"

Oğuz hiç tereddüt etmedi. "*The Macallan*." Bu, damıtımevinin de adıydı aynı zamanda. "25 yıllık şeri[43] fıçı[44] favorim." Piyasadaki

[43] Şeri, (*Sherry*), bir çeşit İspanyol şarabı.

[44] *The Macallan 25*, daha önce şeri bekletilmiş meşe fıçılarda bekletilir.

muadillerinin aksine renklendirici barındırmayan zengin maun tonundaki klasikleşmiş ekspresyon, burundaki hafif şeri kokusuna, bol meyve ve kremamsı vanilya notalarıyla birlikte karamel, bal ve tarçın izleri eşlik ederdi; damakta yağlı gövdesi, kuru meyveler ve hafif odun dumanı aromalarının peşi sıra açığa çıkan muskat ve bal darbeleri, ipek gibi yumuşak, kıvrak ve zengin -âdeta ders kitaplarından fırlamış bir malt teslimi yaşatırdı; bitişse uzun ve sıcaktı- kuru meyve ve baharatları takiben, sonunda neredeyse isli bir karakter gelişiyordu: Komplike. Provokatif. İncelikli.

Kim derdi ki o gece Kemal Bey'in karşısına bir *Speysidesever* daha çıkacaktı? Başını aşağı yukarı sallarken "Viskilerin Rolls-Royce'u..." diye mırıldandı.

"Öyle anılır."

"Klasik bir tat." Oğuz için olduğu kadar pek çok kişi için de ideal viskinin markası, kusursuz dengesiyle ünlü The Macallan'dı. Pek çok ürünü, uzman değerlendirmelerinde genelde 100 üzerinden 90'ı aşan puanlar alırdı. Hegelvari bir metotla yaklaşıldığında, ideal bir viski varsa şayet, o viskinin, en komplike ve en çok katmana sahip viski olması gerektiği sonucuna varılabilirdi. Ve o viskinin The Macallan olması kuvvetle muhtemeldi: Barındırdığı çok sayıda aromanın her biri kolayca ayırt edilebilirdi. Ayrıca yapımında geleneksel meşe ve şeri fıçılarının kullanılması, viskiye katman katman lezzet katardı. Bu yüzden diğer viskilerle karşılaştırıldığında, pek çok nota kategorisini içine alan harmonisi sayesinde, böyle bir karşılaştırmadan galip çıkabilirdi. Tabii, Kemal Bey'e göre işin içine zevk meselesi girince, en fazla özelliği en iyi şekilde bir araya getirmesinin çok bir anlamı kalmıyordu. Ancak hiçbir tattan feragat etmek istemeyen biri için çok iyi bir seçimdi. Mehmet Oğuz Demiralp de böyle biriydi belli ki. "Kimine göre viskinin olması gereken her şey."

"En azından benim için geçerli bu söylediğiniz."

Kemal Bey bakışlarıyla Oğuz'un elindeki kadehi işaret etti. "O zaman bunu da seveceğinizi tahmin ediyorum," dedi ama başka ipucu vermedi.

Oğuz, canlı canlı parlayan altın sıvıyı kadehte şöyle bir döndürüp kokladı. "Floral kokular... Karamel, bal, portakal, hafif meşe..." Buraya kadar, viski karakteristik olarak meyve ve çiçek profilleri taşıyan Speyside bölgesinden olduğunu bas bas bağırıyordu. Tekrar koklayıp ilk yudumunu aldı. Favorilerinden olmasa da sevdiği bir lezzet kalmıştı damağında. Belki bal tadı biraz fazla baskın geliyordu. "Güzel. Yağlı bir gövde... Damakta şeri, vanilya, armut, biber tadı bırakıyor. Ve orta uzunlukta tatlı bir bitiş... Gitgide kuruyor, sonda biraz baharat ve bitter çikolata tadı aldım." O an bu değerlendirmeyi sanki daha önce de yaptığını anımsar gibi oldu.

"Çikolatayı ilk seferde fark ettiniz." Buradan, Kemal Bey'in de kızı gibi çikolatayı ilk seferde fark edemediği sonucuna varılabilirdi.

Oğuz, hızlıca bir yudum daha aldı. Kendini biraz kopya çekiyor gibi hissediyordu. "Sanırım daha önce tattığım bir viski bu," diye itiraf etti. Highland ve Speyside bölgesindeki damıtımevlerinin çoğunu yakından takip ederdi. Ödüllü viskileri denemeyi de ayrıca severdi; bir kez denedi mi de kolay kolay unutmazdı. Yanılmıyorsa şayet, Kemal Bey'in tatması için seçtiği viski 2013'te Uluslararası Şarap ve Alkollü İçki Yarışması'nda altın madalya kazanmış, Dünya Viski Ödülleri'nde de en iyi Speyside tek maltı seçilmişti. Saat itibarıyla sayıları birer ikişer artan katılımcıların duymaması için, "2013'te şişelenmiş 30 yıllık Balvenie olabilir mi? Yakın zamanda denemiştim..." diye usulca konuştu. "Yemekten sonra özellikle çok iyi gider."

Anlaşılan, kızı gibi ona da bildiği yerden soru gelmişti ama Kemal Bey kabul etmeliydi ki marka ismi verebilmek başka bir boyuttu. "Bravo." Bölge tahmininde bulunmak, tecrübeli tadımcılar için zor sayılmazdı ancak marka tahmininde bulunabilmek, zaten aşina olunan markalar için mümkün olabilirdi ki Kemal Bey'in rastgele seçtiği bir markanın belli bir ekspresyonuyla aşina olabilmek için çok viski tadıp değerlendirmiş olmak gerekirdi ve bu da takdire değerdi. Karşısında gerçek bir viskisever vardı. "Speyside viskileriyle yakından alakadarsınız belli ki."

"Highlands'le birlikte en sevdiğim bölgedir. Ödüllü viskileri de yakından takip ederim," diye cevap verdi Oğuz. "Sizin favoriniz hangi bölge?"

"Ben Islaycıyım."

Oğuz'un yüzünde, bilir bir gülümseme şekillendi; Kemal Bey için bir tahminde bulunması gerekse böyle bir tahminde bulunurdu. Islay viskileri genellikle yoğun turba, is, yosun notaları barındıran, kuru bitişli, ağır viskilerdi; en yoğun, en güçlü ve en karakteristik viskiler yani. Tam da Kemal Bey'e yakışacak cinsten. Bu viskilerdeki turba karakteri, yüksek oranda turba içeren malt kullanılmasının yanında, adadan çıkan turbalı suyun üretimin her aşamasında kullanılmasından da kaynaklanırdı. Turbanın yanında, bu viskilerin ikinci karakteristik özelliği de tuzlu deniz havası niteliğiydi. Bir kadeh Islay viskisi, okyanusa açılan pencere gibiydi. Yalnız, hava şartları biraz zorlayıcıydı tabii. "Ardbeg'in isi, Lagavulin'in turbasıyla tuzu, Laphroaig'un iyot ve katranı..."

Oğuz'un yüzündeki gülümsemenin yansıması Kemal Bey'in de yüzündeydi. "Ya seversiniz ya nefret edersiniz..."

"Öyle."

"Siz hangi gruptansınız?"

"Ben sevenlerdenim." Oğuz'un iyi bir viskiden nefret etmesi mümkün değildi. Ama birini diğerinden çok sevmek kaçınılmazdı. "Yine de insanın ister istemez bir favorisi oluyor."

"Öyle tabii ama ben yeni yeni Japon viskilerine de merak sardım. Bana kalırsa pek çok köklü İskoç damıtımevini tahtalarından edebilirler."

"Hakkınız var. Ödülleri topluyorlar bu ara..."

"Laf aramızda, bir dahaki sefere kör tadım için niyetim birkaç Japon viskisi toplamak. Bakalım, benimkiler ayırdına varabilecek mi..." Kemal Bey, konuşmalarının başından beri olduğu gibi Oğuz'u dikkatle izlerken, ilgili başka bir konuya atlamaya karar verdi: "Puro sever misiniz?"

"Severim ama azaltmaya çalışıyorum."

"Güzel, ben de."

Ayşen Hanım, kayınvalidesinden miras damar sertliği, enfarktüs diye, Kemal Bey'in başının etini yiyordu. Puroyu bırakmasını istediği gibi "ayyaşlığı" da bırakmasını istiyordu. Kemal Bey, tecrübeli bir tadımcı olmanın asla ayyaş olmak anlamına gelmediğini sabırla anlatmaya çalışırdı ama hep başarısızlığa uğrardı. Ayşen Hanım her defasında, "Tecrübeli ayyaş!" deyip daha şiddetli taarruza geçerdi.

Kemal Bey, onaylayan gözlerle Oğuz'u süzdü. "Sizinle iyi anlaşabiliriz, Oğuz Bey." Ancak Oğuz'un da iyi ayırdına vardığı üzere şarta bağlı bir olasılıktı bu. "İlişkimizde bir sonraki aşamaya geçmeden önce bir uyarıda bulunmak isterim. İlişkiler, takdir edersiniz ki sağlam temeller üzerine kurulmalı. Karşılıklı anlayış ve güven çok önemli. Defne'yle aranızdaki gerginlik sizi ilgilendirir, karışacak değilim. İkiniz de yetişkin insanlarsınız; bazen öyle hareket etmeseniz de..." Son kısmı özellikle vurgulamıştı. "Ve öyle hareket etmediğiniz noktada müdahale etmek durumunda bırakmayın beni." Kemal Bey'in yüz ifadesinde değişen bir şey yoktu. Ancak kullandığı ses tonu ve bakışları, Oğuz'u yeni bir tedirginlik dalgasına maruz bırakmıştı. "Bir daha Dorsay Holding'e ait bir çöpe dahi zarar verirseniz, sonuçlarına katlanırsınız."

Oğuz'un almış olduğu sıradaki yudum, boğazından gürültüyle geçti.

Kemal Bey'se buna karşılık gülümsedi. Karanlık gözlerine yansıyan nadir gülümsemelerdendi. "Anlaştığımızı umuyorum."

Oğuz boğazını temizledi, bir kez daha yutkundu. "Elbette, Kemal Bey."

"O hâlde haydi diğer konuklarımın yanına geçelim. Sizi tanıştırmak istediğim arkadaşlar var."

Kemal Bey'in lale kadehleri bir dolup bir boşalırken, gecenin -Defne'nin son derece keyifsiz bulduğu- keyif kısmına da artık geçilmişti. Oğuz'un odadaki yok sayılamayan varlığı, Defne'yi köpük köpük köpürtüyordu. Babasının gerçekten ne yapmaya çalıştığına dair büyük merak içindeydi; o saate kadar adamı yanından ayırmamış, bütün tayfasıyla tanıştırmıştı.

Hiç değilse, Defne de böylelikle Oğuz'la bir daha muhatap olmamıştı. Tek mesele, üç beş metre ötesinde aynı havayı solumasıydı. İnsanın durup durup, *bu ne cüret?* diye avazı çıktığı kadar bağırası geliyordu. Hem ayrıca ne anlatıyor olabilirdi ki etrafını saran adamlar pürdikkat Oğuz'un ağzının içine bakıyordu? Defne, sıkıntıyla sessiz bir iç geçirdi. Hiçbir zaman avuntuların avutabildiği Pollyannalardan olamadığı meydandaydı işte.

Rastgele seçtiği son viskiden ilk yudumunu aldı. Hırslanıp ölçüsünü kaçırdığı gereksiz büyük yudum, ağzında alev alarak, şahlanıp boğazından midesine doğru dörtnala yol aldı ve Defne, ordövrlerin sıralandığı masanın hemen ucunda stratejik bir yer edindiğine bir kez daha şükretti. Kalabalığa hiç karışmadan, ama kalabalığa hâkim, ordövrler tazelendikçe hepsinden birer ikişer götürüp, babasının kafası hızla buğulanan arkadaşlarına biraz olsun odaklanmaya çalışmak, o gece için ruh sağlığını korumak adına girişip girişebileceği en mantıklı aktiviteydi.

Midesini keşfe çıkan alev yeleli atın aklını çeleceğini umduğu kuru meyveleri arka arkaya ağzına tıkıştırmıştı ki Defne, Oğuz'a kötü kötü bakmakla kalmayıp, frekansından sadece ikisinin haberdar olduğu, insan kulağıyla algılanamayan, Oğuz'a özel azarları yoğun dalgalar hâlinde yayarken, Oğuz da bunu nihayet hissetmişti. Kuşatıldığı çemberden başını kaldırıp, üzerindeki kızgın gözlerin sahibini gülümseyen gözlerle bir müddet izledikten sonra, başrolünü çektiği koyu sohbeti bölüp müsaade istedi. Şimdi elinde viskisi, avını kıskıvrak yakalayacağından şüphe duymayan yırtıcı bir hayvanın öz güveniyle Defne'ye yaklaşıyordu.

Defne, Oğuz'a sırtını dönüp kadehini masaya bıraktı. Tamamına yakını boşalmış olan tabağını homurdanarak doldurmaya başladı. Ona ilişmeden mışıl mışıl uyuyan devi uyandırmıştı işte. Ne vardı sanki dik dik bakıp kötüyü çağıracak? Çağrıldığı yere de gidiyordu üstelik! Çağrılmasa da gidiyordu ya.

Bildiği kötüler içindeki en baş kötü, saniyeler sonra yanına sokuldu kadehini bırakıp kendine bir tabak aldı. Defne'nin peşinden, seçtiği atıştırmalıklardan tabağına alırken, sanki Defne heyecanla onun vereceği hükmü bekliyormuş gibi, "Babanı sevdim," dedi.

Defne, omzunun üzerinden Oğuz'a ters bir bakış atıp, verdiği hükme karşılık ne büyük sevinç duyduğunu dile getirmeden tabağını doldurmaya devam etti.

Oğuz, "Seni viski tadımında görmeyi beklemezdim," diye kendi kendine konuşmayı sürdürdü. "Viski sevebileceğini düşünmemiştim..." Bu cümleyle birlikte sesi takdirle dolmuştu.

Takdirinin nedenini tahmin etmek zor değildi; bir kadın, damağında şahlanıp midesine kadar dörtnala ilerleyen alev yeleli ata rağmen istifini bozmadan viski içebiliyorsa, insanlar onun otomatikman sert biri olduğu sonucuna varırdı. Üstelik viski içen kadın sert olduğu kadar çekiciydi de. Toplumun dayattığı geleneksel rollere başkaldırmış, bağımsızlığını ilan etmişti. Sürüden ayrı yürür, erkeklerin yapabildiği her şeyi yapardı. O, gerçek bir asiydi!

Peki, neden *Pina Colada* içen veya alkol tüketmeyen kadın da böyle bağımsız, aykırı ve çekici olamıyordu? Neden "erkek gibi kadınlar" isyankâr ve seksiyken, testosteron seviyesi arzu edilen düzeye çıkamamış kadınlar "sürünün bir parçası" ve "yumuşak başlı" addediliyordu?

Viski, bir güç sembolüydü ancak erkeklerin dünyasında yaratılmış bir güç sembolüydü. Defne'ye göre bu tip sembollerin aracılığıyla yapılan başkaldırı gerçek bir başkaldırı olamazdı. *Ada Brunstein*'ın da dediği gibi bu olsa olsa kadınların, girdikleri ortamdaki erkek dominant kültürün karakteristiklerini edinerek, o kültüre asimile olmalarına bir örnek olabilirdi sadece. Esas mesele,

normun dışında görünen kadınları istisna ve başarılı olarak nitelendirmektense, normu oluşturan kadınları başarılı kılabilmekti. Yoksa kimin ne içtiğinin ne önemi vardı?

Defne, sırtını masaya verip tabağındaki atıştırmalıkları birer ikişer götürürken, Oğuz'un balonunu patlatmakta bir an olsun gecikmedi. "Sevdiğimi söyleyemem. Nefret etmiyorum sadece."

Oğuz, sanki Dubai'de ay ışığı altında yediği tokadı yeniden yemişçesine dumura uğramıştı. Elindeki kraker ağzını bulmadan havada kaldı. "Bu gece burada tüketilen viskiler kayıtsız biri için fazla değerli." *Defne viskiyi layıkıyla takdir edemedi,* diye ciddi ciddi gücenmişe benziyordu. Öcünü almakta o da bir an olsun gecikmedi. Krakeri ağzına atıp, "Aa... Ama tabii, nasıl da düşünemedim," dedi etrafına şöyle bir baktıktan sonra. Nereden vuracağını iyi biliyordu. "Erkekler kulübünün anahtarı burada."

Erkeklerin kadınlara oranla çok daha fazla viski tükettiği bir gerçekti.

Dolayısıyla viski üreticilerinin satış hedeflerinde de erkekler odak noktasıydı. Billboardlara hâkim olan seksizm, zihinlere belli bir resim empoze ediyordu. O resimde viski, gün sonunda kendilerini ödüllendirmek isteyen yüksek mevkilerdeki insanların içkisiydi ve o yüksek mevkilerdeki insanların tamamı erkekti. Bu durum, zincirleme bir reaksiyona sebebiyet veriyordu: Viskiyi güçle ilişkilendirmeye çalışan pazarlama kampanyaları, bilinçli ya da değil, yüksek mevkileri de böylece erkeklikle ilişkilendirmiş oluyordu. Üstüne üstlük birçok insan da bu ilişkilendirmenin gerçekliğine inanıyordu.

Ve inançların sıklıkla gerçeğe dönüşmek gibi bir huyu vardı.

Kadınların azınlıkta olduğu, erkeklerden bağımsız bir iş kültürünün oluşmadığı bu ortamda, başkalantor olmanın yolu biraz diğer kalantorlar gibi olmaktan geçiyordu, doğruya doğru. Sadece cinsiyeti yüzünden "zayıf" olduğu varsayılabilecek bir kadının, girdiği dünyanın esas sakinleri olarak nitelenen erkek güruhun bazı özelliklerini edinmesi, onu erkeklerin oyun alanına taşıyıp orada kabul görmesini sağlıyordu.

Babasının viski toplantıları da başlarda Defne için bu amaca hizmet etmişti. Bu prestijli beyefendiler kulübünün üyesi sayılabilmek, ne büyük gurur kaynağıydı yirmili yaşlarındaki Defne için! Varsın viskiye bayılmasın. Viskiye bayılmasa da o zamanlar etrafındaki değişimi gözlemlemek içten içe hoşuna giderdi. Ortamda viski içen bir kadın varsa, insanların hâli tavrı, gözündeki bakış anında değişirdi. Aynı Oğuz'unkinin az önce değiştiği gibi. Ne var ki Defne büyümüştü ve sırf kabul görmek için istemediği şeyler yapmak ya da yalan söylemek zorunda hissetmiyordu kendini.

Hiçbir kadın da hissetmemeliydi.

Laurel Ulrich'e göre uslu kadınlar nadiren tarih yazardı. Buna karşılık, Ada Brunstein'a göre istisna olan güçlü kadından, norm olan güçlü kadına doğru bir geçiş dönemi yaşıyorduk aslında. Toplumsal alanda kadınlar söz sahibi oldukça, o alanlarda kendi güç ve başarı kültürlerini oluşturmaları kaçınılmazdı. Laurel Ulrich'in *uslu kadın*ının, yani norm olan kadının tanımı değişmek üzereydi ve güçlü olmak için viskiye ya da başka sembollere ihtiyacı yoktu. "On sene önce, söylediğin geçerli olabilirdi. Ama artık anahtara ihtiyacım yok." Cengo'nun da söylediği üzere, başkalantor Defne'ydi artık. Ve kuralları belirleyebilecek güçteydi. "Viskiyle veya viskisiz." Yine de kabul etmesi gerekirdi ki babasının ortamında büyümek, ona yoldaşlık etmek, imajdan fazlasını kazandırmıştı. Kim bilir, belki de Kemal Bey'in onu yetiştirirken viskiye dair bildiği her şeyi öğretmek istemesi, bilinçli yaptığı bir tercihti. "Ama şunu da inkâr edemem: Yıllar içinde, iş üzerinde öğrendiğimden fazlasını bu gayriresmî toplantılara katılarak öğrendim." Ancak bu toplantılara katılmak, zorunluluk olmaktan çıkalı uzun zaman oluyordu. Artık çok daha basit ama çok daha önemli gördüğü başka bir nedeni vardı: Babası ve arkadaşlarıyla vakit geçirmek. "Sonra ortamı da seviyorum. Belli bir saatten sonra sır diye bir şey kalmıyor."

Oğuz, yanakları kızarmaya başlamış orta yaşlı erkeklere şöyle bir baktı. Kerli ferli adamlar havada süzülen musmutlu birer pamuk parçasıydı âdeta. "Sanırım öğrenmek istediğin her şeyi sen sormadan anlatırlar şu an itibarıyla."

Oğuz'a da anlatırlardı. "Senin viski dünyasına giriş nedenin farklı mıydı?" Defne'ye göre erkekler açısından bakıldığında da değişen fazla bir şey yoktu aslında. Onlar da güçlü buldukları erkeklerin kulübüne kendilerini kabul ettirmeye çalışmıyorlar mıydı? Viski bunun için iyi bir iletişim aracıydı. "Eminim ki viskiden biraz olsun anlamak, belli insanlara erişimini, onlarla bağ kurmanı, belki iş bağlamanı kolaylaştırmıştır."

"Daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim bunu..." Oğuz bir an hediye olarak verdiği ve aldığı tüm değerli şişeleri, katıldığı seçkin toplantıları düşündü. "Haklı olabilirsin. Viski içmek işimi zaman zaman kolaylaştırmış olabilir. Ama bilinçli olarak yaptığım bir şey değildi bu. Ben her zaman sevdim viskiyi." Babasından yıllardır tekrar tekrar duyduğu cümleyi bu kez Oğuz'dan duyacaktı. "Viski bir içkiden çok daha fazlası. Çağlar ötesine uzanan bir öyküsü var..." Gözleri başka bir ışıkla parlarken, "*Topraktan* gelen tahıl taneleri *suda* mayalanır, *ateşte* damıtılır, *havayla* olgunlaşır..." dedi usulca. Tabağını bırakıp viski kadehine sımsıkı sarıldı.

Defne, viski hususunda babası kadar tutkulu birine Türkiye sınırları içinde denk gelebileceğini hiç sanmazdı ancak an itibarıyla denk gelmişe benziyordu.

Oğuz, kehribar rengi sıvıyı kadehinde döndürürken, "Damıtma ilmi, simyacıların en eski sırlarındandı," diye devam etti. "İlk kullanımının milattan önce iki bin yılına kadar gidebileceği söylenir. Sümerler, Mısırlılar, Çinliler, Araplar... O zamanlar daha çok tıbbi ve kozmetik amaçlarla kullanılıyormuş tabii... Damıtılmış içkiler bin yıl kadar sonra ilk kez tarihî metinlerde ortaya çıkmaya başlıyor. İlk kullanım alanlarından birinin de dinî ritüeller olduğu düşünülür. Ateşle yapılan *Dionysos* vaftiz ayinleri, erken Hristiyanlarla *Gnostiklerin* seremonileri..."

Biraz olsun viskiden anlamak derken Defne haksızlık etmişti. Oğuz öyle şevkle, öyle heyecanla anlatıyordu ki Defne karşısındakinin kim olduğunu bir anlığına unutup, duyduğu hikâyenin cazibesine karşı koyamadı.

"Gnostiklerin Orta Çağ'da Katolik Kilisesi tarafından sapkın ilan edilmelerinin başlıca sebeplerinden biri, ruh göçüne olan inançlarıydı. Günahlarından arındırılmış ruh, dünyevi bedenini terk eder, sonra cennetten dünyaya mükemmel bir saflıkta geri döner... Ruh tekrar tekrar bu sınavdan geçecektir, ta ki ebedî kurtuluşa erene kadar..."

Oğuz'un ağzının içine bakarken, aynı babasının arkadaşları gibi Defne de hipnotize oldu olacaktı. İyi hikâyeciydi. Tehlike çanları kulaklarında çınlıyordu. *Mavi Sakal'ı hatırla*, dedi içinden. Üç kız kardeşin üçünü de kandırdı.

Ama Mavi Sakal'dı bu. Kelimeler dilinde oyuncaktı: "Gezgin keşişler sayesinde, damıtma bilgisi, bin yıl önce Kıta Avrupası'ndan İrlanda ve İskoçya'ya ulaştı. Şarap yapabilecekleri üzüm bağları olmayınca, manastırlar, şanslarını tahıl püresiyle denemişler..." Hikâyenin bu kısmı, Mavi Sakal'ı bir an için güldürdü ama çok geçmeden konunun gerektirdiğini düşündüğü ciddiyete yeniden bürünmüştü. "Tahıllar da süblimleşirken dünya üzerinde kirlenmiş ruhlar gibi yeniden doğar. Ve cennetten gelen o saf sıvı, meşe fıçıya girdiğinde, başka bir dönüşüm daha yaşar: Aynı, tırtıl olarak girdiği kozasından henüz çıkmış bir kelebeğin dönüşümü gibi..."

En azından sen o üç kız kardeşten ayabilen ikisisin!

"Hıımm," dedi Defne, el yordamıyla masanın üzerindeki kadehini bulurken. "Kelebek gibi diyorsun..."

Oğuz da sessizce, "Evet, aynı bir kelebek gibi..." diye onayladı. "Tabii, kozasında en az üç, dört, beş veya on beş yıl geçirmesi gereken bir kelebek..." Hikâyesinin sonuna gelmişti. "Ve böylece insan duyusunun algılayabileceği en karmaşık içki meydana gelir. Şişenin derinliklerinde irili ufaklı münakaşalar, yol ayrımları

barındırır, sorgulamaya zorlar insanı." Kadehini dudaklarına götürdü. "Yani viski, inceleyip tartmayı, üzerinde uzun uzun düşünmeyi hak eder."

Mahzendeki kadın cesetlerini unutma.

"Gerçekten yazık oldu..." Oğuz neye yazık olduğunu anlamaya çalışırken, Defne içkisinden bir yudum aldı. "Bizim gemiyi batırmış olmasaydın, babamla çok parlak bir geleceğiniz olabilirdi."

Oğuz güldü. Belki hâlâ olabilirdi. "Peki, senin favori içkin ne?" Viski olmadığı anlaşılıyordu.

Defne'nin böyle aşkla anlatabileceği bir içkisi (ya da herhangi başka bir şeyi) hiç olmamıştı. "Bir içkim yok. Fazla içki içtiğimi söyleyemeyeceğim." Cem'in düşüneceğinin aksine, cüzdanını çaldırıp sokakta iliklerine kadar donduğu zamanlar haricinde içki içmek, Defne'nin aklına pek gelmezdi. "Sosyal bir içici sayılabilirim." Çoğunlukla tükettiği rakının baş eşlikçisi de kavunla beyaz peynir değil, Cenk'ti. "Aklıma gelirse yemekle bazen bir kadeh şarap belki." Şişelerin derinliklerindeki yol ayrımlarına ulaşmasa da olurdu. "Sarhoş olma fikrinden hoşlanmıyorum." Hatta bunun dehşet verici bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Elbette," derken Oğuz'un burnundan bir homurtu yükseldi. "Hiçbir şart altında kontrolünü kaybetmen düşünülemez çünkü," diye ekledi alayla. "Ama ne hikmetse Cem Mermercioğlu gibi bir serseri mayınla birliktesin."

Defne de *konu ne zaman Cem'e gelecek* diye merakla bekliyormuşçasına önce dudak büktü, sonra tam bir aptal âşık gibi, "İnsan âşık olacağı kişiyi seçemiyor ki," dedi.

"Aşk mı? Güldürme beni." Oğuz, gözleri Kemal Bey ve arkadaşlarının üzerinde, viski kadehi dudaklarında, şimdi belki biraz da sinirli, "Bu büyük aşka layık olmak için ne günah işledi acaba? Neredeyse acıyacağım zibidiye," diye söylendi.

Defne, ikna çabalarının nafile olduğunu biliyordu. "Seni inandırmak gibi bir mecburiyetim yok benim."

Oğuz da Defne'yle aynı fikri paylaşıyordu. "İnandıramazsın zaten." Dayanamayıp bakışlarını yine Defne'ye çevirmişti. "Sen her şey olabilirsin ama affedici bir kadın değilsin, Defne. Hele hele aldatılmayı asla sineye çekmezsin."

Odadaki lambaların sarı ışığının altında yeşil yeşil parlayan gözler, Defne'nin yüzündeki en ufak mimiği dahi kaçırmak istemiyordu. Yine Dubai'deki gibi bir çıkarım yapmanın peşindeydi. Ne söylerse söylesin, onun ruhunu okumaya karar vermişti bir kere.

Ama Defne de dersine iyi çalışmıştı.

Başını dik tuttu. Kaşlarını çattı. Ağzını da hafif büzdü ki adam yalan yanlış fikirlere kapılamasın. "Ne kadar da iyi tanımışsın beni," derken gözlerini kısmaya da gayret etti. Göz bebeklerinin de iş birliği yapacağını umuyordu. "Haklısın, ben affedici biri değilim. Bana yapılanı asla unutmam," dedi üzerine basa basa. Özellikle de sabote edilen ihalelerle deniz araçlarını. "Son kez söyleyeceğim: Affetmemi gerektirecek bir şey yapmadı Cem. Bunu kabullen ve bu konunun peşini bırak artık."

"Peki ya bırakmayacağımı söylersem?"

Böyle bir adamın karşısında sakin kalmak imkansızdı. "Bu davet, anlattığın o kadim gelenekleri, kozasından çıkan kelebekleri falan dinliyor oluşum, seni yanıltmasın. Herkesin, günahlarından arınmak için anlattığın kadar çok şansı olmuyor," dedi bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle. "Benim seçimlerimi sorgulamak gibi bir hakkın yok senin. Bizim, kendini inandırdığın tarzda bir hukukumuz hiç olmadı, olmayacak. Cem, seni ilgilendiren bir mevzu değil. Aramızda geçenler sadece bizi ilgilendirir. Nasıl bir samimiyetimiz var ki kendinde böyle davranacak hakkı görebiliyorsun? İki dakikada unuttuysan bir daha hatırlatayım, Dorsay Holding'e ait bir yük gemisi batırdın sen. Daha bir ay olmadı. Bu, nasıl bir kendini bilmezlik?"

Oğuz hiç tınmadı. Hem de hiç. "Sen söylemesen de ben önünde sonunda bulacağım nasılsa..." Durdu durdu, "Sen Cem Mermercioğlu'na tahammül bile edemiyorsun," diye çıkıştı. Söylemeden edememişti ama Kemal Dorsay'ın çalışma odasında

olduğunu hatırlayınca, dalgalandığı gibi de duruldu. "Ona neden mecbursun, bilmiyorum. Ama *aşk* falan deme, komik oluyor..."

"Kendini çok büyük insan sarrafı sanıyorsun, değil mi?" Defne, öyle olmadığından emin sayılırdı. "Ama benim esas kime tahammül edemediğimi görmemekte ısrar ediyorsun."

Söylediklerine karşılık, Defne'yi ince, hain bir tebessüm karşıladı. "Bu konudaki görüşlerimi Dubai'de detaylı paylaşmıştım."

Defne'nin gözünde, o görüşlerin hiçbir geçerliliği yoktu. "Her aklı başında insanın yapacağını yapıp, o deli saçmalarını sarhoşluğuna verdim ben."

İcrada bazı sıkıntılar yaşanmıştı ama bu, söylediklerinin doğruluğundan bir şey eksiltmezdi Oğuz'a göre. "Anlattıklarımın gerçekten deli saçması olduğundan emin misin?"

Hem de pek çok! Defne, "Seni uyarıyorum, Oğuz," derken sesini iyice alçalttı. "Ayakta zor dururken gördüğünü sandığın şey gerçek değildi. Bir daha yaptığın o hadsizliği yapmayacaksın ve bana yaklaşmayacaksın."

Oğuz arkalarındaki masaya uzanıp, Defne'nin hizasında kalan tepsiden somonlu sandviç alma bahanesiyle kulağına eğilerek, "Sırf aksi takdirde ne yapacağını görmek için bile yaklaşmaya değer," diye fısıldadı. Kolu neredeyse Defne'nin beline dolanacak kadar yakın, eli tepsinin üzerinde, sanki uzunca bir zaman hangi sandviçi yemesi gerektiğine dair büyük kararsızlık yaşadı. Birbirinin aynısı sandviçlerden nihayet birini beğenip sinir bozucu bir yavaşlıkta geri çekilirken, yüzlerinin birbirine değmesine milimler kala, gözleri Defne'nin gözlerinde takılı kaldı. "Bulmaca çözmeyi de ayrıca severim." Doğrulduğunda hâlâ orijinal lokasyonuna uzak, Defne'ye fazlasıyla yakındı.

Yüzünde, çarptığı her noktanın karıncalanmasına neden olan viski aromalı, artık epeyce tanıdık nefes, vücuduna temas etse belki daha az rahatsız edecek olan kolun yaydığı sıcaklık, Defne'nin bütün duyularını ayağa kaldırdı. Herkesin içinde nasıl böyle hareket edebiliyordu? Adamın cüreti karşısında, kelimeler kifayetsiz olduğu kadar yorgun ve tükenmişti. Defne, gözlerini

Oğuz'unkilerden ayırmadan, "Peki, Jakesfield Farm toplantısında bahsettiğin o oyunu benimle bu şekilde oynamak istediğinden sen emin misin?" diye sorarken, her ne kadar istese de geri adım atmadı. "Senin beni tehdit ettiğin gibi benim de seni mi tehdit etmem gerekiyor? Neler yapabileceğimi öğrenirsen vazgeçecek misin?" Oğuz'un vazgeçmeye niyeti olmasa da sıradaki cümlenin ciddiyetinden şüphe duymayacaktı. "Gizli kapaklı çevirdiğin o işlerin peşine düşerim, Oğuz. Bu sefer babam da frenleyemez beni." Sözlerinin ciddiyetini Oğuz iyice kavrasın istiyordu. "Bir sebepten yapamayacağımı zannediyorsan çok yanılıyorsun. Zoraki bir iş ortağından fazlası değilsin benim için. Olmayacaksın. Beni böyle zorlamaya devam edersen, tanıştığımız güne lanet edeceksin. Sonra, uyarmadı deme."

Defne'nin ciddiyetini kavramasına karşın, Oğuz'un yüzünde oluşan ifade, dışarıdan bakanlar için birlikte çalışan iki insanın tatlı tatlı muhabbet ettiğine dair bir kanı oluşturabilirdi. "Belli ki çok kararlısın da..." dedi neredeyse laubali sayılabilecek bir gülüşle. "Beni kime ihbar etmeyi düşünüyorsun? Ve hangi kanıtla? Çıkış noktan, Majid'den duyduğun birkaç zırva olmaz umarım. Dubai'deyken bunları soracaktım aslına bakarsan ama acelen vardı galiba, fazla kalamadın."

Defne, daha fazla sinirlenmeden bu laubali tavrı ve imaları kulak ardı edebildi çünkü duyduğu sözler, planındaki büyük gediklere işaret ediyordu: Hakikaten kimin yetki alanına giriyordu ki Mehmet Oğuz Demiralp'in birkaç kıta üzerine yayılan operasyonları? Elinde somut kanıt olmadığı da bir gerçekti. Ama böyle suçlamalar karşısında insan hiç değilse gerilirdi, belki savunmaya geçerdi. Oysaki adam biraz olsun rahatsızlık bile duymuyordu. Nasıl bu kadar emindi kendinden? "Kime güveniyorsun sen bu kadar?"

"Ilık keçi peyniri alır mıydınız?" diye, çekingen bir ses araya girdi. "Arzu ederseniz sıcak humus da var."

Takriben on saniye sürecek geçici ateşkes altında, Defne de Oğuz da servis yapan çocuğa teşekkür ederek birer parça peynir, birer ufak kap da humus aldılar.

Çocuk uzaklaşınca Oğuz, Defne'nin sorusunu havada bırakmayıp, "Kanunlara saygılı biri olarak elbette kendime güveniyorum," dedi. Peynirden koca bir ısırık aldı. "Kaldı ki seninle tanıştığımız güne lanet etmemin sonuçlarını etraflıca düşünmen, yararına olur kanaatindeyim." Kürdanın ucundaki keçi peyniri Defne'ye dönmüştü. Konuyu etraflıca düşünmesine, Oğuz yardımda bulunacaktı. "Bunun ucu sana da dokunabilir sonuçta." Kalan peyniri de ağzına atıp boş kürdanı tabağına bıraktı. "Ben de sana hatırlatayım: Pek çok yerde beraber görüldük. Beraber iş yapıyoruz." O an laubali sayılabilecek gülüş başka bir şeylere evirildi sanki. "İş ortaklarımla bile görüşür oldun. Senin onuruna davetler düzenlendi... Üstelik senin savlarının aksine, bunların hepsi belgelenebilir şeyler."

Defne'nin aklına gelen başına geliyor, mahkûm ikilemindeki suç ortakları gerçek oluyordu. İnsan nasıl çileden çıkmadan sakin kalabilirdi ki bu adamın karşısında? "Bir de utanmadan beni bunlarla tehdit mi ediyorsun?"

"Ben seni hiçbir zaman tehdit etmedim. Şu an sadece *genel prosedür* hakkında bilgi veriyorum." Oğuz'un sesinde de gözündeki bakışta da öfkeden daha karanlık şeyler saklıydı. Neredeyse *zalimce* denebilecek şeyler. "Farz et ki tam da düşündüğün gibi biriyim." Cümlesinin bir süre Defne'nin beyninde yer edinmesini, yerleşmesini bekledi. "Otoritelerle başım derde girse, ilk kimlerden araştırmaya başlarlar sanıyorsun?" Defne'nin vereceği cevabı beklemedi. "Elbette diyalog içinde olduğum, sık sık görüştüğüm insanlardan. Ve son günlerde, Defne, sen de inkâr edemezsin ki epey sık görüştük seninle."

Ne diyordu bu? Ne. Diyordu. Bu. "Kimin çabasıyla oldu tüm o görüşmeler?" Sesi kontrolden çıkıp, birkaç nesildir ailesinin iş yaptığı herkese rezil olmadan, Defne bir an evvel sakinleşmeliydi. Konuşurken kendi kendini de telkin etmeye çalışıyordu sanki. "Dubai'de bir *tesadüf*, İstanbul'da birkaç toplantı... Bunlara o kadar da anlam yüklemeye gerek yok bence."

"Kabul etmek istemesen de gittikçe gelişen bir hukukumuz var." Oğuz, kadehini çalışma odasının duvarlarına kaldırdı. "Baksana, evinize bile girdim sonuçta."

Defne, "Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle, aslında kim olduğunu ve neler yapabileceğini asla unutturamayacaksın," dedi sıktığı dişlerinin arasından. İştahı kaçmıştı işte. En çok da yiyemeyeceği taze humusa içi acıyordu. "Yarın çalışmam gerekiyor, bu güzel sohbeti sürdürelim isterdim fakat eve gideceğim. Ama siz lütfen rahatsız olmayın, Oğuz Bey, birazdan ziyafet var, aklınızda bulunsun. Gittikçe gelişen hukukumuza dayanarak katılmanızı tavsiye edeceğim. Kaçırırsanız üzülürsünüz." Elindeki tabağı, üstüne yerleştirdiği viski kadehiyle birlikte masaya bıraktı. "Size iyi geceler."

"Size de iyi geceler, Defne Hanım. Müsaadenizle ben değerli tavsiyenize uyup biraz daha babanızla kalacağım."

Babasıyla kalacakmış.

Defne, daha fazla muhatap olmadan tam sırtını dönmüş, odada kalan herkese son bir veda turuna çıkmaya hazırlanıyordu ki Oğuz, "Önümüzdeki hafta ajanstaki toplantıya katılacak mısınız acaba?" diye sordu.

Hatırlatmasa Defne'nin hatırı kalırdı. Omuzunun üzerinden tekrar Oğuz'a bakarken, Jakesfield Farm toplantılarının yakında başlayacağı gerçeği, içine bir külçe gibi oturdu. Ama meydanı ona bırakacağını sanıyorsa yanılıyordu. "Hiç kaçırır mıyım?"

"Ben de kaçırmayacağınızı düşünmüştüm, görüşmek üzere o hâlde."

Defne, dişlerini gıcırdatmadan, "Görüşeceğiz," demeyi başardı.

Problemler dal budak salıp ayağına dolandığında, kurtulmak her zaman insanın gücü dâhilinde olamayabiliyordu. Sonuçta en güçlü insanın bile gücünün sınırları vardı. Defne, aynı anda hem Oğuz'la hem Cem'le hem annesiyle hem magazincilerle hem de sorumluluklarıyla başa çıkamıyordu.

Kurtulmaya çalıştıkça daha beter dolandığı bir kördüğümün orta yerindeydi. Üstelik kaba kuvvet de fayda etmemişti. Efsaneye göre, Gordion düğümünü çözmek yerine tek kılıç darbesiyle kesip atmak, Büyük İskender'i Asya fatihi yapmak yerine hayatından etmişti. Daha kötü şeyler olmadan, Defne kaba kuvvetin fayda etmediğini, düğümü çözmek için de tek başına gücünün yetmediğini kabullenmeliydi. Bunu kabullenmek de bir erdem sayılmaz mıydı?

Çözümü zor, karmaşık ekonomik problemler karşısında Marshall, problemi parçalara bölüp, her seferinde tek bir parçayı ele alarak bulunan kısmi çözümlerin bir araya getirilmesiyle, bilmecenin tamamının çözülebileceğini söylemişti. Ekonomi yönteminin gelişimi için dâhiyane bir öneriydi bu; kim bilir belki Defne'nin hayatında da çığır açacaktı.

Yöntem, prensipte sonuca etki eden faktörlerden yalnızca biri üzerinde çalışılıp, diğerlerinin o esnada kenarda bekletilmesi şeklinde işliyordu. Kenarda bekleyenler için Marshall, "*Diğer hususlar değişmediği takdirde*," demişti, bu faktörlerin varlığını ve rahatsız edici etkilerini reddetmiyordu ancak o an için yok sayıyordu. Böylelikle konu daralıyor, karmaşık problemlerle başa çıkmak mümkün hâle geliyordu.

Defne de soruna parça parça saldıracak, kendine öncelikli hedefler koyacaktı. Hayatını rayından çıkaran tüm faktörleri daha sonra ilgilenmek üzere sepetine atarken o geceki viski tadımı, en acil ilgilenilmesi gereken faktörü ortaya koyuyordu: Mehmet Oğuz Demiralp.

Denklemdeki en korkulası değişken.

Her şeyden önce Oğuz'la aralarındaki iş ilişkisi ve adını koymak istemediği diğer her şey geri dönülemez bir şekilde son bulmalıydı. Bunu başarabilmek için hayatın -annesinin de bu noktada lojistik yardımları tartışılmaz tabii- ona bahşettiği limonlarla limonata yapacaktı.

Veda turunu tamamlayıp evden çıktığında, daha önce ihtiyaç duyacağına pek de inanmadığı telefon numarasını rehberden bulup tuşladı. Telefon üç kere ancak çaldı. "Defne?"

"Teklifini kabul ediyorum, Cem. Ama bazı şartlarım olacak..."

İnanılması güç bir yalanı bile yeteri kadar tekrarlayınca, insanlar doğruluğuna inanırdı. Oğuz da bir fâni olduğuna göre o da inanacaktı.

Yan Örgüt'ün ilk ve son üyesi olarak *Cem Mermercioğlu* kulağa fazla umut vadedici gelmeyebilirdi. Hatta onunla yeniden anlaşarak Defne kendini köşeye sıkıştırıyormuş gibi de görünebilirdi. Ne var ki kendinize manevra alanı bırakmanız, seçebileceğiniz pek çok alternatifinizin olması, her zaman sanıldığı gibi lehinize işlemezdi. Stratejik düşünmek, çoğu zaman seçeneklerinizi elemeniz anlamına gelirdi.

Atinalı *General Xenophon* da savaşta sırtını geçit vermez bir vadiye dayayarak kendini köşeye sıkıştırmıştı. Kendini bilerek bu tuzağa düşürmüştü ki askerlerinin savaş esnasında kaçma fırsatı olmasın. Sonunda savaşı kazandı.

İspanyol *Cortés*, Meksika'ya gittiğinde askerlerinin de onayıyla kendi gemilerini batırdı. Altı yüz askeriyle sayıca azınlıktaydı ancak bu kararla birlikte ya Aztekleri yeneceklerdi ya da bu uğurda öleceklerdi. Aztekler iç bölgelere geri çekilebilirlerdi çünkü kendi yurtlarında savaşıyorlardı ancak Cortés ve askerlerinin artık gemileri olmadığından, kaçacak yerleri yoktu. Cortés sonunda bu stratejiyle gerçekten de istediğini elde etti. Maalesef. Defne, işgalcilerin tarafını tutacak değildi ancak bu hikâye de önceki hikâyeyi destekliyordu: Seçeneksiz kalmak bazen en iyi seçenekti.

Pragmatik davranmalıydı. Cem'den hemen kurtulamayacağı gerçeğini lehine kullanmalıydı. Cem'i Marshall'ın sepetine atmıştı atmasına ancak orada rahat duracağını garanti altına alması gerekiyordu ve bunu sağlayıp öngörülemeyen sürprizlerinden kurtulmanın tek yolu, Cem cephesiyle sıra ona gelene kadar ateşkes imzalamaktan geçiyordu. Buna bağlı olarak, mutluluktan

ayakları yere basmayan annesini de devre dışı bırakmış oluyordu. Bu adımlar, ona yeniden işlerine odaklanma fırsatı verecekti. Yeni Zelandalılarla ortaklığı oturtacaktı. Belirleyici ilk toplantılardan sonra Oğuz'la iş için bir daha muhatap olmasını gerektiren bir durum kalmayacaktı. Oğuz ikna olup uzaklaştıktan sonra, Defne, Cem'den de sessiz sedasız ayrılacaktı; böylelikle otomatikman manşetlerden de inerdi. Her şey sona erdiğinde de hasar tespiti yapıp yoluna devam edecekti.

Söylemesi bayağı kolay, başarması hayli zor.

İyi biliyordu ki Cem gibi bir stratejik partnerle her şeyin yolunda gitmesindense, bin beter olma olasılığı daha yüksekti. Rezaletlerin ulaşabileceği boyut katlanmıştı. Mutlu son, Kaf Dağı'nın ardındaydı. General Xenophon ve Cortés, yenilgiyi çok daha kötü bir sonuç hâline getirerek, zafer şanslarını artırmışlardı. Defne'nin de artık kazanmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Köprüleri atıp, Oğuz gibi gemileri batırıyordu. Sırasıyla ondan da Cem'den de kurtulacaktı.

Epilog

Şehre karanlık iniyor, lambalar yanmaya başlıyordu. Sokaklar, vitrinler bir bir ışıldarken; işten çıkanlar, okuldan dönenler, alışverişini tamamlayanlar, o akşam bekleyenleri neredeyse yavaş yavaş oranın yolunu tutuyorlardı. Erguvanların kokusu havada, insan seslerine karışan kuş cıvıltıları kulaklarda, gündelik telaşelerin sonundaki sıradan akşamlardan bir tanesiydi. En azından huzurlu çoğunluk için.

Tahsin, birkaç aydır yaptığı gibi canlı ana caddeyi arkasında bırakıp, çalıştığı binanın servis girişine giden ara sokağa o akşam son kez döndü.

Güvenlik görevlisi Necdet, her zaman olduğu gibi onu kapıda karşılamıştı. "Ne var ne yok, Tahsin?"

Tahsin, Nuh Nebi'den kalma ekranı kırık telefonunu titrek ellerle plastik kutunun içine bırakıp detektörden geçti. "Ne olsun, abi. Her gün aynı terane."

Bu Necdet, meraklı adamdı vesselam. Bir yakaladı mı ayaküstü yüz elli tane soru sormadan bırakmazdı. Dikkatle Tahsin'in yüzünü inceliyordu şimdi. "Ne o, yüzün kireç gibi, hasta mısın sen?"

Tahsin telefonunu pantolonunun arka cebine atıp, "Sorma, abi, üşütmüşüm biraz," diye geçiştirmeye çalıştı. Yeterince geç kalmıştı hâlihazırda.

Lakin Necdet'i geçiştirmek öyle her babayiğidin harcı değildi. "Eve gidip dinlen istersen?" diye öneride bulundu. "Müdür çatacak yer arıyor ama canını alacak değil ya?"

Necdet'in önerisiyle birlikte Tahsin'in kalbi bir an yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Aman, abi, neme lazım. Hem bugünkü yevmiyeye de ihtiyacım var. Faturalar birikti."

Necdet geçiştirilemediği gibi, konuştuğu zaman da konu konuyu açardı. "Ananları daha aldıramıyor musun yanına?"

"Yok, abi, nerede? Borç gelmiş dayanmış gırtlağa."

"Sen de haklısın. Verdikleri kuş kadar yevmiyeleri üst üste de koysan, tek boğaza bile yetmiyor işte şu koca şehirde." Arada yoklama almayı da severdi. "Hâlâ sekiz kişi misiniz evde?"

"Dokuz olduk."

"Hay maşallah."

"Ne yapalım. Buna da şükür. Başımızı sokacağımız bir dam var hiç değilse."

"Şükür, şükür tabii. Sizin gibi dokuz sapa ev veren ev sahibini de merak etmiyor değilim..." Ona ne şüphe. Olmaz olmaz insafa geldi birden. "Neyse, ben seni tutmayayım, geç içeri." Nasıl olduysa Tahsin'in yetişmesi gereken bir işi olduğunu akıl edebilmişti. "Müdür patlayacak yer arıyor. Bu gece işiniz zor valla. Allah kolaylık versin."

Onun her zamanki hâliydi o. "Eyvallah, abi."

Tahsin, güvenlik geçişini görece az hasarla atlatıp, *bismillah,* daha içeri adımını atmıştı ki patlayacak yer arayan işletme müdürünü tam karşısında buldu. Kulağında telefon, ona doğru yürüyordu. Necdet'in dediği kadar da vardı. Adamın boyun damarları şişmiş, yüzü domates gibi kızarmıştı. Ancak ifadesinin aksine son derece kibar bir şekilde, "Tabii, efendim, hemen ilgileniyorum," dedi el pençe divan. Direktörden başkasıyla bu kadar nazik

konuştuğu görülmemişti. "Siz hiç merak etmeyin. Gözünüz arkada kalmasın, biz derhâl hallediyoruz," diyerek telefonu kapattı. Ve yüzünün girdiği şekle artık yakışacak biçimde hiç sakınmadan birkaç yaratıcı küfür sallayıp, "Sanki dört tane elim var benim," diye söylendi. "Anamdan emdiğim süt burnumdan geldi yemin-le. Ne lansmanmış arkadaş..." O an yanından geçme gafletinde bulunan elemanına piyango vurdu. "Hilmi, bana aşağıdan bir dürüm söyle." Tahsin orada çalışmaya başladığından beri ilk kez Necdet tarafından lafa tutulduğuna sevindi. Sadece birkaç metre önden yürüyor olsaydı, kurban o olacaktı ve artık kaybedecek tek bir dakikası kalmamıştı. "Yanında da açık ayran. Bu saat oldu, sabahtan beri daha ağzıma lokma koymadım."

Hilmi çoktan ovuşturmaya başladığı ellerini önünde bağladı. Hâline bakılırsa birkaç defa devreden lotoyu tutturmuşa daha çok benziyordu. "Hemen söyleyeyim, efendim," dedi müdürüne. "Üzerine tatlı da söyleyeyim, ister misiniz?" Ne işgüzar, ne yalaka herifti bu. "Aşağı caddeye yeni tatlıcı açılmış, halka tatlıları pek meşhur, geçen yedim..."

Müdürü, kesti lafını. "İstemez. Bugün her şeyimiz tamam, bir halkamız eksik." Hilmi'nin daha kıpırdamasına fırsat olmadan, pörtlek gözlerini iyice açıp, "Hâlâ niye karşımda dikiliyorsun? Fırla," diye buyurdu. "Biraz daha sallanırsan boğazıma dizilecek o dürümü de yeme fırsatım olmayacak."

Pek muhterem müdürünün buyruğu üzerine Hilmi ters yönde fırlarken, Tahsin hiç bulaşmadan yanlarından sıyrılıverdi. Arkasından müdürün, "Böyle aşkın ızdırabını..." diye homurdana homurdana odasının yolunu tuttuğunu işitti.

Rahat bir nefes aldıktan sonra koşar adım, çalışanlara ayrılmış soyunma odasına yollandı, aceleyle üzerindekileri çıkarıp üniformasını giydi. Evden çıktığından beri paranoyaklık ettiğini bildiği hâlde, izlendiği fikrini kafasından çıkaramıyordu. Tüm salonlara uzak düştüğünden dolayı genelde kullanılmayan, servis personeline ait tuvalete giden dar koridora girdiğinde, tavandaki güçlü

spot ışıkları gözlerini acıttı, başına bıçak gibi bir ağrı saplandı. Hayalî engellerle dolu granit parkelerin üzerinde sendeleye sendeleye ilerlemeye çalışırken, tam bir ödlek gibi davrandığı için içinden kendi kendini azarlıyor fakat titreyen vücuduna da mâni olamıyordu. Doğuştan maruz kaldığına inandığı kör talihine yine yeniden lanet ederken, korkudan olduğu yere yığılması işten bile değildi. Aylardır ince ince dokuduğu planı berbat edecekti. Vazgeçilecek noktayı çoktan geçmişti. Ömründen ömür gitti belki ama bu düşünceden aldığı güçle duvarın dibinden, arkasını kollaya kollaya kendini tuvalete atmayı zor da olsa başardı.

Boş tuvalete girdiğinde, kapısında "ARIZALI" yazan en dipteki kabinin önünde durdu. Yazıyı indirip, yolun ortasında öylesine bırakılmış gibi duran temizlik arabasının alt gözüne koydu. Kabine girdikten sonra kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Rezervuarın kapağını kaldırdı. İçindeki büyükçe siyah poşeti aldı. Uyuşup buz kesmiş parmakları yüzünden, ağzı gelişigüzel bağlanmış poşeti açana kadar değerli birkaç saniyesi daha uçtu gitti. Hışırtılar arasında tabancayı poşetten nihayet çıkarabildiğinde, boş poşeti çöpe attı, yeleğini sıyırıp elini beline götürdü; sırtından oluk oluk akan soğuk terler yüzünden gömleği sırılsıklam olmuştu. Tabancayı pantolonla derisine yapışmış gömleğin arasına sıkıştırdı, kemerini biraz sıktı. Yeleğini de silahın üzerine indirdi. Kabini terk etmeden önce, ağzından çıkacak gibi atan kalbini biraz olsun yatıştırabilmek üzere gözlerini kapatıp derin nefesler almak için kendine izin verdi.

Kısacık bir süre de olsa erişebildiği iç huzurunu, tuvaletin dış kapısının açılıp sertçe çarpması darmadağın etti. Peşi sıra duyduğu ayak sesleri gittikçe yaklaştı, hemen yanı başındaki kabinde son buldu. Telaşla kemerler çözüldü, pantolonlar indi, Tahsin'in kulaklarından silinmeyecek sesler tuvaletin duvarlarında yankılandı. Hay Allah belasını versin. Burnunun direğini zaten hâlihazırda kırmışken, sefa pezevengi yalnız olduğundan emin, bir de sigara yakmıştı üzerine.

Tahsin, korkudan ruhunu teslim edecek durumda olmasaydı, tam da o an rezervuarı dolduracak su vanasını açmış olmaktan büyük zevk duyabilirdi. Hazne su alırken, yanda yaprak dahi kıpırdamıyordu. Kabin tütmeye devam etse de Tahsin içeridekinin nefes aldığından bile şüpheliydi. Sefa pezevengi de en fazla Tahsin kadar mesai içinde vuku bulan rastlaşmalarından memnundu.

Rezervuar yeterince dolduğunda, Tahsin sifonu çekip kabinden çıktı. Ellerini yıkarken aynadaki soluk aksine acıyarak baktı. Ana balo salonunda birileri adını pek de hayırla anmıyor olsa gerek, lavaşın yanlarına yapıştırılmış iki yaprak salamı andıran kulakları hem cayır cayır yanıyor hem de acı acı çınlıyordu.

Böyle kaygıları olmadığı anlaşılan imrenilesi rahatlıktaki zatı, kabinde dertsizliğiyle baş başa bırakıp, koştur koştur balo salonuna vardığında, avucunun içi gibi bildiği mekânı tanımakta güçlük çekti. Hemen girişte bir grup müzisyen, birbiriyle uyum içinde üfledikleri büyülü flüt ezgileriyle bambaşka bir diyarın kapısını aralıyorlardı âdeta. Balta girmemiş bir ormanın kılığına bürünen salon, boydan boya çikolatalı pudingden bir nehirle ikiye bölünmüştü. Ulu meşelerin altında, yemyeşil çimlere masalar kurulmuş; üzerleri envaiçeşit yiyecekle donatılmıştı. Sayısız kamera mütemadiyen görüntü alırken, kör edici flaşlar her köşeyi aydınlatıyor hologram keçi, koyun ve inekler kırlarda hoplayıp zıplıyordu.

Hepsine ne para bayılmışlardı, kim bilir. Ne fuzuli. Bir salon dolusu insanı besleyip eğlemek ne işe yaracaksa. Birazdan tüm bu hazırlığın çöpe gideceğinden de haberleri yoktu akılsızların.

Tahsin davetlilerin oluşturduğu öbekleri aşmaya uğraşırken, çoktan işe koyulmuş mesai arkadaşları, etrafta fır dönüyordu. Göz göze geldiği birkaçına selam verdi, fona karışabilmek için etrafta ne kadar boş varsa bulduğu tepside toplamaya başladı. Hâlâ bir ümit, yokluğunun fark edilmediğini umuyordu. Özellikle de şef garson tarafından. Şef garson fark etmese yeterdi.

O harıl harıl çalışıyormuş gibi görünmeye çalışırken müziğin temposu artmış, tüm ışıklar tavana çevrilmişti. Şimdi objektiflerin odağında, tavandan sarkan iki bordo kurdeleye sarılmış peri kızı vardı. Elleri kurdelelerde, dünya üzerindeki en rahat salıncaktaymış gibi kaygısızca bir ileri bir geri sallanıyordu. Sallandıkça, sımsıkı atkuyruğundaki sarı bukleler alnına, şakaklarına dökülüp dökülüp yaramaz çocuklar gibi geri kaçışıyorlardı. Üzerine vuran pembe, mavi, yeşil, mor spotlar altında, bütün vücudunu saran, rengârenk ışıltılı taşlarla bezeli ten rengi tülden kostümü göz kamaştırıcıydı. Ona bakmakla, yaz günü öğle sıcağında çıplak gözle güneşe bakmak arasında fark yoktu.

Tüm bakışları üzerine çektiğinden emin olduğunda, kurdeleler canları varmışçasına kendiliğinden çözülürken, kız da gittikçe hızlanan bir topaç gibi havada döndü, döndü, döndü. Dengesini koruyup yere çakılmaması bir mucizeydi. Kurdeleler birbirinden tamamen ayrılıp da bacaklarını serbest bıraktığında, kız, kurdelelere sıkı sıkı tutunup hiç nefeslenmeden ileri doğru taklalar attı; kurdeleler bu kez spiraller hâlinde kızın bacaklarına sarılmıştı. Bir an için baş aşağı durup izleyicilerine bakarken, aniden kurdeleleri elinden bırakıp düşmeye başladığında, kalabalıktan korku dolu çığlıklar yükseldi.

Salondaki panik elle tutulup gözle görülebiliyorken, peri kızı yere çarpmasına birkaç metre kala bacaklarından aldığı güçle, tamamen kendi kontrolü dâhilinde, düştüğü gibi rahatça durmayı da bildi. Hâlâ baş aşağı, bu dünyadan değilmiş gibi gülümserken, beline iliştirilmiş ufak keseden çıkardığı parlak konfetileri gerçekten düştüğünü zannettiklerinden şok geçiren izleyicilerinin üzerine serperek maksadını aşan şakasından dolayı özür diliyordu sanki.

Kızdan gözlerini alamayan Tahsin'in konfetiler hep alnına, boynuna yapışmıştı. Allah neler yaratıyordu. Öfkeli, gergin ve de maalesef tanıdık bir ses, kulağının dibinde, "Seninle işimiz var," demese kıpırdayacağı yoktu. Çalışmaya başladığından beri nefes aldırmayan nursuz şef garson, gelir gelmez ensesinde soluyordu işte.

Allah bunu yaratırken fazla özenmemişti kuvvetle muhtemel. İnsandansa çubuk makarnaya daha çok benzeyen, üniforması da nedendir bilinmez, vücuduna en az iki beden büyük gelen adam, "Al şunları," diyerek, getirdiği içki dolu tepsiyi Tahsin'in eline tutuşturdu. Peki, tam da en lazım olduğunda Tahsin'in elleri neden bomboş kalmıştı? Görüntü olsun diye boşları doldurduğu tepsiyi hangi arada nereye bırakmıştı, hatırlamıyordu. Hakkını veremediği rolünün hedefindeki şef garson, "Kızları dikizleyesin diye para vermiyorlar sana," diye azara devam etti. "Dağıt bunları, sonra doğruca mutfağa."

"Affedersiniz. Hemen dağıtıyorum."

"Gözümden kaçtı sanma. Yarım saatten fazla geç kaldın. Bu bir değil, iki değil..." Şef garsonun, hazırladığı lafların hepsini sokuşturmadan duramayacağını Tahsin çoktan öğrendiğinden, sabırla sözlerini bitirmesini bekledi. "Dua et, nefes alacak zaman yok. Şu geceyi alnımızın akıyla bir atlatalım." Yüzü, Tahsin'e bakarken iyiden iyiye buruşmuştu. "Şu suratını da bir temizle. Aval aval kıza bakacağım derken palyaçoya dönmüşsün, haberin yok." Hırsını alabilmişe benzemiyordu ancak neyse ki acelesi vardı. "Seninle sonra görüşeceğiz," diyerek uzaklaştı.

Tahsin, tepsi elinde, boştaki eliyle yüzünü ovuşturarak konukların arasına daldı. "Bulursan görüşürsün," dedi kendi kendine. "Hem senden âlâ palyaço mu var buralarda?"

Salonu turlayıp tepsisini boşalttığında, şef garsonun kibar ricasının devamını yerine getirmek üzere mutfağa gidecekti ki yanından geçtiği kadınlardan biri, şurup pembesi pençelerini Tahsin'in koluna geçirip ona doğru eğildi. "Canım, bize iki *prosecco* getirir misin?"

Kadının elbisesinden taşan kocaman göğüsleri, Tahsin'in koluna yaslanmıştı. Kadının vücudundan gözlerini kaçırıp, kolundaki pençelerin izin verdiği ölçüde geri çekildi. Prosecco'nun ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Doğru mu duymuştu, ondan da emin değildi ya. Kadının kulağına doğru, "Anlamadım, efendim?" diye sordu yüksek sesle.

Kadın, şuh bir kahkaha attı. Kadının karbon kopyası gibi görünen yanındaki diğer kadın kıkırdadı. "Sen nereden düştün buraya?" diye sordu kadın, samimi bir hayretle. "Köpüklü beyaz şarap, şekerim. İtalyan."

"Ben bir içeri sorayım..."

Kadın, "Sen harikasın," deyip, Tahsin'in kolunu azat etti.

Özgürlüğü uzun ömürlü olmadı. Bu kez adamın biri, eliyle yanına gelmesini işaret etti. Onun yanına gitti. Oradan bir başkasının. Siparişleri servis etti. Sonra kâh içki dağıttı kâh kanepe. Bir daha kafasını kaldıracak vakti olmadı.

Salondaki tahminen kırk sekizinci turunda ayaklarına kara sular inmiş, tam kendini işe kaptırıp biraz sakinlemişken, beklediği kadın, beklediğinden bir saat kadar rötarlı, merdivenlerin başında göründü.

Tahsin bir an nefes dahi almadı.

İzlediği videolardaki kadın, gerçeğinin yanında soluk bir gölge gibi kalıyordu. Bu kadın cansız, buz gibi değildi bir kere. Hatta üzerindeki kan kırmızısı cüretkâr elbisesiyle dokunanı yakacak ateşin ta kendisiydi. Hep sımsıkı toplamış olduğunu gördüğü saçları, insana yolunu kaybettirecek zifirî karanlık gece gibi dalga dalga omuzlarına iniyordu. Tahsin'in videolardan tanıdık bulduğu tek şey, sanki tebaasıymış gibi kalabalığı yukarıdan izlerken takındığı dikbaşlı, asil duruştu. Peri kızı, göreni nasıl mest ediyorsa, bu kadın da önünde diz çöküp iradesine itaat etme isteğiyle dolduruyordu.

Kadın, kendinden emin, elbisesinin iki yanındaki derin yırtmaçlardan biçimli uzun bacaklarını savura savura basamaklardan inene kadar, Tahsin'in yine eli ayağı kesilmişti. Alnında taze biriken terleri gömleğinin koluna sildi. Önünde kara noktalar uçuşmaya başlayan gözlerini arka arkaya açıp kapattı. Davetliler arasında dolaşmaya devam edip son turunu da tamamlaması gerekiyordu. Yorgunluktan ve stresten, ağırlığını artık zar zor taşıyan dizlerinin üzerinde işine devam ederken, göz ucuyla da

kadının hiçbir hareketini kaçırmamaya çalıştı. Kadın, ayaküstü iki üç kişiye bir şeyler söyledi. Hiçbirinin yanında fazla kalmadan, masalardan birinin önünde sıra bekleyen iri yarı, yaşlıca bir adamla selamlaştı. Bir müddet onunla sohbet etti, çok geçmeden gülümseyip onun yanından da ayrıldı.

Güzel bir gülüşü vardı.

Yakında o gülüşün sonsuza dek solacağı gerçeği, trajik olsa da hak ettiğinden fazlası değildi.

Tahsin, elindeki boş tepsiyi servis arabalarından birinin üzerine bıraktı, etrafı kolaçan ettikten sonra kadının peşinden usulca süzüldü.

DEVAM EDECEK...

Yazarın Notu

En zoru bu kısmı yazmak galiba. Ne yazsam eksik kalacak gibime geliyor çünkü.

2015'in aralık ayında, dijital bir platformda, 3 (yazıyla üç) takipçiyle çıktım bu yola.

Şirket Oyunları bir tepki hikâyesiydi. Önceden planladığım bir kurgu değildi. Aslında o zamana dek ağırlıklı olarak bilim kurgu ve fantezi türlerinde yazıyordum. Ancak söz konusu platformu keşfetmeye çalışırken sıkça denk geldiğim, çoğu hemcinslerimce yazılmış, kadına ikinci sınıf insan muamelesi yapan hikâyelere karşılık, anlatacak çok başka hikâyelerimizin de olduğunu kendimce göstermek istedim.

Ve bunu göstermek için de Defne Dorsay, hayal edebildiğim en güçlü kadındı.

Güçlü bir kadın karakter yaratma gayesiyle yola çıkarken, sadece romantizm odaklı bir hikâye yazmak yerine, başka dertleri de olan, okumak isteyeceğim bir hikâye yazdım: Günlük hayatın koşturmacasında kafa dağıtıp başka diyarlara götürebilecek ama sabun köpüğü olmayacak bir hikâye...

Şirket Oyunları geniş bir coğrafyayı ve pek çok değişik disiplini kapsayan bir çalışmanın ürünü. Olay örgüsünün temel aldığı karmaşık kavramları en anlaşılır şekilde aktarmak için çok uğraştım. Umarım bir nebze de olsa sizi sıkmadan bunu başarmışımdır. Hikâyenin okuduğunuz bu ilk kısmı 2016-2017 civarında geçiyor. Kurguda göndermelerde bulunduğum gerçek olaylar bu zaman aralığında gerçekleşti. Şunu da belirtmeliyim ki metinde adı geçen kurumlar, gerçek hayattaki muadilleriyle benzer işlevleri olsa da tamamen uydurmadır. Bu hikâyeyi akademisyen kimliğimle

anlatmıyorum elbette fakat bilimsel yöntem, kimliğimin ayrılmaz bir parçası. Yanlış bir söz söyleyip yazmaktan çok korkarım (akademisyen paranoyaklığı olacak). Kitapta pek çok farklı (ve birbiriyle çelişebilecek) düşünce yer buluyor. Karakterler yazarların kendi fikirlerini genelde temsil etmezler (hatta bazen yazarla taban tabana zıt fikirlerde olabilirler). Bu yüzden de kendimi karakterlerimin yerine koyup, yaşadıkları olaylar karşısında onları daha iyi yansıtabilmek için geniş bir kaynakça kullandım; farklı alanlarda uzman üç ana karakterin kendi içinde tutarlı olması için bu şarttı. Kitap sonunda yararlandığım kaynakların listesini bulabilirsiniz.

İşim gereği de yazıyorum ben. Ama akademik makale yazmakla popüler kurgu yazmak arasında dünyalar kadar fark var. O yüzden yazdığım bir kurguyu ilk kez tanımadığım insanlarla paylaşırken çekincelerim oldu. Ben edebiyatçı değilim – o yönde bir eğitim almadım. Kendimi daha ziyade iyi bir okur ve "hikâye anlatıcısı" olarak görüyorum. Çocukluğumdan bu yana dinleyici bulamazsam kendi kendime, dinleyici bulmuşsam onlar için hikâyeler uydurdum durdum. Lisede de bunları yazıya dökmeye başladım. Okuduğum ve yazdığım hikâyeler gerçek dünyanın yüklerinden bir kaçış oldu benim için.

Yine de çok uzun süredir kendi kendime yazıyor olmama karşın, Şirket Oyunları'nı paylaşırken binlerce kişinin yazdığı bir ortamda, aradan sıyrılıp büyük bir kitleye ulaşacağımı tahmin etmemiştim. Ne mutlu bana ki çok daha farklı taleplerin baskın olduğu düşünülen bu ortamda, anlattıklarım karşılık buldu. Kısa zamanda binlerce okura ulaşabildim.

Bu yolculuğa eşlik eden okurlarıma müteşekkirim. Onlar olmasaydı, bugün bu kitabı elinizde tutabileceğinizi hiç zannetmiyorum; onlar olmasaydı, Berlin'de kendim yazıp kendim eğlenmeye devam ediyor olurdum muhtemelen. Sektörde önemli insanlarla tanışmamı, yayınevleriyle iletişim kurup işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmemi sağlayan da yine vakit ayırıp hikâyelerimi okuyan, oylayıp yorumlar yapan okurlarımdır. Ayrıca Şirket Oyunları'nın seviye atlayıp son hâlini almasında da

okurlarımın yapıcı eleştirilerinin büyük payı var. Onlardan çok şey öğrendim, hâlâ da öğrenmeye devam ediyorum: Sağ olun canlar. İyi ki varsınız.

Yazmak önce okumak, sonra da anı ve tecrübe biriktirmekle çok alakalı. Hayatıma çok insan dokundu ve bir şeyler karalamama katkıda bulundu.

İlkokul 1'de okumayı söktüğüm an okuma aşkını dünya masalları serisiyle bana aşılayan, benden çok önce evi kitaplarla doldurmuş, olağanüstü olan her şeye benim gibi merak duyan babama, aldığım eğitimin büyük ölçüde temellerini atıp kitap kargolarımı evde nereye yığacağını şaşıran anneme, doğuştan varoluş sıkıntısı çeken, savlarıyla beni her daim düşünmeye sevk eden bilge kardeşime ve bu süreçte iniş çıkışlı ruh hallerime tahammül eden sevgili eşim Fiko'ya her şeyden önce yanımdaki varlığı ve sabrı için çok teşekkür ediyorum.

Kitap çıkarmakla ilgili düşüncelerimi ilk kez paylaştığımda, rahmetli anneannem tam olarak "İyi güzel yazıyorsun da kitap çıkaracaksın da ne olacak, satmaz ki." demişti :)))) O gün ona da söylemiştim: Yazmak öncelikle insanın kendisi için yaptığı bir şey. "Yazmasaydım delirecektim." demekten de öte, yazmamak gibi bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum: Bir yol bulup her daim yazacağımı biliyorum. Benim için bir ihtiyaç bu; bazılarımız ancak bu dürtüye yanıt verdiğinde tamamlanıyor: Ben her şeyden önce aklımdan geçenleri yazabildiğim ve şimdi de paylaşabildiğim için mutluyum, ananecim! Seninle ve büyükannemle büyüdüğüm için her zaman çok şanslı bir çocuk oldum – ilk hikâyelerimi sizden dinledim; verdiğiniz emeklere teşekkür edebilmek için hiçbir kelimenin yeterli geleceğini sanmıyorum.

Çocukluğumdan beri bana kitap tavsiyelerinde bulunan Teoman dayım ve son yıllarda, o bildik sözü haklı çıkarırcasına, genlerimin tamamına yakınını ondan aldığımı düşünmeye başladığım halam başta olmak üzere, Adana, Ankara, Bursa, Düzce, İstanbul ve İznik'e yayılmış ailem: Hepinize cesaret verici sözleriniz ve benim adıma duyduğunuz heyecandan ötürü teşekkür

ederim. Yalnız her biriniz kitabımı okumaya kalkarsa biraz gerileceğimi belirtmek zorundayım; beğenmezseniz okumamış gibi davranmanızda hiçbir sakınca yok! :)

Ben sayısal öğrencisiydim ama kitap okumayı ve edebiyatı hep sevdim. Bunda, yetiştiğim aile ortamının yanında, ilkokulda sınavlara hazırlanmamıza rağmen, dershanede zaman ayırıp bize kitap da okutan, hayatımda renkli kalemleri, güzel yazısıyla iz bırakan Nermin Öğretmen'imin, Bursa Milli Piyango Anadolu Lisesinden edebiyat hocalarım Ahmet Hoca, Emin Hoca ve Selim Hoca'nın katkıları çok büyük. Ve son olarak üniversitede yazım teknikleri dersi aldığım Andrew: Yazarken doğru soruları sordurduğun için sana da çok teşekkür ederim.

Deli saçması hikâye taslaklarıma maruz bıraktığım, lise itibarıyla Tümay ve üniversite itibarıyla Aykun'la Gözde (Gök): İçimdeki ilk yazma kıpırtılarına şahit oldunuz, var olun ama umarım o zamanlar okuduğunuz her şeyi unutmuşsunuzdur ve elinizdeki dosyaların başına da talihsiz şeyler gelmiştir.

Koç'taki FRP kulübümüze üye olmam benim için bir dönüm noktasıdır: Bana çok şey kattı, ufkumu genişletti. Sabahlara kadar yeni evrenler tanırken bana eşlik eden (ve pek çok konuda cehaletimi gideren) arkadaşlarım Onur, Emir, Mustafa, Pelin, Ulaş, Ruhi ve yine Aykun – sizsiz eminim ki bugün olduğum kişi olamazdım. Bursa'da dershaneden sınıf arkadaşım, üniversitede yurttan oda arkadaşım, kader ortağım İrem ve ilk kez M yurdunda yan komşumuz olarak hayatıma giren Gözde'yle (Gök) uzun uzun yaptığımız dizi-film kritikleri bana bir hikâyenin nasıl anlatılmaması gerektiğini öğretti: Sizsiz bir yurt hayatı çok sıkıcı olurdu, iyi ki benimleydiniz. Muhtemelen kendi yurt odamdan sonra en çok zaman geçirdiğim odanın sahipleri, kendilerinden çok şey öğrendiğim (Bir miktar calculus'la diferansiyel, İstanbul'un keşfedilmemiş sokakları ve daha pek çok başka şey) Ceren'le Berkin'e, sadece kitaplaşma sürecinde değil, ilkokuldan beri hayatımda olan can arkadaşım ve avukatım Sinem'e, hem doktoramı hem de bu kitabı bitirmemde yadsınamaz katkısı olan bir başka akademisyen,

canım Aslı'ya, Koç'ta hararetli tartışmalarımızla ekonomiye olan ilgimi katlayıp mastır yapmama neden olan -iyi yaptınız mı, çok emin değilim çünkü acılarla dolu bir doktoraya bağlandı- Selim, Nesimo ve derslerde sorularıyla hocalar da dahil hepimizi ayık tutan Gözde'ye (Onay) çok teşekkür ediyorum.

Ve Berlin Turkish Community. Birlikte Cinestar'da halk günlerini kovaladığım, partilediğim, maç izleyip kebaplar sushiler gömdüğüm, gelecek kaygılarımı paylaştığım: Merve, Nuri, Mendo, Akdes, Banu, Işıl, Seven, Tolga, Henry (you're one of us too :)), Onur, Kübü, Cero, Mus (Erdmeier), Musti, Göker, Gizmo, Volkan, Özlen, Cemil ve kitabın Rusya'da geçen kısımlarını okuyup yorumlayan Alyona – Berlin'in yıllar içinde ikinci evim olmasını sağladınız. Sağ olun.

Bazılarınızla aramıza mesafeler, günlük telaşeler girdi. Ama hayatımda çok büyük izler bıraktınız. Hepinize gönülden teşekkür ederim.

Yazdığım kitapla doğrudan alakalı olmamakla birlikte, kimliğimin ve hayata karşı duruşumun şekillenmesinde Koç Üniversitesi ve Humboldt Üniversitesinde aldığım eğitim belirleyici oldu. Hayatımda pişmanlık duymadığım iki karardır bu kurumlarda eğitim görmek. Yetişkin hayatımın büyük kısmına damga vuran doktora tez danışmanlarım Prof. Schwalbach ve Prof. Hildebrandt'a entelektüel katkılarından ve herhangi bilimsel bir problem karşısında kazandırdıkları çok yönlü bakış açısından dolayı çok teşekkür ediyorum (Bu uğurda çok az sürünmüş olsam da!).

Ve dijital bulutlara yazdığım kelimelerin kâğıda dökülüp elinize ulaşmasını sağlayan Alfa Yayın Grubu ve Artemis Milenyum Ailesi: Basım sürecindeki özenli çalışmanız için çok teşekkür ediyorum. Kitap yazmak, tek kişilik bir işmiş gibi gelebilir kulağa ama gerçek çok farklı. Tuğba ve Sevgi: İyi ki yıllar önce yollarımız şans eseri kesişmiş, iyi ki sizi tanımışım ve iyi ki çıktığınız yola beni de ortak etmişsiniz. Özellikle dil bilgisi sorularımla darladığım sevgili editörüm Ozan: Değerli fikirlerin, katkıların için çok teşekkür ederim. Bana göre samanlıkta iğne aramak gibi olan bir işi inanılmaz

kolaylaştırdın. Sevgili Nurdan, öyle ya da böyle mutlu sona ulaşıyoruz sanırım. (Dört yıl mı sürdü?) Verdiğin emek için sana da çok teşekkür ederim. İlk kitabın verdiği acemilikle Merve'yi ayrı, Sena'yı ayrı, Dilan'ı ayrı uğraştırdım. Tahammülünüz ve hünerli elleriniz için müteşekkirim kızlar. Ellerinize sağlık. İsmini sayamadığım, İstanbul'da ikâmet etmediğimden tanışma mutluluğuna erişemediğim ama kitabımın ulaştığı noktada emeği geçen tüm yayınevi çalışanlarına da tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Ve Yeliz: Hiç yüz yüze gelemesek de, sektörle ilgili benimle paylaştığın derin bilgin ve vizyonun için minnettarım; dilerim bir gün bir yerde karşılaşırız artık!

Birilerini kesin unutuyorum. Muzaffer Dede'den hallice olduğumu beni tanıyanlar bilir. Unuttuğum olduysa beni affetsin lütfen.

Yazmak uzun, engebeli ve çoğunlukla da heves kırabilen bir yol. Ben henüz yolun başında olduğumu ve hiç değilse birkaç fırın ekmek yemem gerektiğini biliyorum. Kitaplaşma sürecinde çok düşündüm. Kâh farklı düşünceden okurların yerine koydum kendimi kâh kendi kendime acımasız bir eleştirmen oldum. Bu teşekkür yazısını yazacak aşamaya gelmek hiç kolay olmadı yani. Hem yaratım süreci açısından hem de ailevi nedenlerden ötürü son derece sancılı bir dönemdi. Bir yerde artık noktayı koymak gerekiyordu ve içime sinecek şekilde bunu başardığıma inanıyorum.

An itibarıyla kitap benden çıktı, sizin ellerinizi buldu. Aklımı kurcalayan meselelere sizi de ortak edip merak uyandırabilmişimdir umarım. Ve dilerim, bu kitap benim için olduğu kadar sizin için de anlamlı bir kaçış olabilmiştir.

Hikâyeyi yazmaya başladığım günden bu yana neredeyse yedi yıl geçti. Belki gecikmiş bir başlangıç oldu ama umuyorum ki güzel bir başlangıç da olabildi. Nice maceralarda buluşmak üzere, sevgili okurlarım. Sevgiyle, sağlıkla ve hikâyelerle kalın.

Sezen

Berlin, 2022